DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

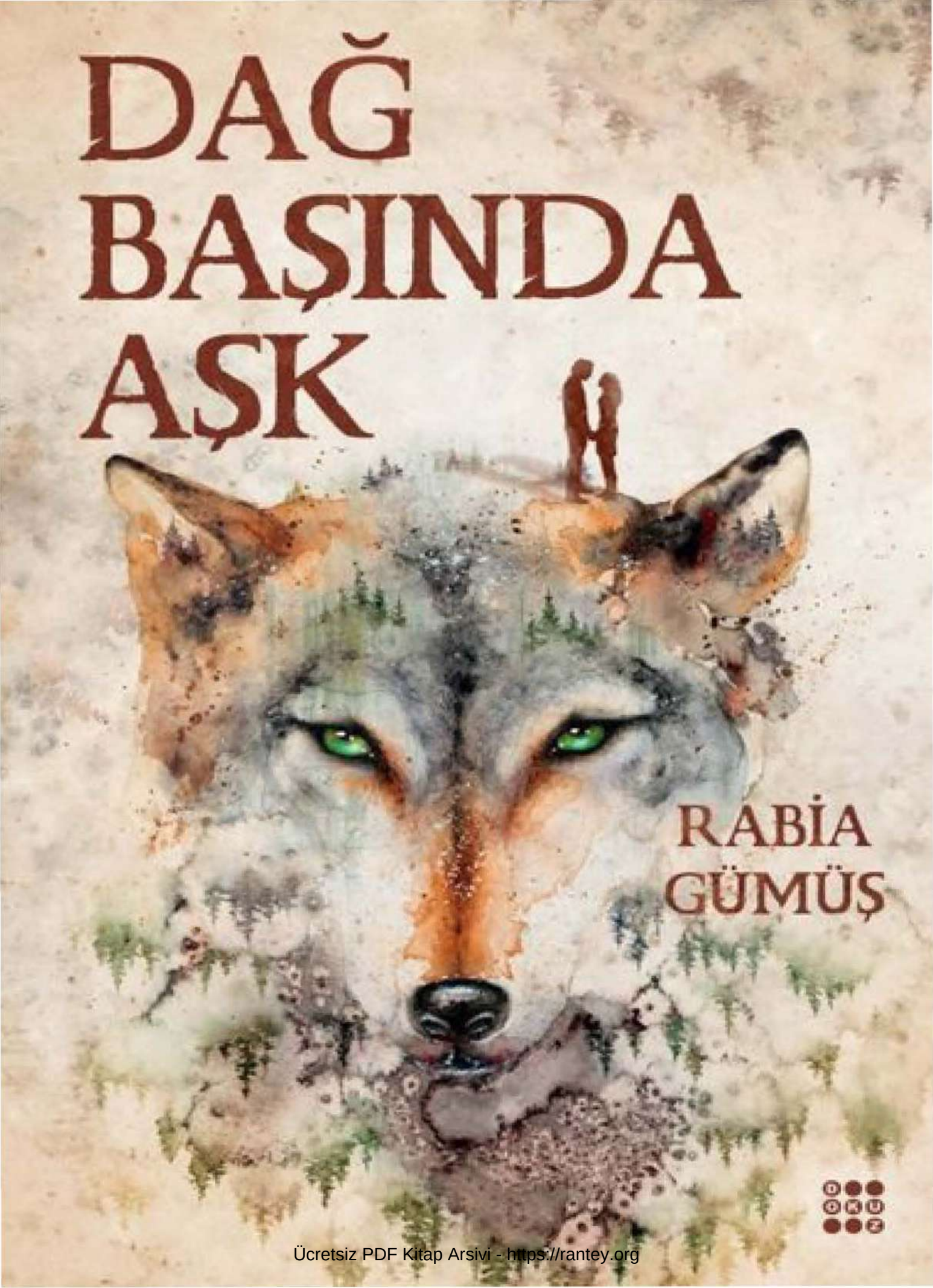
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DAĞ BAŞINDA AŞK

RABİA GÜMÜŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

EMRE'DEN

Gamze giderken sadece arkasından baktım. Canım yanıyordu öyle bir yanmaydı ki bu, dünyayı ateşe versem kimse sağ çıkamazdı. Gamze son kez bana bakıp gülümsedi. Arabanın kapısı kapandığı an hızla hareket etti. İki araç da saniyeler sonra anayoldan ayrıldı.

Hemen telefonumu çıkartıp Semih'i aradım. Ellerim titrerken kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Telefon açıldığı anda beklemeden konuşmaya başladım.

"Gamze kaçırıldı. Plakalarını aldım iki arabanın da. Biri gri Sedan, diğeri siyah minibüs. Konum atıyorum, hemen beni almaya gel!"

"Hemen geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Iğdır Merkez Karakolunu aradım. Araçların modelini ve bulunduğumuz yerin adresini verdim kameralarla takip edilmesi için. Adamlar araç bile değiştirse bulma şansımız azalırdı. Yakınlardaki ekipler giriş ve çıkışlara barikat kurmaya başlamışlardı.

Aklımın yerinde olması gerekiyordu. Gamze bana güveniyordu. Onu kurtarmak için kendimi bırakmamam, her şeye rağmen dik durmam lazımdı. Derin bir nefes aldım ve sıktığım yumru-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğumu arabanın kaputuna vurdum. Semih'in arabası yanımda durunca ilerleyip hemen bindim. Endişelenmişti ama benim gibi saklamak yerine korku gözlerine yansımıştı.

"Emre, iyi olacak değil mi?" dediğinde iki metre boyuyla dev cüsseli adamın sesi titriyordu. Şu kısa zamanda herkese kendini sevdirmişti Gamzeli.

"İyi olacak tabii. Gamzelim beni bekliyor," dedim kalbim ağzıma gelirken. Nefes alamadım bir an.

Korkmuş mudur şimdi? Beni düşünüyordur her şeye rağmen. İyi olup olmadığımı merak ediyordur. En çok da gelmemi bekliyordur Gamzelim. Onu korkutan herkesin ölmesi için her şeyi yapacağım. Söz Gamzeli, senin nefes alman için kimin nefesi kesilecekse keseceğim.

Karakolun önüne geldiğimizde Semih arabayı durdurur durdurmaz indim. Binaya girdiğimizde direkt emniyet müdürünün odasına ilerledim. Telefonda konuşmuştuk, bizi bekliyordu. İçeri Semih'le girip kapıyı kapattım.

"Oturun lütfen." Emniyet müdürü eliyle masasının önündeki koltukları gösterdi. Sakin kalmaya çalışıyordum hâlâ. Semih'le koltuklara geçip oturduk.

"Araçlardan bir şey çıktı mı?" diye sordum beklemeden.

"Şehir merkezine hiç girmemiş araçlar, kameralara takılmamışlar. İki seçenek var; ya araba değiştirdiler ya da şehir dışına çıktılar. Bulunduğunuz bölge anayola bağlanıyordu, biliyorsunuz," diye açıklama yaptı müdür.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Eğer şehir dışına çıkmışlarsa bu çok kötü olurdu. Türkiye'nin her bir karışını dolaşmam gerekse bile bunu yapardım. Sınırdan kaçak yollarla geçme ihtimali ise en berbat olanıydı.

"Abisini aramanız gerekiyor. Arama bülteni çıkartmamız için Cahit'in onayı lazım," diyen müdür bana bakıyordu.

"Peki, ben haber vereceğim." Burada yapacak bir şey olmadığı için gitmek üzere ayağa kalktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Semih de benimle birlikte kalktı. Müdür, ellerinden gelen yardımı yapacaklarını söyledi. Şu an için onlara göre en doğrusu şehir sınırlarını kapatmak ve geniş çaplı bir arama yapmaktı. Terörist eylemi olarak kayıtlara geçecekti Gamze'nin kaçırılması. Abisi asker olduğundan daha geniş çaplı arama yapmamızı sağlayacaktı.

Emniyet Müdürlüğünden ayrılıp arabaya bindik. Semih arabayı askeriyeye sürerken kendimi sıkıyordum. O kızı bana emanet etmişti abisi. Şimdi nasıl karşısına çıkıp "Abi ben emanetine bakamadım, sahip çıkamadım, koruyamadım," derdim?

"Emre parmaklarını kıracaksın!" Semih'in sözleriyle ellerimi gevşettim. Nefes alamıyordum sanki bir el sımsıkı kavramıştı boğazımı.

Hastanenin önüne geldiğimizde Semih arabayı durdurdu. Cahit abiyi çağırmak üzere beni bırakıp gitti. Herkesin içinde böyle bir haberi veremezdim. Yengesi ne kadar Gamze'yi sevmese de henüz yeni doğum yapmıştı ani bir şok yaşamaması gerekiyordu. Anne ve babasına nasıl söyleyecektim?

"Emre neler oluyor?" diyerek yanıma geldi Cahit abi. Aklı karışmış gibiydi.

"Abi benim sana söylemem gereken bir şey var," derken yüzüne bakamıyordum. Gözlerimi yere sabitledim.

"Gamze nerede Emre? Annemle konuştum eve gitmemiş. Senin yanında diye aramadım ama Semih yanımızda değil dedi."

Başımı kaldırıp Cahit abiye baktım. Gözlerimi gördüğünde geriye doğru bir adım attı. Elleri titremeye başlarken yumruk yaptı, benim ellerim gibi.

"Kardeşim nerede Kurt!?" diye bağırdığında, gözlerimi kapattım.

Elleri yakama yapışıp sarstı beni. Gözlerimi açtığımda Cahit abinin gözleri kıpkırmızı olmuştu. Bakışlarıyla bile öldürüyordu beni. Elimi kaldırıp itmedim, ne yaparsa yapsın bana umurumda değildi. Semih araya girince zorlukla Cahit abiyi çekti üzerimden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Abi, Gamze'yi kaçırmışlar," dedi Semih benim önüme geçerek. Beni Cahit abiden korumaya çalışıyordu.

"Ben sana kardeşimi emanet ettim! Sana güvendim lan ben! Böyle mi sahip çıktın kardeşime, böyle mi sevdin?"

Sözleriyle canımın acısı artık katlanamaz dediğim anda daha çok yandı, kor oldu.

"Semih çekil önümden," dedim kolunu tutup, geriye çekerek. Cahit abiyle yüz yüze gelince duruşumu dikleştirdim.

"Öldürsen beni şurada sana sözüm yok abi ama bırak önce Gamze'yi bulalım. Sonra kabulüm, ne istersen yap bana." Gözlerine bakarak çaresizliğimi dile getirdim. Dikkatle bana bakıp, zorlukla yutkundu.

Semih, "Komutanım, emniyet müdürü sizi istiyor. Arama emri çıkartmak için sizin onayınız gerekiyormuş," dediğinde Cahit abi başını sallayıp onayladı.

Hepimiz arabaya bindiğimizde kimseden ses çıkmadı. İlk önce emniyet müdürlüğüne dönüp, geniş çaplı arama emri çıkarttık. Terör eylemi olduğu için terör şube de işin içine girdi. Cahit abi, Semih ve ben ayrı ayrı daha önceki operasyon ile ilgili ifade verdik. Trabzon'da Gamze'nin aldığı ölüm tehdidini söylediğim için oradaki emniyetle de iletişime geçmeye karar verdiler.

Cahit abi yüzüme bile bakmıyordu. Beni suçladığını biliyordum Özge olayı için. Zamanında o kızın yolunu tamamıyla kesseydim Gamze'ye zarar vermeye kalkmayacaktı. Bütün şüphelerimiz Özge üstündeydi. Büyük ihtimalle babasından kalan kaçakçılık işini ve adamlarını devralmıştı. Zaten Trabzon'da yakalanan adamın sözleri de bunu doğrular nitelikteydi.

"Komutanım bir haber var mı?"

Yanımıza gelen Uğur, Ercan, Dursun ve Mert'e baktım. Hepsi de duydukları gibi karakola gelmişlerdi.

"Yok," diye cevap verdim Uğur'a.

Cahit abinin içeriden çıkmasını bekliyordum. Daha sonrasın ekiplere katılıp arama çalışmalarına dahil olacaktım. Gamze'ye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söz vermiştim, bulacaktım onu. Şimdi ben yıkılırsam kimse toplayamazdı beni. Benim yıkılmamam için de bir an önce Gamzelimin bulunması gerekiyordu.

"Gidiyoruz," diyen Cahit abi ile yaslandığım duvardan ayrılıp, arkasından yürümeye başladım. Diğerleri de bizi takip ederken karakoldan çıkıp arabalara yöneldik.

"Nereye gidiyoruz komutanım?" Mert'in sorusuyla Cahit abi durdu.

"Size beni takip edin demeyeceğim ama ben kardeşimi bulmaya gidiyorum. Gelip gelmemek sizin kararınız." Sözlerinden sonra benim dışımda herkesin gözlerine tek tek baktı ve arkasını dönüp ilerlemeye devam etti.

Cahit abi arabasına binerken ben çoktan Semih'in arabasına binmiştim benim arabam olmadığı için. Semih'e gelir misin diye sormadım bile çünkü biliyorum Yerli Hulk'un Gamze'yi kardeşi gibi sevdiğini. Gamze de abisi yerine koymuş Cahit abiden ayırmamıştı Semih'i. Diğerleriyle de iyi anlaşsa da Semih'in bana olan dostluğu güven vermişti Gamzeliye de. Bize ihanet etmezdi Semih.

Cahit abinin arabasının arkasından yola çıktık biz de. Askeriyenin yoluna girince nereye gittiği kesinleşti. Arkamızdaki arabada Uğur, Ercan, Mert ve Dursun vardı. Onlar da sessizdi çünkü söylenecek bir şey yoktu artık.

Askeriyenin otoparkına arabaları bırakıp indik. Hep beraber cephaneliğe doğru ilerledik. Cahit abi ayağa kalkan askerleri geri oturtuyor, işlerine bakmalarını söylüyordu. Silahların olduğu yere girince çavuş selam verdi.

"Erdinç, otur yerine işine bak," dedi Cahit abi arka tarafa geçip.

Hepimiz MP-76'ları ve mermileri alıp kuşandık göreve gidiyormuş gibi. Her zamankinin aksine bu görev değildi. Bu benim için artık ölüm kalım meselesiydi. Gamze yoksa ben de yoktum. Tabancamı da kontrol edip belime yerleştirdim.

"Komutanım Haşim Albay sorarsa ne söyleyeyim?" Erdinç biz çıkarken arkamızdan seslenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çakal avlamaya çıktılar dersin," dedim ilerlemeye devam ederken.

Kalbimin tam üstünde bir ağrı vardı. Öyle çok acıyordu ki soluksuz bırakıyordu beni. Nefes alamıyordum ama en çok da nefesim olan kadının yokluğu yakıyordu içimi. Kalbimdeki ağrı gittikçe artıyordu. Elim boğazıma gittiğinde gözlerimi kapattım. Bütün dünyayı ateşe verirdim gerekirse gözümü kırpmadan ve bunu umursamazdım. Ne olursa olsun bulacaktım gamzelerine geleceğimi gömdüğüm kadını.

Dışarı çıktığımızda soğuk hava yüzüme çarptı. Peşimden gelen ayak sesleriyle beklemeden ilerlemeye başladım. Gamze'yi en son gördüğüm yerden başlayacaktık aramaya. Onu benden aldıkları yerden.

Yolu takip ederek izlerini bulacağımız bir yere çıkmak için elimizden gelen her şeyi fazlasıyla yapacaktık. Hepimiz biliyorduk ki bu görev değildi ve biz askerî kimliklerimizi bırakarak çıkacaktık bu yola. Bu durum Cahit abi ile benim umurumuzda değildi ama diğerleri için olduğum yerde durdum.

"Neden durdun?" diye sordu Semih. Arkamı dönüp hepsine tek tek baktım.

"Bu yolun dönüşü yok. Cahit abi sana ne dersem geleceğini biliyorum ama diğerleri için hâlâ geç değil. Geri dönerseniz eğer hiçbir şekilde aramızda sorun olmaz. Gamze'yi bulana kadar ne olacağını bilmiyorum." Hepsinin bu durumu net bir şekilde anlamasını istiyordum.

Gamze'yi bulana kadar demiştim çünkü bulana kadar durmayacaktım. Ne olursa olsun, ucunda ölüm olsa dahi aramaktan vazgeçmeyecektim. Benim yolum da yönüm de Gamze'ydi. Onsuz kalırsam yolumu bulamaz, uçuruma sürüklenirdim. Kalbimin acısını, duygularımı, haykırışlarımı bastırıyordum. Şimdi değildi, şimdi olmazdı. İlk önce onu bulmam gerekiyordu.

"Senin sevdiğinse bizim de kardeşimiz o kız. Kes sesini de yürümeye başla." Semih'in böyle söyleyeceğini tahmin ediyordum zaten.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Semih haklı Emre, Gamze bizim kardeşimiz. Hepimize yardım etti, elini uzattı, zor zamanımızda destek oldu. Buradaki kimse geri dönmez." Uğur da Semih'e katılınca Ercan ve Mert de onayladı.

"Gamze hocam, Nazli'yla benum içun çok şey yaptu. Ben napsam ödeyemam hakkunu. Sen bizum gardaşimizsun, o da bacimuz." Dursun yere bakarak konuşuyordu. Belli etmese de en duygusalı oydu içimizde.

Hepsinin onayını alınca derin bir nefes aldım. Hep beraber araçlara ilerledik. İki araba gidecektik, hem bir arada kalmak hem de hızlı bir şekilde ilerlemek için. Cahit abi ve Semih benim arabama binerken Ercan, Mert, Dursun ise Uğur'un arabasına bindiler. Beklemeden arabaları çalıştırıp yola çıktık. Tek düşündüğüm şey bir an önce Gamze'yi bulmaktı.

"Abi, sizinkilere haber verecek misin? Gamze'yi göremeyince merak edecekler." Semih'in sorusuyla gerildim. Cahit abi derin bir nefes verdi. Onun için de çok zor olduğu belliydi bu durumun.

"Sabaha kadar bekleyeceğim. Sonrasında ise söylemem gerekiyor zaten evde göremeyince soracaklar," dedi Cahit abi.

Gamze'nin annesiyle, babası Cahit abinin evindeydi ve Gamze'nin hastanede hâlâ Seda'nın yanında olduğunu sanıyorlardı. Zorlukla yutkundum, gerçeği onlara söylediğimiz an Gamze'nin kaybolduğunu herkes öğrenecekti.

Gamze'yi aldıkları yere geldiğimizde yavaşladık. İlerlerken etrafta ara yol, patika ya da gizli bir alan var mı diye bakmaya başladık. Ormanlık arazinin ortasında bulunduğu için yol bize daha çok sorun çıkartıyordu. Etrafta kamera, radar bile yoktu.

"Devam edelim," diyen Cahit abiyle hızlandım.

Yolun sonu ikiye ayrılıyordu. Biz sağ tarafa yönelirken camı açtım ve Uğur'a sol tarafı işaret ettim. Uğur soldan giderken ben de sağdaki yolu takip ettim. Bir süre sonra benzinlik görünce kameraların yolu görme ihtimaline karşı benzinliğe girip park ettim. Araçtan inince direkt market bölümüne girdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buyurun," dedi kasadaki adam.

"Üsteğmen Cahit Karademir. Birilerini arıyoruz, dünün kayıtlarına bakmamız gerekiyor," diyerek kimliğini gösterdi.

"Tabii komutanım." Adam ikiletmeden bilgisayardan dünün görüntülerini açtı.

Yola bakan kameranın görüntüsünü yaklaştırıp araçlara bakmaya başladım. Saat aralığını bildiğim için fazla oyalanmadan araç modellerine bakıyordum. Cahit abinin telefonu çalınca dışarı çıktı. Evden arıyorlardı büyük ihtimalle. Kamera kayıtlarını hızlandırarak izlemeye başladım gözümü kırpmadan.

"Buradan geçmemişler," dedim kaydın sonuna gelince.

"Uğur'u arayalım, onlar ne yapmış bir bakalım," dedi Semih.

Başımı sallayıp onayladım. Adama teşekkür edip dışarı çıktık. Cahit abi de telefonu kapatmış bize doğru dönmüştü. Elimizin boş olduğunu anlayınca omuzları biraz daha çöktü. Arabaya binip aynı yolu geri döndük. Semih, Uğur'u ararken ben de onların girdiği yol ayrımına gelmiştim.

Arabanın hızını arttırdım, aradaki mesafeyi bir an önceki kapatmak istiyordum. Uğur'un olduğu yere yaklaştığımızda sinyal verip yavaşladım. Yol kenarındaki marketin önünde durmuşlardı. Hepimiz inince Uğur'a doğru ilerledim.

"Bir şey çıktı mı?" diye sordum marketi başımla işaret ederek.

"Kamera sadece içeride var. Dünün kayıtlarında markete gelenlere baktım ama tarif ettiğin gibi birileri de gelmemiş." Keyifsizce kurduğu cümlelerle daha ne kadar sıkacağını bilmediğim kalbimin üstünde duran el biraz daha sıkıştırdı beni. Telefonum çalarken gördüğüm isimle hemen açtım. Karakoldan arıyorlardı.

"Komiserim bir gelişme mi var?" dedim konuyu hiç uzatmadan.

"İki aracı da şehrin diğer ucunda yanarken bulduk. Korucular haber vermiş yangın olduğunu ama gittiğimizde sadece yanan araçlar vardı. Bütün izler silinmiş Emre."

Kelimeler zihnimde öyle bir dağılıyordu ki umudum çırpınıyordu. Elimdeki tek ipucuydu o arabalar. Kayıp gidiyor diyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aklımın içindeki hastalıklı bir düşünce. Ellerinden kayıp gidiyor. Telefonda bir şeyler daha dedi ama dinleyemedim. Arıyoruz, bulacağız bunların bir anlamı yoktu artık. Gamze nerede olursa olsun, bulunacaktı.

"Emre ikinci ekibi çıkarttım şimdi yollar kapatıldığı için arabalar aranıyor. Kimlik kontrolleri de yapılıyor," dedi komiser.

"Peki," diyebildim sadece. Telefonu kapatıp diğerlerine döndüğümde herkes anlamıştı kötü bir haber olduğunu. Cahit abiye baktım sadece. Adam dün baba olmuştu bugünse kardeşi kaybolmuştu.

Ben dün Gamze'yi kollarımın arasında sarıyordum, bugün boşluğa düşüyordu ellerim.

"Araçları aramamıza gerek kalmadı, boş bir arazide yanarken bulunmuşlar."

Cahit abi sinirle bir küfür savurdu. Omuzları biraz daha çöktü.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Semih düşünceli bir şekilde.

"Askeriyeye dönüp Haşim Albay ile görüşelim. Özge'nin bu işi yaptığını biliyoruz. Haşim Albay bize kardeşinin gizli yerini ya da adamlarını nerede bulacağımızı söyleyebilir. Özge'ye yardım edecek birisi olmalı mutlaka." Ercan'ın şimdilik kurduğu plan hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

"Tamam, askeriyeye dönüyoruz." Cahit abi de onaylayınca arabalara yöneldik. Arabalara binince peş peşe askeriyeye doğru yola çıktık.

Gamze geliyordu sürekli aklıma. Şimdi ne yapıyordu? Canı yanıyor muydu ya da ağlıyor muydu? Gamze güçlü bir kadın, ağlamaz, canı yansa da belli etmez diyordu içimden bir ses. Senin deli gibi onu aradığını bilir, direnir diyordu yine o ses. Ben de o sese kulak verdim yoksa delirecektim.

"Emre bu gidişle ölüme biz gideceğiz, Gamze'yi bulamadan." Semih direksiyonu sağ doğru çevirdi elimin üstünden tutup. Önümüzdeki kamyon korna çalarak geçti yanımızdan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben fark etmedim," dedim kaşlarımı çatarak derin bir nefes alırken.

Gamze'yi düşünürken daldığım yerden uyanır gibi başımı iki yana salladım. Yan şeride doğru arabanın kaydığını bile anlamamıştım. Daha fazla beklemeden arabayı sağa çekip, aşağıya indim. Semih de inince yer değiştirdik. Gerçekten de ben kullanırsam bir şey olması işten bile değildi. Gamze'yi bulmadan kimseye bir şey olmamalıydı. Sonra kendini suçlardı yine kendine gelen zararı unutup. Merhametli sevgilim.

Semih arabayı çalıştırırken ben de yolcu koltuğuna geçtim. Gözlerimi kapattığım an giderken bana baktığı son bakış geldi karşıma. Hüzünlü bir tebessüm vardı dudaklarında. Bana güveniyordu, inanıyordu Gamzelim. Ne olursa olsun bu güvenini boşa çıkartmayacak, onu bulana kadar durmayacaktım.

Askeriyeye geldiğimizde sabah olmak üzereydi. Bedenen değil ama ruhen yorgunluk vardı üzerimde. Dayanmam gerekiyordu, dayanmak zorundaydım. Sevdiğim kadın için dik durmam gerekiyordu.

"Haşim Albay iki saate gelir, ifadeye almışlar onu da. O ara biraz dinlen sen de." Cahit abinin sözleriyle ona doğru döndüm.

"Abi nasıl dinleneyim? Ben onsuz yarım bir adamım. Nefes alamıyorum, uyuyamıyorum, ölemiyorum bile! Acıdan geberiyorum ama acımı yaşayamıyorum."

Sözler ağzımdan çıkarken Cahit abiye değildi sitemim. Akşamdan beri içimde tuttuğum her şey bir an dökülmüştü dudaklarımdan. Elini omzuma koydu, yorgundu gözleri. "Biliyorum kardeşim ama en azından gözlerini kapat. Böyle bize de bir faydan olmaz," dedi. Sözlerime alınmadığını biliyordum, anlıyordu hâlimi. Siniri de geçmişti.

"Kusura bakma abi, sinirlerim bozuldu." Cahit abi başını salladı önemli değil der gibi. Biliyordu çünkü ilk duyduğunda onun da aklı gitmişti başından.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yatakhaneye çıktığımızda herkes kendi odasına çekildi. Boş odalardan birine geçip yatağa yattım. Gamze'yi getirdiğim odaydı burası. Saçlarımda parmaklarını hâlen hissetmem normal miydi? Peki ya hâlen odada olması ve gülüşünün gözümün önünden gitmemesi? Yatağa kendimi atıp gözlerimi kapattım.

"Emre kalk çıkıyoruz." Ne ara daldığımı bile anlamamıştım. Yataktan bir anda Semih'in sözleriyle fırladım.

"Nereye gidiyoruz? Bir haber mi var?" diye sordum botlarımı giyerken. Semih'in sessiz olmasıyla başımı yukarı kaldırdım. Kaşlarım çatılırken, gözlerini benden kaçırdı.

"Semih ne oldu?" Ayağa kalkıp karşısına dikildim. Nefes alamıyordum sanki, yine o yumru gelip oturmuştu boğazıma.

"Kadın cesedi bulunmuş ormanlık alanda. Gamze'yle uyuşuyor verdikleri bilgiler."

Semih'in ağzından çıkan zehirli kelimelerle yumruklarımı sıktım. Benim Gamzelim ölemezdi. Yalandı, yanlıştı, olmazdı.

"Görmeden inanmam," dedim acı içinde.

Semih usulca başını sallarken elini uzattı bana. Ne ara yere çöktüğümü bile anlamadım. Semih'ten destek alarak ayağa kalktım. Beraber dışarı çıktık, kimse yoktu. Hızla arabaya bindiğimizde arabayı çalıştırdım. Hastaneye geldiğimizde morg yazan yere ilerledik.

Çok soğuktu burası. Elleri hep üşürdü Gamzelimin, burası ısıtamazdı ki onu. Kanım, kanına karışmışken, umudum hâlen varken sessizce bir yakarış geçti gönlümden. Allah'ım lütfen o olmasın. Semih kapıda beklerken içeriye girdim.

Odanın ortasında sedyede, beyaz örtünün altında yatan soğuk bedeni görünce titredim. Canım yanıyordu, canım çok yanıyordu. Ellerim ilk defa bu kadar çok titriyordu.

Yavaşça örtüyü kaldırdığımda tutamları dağılmış kahverengi saçları ile karşılaştım. Her teline hayran olduğum saçları şimdi kana bulanmıştı. Yüzü bir ölüye yakışmayacak kadar parlak ve canlıydı. Bakmaya doyamadığım kahverengi gözleri şimdi hiç göstermeyecekti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yatakhaneye çıktığımızda herkes kendi odasına çekildi. Boş odalardan birine geçip yatağa yattım. Gamze'yi getirdiğim odaydı burası. Saçlarımda parmaklarını hâlen hissetmem normal miydi? Peki ya hâlen odada olması ve gülüşünün gözümün önünden gitmemesi? Yatağa kendimi atıp gözlerimi kapattım.

"Emre kalk çıkıyoruz." Ne ara daldığımı bile anlamamıştım. Yataktan bir anda Semih'in sözleriyle fırladım.

"Nereye gidiyoruz? Bir haber mi var?" diye sordum botlarımı giyerken. Semih'in sessiz olmasıyla başımı yukarı kaldırdım. Kaşlarım çatılırken, gözlerini benden kaçırdı.

"Semih ne oldu?" Ayağa kalkıp karşısına dikildim. Nefes alamıyordum sanki, yine o yumru gelip oturmuştu boğazıma.

"Kadın cesedi bulunmuş ormanlık alanda. Gamze'yle uyuşuyor verdikleri bilgiler."

Semih'in ağzından çıkan zehirli kelimelerle yumruklarımı sıktım. Benim Gamzelim ölemezdi. Yalandı, yanlıştı, olmazdı.

"Görmeden inanmam," dedim acı içinde.

Semih usulca başını sallarken elini uzattı bana. Ne ara yere çöktüğümü bile anlamadım. Semih'ten destek alarak ayağa kalktım. Beraber dışarı çıktık, kimse yoktu. Hızla arabaya bindiğimizde arabayı çalıştırdım. Hastaneye geldiğimizde morg yazan yere ilerledik.

Çok soğuktu burası. Elleri hep üşürdü Gamzelimin, burası ısıtamazdı ki onu. Kanım, kanına karışmışken, umudum hâlen varken sessizce bir yakarış geçti gönlümden. Allah'ım lütfen o olmasın. Semih kapıda beklerken içeriye girdim.

Odanın ortasında sedyede, beyaz örtünün altında yatan soğuk bedeni görünce titredim. Canım yanıyordu, canım çok yanıyordu. Ellerim ilk defa bu kadar çok titriyordu.

Yavaşça örtüyü kaldırdığımda tutamları dağılmış kahverengi saçları ile karşılaştım. Her teline hayran olduğum saçları şimdi kana bulanmıştı. Yüzü bir ölüye yakışmayacak kadar parlak ve canlıydı. Bakmaya doyamadığım kahverengi gözleri şimdi hiç göstermeyecekti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana her baktığında parlayan ışıltıyı. Yanakları pembeleşmeyecekti utandığında ve kalbi hızlanmayacaktı bana doğru attığı her adımda.

Öldürün beni de öldürün, nefesim olmadan yaşayamıyorum.

"Gamze!" diye bir feryat, acı dolu bir haykırış döküldü dudaklarımdan.

"Sakin ol Emre," diye sarsılmamla gözlerimi açtım. Ercan, Uğur, Mert ve Dursun karşımda duruyorlardı. Semih ise kollarımdan tutuyordu.

Her şey berbat bir kâbustu.

"Bir haber var mı?" diye sordum Semih'e.

"Haşim Albay geldi, Cahit abi yanında şimdi. Biz de gidiyoruz şimdi yanlarına," dediğinde başımla onayladım.

Kimseye bakmadan odanın içindeki lavaboya girip soğuk suyla elimi yüzümü yıkadım. Elimi kalbimin olduğu yere koydum. Gamze yaşıyordu, umudum vardı, hissediyordum. Bu karanlık kâbuslar elbet sona erecekti ve biz Gamzelimle bugünleri unutup, güzel anılarla hayatımıza devam edecektik.

Odadan çıktığımda bizimkiler beni bekliyordu. Hep beraber yan binadaki Haşim Albay'ın odasına ilerledik. Aldığım her soluk, göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Hızlı adımlarla geldiğimiz odadan içeriye girdik. Cahit abi koltuklardan birine oturmuş öylece boşluğa bakıyordu. Sabah olmuştu ve herkese Gamze'nin kaçırıldığını söylemek zorundaydı.

"Olayları öğrendim, elimden gelen her şeyi yapacağım. Size operasyon sonrasında ele geçirilen mülklerin adresini vereceğim. O adamın sahip olduğu kaçakçılık şebekesinin bağlantıda olduğu ama ispat edilemediği için el konulamayan ya da alınamayan adamlar var listede. Aynı liste polise de verildi. Yapacağım başka bir şey olursa söyleyin." Haşim Albay içini çekerek bakışlarını masaya sabitledi.

Kendini suçladığını biliyordum. Kardeşi ve yeğeni ihanet etmekle kalmamış hepimizi lanet bir cehenneme sürüklemişti. Listeyi Cahit abi aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Komutanım izinler nasıl olacak? Biz, Emre ve Cahit abinin yanında kalacağız," dedi Uğur.

"Emre ve Cahit için süresiz izin verdim. Siz beşiniz de sırayla geleceksiniz her gün iki kişi. Mert ve Dursun kalsın bugün, yarın da Ercan ve Uğur kalır. Umarım kalmanıza gerek kalmaz da Gamze bir an önce bulunur."

"Emredersiniz komutanım!"

Dursun ve Mert görevli oldukları için kalmak istemeseler de Askeriyede kaldılar. Cahit abi listeyi verdiğinde Türkiye'nin çeşitli illerini kapsadığını fark ettim. Iğdır'da olan iki yer vardı, önceliği oraya verdik.

İlk geldiğimiz yer polis tarafından basılmıştı. Bu yüzden ikinci adrese geçtik. Yapım aşamasında terk edilmiş bir depoydu. Hâlen inşaat alanı olduğu için etrafı oldukça ıssızdı. Arabaları görünmeyecek bir yere park ettik. Silahlarımızı çıkartıp ilerlemeye başladık. Etrafta kimse yoktu.

Kapıya geldiğimizde Semih arka tarafı işaret edince başımı salladım. Ercan onunla giderken Uğur ve Cahit abi ile ön kapıda bekledik. Pencereler siyaha boyandığı için içerisi görünmüyordu. Ercan'ın ıslığı ile kapıya tüm gücümle tekme attım. Kapı hızla açılırken, arka taraftan da aynı ses yankılandı.

Boş depoda Ercan ve Semih'le karşılıklı kaldık. Onlar da arka kapıyı kırmışlardı. İçeriye adım attığımda silahımı indirdim.

"Emre buraya gel," diyen Semih'in yanına ilerledim. Elindeki yüzüğü bana uzattığında masaya tutundum. Gamze'ye evlilik teklifi ettiğimde parmağına taktığım yüzüktü.

Yüzüğü sahibine geri vermek için Semih'ten aldım. Avucumun içinde sıkarken, gözlerini kapattım. Yüzüğü bize burada olduğunu belli etmek için bırakmıştı. Yüzüğün içinde onu ilk gördüğüm günün tarihi vardı.

"Cahit abi nerede?" diye sordu Uğur.

Deponun arka tarafından çıktığımızda Cahit abiyi ileride gördük. Yanına ilerlediğimizde nereye baktığını gördüm. Bu bir

helikopter pistiydi. Onu benden uzaklara götürmüşlerdi. Biz karayolunu kapatmışken onlar havayolu ile Gamze'yi şehir dışına çıkartmışlardı.

"Sadece birkaç saat önce gelseydik burada olacaktı," dedi Cahit abi sesindeki yenilmişlikle.

"Bulacağız abi, merak etme Gamze'yi." Semih'in sözleriyle başını iki yana salladı Cahit abi.

"Ben gidip söyleyeceğim anneme, babama biricik kızlarının kaçırıldığını. Kim bilir ne hâlde şimdi? Korkuyordur ama belli etmez benim kardeşim, dik durur. Canını acıtıyorlar mı? Güzel yüzü solmuş mudur şimdi? Dayanamıyorum lan, dayanamıyorum! Ben hayatımda hiç bu kadar çaresiz olmadım ki. Yanımda hep Gamze vardı. 'Abim sıkma canını düzelir her şey,' der güzel gamzeleriyle gülümserdi. Benim kardeşim nerede?!"

Yere doğru çöküp toprağı avuçlayan adama doğru yaklaştım. Sinir krizi geçirmek üzereydi. Omuzları sarsılırken, elini toprağa hızla vurdu. Ben de yanına çöktüm, elimi omzuna koydum. "Abi Gamze'yi bulacağız," dedim. Cahit abi elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Bulacağız," dedi. İkimiz de yerden kalktık.

"Ben eve geçiyorum, bizimkiler arayıp duruyor. Haber vermem gerek artık onlara da. Listedeki en yakın ilden başlıyoruz hazırlığınızı yapın," diyerek ilerlemeye başladı Cahit abi. Güçlü durmak zorundaydı, ailesi için, Gamze için onun güçlü durması gerekiyordu. Cahit abi yıkıldığı anda hepsi umutsuzluğa sürüklenirdi.

Cahit abiyi ben bırakacağım için arabaya doğru ilerledim. Diğerleri de hazırlık yapmak için gideceklerdi. "Bir saate görüşürüz," dedi Ercan. "Cahit abinin evine gelirsiniz," dedim arabaya binerken. Sessiz geçen yolculuğun sonunda Cahit abiyi evinin önünde bıraktım.

Kendi evime geçtiğimde direkt bir bardak kahve içtim. Gözlerimin içi kan kırmızısıydı. Elimi yüzümü soğuk suyla yıkayıp aynadan yüzüme baktım. Karşımdaki adam ben değildim. Bir günlük yokluğunda bu hâle geldim Gamzeli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dayanılmaz bir özlem sardı bütün bedenimi. Sızladı yokluğunda, sol tarafımda duran adına kalp dedikleri. Daha ne kadar sınanacağım ben senin kokunun yoksunluğuyla? Çok yoksulum Gamzeli, sensiz yetim bir çocuk gibiyim. Birisi gelsin başımı okşasın, gözlerimdeki hüznü silsin yerine mutluluk eksin istiyorum. Bu "birisi" sensin Gamzeli. Gel ki kışları, baharlara çevirmezsem çürüsün bu Kurt'un kalbi. Ve gelmezsen diye ben hep umudumu gülümsemenle yeşertiyorum.

Üstümü değiştirip dolaptan spor çantamı çıkarttım. İçine kıyafetlerimi, ruhsatlı silahımı, yedek şarjörlerimi attım. Askeriyenin verdiği tabancayı çekmeceye koyup, kilitledim. Bu bir görev değildi. Gamze için her şeyi geride bırakıyordum, mesleğim dahil.

Kurt Komutanı geride bırakıp Gamze'nin Zümrüt Gözlüsü olarak yola çıkıyordum. Kapıyı kilitleyip, anahtarı cebime koydum. Arabaya binip Cahit abinin evinin önüne gelmem beş dakika sürdü. Arabadan inince derin bir nefes aldım. Daha iki gün önce bu kapının önüne bırakmıştım onu. Zile doğru giden elim titrerken yumruğumu sıktım ve kapıya vurdum birkaç defa.

Kapı açılırken Cahit abiyi gördüm. İçeriden gelen ağlama sesiyle zorlukla yutkundum. İçeri girdiğimde Gamze'nin annesi salondaki koltukta oturmuş ağlıyordu. Babası ise eşinin elini tutmuş destek oluyordu. Onun da ağlamamak için zorlukla dayandığı ortadaydı. Beni görünce Zeliha teyze ayağa kalktı.

"Emre, kızım nerede benim? Cahit getireceğim kızını diyor ama ben onsuz dayanamam Emre, kızımı getirin bana," dedi ağlamaktan çatlamış sesiyle.

"Getireceğim kızını Zeliha teyze. Sana yemin olsun bulacağız Gamze'yi," dedim elini tutup.

"Bulun kızımı Emre."

"Söz veriyorum kızını geri getireceğim."

Gamzelim annesinin bu hâlini görse perişan olurdu. Sevgiyle büyümüştü, annesi, babası, abisi hepsi üstüne titremişti. Sevgi doluydu Gamzelim, yüreğinde herkese yetecek kadar merhameti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vardı. Cesurdu, uğruna savaşacakları için gözünü karartacak kadar cesurdu. Gamzelimin annesine bir söz verdim. Kızını ölsem bile geri getirecektim.

1 HAFTA SONRA

"Söyle neredeler?" Sesimin yükselmesiyle birlikte adam biraz daha yerine sinerken yumruğumu bir kez daha yüzüne geçirdim. Artarda vurmaya devam ederken kolumu tutan elle geri çekildim.

"Ölmesi işimize yaramaz." Cahit abinin sesiyle adamı yere doğru savurup geri çekildim.

Tam bir haftadır Türkiye'de oradan oraya nefes dahi almadan adresleri kontrol ediyorduk. Hakkâri'deki evi bastığımızda birinin olmasını beklemiyordum. İçeride uyuyan adam saatin sabaha karşı olmasıyla uyurken yakalanmış kaçamamıştı. Delirmek üzereydim artık.

"Bilmiyorum ben kız ney." Bozuk Türkçesiyle konuştuğu kelimeler bile tiksindiriyordu beni. Kaçakçılık yapılan tırlardan birinin şoförüydü.

"Emre sen yoruldun biraz da ben geçeyim. Sabah sporu niyetine iyi gelecek," dedi Semih önüme geçerek. Onu gören adam yutkundu.

"Beni ona verme!" diye bana yalvardığında tek kaşımı kaldırdım.

"Anlat yoksa seni onunla bırakıp odadan çıkarım. Kemik kırmaktan büyük zevk alır," diye gözünü korkuttum.

Semih çoğu zaman hep yanımdaydı. Bir hafta içinde sadece iki kez Askeriyeye dönmüş onda da gece gidip akşam geri dönmüştü. Yanımda Cahit abi, Uğur, Mert ve Semih vardı. Dursun ile Ercan Askeriyedeydiler. Aynı zamanda polis ile iş birliği yapılıyordu. Baskın yapılan yerlerin neredeyse hepsi boşaltılmıştı. Yurt dışına çıkmadıklarını biliyorduk. Buradaydı Gamze, hâlen evindeydi.

"Tamam anlatacağım. Kaçırılan bir kız olduğunu ben de başkasından duydum. Kızı aynı yerde tutmuyorlarmış, günlük yer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değişiyorlar. En son burada olduğunu biliyorum ben de sizin gibi. Hakkâri'den ilerisi sınır zaten, Suriye'ye götürürler en fazla."

"Şerefsiz konuşacaksın madem niye oyalıyorsun?" diyen Semih adama yumruk atmaya başlayınca Cahit abi ile geri çekildik. Kimse Semih'e engel olmadı, adam bayılınca bırakırdı.

"Buradalar abi," dedim bir haftadır ilk defa acıdan başka bir duygu kıpırtısı hissederken. Heyecanım sesime de yansımıştı.

"Buradalar," dedi Cahit abi de.

Apartmanın önünde koruma gibi dikilen Mert'le Uğur bizi görünce kenara çekildiler. Birilerinin haber alıp gelmesine ya da komşulardan birinin polisi aramaya kalkışmasına karşılık onları aşağıda bırakmıştık.

"Çok yaklaştık, buradan sonra gideceğimiz tek yer var orada olabilirler," dedim ikisine bakarak. Yüzlerinde rahatlama ifadesi oluşurken, Semih de yanımıza geldi.

"Birkaç saat kendine gelemez. Telefonunu kırdım, kapıyı da üstüne kilitledim. Polisi ararız yolda bunu gelip almaları için," dedi elindeki ıslak mendille kan sıçrayan tişörtünü umursamaz bir şekilde silerken.

"Gidiyoruz," dedi Cahit abi.

Arabalara bindiğimiz gibi yola çıktık. Gittiğimiz yer çiftlik eviydi. Uzak bir yere park edip, sessizce gecenin karanlığına sığındık. Çiftlik evinin etrafı adamlarla çevriliydi. Silahlarımızı hazırlarken Semih polisi arıyordu, çatışma çıkacaktı. Çiftliğin etrafını sardığımızda yavaşça ilerlemeye başladık.

Cahit abi, Mert, Uğur arka taraftan ben ve Semih ön taraftan ilerledik. Önde duran dört adamı silahlara taktığımız susturucuyla indirdik. Ellerindeki keleşleri uzak bir mesafeye attık. Semih'e elimle ilerliyorum işareti verdiğimde sağ taraftan ilerleyeceğini eliyle gösterdi.

Başparmağımı kaldırdıktan sonra olumlu işareti yaptım. İçeri girdiğimde Semih de pencereden ateş etmek için konumunu al-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıştı. İçeri girdiğim anda saatli bombayla karşı karşıya geldim. Son üç dakika kalmıştı.

"İçeriye girmeyin, bomba var, geri çekilin!" diye bağırdım.

Hızla bütün odaları kontrol etmeye başladım. İçimden saniyeleri sayıyordun. 2 dakika beş saniye. Tek tek baktığım odalarla, ellerim terlemeye başlamıştı. Dışarıdan gelen seslere cevap vermedim.

"Sen şu arkadaki odaları al, diğerleri Cahit abiyi tutuyor" Semih yan taraftaki odalara bakmaya başlarken, geri dönmesi için artık geçti. Zaman kaybetmeden dediğini yapıp arka odalara hem hızlı hem de dikkatli bir şekilde bakmaya başladım. 1 dakika on saniye.

"Burası temiz," diyen Semih ile son odanın kapısını kapattım.

"Semih çık!" diye bağırdım. Semih'le birlikte kendimizi dışarı attıktan on saniye sonra patlamayla kulaklarım uğuldadı. Son anda kıl payı kurtulmuştuk.

"Gamze yoktu," dedim zar zor konuşarak. İtfaiyeyle, polis sirenlerinin sesi gelmeye başlamıştı. Cahit abinin telefonu çalınca beklemeden açtı. Telefonu kapattığında bana doğru döndü.

"Gamze, Iğdır'da hastanedeymiş şu an."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

GAMZE'DEN

Gözlerim bağlı olduğu için hiçbir şey göremiyordum. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Daha önce de kaçmıştım ve yine yapabilirdim. Tabii o zaman Gediz benden başka bir şeyi göremeyecek kadar kör olduğu için daha kolay olmuştu. Şimdiyse böyle bir avantajım yoktu. Kapı sesi tekrar gelince yerimde kıpırdadım. Birinin adım sesleri önümde durdu ve gözlerime bağladıkları bezi çözdü.

"Misafirperver olmamız gerekiyor, çok ayıp çocuklar."

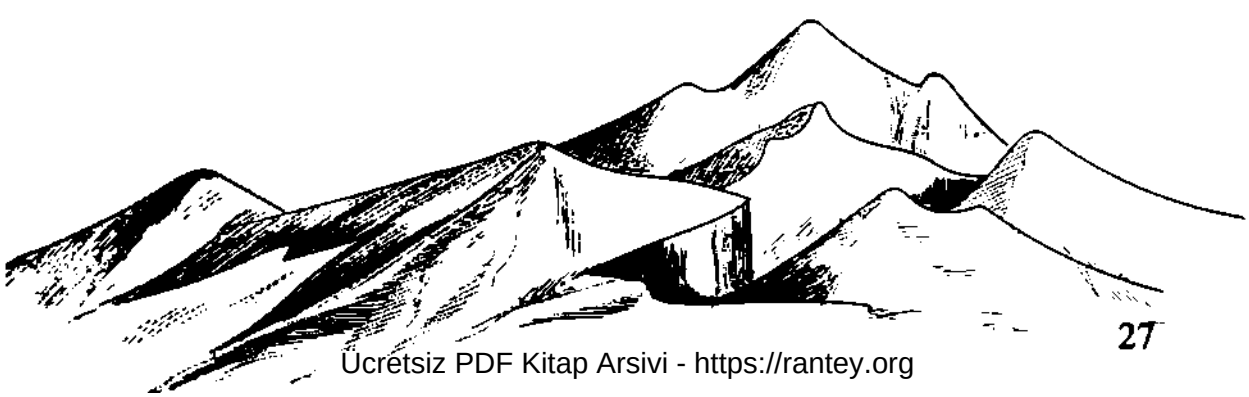
Gözlerimin ışığa alışmasıyla sesle birlikte karşımda gördüğüm kişiyle bir an nefes alamadım.

"Sercan?"

Benim uyuşmuştu sanki. Nefes alamıyormuş gibi hissettim. Karşımdaki adam, herkese ihanet etmiş bir suçluydu. Öldü olarak biliniyorken gayet kanlı canlı karşımda duruyordu. Gözlerimi birkaç defa daha açıp kapattım, inanmak istemiyordum.

"Ölü görmüş gibisin," diyerek güldüğünde boş depoda kahkahası yankılandı. Ürperdim.

"Sen... nasıl?" diye iki kelime edebildim sadece. Şaşkınlığım kelimelerimin önüne geçiyordu. Gözleri kısılırken dikkatlice inceledi beni.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ölmedim Gamze. Hiç düşünmediniz değil mi ben hainsem, başkası da hain olamaz mıydı? Tek başımıza mı planlamıştık Özge ile bunca şeyi?" Bunları sorarken kolları iki yana açılmış, avını kıstıran bir aslan gibi kendini beğenmişti.

"Emre senin için 'öldü' dedi." Emre'nin sözü yeterliydi inanmam için. Ona da yalan söylemişlerdi. Herkesi kandırmış, gerçeği gizlemişlerdi. Emre bunu duyunca yer yerinden oynayacaktı. Sercan gözlerimin içine bakarken sinsice gülümsedi.

"Sen zeki bir kızsın bu soruların cevabını kendin de verebilirsin. Bana sormak istediğin başka bir şey yok mu ya da birisi?"

Odanın içine bakarken Sercan yerine burada görmeyi beklediğim kişiyi aradım. Özge burada değildi. "Özge'ye ne oldu?" dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. Gözleri parlarken tam da istediği soruyu sorduğumu anladım. Yan tarafımda duran sandalyeyi çekip oturdu. Ellerini dizlerine koyduktan sonra başını hafif yana yatırdı.

"Özge güzelim gelir misin?!" diye yüksek bir sesle sorduğunda arkadaki kapı bir kez daha açıldı.

Başı önünde içeriye giren Özge'nin saçları yüzünü kapatmıştı. Ben alaycı bir gülümseme, hakaretler beklerken oldukça sessizdi. Sercan ise elini ona uzattığında çekinerek elini ona vermişti ama titrediğini fark etmemek için kör olmak gerekiyordu. Özge, Sercan'dan korkuyordu.

"Güzel yüzünü göstermeyecek misin misafirimize?" diyerek dudak büktü Sercan ve Özge'nin çenesini yukarı kaldırarak yüzünü açığa çıkarttı.

"Hii!" diye bir nida döküldü dudaklarımdan. Özge'nin sağ tarafında kaşının üstünden başlayan yara izi yarım hilal şeklinde yanağından aşağı inip, çenesinin altına kadar geliyordu. Görüntü o kadar korkunçtu ki eti parçalanmış gibi içe doğru bükülmüştü.

Keskin bir bıçakla derinlemesine kesildikten sonra müdahale edilmemişti. Kendi kendine kapanmasını beklerken acı içinde bı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rakmıştı büyük ihtimalle. Özge, Sercan'ı kullanmasının bedelini ödemiş, kendi eliyle ortaya çıkarttığı canavarın öfkesini tatmıştı.

Hemen başını geri yere eğerken Sercan umursamaz bir ifadeyle elini çenesinden geri çekip bana doğru döndü. "Fazla utangaç değil mi sence de? Oysa Emre'ye karşı oldukça cömertti." Sözleriyle birlikte beni nereden vuracağını anlamış, gözünü kırpmadan beni izliyordu.

"Ona bakışında merhamet gördüm ama o bunu hak ediyor mu?" demeye getirmişti cümlesini. Emre'yi senden almak istedi, hayatını mahvetti ve bu durumda olmasına merhamet gösterme demek yerine bunu yüzüme vurmuştu. Sadece bana, Emre'ye değil, herkese kötülüğü dokunmuştu Özge'nin.

"Peki senin ondan farkın ne? O, Emre'yi almak için girdi bütün bunların içine sense onun için girdin. Ben seni tanıdım Sercan ve sen böyle birisi değildin. Neşeliydin, hayat doluydun ve sevecendin. Sen bu değilsin," diyebildim onu inandırmak adına.

Şu anda onun tersine gitmem olayları daha da alevlendirmekten başka bir şey kazandırmazdı. Belki onu ikna edebilirdim beni bırakması için. Özge'ye bunu yapmamış olsa içimdeki umut daha yüksek olurdu ama görmüştüm bir kere o alaycılığın altında yatan öfkeyi. Sakin kalıp öfkesini daha fazla yüzeye çıkartmak istemiyordum.

"Benim ondan farkım gerçekten onu sevmemdi. O, Emre'yi amaçları yüzünden isterken ben kalbimin bütün kapılarını açmıştım. İstersem onu öldürebilirim ama bunu yapmıyorum. Çünkü gözlerindeki korku hoşuma gidiyor. Artık onu sevmiyorum, oynamak daha eğlenceliymiş."

Özge bu sözler üzerine daha çok titrerken, içimden soğuk bir ürperti geçti. Kontrollü bir şekilde delirmişti Sercan. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama delilik akan sözleri ve akıllıca oynadığı hamlelerle her şeyi kendi lehine çevirmişti. Şimdi arı kovanına çomak sokmuş, saldıracak arıları bir kavanoza hapsetme hayali kuruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benimle derdin yok değil mi? Emre'nin acı çekmesi için yapıyorsun tüm bunları. Çünkü sen acı çektin ve karşılığını misliyle vermek istiyorsun."

Gözlerinin içine bakarak kurduğum cümleyle gözlerindeki o alaycı ifade kırıldı, yerini düz bakışlar aldı. "Arabayı hazırlayın, yola çıkıyoruz on dakikaya," diyerek ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru ilerlediğinde Özge de onu takip etti.

Kapı gürültüyle kapanırken etrafı incelmeye başladım. Beton duvarlarıyla henüz bitmemiş olan boş bir depoya benziyordu. İçeride iki sandalye ve büyük demir bir kapı dışında bir şey yoktu. Ellerim arkadan bağlı olduğu için bileklerim sızlamaya başlamıştı.

Emre beni bulmaya gelecekti. Parmağımdaki yüzüğe değdiğim anda verdiğim sözü hatırladım. Bu yüzük parmağımdan bir daha çıkmayacak demiştim. Yüzüğü parmaklarımı birbirine sürterek yukarı kaydırdım. Ellerim terlediği için kolay bir şekilde kaymıştı. İki parmağımın arasına aldığım yüzüğü kapıdan gelen sesle olabildiğince uzağa attım.

Bir metre kadar ilerime düşerken tok bir ses çıkarmıştı ama kapı açıldığı için sesi bir tek ben duymuştum. Bana doğru ilerleyen adam beni sandalyeden kaldırıp kaba bir şekilde ileriye doğru itti. Bana dokunmasına tahammül edemediğin için hızlı adımlarla kapıdan çıktım.

Temiz hava ile derin bir nefes aldım. Geldiğimiz arabadan farklı bir araca binmiştik şimdi. Diğer arabaları ortadan kaldırdıkları ise bariz bir gerçekti. Arka koltuğa oturduğumda yanıma Özge'nin oturmasını beklemiyordum. Ön koltuğa iki kişi binince araba çalıştı ve hızla depodan uzaklaştı.

"Sana yaptıklarına rağmen yanında kalıyorsun hâlen. Aslında hanginiz daha kötü karar veremedim," derken sesim düşünceli çıkıyordu.

"Geri dönersem ömür boyu hapiste kalacağım. Cezamı çektim ben, asıl kendini düşün. Sana yapacakları benim yanımda hiç kalır," derken o eski alaycı ifadesine bürünmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana yardım edersen sana yardım ederim. Seni kaçıracağımı falan sanma cezaevine temiz don falan getiririm en fazla."

Neredeyse neşeli çıkan sözlerime karşılık bana doğru döndü. Bu kadar rahat konuşmamın nedeni bana yardım etmeyeceğini bilmemdi. Özge'yi korkuları yönetiyordu, Sercan'dan ise ölesiye korktuğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

"Biliyor musun Emre benim yerime seni seçtiğinde bunu anlayabildim. Güzeldin, ona uygundun ve her şeye rağmen akıllı bir kızdın. Seninle başa çıkamayacağımı bildiğim için Gediz ile o anlaşmayı yaptım. Şimdi olsa yapmazdım. Direkt öldürürdüm seni," derken itirafında oldukça ciddiydi.

"Benim hakkımda bu kadar güzel şeyler söyleme lütfen. Gözlerim doluyor, neredeyse ağlayacağım beni öldürmek istediğin için," derken gözlerimi kısıp artık saklamadığı derin ize baktım. Nereye baktığımı fark etmiş gibi başını camdan tarafa çevirdi.

Arkadan bağlı olan ellerimi arabaya binmeden çözmüş, önden kelepçe ile bağlamışlardı. Etraf yirmiye yakın silahlı adamla çevrili olduğu için kaçma şansım yoktu. Denesem hem dikkat çeker hem de sürekli gözlerin üstümde olmasını sağlardım. Beni sessiz ve sakin olayı kabullenmiş saymaları daha çok işime yarardı.

Sessizce oturmuş yolu izliyordum. Hep kırsal alanlardan ilerliyorduk. Bozuk yolda arabanın hareketiyle sarsılıyorduk sürekli. Özge ile anlaşmış gibi birbirimize değmemek için iki ayrı uca yerleşmiştik. Geçtiğimiz yolda tabela ya da nerede olduğumuzu belli edecek bir yer görme umuduyla etrafı dikkatlice izliyordum.

Annemlerin haberi olmuş mudur? Peki ya abim? Durumdan tek Seda'nın haberinin olmamasını istiyordum. Yeni doğum yapmıştı ve stres altında olması bebeğe de yansırdı. Sütü kesilir de emziremezse vicdan azabı çekerdim bir bebeğin ve annenin en özel bağını kopardığım için.

Emre...

Ona olan hislerimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Şimdi deliye dönmüş bir şekilde beni arıyordur. Kendini parçaladığına,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

suçladığına emindim. Semih destek oluyordur, yanındadır. İçim biraz olsun rahattı bu konuda. Kurt yalnız değildi en azından.

Abimin kaçırıldığımı öğrenince Emre'ye kızacağına emindim. Fazla yüklenmemesini umuyordum. Annem ile babam yıkılacaktı zaten, onlara da destek olması gerekiyordu. Emre alttan alırdı, abime karşı çıkmazdı. Kendini suçladığı için zaten sessiz kalırdı.

Parmağımda olmayan yüzüğün bıraktığı ize baktım. Silik bir izdi ama bana umut veriyordu. Emre yüzüğü bulacaktı ve geri yerine takacaktı en kısa zamanda. Bu kadar sakin durmanın tek nedeni Emre'nin son sözüydü.

Kurt bulacağım diyorsa bulurdu.

Araç durduğunda geldiğimiz yere daha dikkatli baktım. Tek katlı müstakil bir evdi. Kapı açılınca beklemeden arabadan indim. Etrafıma baktığımda boş arazilerle çevreli olduğumuzu fark ettim. Çorak arazi üstünde tek katlı evden başka bir yerleşke yoktu. Kolumdan çekilince incelemem bitmişti mecburen. Eve doğru hızla yürümeye başladım. Pencerelerinde demir parmaklıklar vardı.

"Kaçmayı aklından bile geçirme. Öldürmem ama ayağından vurulmak fena hâlde canını yakar," dedi Sercan beni izlediğini belli edercesine.

"Kaçmama gerek kalmayacak, Emre yakında burada olur."

Rahat bir şekilde verdiğim cevapla kahkaha attı. Karşıma geçip koltuklardan birine oturduğunda arkamdaki adam da beni oturmam için sırtımdan itti. Oturduğum yerden birbirimize bakıyorduk. Kurt'un arkadaşı olan Sercan yoktu artık karşımda.

"Kurt bizi bulamaz Gamze. O benim onun için hazırladığım plana göre şimdi Türkiye turuna çıkacak. Bizse seninle gideceğimiz yerde onun delirmesini izleyeceğiz. Onu gönderdiğim her yere kameralar koydurdum. Merak etme sana da izleteceğim." Bana alaycı gülümsemeyle göz kırptı.

Midem bulanırken buna dayanamayacağımı hissettim. Onun acı çekmesini izlemek burada olmaktan daha berbattı. Buna dayanamazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden beni öldürmüyorsun? Bu onun için gerçekten daha acı olur." Beni öldürmeyeceğine emindim. Eğer öldürmek isteseydi Emre'nin gözleri önünde hiç düşünmez öldürürdü beni. Amacı farklıydı, plan yapması bile bunu kanıtlıyordu.

"Ah Gamze beni hafife alıyorsun. Ölürsen yokluğuna alışır ne kadar zor olsa da. Ben sen yaşıyorken onu sensiz bırakıyorum. Birine yapılacak en büyük kötülük ona umut vermektir. Ben şimdi Emre'ye seni bulması için umut verdim. Elinde hiçbir şey kalmayınca ise yıkılışını birlikte izleyeceğiz."

Ayağa kalkıp kapının önünde dikilen Özge'ye doğru ilerledi. Kulağına bir şeyler söyledikten sonra dışarı çıktı. Özge yanına gelip kolumu tutmaya çalışınca kolumu hızla çekip ayağa kalktım. Odayı işaret ettiğinde beklemeden kapısı açık olan odaya girdim. Özge ellerimi çözdükten sonra dışarı çıkıp, kapıyı kilitledi.

Yerde sadece halı ve üstünde bir yer yatağı vardı. Yatağa ilerleyip, ayakkabılarımı çıkardım ve oturdum. Acıyan bileklerimi ovuşturdum. Kapı tekrar açıldı ve elinde yemek tepsisiyle giren Özge tepsiyi yere bırakıp çıktı.

Fazlasıyla acıkmıştım ve yemesem bile ne kadar süre bekleyeceğimi bilmiyordum. Güçten düşmek istemediğim için tepsiyi aldım mercimek çorbası, su ve ekmekten oluşan yemeğimi yedim. Tabak ve bardak kartondan yapılmaydı. Kaşık plastikti ama yokluğu hemen anlaşılırdı. Sakin kalmaya devam ederek tepsiyi kapının yanına bırakıp yerime geçtim.

Gecenin karanlığına daha fazla direnemedim, yorgunluğum ağır geldi ve uyuyakaldım.

Tedirgin bir şekilde uyuduğum için kapı açılır açılmaz yerimden kalktım. Sercan içeri girince karşı karşıya geldik. Baştan aşağı beni süzerken rahatsız olduğumu belli edercesine gözlerimi ondan ayırmadım. Kaşlarım çatılırken, tırnaklarımı avucumun içine geçirdim.

"Gediz ve Emre'nin neden senin peşinde olduğu o kadar belli ki. Özge gibi birinin peşinde olmak yerine gözümü biraz açsaydım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

merak ediyorum yine Emre'yi mi tercih ederdin? Ya da dur cevap verme bu aramızda bir düşünce olarak kalsın."

Beni incelerken kurduğu cümlelerle karnıma kramplar girdi. Bir adım geri çekildiğimde gözlerime bakmaya başladı. "Benim için hiçbir zaman bir tercih olmadı Emre. Geçmişte, şu an ve gelecekte sadece o olacak. Bunu kabul etmeyen en son kişi şu anda bir mezarda çıyanlarla vakit geçiriyor." Buz gibi çıkan sesimle, nerdeyse onu öldürebilirdim.

Bunu yapmamam için bir neden daha eklenmişti. Emre'yi izliyordu ve benim yaptığım hamlenin bedelini o ödeyebilirdi. Tırnaklarım etime daha sert şekilde geçtiğinde acıyı hissettim. Emre'ye zarar gelmesine katlanamazdım. Beni ararken gittiği her yerden eli boş dönecekti ama sonunda bulacaktı beni. Sadece biraz daha sabretmem gerekiyordu.

"Kalbimin kapılarını çoktan kapatmış birisiyim o yüzden bence de beni bir seçenek olarak görme. Az daha ne diyeceğimi unutuyordum. Hazırlan beş dakikaya çıkıyoruz. Bu arada umarım yüksekten korkmuyorsundur çünkü uçacağız," derken sesi gayet keyifliydi.

Kapıyı açıp bırakıp çıktığında, uçacağız derken gerçek anlamda olduğunu dışarıdan gelen pervane sesi kanıtladı. Beni bir uçağa bindiremeyeceği için helikopter tercih etmiş olmalıydı. Sinirle bağırdım.

"Daha ne kadar boktan olabilir!"

"Emin ol hiçbir şey görmedin," diye seslendiğinde beni duyduğunu anladım.

Sinirle odadan çıktım. Silahlı adamlar tarafından çevrili bir şekilde Sercan ve Özge eşliğinde helikoptere bindirildim. Kısa süre sonra hareket ettiğimizde adamların çoğunun burada kaldığını gördüm. Bu benim için iyi bir fırsat olabilirdi. Sadece altı kişiydik içeride.

"İyi uykular," diyen Özge tam karşımda oturmuş elindeki iğneyi bana doğru yaklaştırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerim bağlı olmadığı için hızlı bir şekilde iğneyi elinden alıp bacağına sapladım ve sıvıyı damarlarına gönderdim. "Sana iyi uykular sürtük," dedim iğneyi sertçe çekerek. Gerçekten sinirliydim, içimdeki öfkeli Gamze bana alkış tutup övgüler yağdırdı.

Özge'nin başı Sercan'dan yana düşerken, Sercan tiksintiyle parmağını alnına koyup diğer tarafa ittirdi. Orada oturan adamsa hareketsiz kaldı. Özge'nin gözleri tamamen kapanmış, boşluğa düşmüş gibi bedeni koltukta kaymıştı. Emniyet kemeri olmasa yeri boylamıştı. Bu kızdan nefret ediyordum.

"Güzel hareket ama bir daha olmasını istemeyiz. Ellerini bağlayın," dedi Sercan sadece her zamanki sırıtmasıyla. Özge'ye artık değer vermediğini, umursamadığını görmek beni biraz üzdü. O zaman işler daha kolay olabilirdi. Özge'yi bir şekilde rehin alıp kaçabilirdim. Ellerim tekrar sıkı bir şekilde bağlandı ek olarak gözlerimi siyah bir kumaş parçasıyla tamamen kapattılar.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama artık bacaklarım uyuşmaya başlamıştı. İniş anonsunu veren pilottan sonra kulaklarım uğuldamaya başladı. Sarsıntıyla birlikte artık yere indiğimiz kesinleşirken gürültüyle kapı açıldı. Bir el bileğime sarılınca beni sürüklemesine izin vermemek için hızlı adım atmaya başladım.

Gözlerimi açtıklarında sabaha karşı aydınlanmaya başlamış gökyüzüne baktım. Bugün ikinci gündü. Eve girdiğimizde benim için ayrılmış odaya beni itip, kapıyı üstüme kilitlediler yine. Ellerim bağlı olduğu için sinirle nefesimi verdim.

Özge'yi güzellik uykusundan uyanırken görseydim en azından. Yüzündeki o ifadeye bakıp benimle alay eden yüzüne karşı dik dik bakardım. İçeride karşılıklı duran koltuklardan birine oturdum. Pencereden dışarı bakarken hava tamamen aydınlanmıştı.

Bizimkileri olabildiğince az düşünmeye çalışıyordum aklımı başka şeylere takarak. Çünkü düşündükçe onların ne durumda olduğunu bilmek canımı yakıyordu. Abime haber çoktan gitmiştir, şimdi köşe bucak beni arıyordur. Annem ve babama da söylemeleri gerekiyor artık, iki gün, bir gece boyunca beni görmemişlerdi.

Emre aklımın en gerisinde duruyordu. Düşünmeyi bırakın bir kenara varlığını hissetme ihtiyacı duyuyordum. Her zaman bana karşı olan bitmek tükenmek bilmeyen sevgisine ihtiyacım vardı. Ellerimi ısıtan ellerine, gamzelerimi görmek için sürekli beni gülümsetmesine en önemlisi de sesinden sanki dua gibi çıkan bana "Gamzelim" demesine.

"Çabuk gel Kurt, sensizlik çok zor," diye fısıldadım geceye.

Helikopter yolculuğu oldukça sarsıcı geçmişti. Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum ama hâlen Türkiye sınırları içerindeydik. Yurt dışına bir helikopterle çıkmak akıl işi değildi. Koltuğa uzanıp düşünceler eşliğinde yeniden uyuyakaldım.

Sabah büyük bir gürültüyle gözlerimi açtım. Hemen yerimden kalkarken bağlı ellerim düne göre berbat hâldeydi. Sızlamayı geçmiş, bileklerime oturmuş ip ince kesikler hâlinde sürtündükçe kan toplanmaya başlamıştı.

Özge içeri sinirli bir şekilde girip tepsiyi çarpar gibi bıraktı yere. Dün için oldukça sinirli olması normaldi. "İyi uyuyamamış gibisin. Oysa ben çok rahat uyudum," dedim masum bir şekilde gülümseyerek. Elindeki bıçakla bana yaklaştığında gözlerimi kıstım.

"Bence dilini kesmek için mükemmel bir zaman," dediğinde geri adım atmadım. Bileklerimdeki ipi çözmesi için ona doğru uzattım. İpi kestikten sonra bıçağı elinde tutuyordu hâlen.

"Dene istersen. Dün olduğu gibi kendine saplanmış bulursun. Eskiden olsa sana merhamet gösterebilirdim ama o hangarda olanlardan sonra seni öldürebilirim bile. Sercan izin vermez diye düşünüyorsan pek umurunda olacağını sanmıyorum."

Onu öldüremezdim, en azından mecbur kalmadığım sürece ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Benden korksun istiyordum ki dünkü gibi bir girişimde tekrar bulunmadan önce iki kere daha düşünsün. Benim de ona zarar vereceğimi anlasın. Gözleri titreşirken mesajı alan Özge geri çekildi ve kapıdan çıktı.

Kahvaltılık salatalık, domates, peynir, zeytin ve meyve suyu koymuşlardı. Bir şey yiyemeyeceğim için sadece meyve suyunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içtim. Sercan'ın ne gibi bir planı vardı bilmiyordum ama vereceği zararın bu kadar sessiz olmasından büyük olacağı belliydi. Bana ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıya doğru gidip hızla vurdum.

"Ne var?" dedi bir adam kapıyı açıp.

"Tuvalete gitmem gerek," dedim sesimi düz tutarak.

Kolumdan tutup koridorun diğer ucundaki kapının önüne gelince bıraktı. Tam kapının kolunu açacakken Emre'nin sesinin duydum. Arkamdaki odadan gelen sesle hızla karşı kapıyı açtım. Arkamdaki adam kolumu tutsa da Sercan bizi görmüştü.

"Bırak gelsin," dediğinde adam kolumu bıraktı.

İçeriye doğru ilerleyip duvara asılmış büyük televizyona baktım. Bizim ilk gittiğimiz evdi burası. Emre ile Semih ekrandaydılar. Emre'nin elinde benim yüzüğüm vardı, bulmuşlardı. Emre yüzüğün içine bakarken orada olan tarihi görmüş olmalıydı. İlk tanıştığımız günün tarihi yazıyordu yüzüğün iç kısmında.

Kameradan bile belli oluyordu hâlsizliği, yorgunluğu. Gözlerim dolarken derin neferler alarak gözyaşlarımı geriye ittim. Odanın çıkışına ilerledim. İşte bu yüzden Emre'yi düşünmek istemiyordum. Çünkü onu düşünürsem yenilirdim, ağlardım, Sercan'a beni bırakması için yalvarırdım. Kurt'un Gamzelisiydim ben ve güçlü duracaktım. Söz vermişti, gelecekti.

Sessiz bir şekilde odadan ayrılıp tuvalete gittim. Elimi yüzümü de soğuk suyla yıkadım. Gözlerimin içi ağlamadığım için kızarmıştı. Aynada kendime baktım, tamamen dağılmış görünüyordum. Kendimi topladım, en azından Emre iyiydi fiziksel olarak.

Kapıyı açıp çıktım, Sercan karşıdaki kapının pervazına yaslanmış bir şekilde beni bekliyordu. Arkamı dönüp kaldığım odaya doğru ilerlerken arkamdan ayak sesleri yankılandı. Odaya girdiğimde pencere kenarındaki yerime geri oturdum.

"Seni öldürmeyeceğim. Hatta serbest kalacaksın," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Yalan mı söylüyordu doğru mu bilmiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dum. Geçip karşıma oturduğunda devamını bekledim. Beklediğim gibi de oldu.

"Ama bir bedel ödemen gerekiyor. Haftaya bugün serbest kalacaksın." Sercan ilk defa ciddi bir şekilde konuşuyordu benimle.

"Ne bedeli?" diyebildim çığlık çığlığa bağırmak isterken güçsüz çıkan sesimle.

"İçeri gelin," dediğinde açık kapıdan iki adam girdi. Daha önce ikisini de silahlı adamların arasında görmemiştim.

"Sercan öldürürüm kendimi!" dedim bağırarak.

"Her şey hazır mı?" diye sordu adamlardan birine bakıp.

"Hazır," cevabı geldikten sonra elindeki iğneyle bana doğru yaklaştı.

"Karşı koyma Gamze, canın daha fazla yanmasın." Sercan kapıdan çıkmadan önce en son bu cümleyi kurmuştu.

İki adam beni bağrışlarım arasında tutmaya çalışırken ellerini ve yüzlerini tırnaklarımla çiziyor, kurtulmaya çalışıyordum. "Bırakın!" diye çığlık attığımda kolumdaki batma hissiyle damarıma enjekte edilen sıvı acı bir yanma hissiyle dağıldı. Vücudum direncini kaybederken, gözlerimi artık açık tutamıyordum.

Emre ne olur bul beni, kurtar. Gamzelin bu defa altından kalkamadı. Zümrüt Gözlü Kurt buradan çıkarsam ilk işim hepsinin cehennemi olacağım! Hepsini kendi ellerimle öldüreceğim! Son nefeslerini benim elimde verene kadar da durmayacağım. Yemin olsun Kurt, sana yeminim olsun!

1 HAFTA SONRA

"Dışarı çıkarın kızı." Sercan'ın sözleriyle birlikte kapı açıldı. İki gündür bilincim yerindeydi. Yataktan yavaşça doğruldum. Bana dokunmalarına dahi tahammül edemiyordum. Zorlukla ayağa kalkım ve kapıya doğru ilerledim.

Kapıdan çıktığım anda bana uzanan ele geri adım atıp temas etmedim. "Sakın!" dedim sert bir şekilde. Gecenin karanlığında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aydınlanan yolda ilerliyorduk. Daha önce helikopterden indiğimiz yere geldiğimizde uzaktan pervane sesleri gelmeye başlamıştı. Gün aydınlanmak üzereydi neredeyse.

Helikopter büyük bir gürültüyle biraz ilerimizde durduğunda şiddetli bir rüzgârla kollarımı önümde bağladım. Yemek yemeyi reddettiğim için Sercan'ın emriyle beni yatağa kelepçeleyip damardan serumla beslemişlerdi. Yaşayan bir ölüye göre gayet sağlıklı olmamı istemişti. Bana ne yaptığını biliyordum. Sözleri hâlen kulağımdaydı. O odadan çıktıktan sonra iki gün önce gelmişti yanıma.

Helikoptere bindikten sonra kemerimi bağladım. Hareket ettikten sonra gözlerimi ellerime indirdim. Yol boyunca tek kelime bile etmedim. Ona bu zaferi tattırmayacaktım. Yıkıldığımı, yok olduğumu göstermeyecektim. Biz havalandıktan sonra ormanlık arazinin içinde bir patlama sesi yankılandı. Silâh sesleri azalırken pencereden baktığımda evin ilerisinde başlayan ormanlık alanın girişinde dumanlar yükseliyordu.

"Onları öldürdün mü?" Bir haftadır ilk defa ona bir şey söylüyordum.

"Geride iz bırakmak istemem," dedi soğuk bir şekilde.

Onları ben öldürecektim demek istedim. Bunu bile almıştı elimden! Gözlerimi kapattım. Sercan ve Özge hâlen yaşıyordu. Listemin başını çeken ve yan yana oturan ikiliye baktım. Ölümleri benim elimden olacaktı.

Helikopterin bizi indirdiği yer oldukça ıssız bir alandı. Hazırda bekleyen araca doğru ilerledik. Arabanın kapıları açılırken bindiğimiz gibi Özge koluma iğneyi saplamıştı. Gözlerim karanlıkla buluştuğunda aslında her şey bitmiş gibi görünse de yeni başlıyordu.

"Merhaba. Beni duyabiliyor musunuz?" diyen kadının sesiyle gözlerimi açmaya çalıştım. Işığa alıştıktan sonra hastane odasında olduğumu anladım.

"Su alabilir miyim?" diye sordum boğazımdaki kurulukla zar zor konuşarak. Uzatılan bir bardak suyun hepsini içtim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ben Doktor Hanzade. Hastanemize dün gece geldiniz ama sizi getiren kişi bir anda kayboldu. Üstünüzden bir kimlik de çıkmayınca polise haber verdik. Kapının önünde bekliyorlar," diye açıklama yaptı doktor sakin bir ses tonuyla.

"Hangi şehirdeyiz?"

"Iğdır Şehir Hastanesi," dediğinde Sercan'ın dediği gibi beni serbest bıraktığını anladım.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" dedim doktora. Telefonunu cebinden çıkartıp bana doğru uzattı. Ezberimde olan babamın numarasını hızla yazıp aradım.

"Alo," diyen sesini duyunca gözlerim doldu.

"Baba benim Gamze. Şimdi sakin ol annemi de alıp hastaneye gelir misin? Abime de haber ver," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle.

"Kızım, Gamzem hemen geliyoruz," dedi babam sesi titrerken. Arkadan annemin "Gamze mi?" diyen ağlamaklı sesini duyunca nefes alamadığımı hissettim. Güçlükle yutkundum.

"Bekliyorum baba," diyerek telefonu kapattım. Telefonu doktora geri uzattım.

"İsmim Gamze Karademir. Ne kadar süre olduğunu bilmediğim bir zaman içerisinde alıkonuldum. Beni kaçıran şahıslar beni bıraktılar ama hastaneye nasıl geldiğimi bilmiyorum. Bana ilaç vermişlerdi baygındım o sırada," diye durumu kısa bir özet geçtim.

"Kan, tit, tomografi gibi bazı testler yaptık, şu an için durumunda kansızlık dışında kötü bir şey görünmüyor. Bileklerine de pansuman yapıldı," derken, ellerimdeki sarılı bandajları ilk defa fark etmiştim.

"Polisleri bekletir misiniz? Şu anda ifade verecek durumda değilim. Ailem gelene kadar beklemek istiyorum."

Doktor anlayışlı bir şekilde başını sallayıp "Tabii," dedi. Doktor dışarı çıkarken yatağın içine gömülüp düşünmeye başladım. Ne söyleyeceğimi toparlamalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yarım saat sonra kapı açılınca annem ve babam içeriye girdiler. Serumu çıkartıp, ikisine de sarıldım sıkıca. Artık ağlayamıyor olmam omuzlarıma bir yük daha bindirmişti. Sıkıca beni sarıp ağlayan annemle, babama baktım.

"İyiyim ben," dedim ikisini de yatıştırmak için.

"Kızım, yavrum." İçini çekerek gözlerini sildi annem. Birbirine girmiş saçlarımı, bedenimde sinir krizi geçirip etrafı dağıttığımda oluşan morlukları, canımın acısını, bileklerimdeki kesikleri unutup kokusunu içime çektim annemin.

"Annem ağlama iyiyim ben," dedim bir kez daha. Babam kendini daha hızlı toparlamıştı anneme göre.

Ben yatağa oturduğumda annem de beni bırakmadı, yanıma oturup kollarının altına çekti beni. Babam tek kişilik koltukta öylece oturuyordu. Kimse konuşmadı, ne olduğunu sormadı. Onlar için şimdi burada olmam yeterliydi. Doktor bir kez daha gelmiş çıkarttığım serumu takmıştı. Uyuyup, dinlenmem için ağrı kesici bir iğne yapmıştı. Yorgunlukla tekrar uykuya daldım.

"Prensesim," diyen abimin sesiyle gözlerimi açtım.

"Abi," diyerek küçük bir kız çocuğu gibi sarıldım. Kollarının arasına beni çekerken derin bir nefes aldı. Bedeninin titrediğini sıkıca sarıldığımızda anladım.

"İyiyim ben abi," dedim bir kez daha. Abim geri çekindiğinde gözlerindeki sorular karşıladı beni.

"Merak etme sadece hapsetti beni. Ben karşı koyunca, yemek yemeyince de zorladı. Biliyorsun Özge'nin her zaman kini vardı bana karşı," diyerek omuz silktim.

"Hep benim yüzümden başına geldi bunlar. Eğer seni çağırıp, yanıma getirmeseydim şimdi bunların hiçbirini yaşıyor olmayacaktın," dedi kendine sitem ederek.

"Üzülme abi, iyiyim ben." Gözlerim kapıya kayarken kimsenin gelmediğini anlamam uzun sürmedi.

"Göreve çıktılar emir geldi. Hakkâri'de bir patlama olmuş bir sürü ölü varmış. Bizimkiler de oradaydı, ben de oradaydım hat-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ta seni arıyorduk. Senin iyi olduğun haberini alınca ben geldim. Emre'ye kalmasını ben söyledim diğerleriyle. Özge'den bir iz bulduk," dedi abim anlamış gibi.

"Tamam abi," diyebildim sadece. Emre'nin gelmesini bekleyecektim yine.

Açılan kapıdan içeriye giren abimle birlikte yattığım yataktan hafifçe doğruldum. Gözlerinin içi kızarmış, göz altları ise uykusuzluğunu belli edercesine koyu halkalarla çevrelenmişti.

"Uyanmışsın prensesim," dedi yorgunluğuna rağmen gülümseyerek.

"Dinlen biraz abi," dedim sesim kısık çıksa da. Bu hâlini görmek beni daha fazla üzüyordu. Yanıma geldiğinde saçlarımı okşadı, gözlerinde şefkat vardı. Korktuğunu biliyordum hâlen, beni gözünün önünden ayırmaya dayanamıyordu. İki gecedir uykusuzdu neredeyse ve bunu görmezden geliyordu.

"Sen iyi ol da dinlenirim ben. Birazdan psikolog gelecek seninle konuşmak için, itiraz istemiyorum baştan söyleyeyim."

İki gündür neredeyse her şeye itiraz ettiğim için abim üstüme gelmese de bu durumdan hoşnut olmadığı kesindi. Bu sefer ona karşı çıkmadım ve başımla sessizce onayladım. Abim derin bir nefes alırken kapı hafifçe tıklatılıp açıldı. İçeriye giren doktor önce abime sonra da bana bakıp tebessüm etti.

"Merhaba, ben psikolog Deniz Poyrazoğlu," diye kendini tanıttı.

Otuzlarının başında esmer iri yapılı bir adamdı. Semih kadar olmasa da uzun boyluydu, Emre'den biraz daha kalıplı duruyordu cüssesi. Tebessümü mesafeli doktor-hasta tanımı için normaldi. Kendimi tanıtmaya gerek görmesem de nezaketen ismimi söyledim.

"Gamze."

"Tanıştığımıza memnun oldum Gamze. Seanslar için konuşmak istiyordum. Müsaade eder misiniz?" Son cümleyi abime bakarak kurduğunda abim mesajı alıp "Tabii, kapının önünde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bekliyorum," diyerek çıktı. Bir an olsun gözünü üstümden ayırmayacak gibiydi. Nedense bu düşünce korkutucu geldi.

"Nasıl hissediyorsun?" diyen doktorla bakışlarımı kapıdan çekip ona yönelttim.

"İyiyim," diyebildim cansız çıkan sesimle. Aslında abim bu kadar endişelenmese psikolog için de itiraz edecektim.

"Neden muayene edilmek istemiyorsun? Fiziksel olan bütün muayenelerden kaçınmışsın. Sadece kan, tit tahlili ve tomografi çekilmiş. Değerlerin biraz düşük çıksa da kansızlığın olduğuna göre normal diyebiliriz."

Doktor konuştukça dinliyormuş gibi görünsem de ilk cümlede takılı kalmıştım. Neden bana dokunmalarına izin vermiyordum? Bunu ona söyleyemezdim.

"Şu anda bunları konuşmak istemiyorum," dedim mesafeli bir şekilde.

Kapı tekrar çalındığında beklemeden açıldı. Karşımda günlerdir görmeyi beklediğim adam vardı. Yeşilleri beni bulunca her şey kaybolmuştu. Sadece o ve ben vardık. Sakalları uzamış, saçları darmadağınıktı. Üstünde siyah eski bir kot pantolonuyla, siyah bir tişört vardı. Anlaşmış gibiydik sanki ikimiz de. Bende de siyah bir tişört ve siyah eşofman altı vardı.

"Doktor bey konuşmamıza sonra devam edebilir miyiz?" dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

"Tabii ki abinize seans saatlerini iletirim," dedikten sonra çıkmak için arkasını döndü.

Emre kapıdan çekilip yer verdikten sonra doktor çıktı. Kapıyı kapatıp bana doğru ilerledi. Yüzümün her zerresini inceleyip bakışları aşağı indi, bileklerimde takılı kaldı. Yutkundu.

Elini cebine sokup yüzüğü çıkarttı. Bana doğru gelip yatağın kenarında durdu. Elimi tutup avucunun içine aldı. Yeşilleri kararırken, kendini sıktığı için damarları belirginleşti. Yüzüğü parmağıma takacakken elinden aldım.

"Emre ben ayrılmak istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

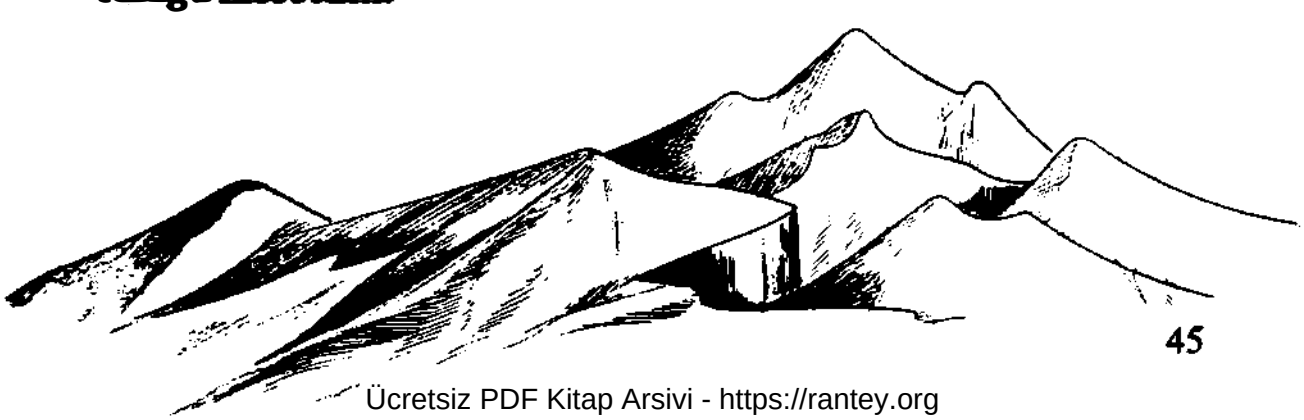
Kalbim sızlarken ağzımdan dökülen cümle ile kor bir ateşin içine ayak basmış gibi yandım. Ateş o kadar sıcaktı ki dayanamıyordum. Emre'nin yokluğunun ateşi o kadar yakıcı bir şekilde sarstı ki beni onsuz yapamazdım. Biliyordum o da bırakmazdı beni. Bunun düşüncesi bile dayanılmazdı.

"Sen benden ayrılmak istemezsin," dedi bakışları elindeki yüzüğe kayarken, sesi kararlıydı. Elleri titriyordu, yüzüğü avucunun içinde hapsedip yumruk yaptı ellerini. Gözlerime bakmak için başını kaldırdığında göz göze geldik.

Avucumun içinde iki gündür sakladığım kâğıdı yavaşça Kurt'un elinin içine bıraktım. Dışarıdan elini tuttuğum görünüyordu sadece. Kâğıdın sert dokusunu hissettiği anda gözlerime heyecanla baktı. Yavaşça gözlerimi açıp kapattım. Mesajı alan Kurt çok beklemeden parmaklarının arasındaki kâğıdı yüzükle birlikte avucuna aldı.

"Böyle olması gerekiyor Emre. Bütün bu yaşadıklarım hepsi seninle ilgili. Ben bir karar verdim bence ayrılmamız en doğru olanı. Birbirimizi daha fazla kırmadan bitmeli bence bu iş," dedim kararlı bir şekilde daha önce içimden defalarca tekrar ettiğim gibi.

"Sen nasıl mutlu olacaksan öyle olsun. Haklısın bütün bunlar benim yüzümden geldi başına," derken Emre'nin sesindeki suçluluğu hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini tutup hayır senin suçun değildi demek istedim ama yapamadım. Şu an yapmazdım. Özellikle odanın içindeki kamera her dakika bizi izlerken bu ikimiz için de felaket olurdu.

Derin bir nefes alıp elimi geri çektim. Sıcaklığından ayrılmak o kadar zordu ki benim için. Yutkunamadım, boğazımda kaldı gözyaşlarım. Kurt, yavaşça kalktı yanımdan. Gözlerime baktığında, bakışlarımı kaçırdım. Gözlerine bakmak bile acı veriyordu.

"Kendine iyi bak," dedi zar zor çıkan bir sesle.

Arkasını dönüp kapıya doğru ilerlediğinde, gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım. Sırtında takılı kaldı bakışlarım. Kapı kapandığı anda, yatağa kendimi bıraktım. Gözyaşlarım durmadan artarken ellerim çarşafı sıktı.

Sakin ol Gamze. İzin ver acı çektiğini sansın ve rahatlasın. Kurt seni bırakmaz, geri gelecek seni almak için.

Yatağın içine girip dizlerimi kendime doğru çektim. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Kalbim ağrıyordu, Emre'yi istiyordum. Yanımda olsun, saçlarımı okşasın, her şeyin geçeceğini söylesin. "Gamzelim" demesi bile yeterdi. Benim Emre'ye ihtiyacım vardı.

Kapı tekrar açıldığında abimin geldiğini biliyordum. Emre kâğıdı okuyacağı için geri dönmezdi. Ellerimle gözyaşlarımı sildim ve yatağın içinde oturdum. Abimin yüzüne bakmadan elimin altındaki pikeyle oynamaya başladım.

"Eve gitmek istiyorum abi bir an önce," dedim. Ağlamaktan dolayı kısık, çatlak bir sesim olsa da umursamadım. Buradan çıkmak istiyordum.

"Tamam prensesim. Doktorunla konuşup geliyorum," dedi abim.

Üstüme gelmek istemediğini anlamamak elde değildi. Şu anda ruh hâlimin ne kadar berbat olduğunu o da fark ediyordu. Abim kapıyı geri açıp çıkarken derin bir nefes aldım. Yataktan kalkıp pencereyi açtım. İçeriye dolan serin havayla ürperdim ama iyi gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir süre pencereden dışarıyı izledim. Öylece baktığım gecenin karanlığı, bana anlamsız geliyordu. Yaşadıklarım ve yaşayacaklarım canımı yakıyordu. Bir haftadır düşünmeyi reddettiğim Kurt şimdi aklımın en ücra köşesini bile kaplıyordu. Eve bir an önce gitmem gerekiyordu.

Abim geldikten sonra doktorumun izniyle çıkış işlemlerim başlamıştı. Psikolog Deniz Poyrazoğlu'na iki gün sonrasına randevu alınmıştı. Gitmek istemesem de herkesin içinin rahatlaması için bir şey demedim. Akıl sağlığım, canımın yandığını iliklerime kadar hissedecek kadar yerindeydi.

İntikam dedi içimdeki alevlerin yaktığı Gamze. İntikam almadan bize bir şey olmayacak. Kurt öğrendiği zaman senin yanında duracak ve hepsinin canını okuyacak. Sen de onun elinden tutuyor olacaksın. Tetiği birlikte çekeceksiniz.

"Hadi çıkalım," diyen abimle evden getirdikleri kıyafetlerimi giymiş, hazır bir şekilde peşinden ilerlemeye başlamıştım. Nihayet eve gidiyordum.

Hastaneden çıktıktan sonra arabaya bindik. Annemle, babamı dinlenmeleri için eve göndermişti abim. Gündüzleri onlar, geceleri abim kalmıştı yanımda. Beni hiç yalnız bırakamamışlardı bu iki gün içinde. Yolculuk sessiz geçmişti. Eve geldiğimizde abim küçük sırt çantamı aldı. İçinde eşofman takımlarım vardı, hastanede kalırken giydiğim.

"Abi saat kaç?" diye sordum kapının önüne geldiğimizde. Telefonum, kimliğim, saatim hiçbir kişisel eşyam yoktu artık.

"On olmuş, erken daha," dedi abim.

Kapıyı annem açtığında sıkıca sarıldı bana. Abim geleceğimizi hastanedeyken haber vermiş olmalıydı. Ben de anneme sarıldım sıkıca. İçeri girdiğimizde babam da ayağa kalkıp sıkıca sarıldı bana. İki gündür pek konuşmamıştık, ortamın gerginliğinden dolayı. İkinci defa kaçırılmıştım ve onlar bunu daha yeni öğrenmişti. Özellikle abim bu süreçte çok yıpranmıştı. Baba olmanın tadını bile çıkartamamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yeğenim nerede?" diye sordum boş salona bakarak.

"Annesiyle uyuyor. Gündüz uyumadı pek paşa." Annemin sözleriyle başımı salladım. Henüz çok küçüktü ve ihtiyacı olan şey annesiydi.

"Seda biliyor mu?"

"Bilmiyor, söylemedik. Seni Ankara'ya özel bir okula görüşmeye gitti sanıyor. Turan'la çok meşgul olduğu için de zaten pek hâli olmuyor olayları takip etmeye," dedi abim.

"En iyisini yapmışsınız." Tebessüm ettim, buna gerçekten sevinmiştim. Sorulsaydı benim isteğim de bu şekilde olurdu. Kimse bilmesin isterdim.

"Kızım istersen odana git dinlen. Yüzün hâlen solgun, bizden bir şey istiyorsan söyle." Babam endişeli gözlerle bana bakarken, birkaç gün önce nasıl olduklarını düşündüm. Beni bulamadıkları zaman kim bilir ne hâle gelmişlerdi? Benim için endişelerini, korkularını şu anda göstermiyorlardı.

"İstediğim bir şey yok baba, iyiyim. Hastane yordu beni, dinlesem iyi olacak. Erken uyurum bugün, sabah Turan'ı sevmek istiyorum."

Sesime biraz daha canlılık katarak konuşmam daha iyi hissettirmişti ailemi. Benim iyi olduğumu görmeye ihtiyaçları vardı. Ben de onlara bunu verecektim, zamanı gelene kadar.

Abimin elindeki çantayı alıp merdivenlere yöneldim. Bileklerimdeki bandajlar hâlen durduğu için gözüme çarpıyordu sürekli. Çıkartmayı istiyordum ama daha kötü olup mikrop kapmasını da istemiyordum. Bir süre görmezden gelecektim artık.

Odanın kapısını açtığımda bıraktığım gibi durduğunu fark ettim. Sadece bavulum toplanmış, yatağın kenarına bırakılmıştı. Seda görmesin diye yapılmıştı büyük ihtimalle. Çantayı kenara bırakıp, bavulumu açtım. Üstte duran düz bordo rengi eşofman altı ve siyah bir tişört çıkarttım.

Banyoya yönelip duşa girdim, dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı taradım, kurutup, açık bıraktım. Odaya döndüğümde bornozumu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çıkartıp, üstümü giydim. Ortalığı topladıktan sonra yatağımın üstüne oturup beklemeye başladım.

"Tık."

Ses gelince hızla pencereye ilerledim. Perdeyi çektiğim anda gördüm onu. Hızla pencereyi açıp onu izledim. İçeriye gecenin soğuk havası dolarken kollarımı bedenime sardım. Bir an bile gözlerimi ayırmıyordum.

Üstündeki kamuflajla, elindeki silahıyla onu görünce nefesim kesildi. Bir adam her defasında nasıl attırırdı kalbimi yerinden çıkarırcasına... Gözleri, gözlerime değdiği anda yeşilleri hayat verdi, umut ışıkları yandı derinlerimde. Odamın penceresini iyice açıp, geçmesi için yer verdim. Omzunda asılı olan silahı pencereden uzatıp, duvara dayayıp bıraktı ve tek hamlede içeriye atladı.

"Çok özledim."

Sözlerinden hemen sonra bana sarıldığında dayanamadım. Kollarımı hemen boynuna dolayıp, barutla karışan kokusunu içime çektim. Ben bu adam olmadan nasıl nefes alırdım?

"Gamzelim, bir şey söyle. Yanındayım bak şimdi, anlat bana hadi." Nefesini saçlarıma doğru üflerken gözlerim doldu.

"Emre, ben senden vazgeçmem. İstersen bencillik de bu yaptığım için ama yanımda kal istiyorum. Beni bırakma istiyorum," dedim sesim titrerken.

Emre benden ayrılıp aramıza sadece birkaç santim mesafe bıraktı. Gözlerime baktığında anladı bir şeylerin hâlen kötü gittiğini. Kaşları çatılırken, elini çeneme koyup usulca okşadı. Diğer elini saçlarımın arasına daldırdı. Gördüğü şey hiç hoşuna gitmemiş gibi derin bir nefes aldı.

"Sen Gamzeli, benim bu hayatta isteyeceğim tek şeysin. Aklımı kaybettiriyorsun bana, kalbimin tüm hücrelerini varlığınla dolduruyorsun ve senden vazgeçecekmişim gibi bana bakıyorsun. Hangi gerçek seni benden koparabilir ki, gözlerine yağmur bulutlarını misafir ediyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözleri kalbimin derinliklerine işlerken, daha sıkı sarıldım. Başımı boynuna gömüp, derin bir nefes aldım. Tam dokuz gündür hasrettim Kurt'a. Hiç bu kadar ayrı kalmamıştık birbirimizi gördüğümüz andan beri. Hep bir bahanemiz olurdu birbirimizi görmek için. Belimde hissettiğim elleri en az benim tutuşum kadar sıkıydı.

"Sercan ölmedi," diye fısıldadım.

Emre'nin bedeni ellerimin altında kaskatı kesildi. Kollarımı boynundan çözüp geri çekilen ben oldum önce. Kurt'un yüzünde bomboş bir ifade vardı. Beni anladığını biliyordum. Şimdi dü şünüp, parçaları birleştiriyordu. Zekiydi ama onun gözlerini ben kapatmıştım.

Gediz beni kaçırdığında gözü benden başka bir şey görmediği için hiç sorgulamamıştı Sercan'ın ölümünü. Hain ilan edildikten sonra ise kimse ne cenazesine gitmiş ne de ölümünü araştırmıştı. Özge'nin herkesin içinde öldürdüğünü söylediği bir beyan vardı ne de olsa. Kimse onun yaşama ihtimalini de düşünmezdi.

Gözlerinde şimdi duygular yerleşmişti. Kaçırdığı detayları hatırlıyor, her hatırladığında ise kendine öfkeleniyordu Kurt. Kardeşim dediği, dost bildiği, ekmeğini paylaştığı kişiydi Sercan. İhanetini zor kabullenmişken, beni kaçırması Emre'yi mahvediyordu.

"Senin suçun değildi." Hastanede yanıma geldiğinde yapamadığımı şimdi yapıyordum. Elini tuttum sıkıca ve gözlerine baktım.

"Bu kimsenin suçu değil Kurt, bilemezdin, bilemezdiniz. Kendini çok iyi gizlemiş ve her şeyi kusursuz hazırlamıştı. Siz bir oyunun içinde oradan oraya gezerken ben hep aynı yerdeydim." sözlerimle birlikte daha çok sarsıldı ama hepsini duymaya, benim de ona anlatmaya ihtiyacım vardı. Çünkü sadece ona güveniyordum.

"Sen nasıl dayandın bütün bunlara?" dedi biraz sonra ortalığı ateşe verecekmiş gibi. Delirecekti, kızacaktı, öfkelenecekti biliyordum. Bundan sonra mahşer bizim için geliyordu.

"Seni düşünmeyerek katlandım. Seni düşünürsem pes ederdim çünkü. Yalvarırdım ona, beni bırakması için bağırır, çağırır, kendime zarar verirdim. Seni düşünmedim Kurt, aklıma gelsen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile yok sayardım. Ben âşık olduğum adamı yok saydım. Bundan daha büyük bir acı yaşatamaz sanıyordum bana." Gözlerimden sıcak damlalar süzüldü usulca.

Emre'nin gözlerine baktığımda yeşilleri kızarmıştı. Ağlamasını istemiyordum, buna gerçekten de dayanamazdım. Sorsa şimdi bana ne olduğunu söylerdim ama biliyordum sormayacağını. Kurt ne olursa olsun yanımda olacaktı, emindim.

Ellerimle gözyaşlarımı silip, yatağa ilerledim. Yatağın üstündeki parkeyi kaldırdım. Elimi Emre'ye uzattığımda elimi tuttu. Ben yatağın içine girdiğimde postallarını, üstündeki parkayı çıkartıp, yeşil gözleriyle yanıma geldi. Ona yer açtığımda beni kolunun altına aldı. Yatağın içinde geriye yaslanmış şekilde daha çok oturuyorduk. Ben Emre'nin kolunun altına girmiştim, beline sarılmıştım.

"Bunu kimseye söyleyemeyiz. Sercan'ın yaşadığının bilinmemesi gerekiyor. Her yerde adamı var," dedim.

"Biliyorum Gamzelim. Şimdi hiçbir şey düşünmemeni istiyorum senden. Farz et ki normal bir gece, beni özlemiş çağırmışsın." Emre'nin kafasının içindeki çarklar dönerken, ben de hayal kurdum istediği gibi, her şey normalmiş gibi.

"Hep bunu istemişimdir zaten ben de. Odama erkek atmayı yani," dedim kıkırdayarak.

"Hem çok sakıncalı bu düşünce, ne zamandan beri aklında?" Sakin sesiyle göğsüne biraz daha sokuldum.

"Seni ilk gördüğüm günden beri artarak devam eden bir düşünce. Arka bahçede beni az daha korkudan öldürdüğün an biraz fazla hevesim artmış olabilir. Sürekli kendimi kollarında buluyordum." Hatırladığım güzel anılar yüzümde tebessüme neden oldu.

Emre'nin eli saçlarımın arasına girdiğinde, yumuşak dokunuşları ile gözlerimi kapattım. Varlığı o kadar iyi geliyordu ki hiç gitmesin hep bu anda kalalım istiyordum. "Uyu, dinlenmen gerekiyor." Kulağıma fısıldadığı cümleyle gözlerimi açtım.

"Gitmeni istemiyorum ama seni burada görmemeleri gerekiyor. Herkesi ayrıldığımıza ikna etmemiz gerekli." Gözlerine baka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rak kurduğum cümleyle, Emre derin bir nefes aldı. Bu durum hiç hoşuna gitmiyordu.

"Kimseye güvenmiyorum Gamzelim, kendime bile. Seni kollarımın arasından çekip aldılar. Artık kimseye güvenmiyorum ve bu sefer plan yapan taraf biz olacağız. Şimdi gözlerini kapat ben yanındayım. Gerekirse bütün geceler bu pencerenin altında, beni içeri almanı beklerim."

Gözlerimi kapattığımda sıcak dudaklarını, şakağımda hissettim. Kurt yanımdaydı, beni sarıyor, öpüyordu. Derin bir nefesle kokusunu içime çektim. Günler boyu görmezden geldiğim kalbim sızladı. Yokluğuna dayanamadığım adam, şimdi varlığıyla sarıyordu ruhumu, bedenimi, kalbimi.

"Neden kamuflajlarınla, silahınla geldin?" dedim uykuyla uyanıklık arasında direnirken. Sadece sesini biraz daha duymak istiyordum.

"Gece nöbetçi bendim, Semih ile yer değiştirdim gelmeden önce. Daha fazla seni görmemeye dayanamadım çıktığım gibi geldim."

"Hım çok iyi yapmışsın," diyerek biraz daha sığındım sıcak bedenine.

Saçlarımın arasındaki eli hareket ettikçe uykum geliyordu. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak yorgundum. Emre'nin varlığı ile bedenim gevşedi, rahatladım. Uyku beni bu sefer sevdiğim adamın kollarında yakaladı.

Sabah gözlerimi açtığımda Emre gitmişti. Etrafa bakarken pencerenin kapalı olduğunu fark ettim. Kapıdan mı çıkmıştı? Delirmişti herhâlde?

"Günaydın kızım." Açılan kapıdan bana bakan anneme doğru döndüm.

"Günaydın anne," dedim pencereden uzaklaşıp.

"Kahvaltı yapıyoruz, hadi sen de gel kızım," dediğinde başımı sallayıp onayladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem odadan çıkınca, üstümü değiştirdim. Emre'nin kokusu üzerime sinmişti, tişörtümü kokladım. Katlayıp, dolabıma geri koydum. Elimi yüzümü yıkayıp aşağıya indim. Mutfaktan gelen seslerle, derin bir nefes alıp kapıdan içeriye girdim. Masanın etrafına annem, babam, Seda ve abim oturmuş çaylarını içiyorlardı.

"Günaydın," dedim annemin yanına oturarak. Herkesten "Günaydın" cevabı gelirken önümdeki tabağa kahvaltılık bir şeyler ekledim.

"Okul ile konuşman nasıl geçti Gamze?" diye sordu Seda.

"İyi geçti, haber bekliyorum," dedim öylesine yanıt veriyormuş gibi.

"Sen Ankara'da okula başlayınca ne olacak? Sonuçta Emre burada görev yapıyor." Seda'nın konuşmasıyla masaya sessizlik çöktü.

"Sen karışma Seda," dedi abim uyararak.

"E canım herkesin bildiği şey sonuçta. Çocuk kocaman yüzük taktı, evlilik teklifi etti. Annesi, babası geldi bizimle tanıştı. Yani bunlar önemli şeyler." Seda konuştukça elimdeki çatalı sıkıyordum. Parmağımdaki boşluğa kaydı bakışlarım, bunu onun da görüp böyle bir soru sorduğuna adım kadar emindim.

"Emre ile ayrıldık, bilmek istiyorsan bu kadar uzatmadan sorsaydın keşke Seda. Hepinize afiyet olsun."

"Sonunda kaçırdın demek gül gibi çocuğu. Gerçi sana çok bile dayandı." Bardağı taşıran son cümlesi olmuştu.

Elimdeki çatalı masaya sertçe atıp, ayağa kalktım. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp, odama girdim. Kapıyı kapattıktan sonra daha fazla evde kalamayacağımı hissettim. Valizden aldığım kot pantolonumu, tişörtümü giydim. Üstüne kot ceketimi, çantamı alıp aşağıya indim.

"Kızım nereye?" diye sordu babam beni görünce.

"Hava almaya ihtiyacım var baba biraz." Sinirim hâlen yatışmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendine bir telefon, hat al. İhtiyacın ne varsa," diyerek kredi kartını uzattı babam. Yanağından öpüp, kartı aldım.

"Teşekkür ederim baba." Minnetle çıkan sesime karşılık, gülümsedi sadece. Babam geri yerine otururken, ben de ayakkabılarımı giyip çıktım.

"Gamze bekle," diye seslendi abim. Yerimde durduğum da yanıma geldi.

"Seda'nın kusuruna bakma Gamze..." dediğinde sözünü kestim.

"Neden abi? Neden bakmayayım Seda'nın kusuruna? Seda abinin sevgilisi sus Gamze! Seda yeni gelin sus Gamze! Seda hamile sus Gamze! Şimdiki bahanen ne? Doğru ya yeni doğum yaptı, yorgundur, uykusuzdur, aklı başında değildir! Hiç beni düşündün mü? Ben tam bir hafta kaldım o cehennemde! Neler yaşadım haberin var mı? Ben seni bencilliğinle kabul etmiştim abi ama bitti! Seda'nın canı cehenneme!"

Abimin yüzüne sinirle haykırdığım sözler artık içimde tutamadıklarımdı. Hızla arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Madem onlar bencildi ben neden olmuyordum? Gerçekten de artık sınırım aşılmıştı, elim ayağım titriyordu. Gözüm kararınca lojmanın çıkış kapısına tutundum.

"Bana bir taksi çağırır mısınız?" dedim giriş kulübesinde bekleyen askere.

"Tabii hanımefendi," dedi.

Derin derin nefesler aldım ama sakinleşmem mümkün gibi görünmüyordu. Gelen taksiye binip, şehir merkezine doğru yola çıktım. Merkeze geldiğimizde taksiciye ücretini ödeyip indim. İlk işim telefon almak için teknoloji ürünleri satan bir mağazaya girmek oldu. Kendime telefon aldıktan sonra, yeni bir hat almak için caddede dolaştım.

"Gamze gelsene," diyen sesle arkamı döndüm. Semih arabasının penceresini açmış, yol kenarında duruyordu. Arkasından araba geldiği için ona doğru ilerledim ve açtığı kapıdan arabaya bindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merhaba," dedim tanıdık birini görmenin rahatlığıyla.

"Merhaba. Kusura bakma yanına gelmek isterdim ama arabayı park edecek bir yer yok burada." Semih tekrar gaza basmıştı, ilerliyorduk. "Sorun değil ben de öyle bakınıyordum. Yeni bir hat almam gerek, yer arıyordum," dedim caddeyi izlerken.

"Caddenin köşesinde var bir yer. Hem tanıdık hızlı hallederiz."

Semih'in önerisiyle başımı olumlu anlamda salladım. Araba biraz ileride durmuştu. Arabadan inince beklemeden küçük dükkâna ilerledik. İçeri girdiğimizde Semih yaşlarında birisi karşıladı bizi. Semih ile selamlaştılar.

"Hoş geldin yenge," dedi adam bana döndüğünde. Bakışlarım anında Semih'e döndü. Adam yanlış anlamıştı.

"Gamze yengemiz, Emre'nin nişanlısı," dedi Semih adama bakarak. Artık değil demek istemedim, sessiz kaldım.

"Çok pardon, sen yakında sözleniyorum deyince ben de gelin hanımı getirdin sandım," dedi adam.

"Ben hat alacaktım," dedim konunun daha fazla uzamasından rahatsız olarak.

"Tabii kimliğinizi alayım," dedi adam. O an kafama dank etti benim kimliğim yoktu. Kaçırılırken hepsi kaybolmuştu.

"Semih benim kimliğim yok. Daha sonra gelirim artık," dedim moralim daha fazla bozulurken.

"Emre'nin burada kimlik fotokopisi vardı, ona da hattı buradan almıştık. Hasan sen Emre'nin üstüne aç hattı. Akşam gelip imzasını atar."

Semih'in sözleriyle adam işlemlere başladı. Semih'e hayır diyecekken "Böylesi daha güvenli, askerlerin üstüne olan hatlar dışarıdan dinlenemiyor," dedi. Mantıklı olduğu için kabul ettim.

Sercan'ın yine de bir yolunu bulacağını düşünüyordum. Ne de olsa içeride adamları vardı hâlen. Hattı aldıktan sonra telefona taktım. Akşam açılacaktı hat, henüz açılmamıştı. Semih'in numarasını telefona kaydettim.

"Başka bir işin var mı?"

"Yok ama eve gitmek istemiyorum. Bir yerde otururum, kahvaltı yapmadım henüz," dedim caddede yürümeye devam ederek.

"Ben de acıktım hem kahvaltı edelim hem de biraz konuşalım Gamze. Olur mu?"

"Olur."

Beraber bir kafeye oturduk. Kahvaltılık tost ve çay söyledik. Kahvaltımız bitene kadar konuşmadık. Semih dün Emre'nin yerine nöbetçi olduğu için bugün izinliydi. Eve gidip uyumak üzereydi büyük ihtimalle beni gördüğünde. O bir hafta içinde Emre ile oradan oraya gezmişti.

"Emre ile ayrıldık dün," dedim lafı uzatmadan konuya girerek.

"Gamze emin misin kararından? Emre'nin hâlini hepimiz gördük, sen kaybolduğunda mahvoldu," dedi Semih gözlerini benden bir saniye ayırmadan. Bir tepki vermemi istiyordu, belki de bir işaret. Derin bir nefes alıp cevap verdim.

"Eminim Semih, ikimiz de bu süreçte çok yıprandık. Emre benim için her zaman özel biri olacak bunu inkâr edemem ama bitti. Ben son dört, beş ay içinde o kadar çok şey yaşadım ki artık yoruldum. Emre ile yoluma devam edersem bu durum devam edecek."

Sözlerimin ikna edici olmasını istiyordum. Yerli Hulk bana inanmazsa kimse inanmazdı. Emre'nin en yakın dostu olduğu için arkadaşını teselli etme görevini üstlenecek, her şey olağan şekilde ilerleyecekti. Oturduğum yerde karnıma batan iğneleri yok saymaya çalışmak oldukça yorucuydu. Semih'i bir abi olarak görüyordum ve yalan söylemek hoşuma gitmiyordu.

"Peki bu durumda senden isteyeceğim, daha doğrusu bekleyeceğim şey kararının arkasında durman. Emre'ye bugün ayrılalım yarın vazgeçtim dememen. Onun kalbi tamamen seninle doluyken sen kalbini söküp sana vermesini istiyorsun. Şimdi kararının arkasında dur Gamze. Ben her zaman bir abi gibi senin, kardeş gibi onun yanında duracağım," dedi.

"Teşekkür ederim Semih," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çayımız bitince Semih ben itiraz etsem de hesabı ödedi. Oturduğum rahatsız sandalyeden kalktım ben de. Semih'in sözleri canımı acıtsa da haklıydı. Sakin ol Gamze, başarabilirsin. Kurt için yapıyorsun tüm bunları diye kendimi teselli etmekten başka çarem yoktu. Herkes ayrıldığımızı bilmeliydi.

Semih bugün yanımda olduğunu bir kez daha göstermişti. Emre'nin ona aslında ayrılmadığımızı anlatmadığını biliyordum. Semih'e güveniyordu ama Kurt bir kez daha anlamıştı sırlar paylaştıkça herkese yayılıyordu. Yerin kulağı vardı ve bu kulak laf taşıyordu.

"Semih sen git evine dinlen. Ben biraz daha dolaşacağım, taksiyle dönerim," dedim zaten bütün gece uykusuz kalmıştı. "Kendine dikkat et. Fazla akşama da kalma. Eğer bir şey olursa telefonun açılmasa bile birinden beni ara hemen gelirim." Abimin yapmadığını yapıyordu şu anda. Başımı sallayıp, tebessüm ettim.

Semih arabasına ilerlerken ben de cadde üstünde dolaşmaya devam ettim. Gördüğüm kuaför ile yönümü oraya çevirdim. Elim titrese de kapıyı açıp, içeriye girdim. Fazla kişi yoktu. Ferah bir ortamı olduğundan dolayı beni fazla germemişti.

"Merhaba, hoş geldiniz," diyen sesle arkadan gelen kişiye döndüm.

"Merhaba hoş buldum. Saç kesimi yaptıracaktım," dedim içimdeki kararsızlığa inat net çıkan sesimle.

"Tabii şöyle alalım sizi," dediğinde sandalyeyi gösterdi.

Üstümdeki ceketi çıkartıp, çantamla birlikte kenarda duran askılığa astım. Sandalyeye oturduğumda aynada kendime baktım. Dün gece huzurlu uyuduğum için gözlerimin kenarlarındaki morluklar gitmişti ama şişlikler belli oluyordu ağladığım için. Saçlarıma kaydı bakışlarım, belime kadar geliyordu neredeyse.

"Uçlarından mı alacağız?" diye sordu kuaför kadın.

"Hayır, kulak hizamın altına kadar kesin. Küt olsun istiyorum," dedim aynadan bakışlarımı çekip.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçlarımı ıslattıktan sonra makasla altlarından büyük tutamları kesmeye başladı. Saçlarım aşağıya dökülürken öylece izledim. Yarım saat sürdü saçlarımın belli bir şekil alması. Saçlarım kısaldıkça içimdeki yükler de kalkıyordu sanki. En son lisede bu kadar kısa kestirmiştim sanırım. Dün gece Emre'nin ellerinin arasında gezen saçlarım şimdi yerlerde geziyordu.

Kuaförde işim bitince ücretini babamın kartından ödeyip çıktım. Akşam olmak üzereydi neredeyse, caddede yürümeye başladım. Taksi durağına geldiğimde eve gitmek için taksilerden birine bindim. Yol boyu derin düşüncelere dalmıştım. Yerli Hulk beni gördüğünü Kurt'a söylerdi. Hatta beraberken bile söylemiş olabilirdi. Emre'nin beni görünce tepkisini merak ediyordum.

Lojmanların önüne geldiğimizde içeri girmeden kapıda indim taksiden. Lojmanlara girmeden kapıda bir çocuk yanıma geldi. Elindeki kırmızı gülü bana verdiğinde çocuğa baktım.

"Kim vermeni söyledi?" Sokak çocuğuna benziyordu ve birisinin onu buraya getirdiği açıktı. Sekiz, dokuz yaşlarında esmer, zayıf bir çocuktu.

"Sözünü tut," dedi sadece. Arkasını dönüp koşmaya başladı.

Gidip onu yakalasam bir şey değişmeyecekti. Mesajı kimin gönderdiği belliydi. Elimdeki gülü yere atıp, ayağımla iyice ezdim. Nefretle baktım artık yerde paramparça olan güle. Kapıdan içeriye girip abimin evine doğru yürümeye başladım. Sercan sözümü tutmamı, Emre'den uzak durmamı istiyordu.

Kapıyı çaldığımda içeriden gelen seslerle biraz sonra açıldı. Annem kapının önünde gözleri saçlarıma takılmış bana bakıyordu. Kapıyı biraz daha açıp içeri girdim. Herkes salonda oturmuştu. Çantamdan çıkarttığım kartı babama verdim.

"Teşekkür ederim baba," dedim tekrar.

"Polisler geldi, evde olmadığını söyleyince karakola gelmeni istediler. Suçlu dosyalarından fotoğraflara bakmanı istiyorlar tanırsın belki içlerinden birini diye." Sabahki kavgamızdan sonra abim de mesafeli bir şekilde konuşuyordu. Ben de bunu istiyor-

dum. Artık benim eskisi gibi her şeye katlanan Gamze olmadığımı anlasın ve ona göre davransın.

"Sabah giderim," dedim.

Kenarda pusetin içinde gözleri açık etrafa bakan bebeğe doğru ilerledim. O kadar güzeldi ki gülümsedim. Genel yüz hatları abime benziyordu. Boncuk boncuk bakıyordu kahverengi gözleri. Kucağıma almak istesem de dışarıdan geldiğim için önce odama çıktım. Üstümü değiştirip elimi, yüzümü yıkadım. Aşağı indiğimde uyuyakalmıştı o yüzden Seda yatırırken sadece uzaktan baktım.

"Kızım bebeğin kırkı çıkana kadar kalacağız. Annesi geri döndü Seda'nın babası rahatsızlandı." Annem konuşurken tek kaşımı kaldırdım alayla. Bahaneleri buydu demek.

"Tabii kalalım anne, ne de olsa bu eve işleri yapacak birisi lazım. Yemek, bulaşık, çamaşır, ütü, temizlik... Sonra ne yaparlar bunları yapan biri olmazsa maazallah," dedim abime bakarak.

"Gamze öyle deme annem." Ne kadar haklı olduğumu bilsen de sen sus anne benim susmaya hiç niyetim yok.

"Yarın karakola gideceğim daha sonra da doktor randevum var. Hepinize iyi akşamlar," diyerek ayağa kalktım oturduğum koltuktan.

Abim "Gamze bekle," dediğinde durdum.

"Bu kart senin, askeriyede çalıştığın zamanın ücreti yatmış." Uzattığı kartı alıp, merdivenlere yöneldim. En azından artık param vardı.

Odama çıkıp telefonuma baktım, hat açılmıştı. Ezberimde olan Emre'nin numarasını "Kurt" olarak kaydettim. Arayamayacağımı bilsem de rehberimde durmasını istiyordum.

Acaba bir gün ben de bu soyadına sahip olabilecek miydim? Gamze Kurt.

Derin bir nefes çekip, yatağımın üstüne oturdum. Emre gelirdi belki bu gece de. Telefonumdan saate baktığımda sekiz olduğunu fark ettim. Yapacak bir şeyim olmadığı için yatağın içine girip

gözlerimi kapattım. Eğer Emre gelirse daha fazla vakit geçirebilirdik, uykumu almış olurdum.

Kulaklığımı takıp, duygusal müzikler açtım. Gözlerimi kapatıp, düşüncelerimi sadece Kurt'a odakladım. Geriye kalan her şey kötüydü çünkü. Bir o vardı yanımda iyi olan, bana nefes aldıran. Emre'nin yastığıma sinmiş kokusunu içime çekerek uyudum.

Karanlık bir yolda ilerliyordum. Emre bir evin dışında duruyordu, yanında Semih vardı. Etraf karanlık ve ıssızdı. Ellerindeki silahlarla duruyorlardı kapıda öylece. Yavaş adımlarla yanlarına ilerledim.

"Emre," dedim ama beni duymadı. Bir kez daha seslendim. "Emre ben de buradayım," ama yine yanıt yoktu.

Semih'in önüne geçtiğimde kapının dışında kalmıştı. Emre içeriye adımladı. Ben de onun peşinden ilerledim. İkisi de beni fark etmedi, hayalet gibiydim onlar için. Emre ellerini kaldırdı karşısındaki adam ona silahını doğrultunca, silahını bırakıp. Korkum yükselirken Emre'nin önüne geçtim. "Kaç Emre!" diye bağırdım ama kimse beni fark etmiyordu.

Sessiz bir silah sesi duyulunca adam alnının ortasından vurulup yere düştü. Kan sızan başına bakmak istemediğim için gözlerimi çektim görüntüden. Emre silahını yerden alıp devam etti, merdivenlere yöneldi. Semih de onunla ilerlemeye başladı. Etrafta sağır edici bir sessizlik vardı. Korkuyordum.

Merdivenlerin sonunda yukarı çıkmıştık. Bomboştu, kimse yoktu. Semih birden yok olmuştu arkama baktığımda. Emre'ye döndüm ama bıraktığım gibi değildi. Yerde göğsünden vurulmuş kanlar içinde yatıyordu.

"Emre!" diye nefes nefese adını söylediğimde kendime geldim.

Kâbustu. Emre iyiydi, sadece kötü bir rüyaydı. Kurt'a bir şey olmamıştı. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Odaya döndüğümde pencereyi açtım, serin akşam havası yüzüme çarptı.

Yatağın üstüne oturup telefonumu elime aldım. Yeni 11 olmuştu saat, aşağıdan ses gelmiyordu. Herkes uyumuştu büyük ihtimalle. Buradan bir an önce gitmem gerekiyordu, uzaklaşmalıydım.

Pencereden gelen tıkırtıyla hızla yerimden kalktım. Perdeyi açtığımda Emre dünkü gibi karşımdaydı. Tek hamlede içeri atladı. İkinci katta olduğumuz için arka tarafta olan merdivenle çıkıyordu pencereye.

"Kurt," dedim sıkıca sarılarak.

Aklıma gelen kâbusu, varlığıyla yok saydım. Emre'nin elleri belimi bulmuş o da bana sıkıca sarılmıştı. Başımı boynuna yaslayıp derin bir nefes aldım. Sevdiğim adamın kolları arasında olmak şu an istediğim tek şeydi. "Ne oldu?" diye sordu Emre, benim dağılmış hâlime bakarak.

"Kötü bir kâbus gördüm, hatırlamak bile istemiyorum."

"O zaman yerine güzel rüyalar ekleyelim. Bir dakika bekle," dediğinde gülümsedim. Emre benden ayrılıp, pencereden sarktı ve poşeti aldı. Merdivenin basamağına bırakmıştı.

"Kuşlar bana bugün yemek yemediğini söyledi."

"Bu kuşlar acaba Yerli Hulk lakabına mı sahip?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Semih ona kuş dediğimizi duysa kesin kahkaha atardı," dedi Emre gülümseyerek.

Elindeki poşeti küçük masanın üstüne bıraktı. Ben yatağa otururken Emre odadaki tek sandalyeye oturdu. Poşeti açıp, içinden lahmacunları ve ayranları çıkarttı. İçine bol maydanoz koyup, limon sıktı ve dürüp bana uzattı. Elinden alıp ucundan ısırdım. Ayranımı da açıp önüme bıraktı. Kendine de hazırladıktan sonra yemeye başladı.

"Yarın karakola gideceğim, fotoğraflardan teşhis etmemi istiyorlar, daha sonra da doktorla randevum var. Psikolog Deniz Poyrazoğlu."

"Biliyorum Gamzelim, senden uzak durmam hakkında bilgi sahibi olmadığım anlamına gelmiyor. Semih'e ayrıldığımızı söylemişsin," derken yemeğiyle ilgileniyordu hâlen.

"Evet, bugün bizimkilere de söyledim. Herkesin tamamen bittiğimize inanmasını istiyorum." Gözlerim boşluğa dalarken ak-

lımda tamamen bitmek kelimeleri dönüp durdu. Biz asla tamamen bitemezdik.

"Boş durmuyorum. Hazırlığımı yapıyorum," dedi Emre.

Dışarı baktığımda pencereden yansımamı gördüm. Tamamen aklımdan çıkmıştı, kâbusun etkisiyle saçlarımı kestirdiğim. Emre ise tek kelime etmemişti. Kurt benimle ilgili her şeyi fark etmişti. Yorum yapmaması garibime gitse de bir şey demedim. Aklı yeterince doluydu, belki de gerçekten fark etmedi.

"Teşekkür ederim," dedim doyduğumda. Ellerimi ıslak mendille sildim. Semih'le yaptığımız kahvaltıdan sonra bir şey yememiştim. Hoş onda da sinirli olduğum için fazla yiyemedim.

"Afiyet olsun," dedi Emre de.

Ortalığı toplayıp, çöpleri köşeye ayırdım. Emre köşede oturmuş masanın üstüne çıkarttığım kitapları inceliyordu. İçinde birçok tür barındıran kitaplar vardı. Kitabı incelerken bakışları beni bulmadan konuştu. Beklediğim soruydu.

"Saçlarını neden kestin?"

"Hafiflediğimi hissediyorum. Aslında başta karamsar olsam da iyi ki kestirmişim dedim sonradan. Ben sevdim, sen sevmedin mi?" diye sordum ellerim kısa saçlarıma giderken.

Emre başını kitaptan kaldırdı, elindeki kitabı masaya bıraktı. Sandalyeden kalkıp, bir adım atarak yanıma geldi. Önümde dizlerinin üstüne çöktüğünde her hareketini izliyordum. Ellerini elimin üstüne koyup saçlarından çekti, ellerinin arasına aldı. Gözleri benden bir saniye bile ayrılmadı.

"Senin saçlarına bile acı yükleyip, çok sevdiğin saçlarını kesmene sebep olan herkesten hesabını soracağım Gamzeli. Gün gelecek, devran dönecek ve hepsi bir bir yerin altına gömülecek. Kestiğin saçlarını ise birlikte sevinç, mutluluk, aşk ekleyerek uzatacağız."

Gözlerim dolarken gülümsedim. Kurt böyleydi işte, kalbimi ısıtmasına iki cümlesi yetiyordu. Eğilip alnını, alnıma yasladım. Gözlerimi kapatıp, varlığını hissettim. Nefesi tenimde, elleri elle-

nımde geziyordu. Yakmıyordu, serinletiyordu. Benim çöldeki vahamdı Emre. Bütün kuraklığıma rağmen bana bir okyanus sunmuştu.

"Sen böyle konuşuyorsun ya daha da âşık olamam dediğim anda daha fazla âşık oluyorum sana." Sessiz bir şekilde mırıldandığım sözlerle gözlerimi yavaşça açtım.

Gözlerini daha iyi görebilmek için geri çekildim. Cennetim olan yeşilleri, aşkla parlıyordu. Beraber dünkü gibi yatağa uzandık. Emre yine kollarının arasına aldı beni. Saçlarım ellerinin arasında kaybolurken, kestirdiğimden beri ilk kez içim burkuldu. Göğsüne yaslandım.

"Sana evlilik teklifi ettiğimde her şey bitti sanmıştım. Kötü günler geride kaldı artık hep mutlu olacağız. Oysa sadece bir başlangıçmış, şimdi anlıyorum. Bizim hikâyemiz yeniden başlıyormuş."

Emre'nin durgun çıkan sesiyle, söylediklerini düşündüm. Bu zamana kadar hep o ve ben olmuştuk. Şimdi ise biz olarak hikâyemize devam ediyorduk. Başımı çevirip yüzüne baktım. Sakallarını kesmişti, teni pürüzsüzdü. Elimi yanağına koydum.

"Bizim hikâyemiz hiç bitmeyecek," dedim gülümseyerek.

Emre bana doğruldu eğildi ve gülümsememin üstüne dudaklarını bastırdı. Öpücüğü yine baş döndürücüydü. Kalbim en çok onun kalbine, dudaklarım en çok onun dudaklarına, aşk en çok bize yakışıyordu. Yine sardı sarmaladı Kurt beni her şeyden korumak istercesine.

Gözlerimi kapattım, sadece hissettim. Tenimde gezinen nefesini, dudaklarını büyük bir aşkla öpen yumuşak dudaklarını ve bana tarifi imkânsız gelen o duygu yoğunluğunu. Geri çekildiğinde yeşilleri kararmıştı. Şakağıma öpücük bıraktı. Kollarının arasına alıp beni geriye göğsüne yaslandı. Sıcaklığı ile daha çok sokuldum. Üşüyen ellerimi ellerinin arasına aldı.

Emre benden önce uyumuştu. Yüzünü izledim bir süre. Kolları hâlen sıkıca sarıyordu beni sanki bıraksa gidecekmişim gibi. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra ben de uyuyakaldım.

Sabah uyandığımda yine yanımda yoktu. Yataktan kalkıp üstümü değiştirdim. Odaya geri döndüğümde kenara ayırdığım çöp poşeti yoktu, Emre giderken almıştı. Gözüm masaya kaydı bir an.

Hazırlanıp aşağıya indim. Bulunduğum katta benim dışımda kimse kalmıyordu. Banyo, benim odam bir de boş salon vardı. Burası yeterince ısınmadığı için alt katı kullanıyorlardı. Salonda oturmuş konuşuyorlardı. Ben girince sessizlik oluştu.

"Gamze gel bir konuşalım," dedi babam. Karşılarındaki koltuğa geçip oturdum.

"Dinliyorum baba," dedim.

"Çok yoruldun, hırpalandın biliyorum. Senden Ankara'ya dönmeni istiyorum. Artık burada senin için bir şey yok. Git kızım biz de geleceğiz sonra. Bu şehir iyi gelmedi sana."

Babamın sözleriyle yutkundum. Hepsine tek tek baktığımda bunun ortak kararları olduğunu anladım. Bir kez daha bana sormadan benim hakkımda karar almışlardı. Oturduğum yerden kalktım.

"Gideceğim baba ama şunu sakın unutmayın ben sizin istediğinizde oradan oraya sürükleyeceğiniz eşyanız değilim. Buraya beni gönderen de sizdiniz. Ankara'ya bu akşam gidiyorum uçak biletimi alın," dedim.

Kimsenin bir şey demesine izin vermeden kapıdan dışarı çıktım. Boğazıma oturan yumruyla gözlerimi yumdum. Taksi durağını aradım. Gelen taksiye binip karakola gittim.

Polis memuru beni bir odaya aldığında önüme dosyalarca fotoğraf koydu. Hepsini dikkatli bir şekilde inceledim. Yaklaşık iki saat sürmüştü bu inceleme.

"Pardon su alabilir miyim?" diye sordum. Polis memuru su getirmek için çıktığında telefonum çaldı, meşgule attım. Abim arıyordu, dün yeni numaramı anneme kaydettirmiştim. Ondan almıştı büyük ihtimalle.

Kapıdan çıkarken polis ile karşılaştım. "Teşekkür ederim ben bitirdim, hiçbiri tanıdık gelmiyor," dedim dosyaları işaret ederek.

Elindeki su şişesini bana doğru uzattı. "Peki Gamze Hanım, bundan sonrası bizde," dediğinde su şişesini aldım.

Karakoldan çıkıp, doktorun ofisini arayıp gelmeyeceğimi, seanslara Ankara'da devam edeceğimi söyledim. Bana bir arkadaşının numarasını iletti görüşmem için. Teşekkür edip telefonu kapattım. Akşama kadar dışarıda dolaştım. Annemin çağırısını meşgule atıp, taksiye bindim. Eve geldiğimde direkt yukarı odama çıktım.

Valizimi toplayıp, her şeyimi yanına aldım. Bu evde bir çöpümü bile bırakmak istemiyordum. Sinirle ne varsa tıktım valizin içine. Valizimi kapatıp, kaldırdım. Aşağıya indiğimde yine herkes toplanmıştı. Pusetinde etrafa bakan Turan'ın yanına gittim. Kucağıma alıp, kokusunu içime çektim. Ellerini öpüp geri bıraktım.

"Hoşça kalın," dedikten sonra valizimi alıp kapıya gittim.

"Kızım yapma böyle," dedi annem arkamdan.

"Bunu isteyen sizdiniz anne," dedim, ayakkabılarımı giyip çıktım.

Abim beni havaalanına bırakmak için geliyordu. Beraber arabaya bindiğimizde ikimizden de ses çıkmıyordu. Havaalanına geldiğimizde içeriye girdik.

"Ben hallederim gerisini," dedim bilet kontrol noktasına geldiğimizde.

"İçeri girene kadar buradayım," dedi. Omzumu silkip "Sen bilirsin," dedim.

Biletimi onaylatıp, valizimi bagaj kısmına bıraktım. Koridoru döndüm, uçağa giden yolda. Uçağa bindiğimde hostes yerimi gösterdi. İlerleyip, yerime oturdum derin bir nefes alıp.

"Tanıdıklarımın hepsinin fotoğrafını, polis bana su vermeye çıktığında çektim," dedim telefonumu Emre'ye uzatarak.

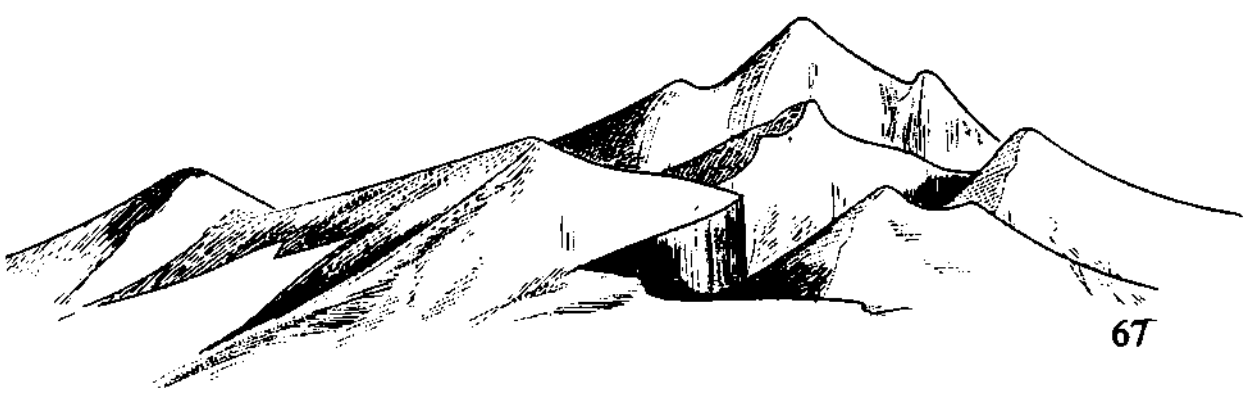
BÖLÜM 4

Emre uzattığım telefonu elimden aldı. O, fotoğraflara bakarken ben de onu izliyordum. Canımın diğer yarısı olan adam, benim için benimle birlikte savaşıyordu. Yüzünün her bir santimini aklıma kazımak istercesine inceledim. Hoş, şimdiye kadar çoktan ezberlemiştim ama yetmiyordu ona bakmak. Çok sevmek değildi, bu başka bir şeydi. Kelimeler yetersiz kalıyordu artık anlatmaya. Boynundaki belirginleşen damarından, çatılan kaşlarından, sık sık nefes alıp vermesinden anladım sinirlendiğini.

Şimdi düşünüyordu, aklında kuruyordu sessizce. Ben ise onun sessiz düşüncelerini duyuyordum. O adamlarla nasıl yüz yüze geldiğimi, konuşup, konuşmadığımı, onları nasıl hatırladığımı merak ediyordu. Bunu bilmemek ve orada olmamak ise onu sinirlendiriyordu. Başımı omzuna yasladım ben buradayım demek istercesine. Gözleri kısa bir süre bana döndü. Kokusunu içime çektim. Barut kokusu sinmiş teninden parfümle karışık kokusu huzur veriyordu.

"Uyu biraz, çok yıprandın," dedi Emre başımı yasladığım koluyla beni kendine daha çok çekerek.

Bedenine daha çok sığındım. Ondan güç almak ister gibi. Gözlerimi kapatıp bir süreliğine her şeyi unutmaya karar verdim. Emre ile normal bir yolculuğa çıkıyoruz mesela şu an. Beraber

planladığımız, güzel bir tatile çıkıyormuşuz gibi. Gerçi bu yolculuğu da beraber planlamıştık. Düşünme Gamze sadece Emre'nin senin yanında olduğunu bil yeter. Derin bir nefes alıp uyumak için rahatlamaya çalıştım.

Uçaktan gelen anons sesiyle göz kapaklarımı araladım. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir zaman dilimi içerisinde uyuyakalmıştım. Huzursuz uykularım, Emre'nin varlığı ile en huzurlu uykularıma dönüşüyordu. Başımı göğsünden kaldırdığımda göz göze geldik.

"Günaydın," dedim tebessüm ederek. "Seninle her an gün ayıyor bana," dedi yeşil gözlerindeki o parıltıları benden esirgemeyerek.

Uçak inişe geçerken, içimdeki endişe yükseldi. Ankara'ya gelmiştik sonunda. Emre'nin elinden tutup, çıkış kapısına ilerledim. Havaalanına girdiğimizde bavulları alıp, dışarıya çıktık. Ankara'nın serin ve puslu havasını içime çektim. Buradan ilk Iğdır'a gidişimi hatırladım. Hiç istemiyordum gitmeyi, hatta uçağa binene kadar her an geri dönebilirdim. Şimdi ise elini tuttuğum adam için iyi ki diyordum. İyi ki gitmeyi kabul etmiştim o şehre ve Kurt'u tanımıştım. Yeni dostlar kazanmıştım, aşkı, sevgiyi tatmıştım. Hayatımda birçok şey değişmişti.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum Emre'ye dönerek. Rüzgârda hafif dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına itti.

"Kuzenim kendi adına bize bir araba kiraladı. Otoparka bırakmış biz yola çıktığımızda. Arabaya geçelim yolda anlatırım nereye gideceğimizi." Emre'nin her şeyi düşündüğünü tahmin etmeliydim.

"Tamam," demek düştü bana da.

Havaalanının otopark bölümüne geçtiğimizde Emre görevliye plakayı söyledi aracı almak için. Kuzeni anahtarı buraya bırakmıştı. Anahtarı alıp, arabanın yerini öğrendikten sonra elimizde bavullarla birlikte ilerlemeye başladık. Ben Emre'nin küçük tekerlekli bavulunu almıştım, benim büyük bavulum ise ondaydı.

Elimdekini de almak istemişti ama elinden tutmak istediğim için itiraz etmiştim.

Arabayı bulduğumuzda bavulları bagaja yerleştirdik. Uçakla geldiğimiz için Emre'nin arabası Iğdır'da kalmıştı. Bilmediğim birçok şey vardı şu anda ve hepsini Kurt'tan öğrenmek için can atıyordum. Arabaya bildiğimizde emniyet kemerini taktım. Kurt arabayı çalıştırdığında beklemeden yola çıktık. Yolu izlerken Ankara'yı o kadar da özlemediğimi fark ettim. Sanırım Iğdır'a bu dört beş ay içerisinde fazlasıyla alışmıştım. Anayola çıktığımızda bizim eve gitmediğimizi anladım, ters yönde ilerliyorduk.

"Sana uzun zaman önce söylemeliydim ama bir türlü fırsat bulamadım. Ankara'ya geldiğimizde sen buradayken nerede kaldığımızı hiç sormadın bana," dedi Emre yandan bir bakış atıp, önüne döndü.

"Otelde kalıyorsunuz sanıyordum." Konunun nereye gideceğini merak etmiştim açıkçası.

"Burada bir evimiz var. Dedem ve anneannemin aslında ama onlar vefat ettiği için ev anneme kaldı. Şimdi de oraya gidiyoruz senin için de sorun yoksa Gamzelim."

Ankara'da evleri olmasına mı, Emre'nin bunu bana söylememesine mi, yoksa şu an oraya gidiyor oluşumuza mı şaşırayım bilmiyordum. Eve gitseydim Emre ile ayrı kalmak zorunda kalacaktık. Meraklı komşularımız Emre eve adım attığı anda anneme haber verirlerdi. Eve gitmesem bizimkilere ne diyecektim? Bir arkadaşımda kaldığımı yalnız kalmak istemediğimi söyleyebilirdim. Emre sessizliğimi yanlış anlamadan konuştum.

"Evin olmasına sevindim, gidebiliriz benim için sorun yok," dedim omuz silkip.

"Yolda bir markette durup bir şeyler alalım ev bomboş." Mahcup çıkan sesiyle gülümsedim.

"Şimdiden yemek işlerini bana yıkmaya çalışmıyorsundur umarım Kurt," dedim alaycı bir şekilde.

"Desene benim makarnalara kaldık." İç çekmesiyle kıkırdadım.

"Ben seninle her şeye razıyım. "

Artık tamamen merkezden uzaklaşmıştık. Dışarıya baktığımda boş tarlaların yeşermeye başladığını gördüm. Bahar kendini belli ederken tomurcuklanmış ağaçlarla düşündüm. Bizim de baharımız gelecek miydi? Yanımdaki adamla her mevsim kışı yaşamaya da vardım ama bizim için de gelsin istiyordum o güzel mevsim. Bir başka severdim belki o zaman. Şimdi bile aşkı kalbimden taşarken bahar bize geldiğinde nasıl olurdu diye düşündüm.

Kalbim derin bir sızıyla kaplandı. Gözlerim dolarken, başımı tamamen yan tarafa çevirdim Emre'nin görmemesi için. Üzülmesini istemiyordum, ben zaten ateşlerde yanıyorken, bu acıyı her hatırladığımda bile dayanamıyorken ona bunu yapamazdım. Araç yavaşlayınca yerimden doğruldum, geldik diye düşünerek. Boş yolda sağda durdurdu arabayı Emre. Yavaşça ona doğru döndüm.

"Gözlerini benden kaçırdın. Ne zaman o aklın benden uzaklaşsa gözlerini benden kaçırıyorsun Gamze. Bana bak gerekirse gözlerini bir saniye bile benden ayırma ama aklını benden uzaklaştırma." Emre'nin soğuk ve sert çıkan sesiyle akmak için direnen gözyaşlarımı yok sayarak gülümsedim.

"Aklımdan bir saniyeyi bırak salise bile çıkmıyorsun Kurt. Ben her şeye rağmen senden vazgeçemiyorum."

Buruk çıkan sesimle Kurt'un gözleri kısıldı. Bana doğru yaklaşıp, dudağımın kenarına bir öpücük bırakıp bir nefeslik mesafeye çekildi. "Vazgeç istersen, sen bilirsin. Bu saatten sonra sen bile kendini alamazsın benden. Bırakmam." Kesin sözleriyle birlikte yine kalbim olması gerekenden yüzlerce, binlerce kez fazla attı. Karnımda minik kelebekler uçuştu.

Emre gözlerime bakıp geri çekildi. Yüzümdeki gülümseme büyürken, arabayı tekrar çalıştırmasını izledim. Araba tekrar yola çıkarken derin bir nefes alıp, onu izlemeye devam ettim. Gözümü benden ayırma diyorsa tabii ki ayırmayacaktım. "Tabii canım, tabii kesin öyledir," diyen oynak Gamze yine sahalardaydı. Hoş geldin nerelerdeydin? "Sen beni sorar mıydın hiç? En son küfredip

kovdun ya beni hani?" Olur canım öyle şeyler arada, önemli olan aradaki bağı koparmamak. Sen de benim tapulu kişiliğim olduğuna göre sonuçta her şeyde beraberiz.

"Gamzelim burası nasıl?" diyen Emre ile etrafıma baktım. Büyük bir süpermarketin önünde durmuştuk. "Gayet iyi," diye onayladım. Emre arabayı park edince beraber indik. Alışveriş arabası alıp içeriye girdik. Bayağı büyük olduğu için reyonlara göre gitmeye karar verdim. Meyve sebze reyonundan başladım en önce. Emre fazla yemek seçmediği için salata malzemesinin yanında patates, soğan, mantar, kabak ve dolmalık biber aldım.

Biraz kuru gıda pirinç, makarna, mercimek, birazda salça, yağ, kahvaltılık zeytin, peynir, balla alışverişi bitirmiştik. Kasaya geçtiğimizde poşetlemeye başlamıştım. Emre ile yaptığımız ilk alışveriş geldi aklıma. Yüzüme gülümseme yayılırken, bakışlarım Emre'ye döndü.

"Bir şey almayı unutmuşum geliyorum," dedim. Başını salladığında, biraz ilerideki reyona gidip aradığımı bulup aldım.

Elimdeki pedi kasaya bıraktım. Emre normal bir şekilde ödemeyi yaparken ben de poşetlemeye devam ettim. Daha öncesinde Emre'yi tanımadığım ve hayatımda yer etmediği için özelimi paylaşmamıştım. O zaman birbirimizi yeterince tanımıyorduk. Bu benim özelimdi ve onunla paylaşmak istememiştim. Şimdiyse hayatımdaki yeri öyle büyüktü ki her yeri kaplıyordu. Aramızda özel diye bir şey kalmamış, bütün benliğimi kaplamıştı.

"Neye gülüyorsun böyle aklımı başımdan alırcasına?" diye fısıldadı bana doğru.

"Elinde pedle kapıma dayandığın gün geldi aklıma," dedim sözleriyle arşa çıkan kalbimi sakinleştirmek istercesine elimi kalbime bastırdım.

Emre de gülerken başını diğer tarafa çevirdi. Öyle saçma hâle girmiştik ki gerçekten de gülünecek bir durumdu. Emre alışveriş tutarını ödeyince birlikte poşetleri aldık. Hafif olanları bana vermişti tabii ki. O kasları boşuna yapmadığını belli edercesine bü-

tün poşetleri yüklendi. Arabaya geldiğimizde bagajı açmam için anahtarı bana verdi. Bagajı açtığımda elimizdeki poşetleri yerleştirdik. Anahtarı geri Emre'ye uzattım. Arabaya bindikten sonra Emre arabayı çalıştırdı ve yola çıktık. Bu adamın bazen bir cümlesi bile yetiyordu neden ona âşık olduğumu anlatmaya. Bana diyordu aklımı başımdan alıyorsun diye ama bende akıl bile kalmamıştı artık.

Telefonum çalmaya başladığında bizimkilere haber vermediğim aklıma geldi. Annem arıyordu. Telefon çaldı, çaldı ve en sonunda sustu. Derin bir nefes verdim, söyleyeceklerimi düşündüm. Emre'nin gözlerini üstümde hissetsem de ondan tarafa bakmadım. Telefonumu elime aldım ve annemi geri aradım. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Kızım ne yaptın? Gittin mi?" Sesindeki hüznü hissettim, durgundu.

"Geldim, Ankara'dayım anne," dedim. Yalan değildi sonuçta.

"Eve girdin mi?" diye sorduğunda işte şimdi yalan durumuna geçecektim.

"Eve gitmiyorum. Helin aldı beni, ona gidiyorum. Biliyorsun tek yaşıyor, ben de onda kalacağım siz gelene kadar." Sesim itiraz istemezcesine baskındı.

"Ne gerek vardı, evde kalsaydın," dediğinde sesimden yeterince anlamadığını sözcüklerle de söylemem gerektiğini anladım. Kalbini kırmak istemesem de bunları söylemem gerekiyordu.

"Korkuyorum anne! İki kere kaçırılmış kızını yalnız başına tek kalacağı bir eve bırakmadan önce düşünseydim keşke bunu! Pardon unutmuşum oğlunun yanındasın, düşünecek bir kızın aklına gelmez şu anda. İyi günler size," diyerek telefonu kapattım.

Şu an bağıra çağıra ağlamak istiyordum. İlk defa bu kadar çok ağlayamama huyuma seviniyordum. Emre'nin yanında öyle bir duruma düşmek istemiyordum çünkü. Ağlasam belki biraz rahatlar içimdeki öfkeyi atardım ama ağlamak da istemiyordum bir yandan. Ben ne zaman ağlasam Emre paramparça oluyordu. Ne

yapacağını bilmiyordu, endişeleniyordu. Araba durduğunda başımı kaldırıp etrafa baktım. İki katlı beyaz badanalı bir evin önünde durmuştuk. Bahçesinin büyüklüğü dışarıdan bile belli oluyordu. Kapıyı açıp arabadan indim.

"Hoş geldin evimize." Emre'nin sesiyle ona doğru döndüm. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu.

"Benim evim senin olduğun her yer." Kollarını bana açtığında arasına girdim ve beni sarmasına, sıcaklığına, sevgisine şükrettim.

Bu adamın kolları, göğsü beni sarsın ve saklasın diye vardı sanki. Parmakları kısa saçlarımın arasında gezinirken bu sefer gerçek bir gülümseme oluştu dudaklarımda. Yüzümü göğsüne yaslayıp, kokusunu içime çektim.

"Emre oğlum sen misin?" diyen sesle yavaşça kollarından çıktım Emre'nin.

"Benim Hasan amca." Emre'nin cevap verdiği yaşlı adama doğru döndüm. Yan evin bahçesinden sesleniyordu.

"Hoş geldin oğlum uzun zamandır yoktun. Eşin mi hanım kızımız?" dediğinde birazcık utanmış olabilirim.

"Hoş bulduk Hasan amca. Evet eşim Gamze," dedi Emre beni yanına çekip kolunun altına aldı.

"Hayırlı olsun. Hadi siz yerleşin."

"Sağ ol Hasan amca, görüşürüz."

Başımı kaldırıp baktığımda yaşlı adamın gittiğini gördüm. Emre yanağıma hızlı bir öpücük bıraktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan arabanın bagajını açtı. Poşetleri alıp arkasını döndüğünde şaşkın beni fark edip göz kırptı. Ben de öylece durmak yerine bana bıraktığı tek poşeti alıp bagajı kapattım. Bahçe kapısından içeri girince bahçenin ne kadar büyük olduğunu daha iyi fark ettim. Bahçede meyve ağaçları çiçeklenmiş hoş bir koku yayılmıştı.

Emre'nin peşinden ilerledim, kapıyı cebinden çıkarttığı anahtarla açıp içeri girdi. Kapının önünde ayakkabılarımı çıkartıp ben de onu takip ettim. Elimdeki poşetleri mutfağa bıraktım. Emre

buzdolabının fişini takıp, aldıklarımızı yerleştirmeye başlamıştı bile. Mutfaktan çıkıp girişteki salonun bütün pencerelerini açtım evi havalandırmak için. Uzun süredir kapalı kaldığından havasızdı içerisi. Etraf düzenli olsa da tozlanmıştı. Mutfağa geri dönüp, Emre'nin masanın üstüne koyduğu toz bezlerinin paketini açtım. Birini ıslatıp, diğerini kuru bıraktım.

Evi incelediğimde fazla bir eşya olmadığını gördüm. Karşılıklı duran iki tane sedir, ortada büyük kırmızı siyah çizgili bir halı, eski tüplü bir televizyon, vitrin, sehpalar vardı. Ev; bir yatak odası, banyo, tuvalet ve mutfaktan oluşuyordu. Küçük bir ev olmasına rağmen içinde huzur barındırıyordu. Bazı evler size ferah görünürdü, aydınlık, sakin, burası da öyle bir evdi. Emre'nin burada anıları olduğu duvarlara asılmış birkaç fotoğraftan belliydi. Zeynep teyze gerçekten de annesine benziyordu, göz rengi aynıydı resmen. Fotoğraflara göz gezdirdim. Emre'nin gözlerinin rengini de nereden aldığı belli olmuştu, anneannesinden. Vitrinin parçası olarak kenarda duran Küçük bir gümüşlük vardı. Üstü fotoğraflarla doluydu.

Salondaki sehpalardan başlayarak etrafın tozunu aldım. En son gümüşlüğün üstünde duran fotoğraf çerçevesini elime aldığımda zümrüt yeşili gülümserken kısılan gözleri tanımam uzun sürmedi. Altı ya da yedi yaşındaydı en fazla. Dedesi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adamın omzundaydı. Kollarını iki yana açmış genişçe gülümsüyordu. Üstünde kısa bir şort ve tişört vardı.

"Dedem ilk bisikletimi almıştı o fotoğrafta. Babam çekmişti fotoğrafı, o gün çok mutlu olduğumu hatırlıyorum." Mutfak pervazına yaslanmış, kollarının altından bağlamıştı ellerini. Başını hafif yana yatırmış bana bakıyordu.

"Çok güzel çıkmışsınız," dedim çerçeveyi yerine bırakarak. Toz alma işim de bitmişti.

"Yemek yiyelim, sen de acıkmışsındır," dediğinde bana doğru yaklaştı ve elimdeki toz bezini alıp elimi avucunun arasına aldı.

Beni mutfağa doğru çektikten sonra sandalyeye oturttu. Elindeki bezleri tezgâhın üstüne bırakıp buzdolabının kapağını açtı.

"Sen mi yapacaksın yemeği?" dedim onu mutfakta ilk defa izleyecek olmanın heyecanıyla.

"Sana bir sözüm vardı hatırlarsan."

Bana göz kırptıktan sonra dolapta aradığını bulmuş olmalıydı ki bir şeyler çıkarttı. Evlilik teklifi ettiği günden bahsettiğini anladım. Dışarıda yemek yemiştik ama sana kendi ellerimle yemek yapmak istiyorum demişti. Mantar, domates, yeşil, kırmızıbiber ve soğan çıkarttı. Suyun altında iyice yıkadıktan sonra kesme tahtasının başına geçti. Bıçağı o kadar iyi kullanıyordu ki hayretle izliyordum.

"Nasıl bu kadar iyi kullanıyorsun o bıçağı?" diyerek biraz da kıskançlıkla sordum. Ben bu kadar iyi değildim.

"Gamzelim unutuyorsun, ben bir askerim. Bıçaklar ve silahlar uzmanlık alanım. Bu ara uzmanlık almak için bir konuda daha uğraşıyorum." Muzip cevabıyla soruyu soracağımı tabii ki biliyordu. Sormam için cevaplıyordu.

"Neymiş o konu?"

"Gamzeli bir güzelin kalbini çalma taktikleri." Gülümserken kurduğu cümleyle içimi çektim.

"Bunun için çabalamana gerek yok bence. Çünkü o Gamzeli güzel çoktan kalbini tamamıyla kapmış gibi görünüyor, üstelik bir Kurt'a," dedim.

Gülümsüyorduk, seviyorduk, en çok da bir hayali yaşıyorduk. Ona bakarken mevsimler bahar, hayat hep güzeldi. Yaşamak, nefes almak bir ihtiyaçtan öteye geçiyordu. Mesela zaman dursa şu an hayır diyenin kalbi kururdu. Nefesi nefesime bir anlık mesafede, hep yanımda olmuş, hiç ayrılmamışız, o günler hiç yaşanmamış, gözleri gözlerimden ayrılsa ölecekmişim gibiydi. Yerimden kalktığımda sandalye geriye doğru devrildiğinde tok bir ses yankılandı. Emre elindeki bıçağı yavaşça tezgâha bıraktı. Bana doğru yaklaştığında iki adım atıp beline sardım kollarımı. Elle-

rini yanaklarıma koyduğunda bana doğru eğildi. Nefesi nefesime karışırken, kalbim onun ellerinde huzurluydu. Benim hikâyemin diğer yarısı bu adamdı. Kalem bizim elimizdeydi, sevmediğimiz yerleri tek tek silip, yeniden yazıyorduk.

Dudakları üst dudağımı kavradığında ufak bir ısırık bıraktı. Bütün bedenim titrerken ben de alt dudağını ısırdım. Kurt'un elleri, yüzümden belime doğru yavaşça kaydı ve dudaklarının arasından bir Kurt'a yakışır biçimde hırlamayla kendini geri çekti. Alnını alnıma yasladığında gözlerimi kapattım. Elimi yeni çıkmaya başlamış sakallarının üstünde, yüzünde gezdirdim. Boynuna doğru titrek bir nefes verdiğimde sıkıca sarıldı bana.

"Bir hafta, tam 168 saat boyunca kafayı yememek için direndim. Sonra senin bir hastanede olduğunu öğrendim. Ben ülkenin diğer ucuna giderken sen aslında gözümün önünde duruyordun. Yokluğunda delirdim sanıyordum ama şimdi bana bir gülümsüyorsun ve ben aklımın arkasına bakmadan koşarak gidişini izliyorum. Nefesini nefesime değdiriyorsun, kalbimi ellerine veriyorum, gözüm kapalı inanıyorum, güveniyorum sana Gamzelim. Anlatma bana, anlatırsan dayanamam, nefes alamam, canının yandığını bilmek yetiyorken senden bunu duymak öldürür beni, yaşayamam Gamzeli."

Kurt'un yalvaran sesiyle daha fazla dayanamadım. Başımı usulca salladım, söylemeyecektim. Eğer bilmek istemiyorsa ben de susardım. Tek başıma dayanırdım onun için. Başımı boynundan kaldırdığımda gözlerinin dolduğunu gördüm. Benim gözlerine âşık olduğum adam yeşillerine çiğ tanelerini düşürmüştü. Soğuk bir gecenin ardından çimenlerin üstüne düşen çiğ taneleri gibi parlıyor ve ışıl ışıl görünüyordu gözleri. Parmak ucumu kirpiklerine değdirdim.

"Gözlerin çok güzel, zümrüt gibi," dedim tebessüm ederek. Emre de gülerken burnunu burnuma sürttü. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Bunu ilk ona söylediğim anı.

"Oysa ben senin gözlerini anlatırken kullanacak sözler bulamıyorum. Öyle eşsizler ki ama yalnızca bana bakarken. Sadece beni gördüklerinde içindeki o muhteşem kıvılcım ortaya çıkıyor." Kıskanç olmayan bir Kurt, Kurt değildir diyoruz bu sözlerden sonra. Tavadan gelen sesle ani bir refleksle ayrıldım kollarından.

Emre ocağa dönerken tavaya koyduğu yağ ısındığı için ses çıkartmıştı. Doğradığı soğan ve biberleri ekleyip karıştırdı. Ben de dolabı açıp salata malzemesi çıkarttım. Emre mantar sote yaparken ben de salatayı yapmaya başladım. Biraz önce konuşulanlar unutulmuş şimdiye bakıyorduk. Masanın üstünü hazırladıktan sonra sosladığım salatayı yerleştirdim. Emre tabaklara koyduğu yemeği eklediğinde bardaklara kola doldurdum. Beraber oturduktan sonra aç olduğumuz için beklemeden yemeğe başladık.

İlk lokmamı aldığımda bakışlarım Emre'ye döndü. Enfes olmuştu, gerçekten de lezzetliydi. "Harika olmuş, sadece makarna yaptığını sanıyordum," dedim memnuniyetle. Emre gülümseyip, omuz silkti. "Afiyet olsun sevgilim. Öğreniyoruz birkaç taktik artık."

Yemeğimizi yedikten sonra masayı beraber topladık. Bulaşık makinası olmadığı için demlikte sıcak su kaynattım bulaşıkları yıkamak için. Suyu köpürttüğümde Emre de kollarını sıvayıp yanımda durdu. "Sen yıka, ben durulayayım," diye teklif sunduğunda gülümsedim. "Bu elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacağım mı demek oluyor?" dedim imayla.

"Hayır sevgilim, bu her şeyi beraber paylaşarak yapacağız demek oluyor," dedikten sonra birden yanağımdan öpüp geri çekildi. Gülümsemem büyürken elimdeki yıkadığım bardağı Emre'ye uzattım.

Bulaşıklar zaten az olduğu için çabuk bitmişti. Çayı demledikten sonra beraber salona geçtik. Televizyonu açtıktan sonra karşısındaki koltuğa oturduk. Koltuktan ziyade sedir ya da somya daha doğruydu. Minderler vardı sırt kısmında, alt tarafta ise kalın bir süngер. Üstüne örtü örtülmüştü. Emre sırtını mindere verdiğinde ben de yan şekilde göğsüne yattım. Başımı göğsüne koyup

hızlanan kalbini dinledim. Elleri saçlarımda gezinirken gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim.

Elleri saçlarımı okşar gibi hafifçe değiyordu başıma. Sanki biraz fazla dokunsa kırılacakmışım gibi. Oysaki ben varlığını iliklerime kadar hissetmek istediğim için sıkıca sarılmıştım beline. Şimdi ne olacağını düşünüyordum, ne yapacağımızı. Kurt'un planı vardı, bunu yanımda kaldığı gecenin sabahında masanın üstünde bıraktığı nottan anlamıştım.

"Polise ifade vermeye gittiğinde teşhis için fotoğraflar gösterecekler. Hatırladıklarının fotoğrafını çek ama kimseye belli etme. Seni Ankara'ya göndermek isteyecekler, tereddüt etmeden kabul et. Seni seviyorum."

Notu okuduktan sonra her şey normalmiş gibi hazırlanmış ve aşağıya inmiştim. Beni Ankara'ya göndermek istediklerini bilmediğim için de oldukça sinirliydim. Seda'nın sözleri de üstüne eklenince madem gideceğim neden içimde kalsın diyerek eteğimdeki bütün taşları dökmüştüm ortaya. Abimin pişman olup olmadığını bilmiyordum ama onu uzun süre affedebileceğimi düşünmüyordum. Seda onun karısıysa ben de kız kardeşiydim, beni de düşünmesi gerekiyordu. Bana sormadan kararlar vermesi ise bardağı taşıran son damla olmuştu.

Emre'nin telefonu çaldığında gözlerimi açtım. Cebinden telefonunu çıkartıp, baktığında kaşları çatıldı. Göğsünden kalkıp, yan tarafına doğru oturdum. Emre ayağa kalkıp telefonunu açtığında benden uzaklaştı. Salondan çıkıp bahçeye doğru çıkmak için kapıyı açtı. Benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim bu işin içinde ikimiz birlikteydik. Ayağa kalkıp, peşinden ilerledim. Dışarıya çıkmadan kolundan tuttum, kaşları kalktığında telefonu elinden aldım ve hoparlöre verdim.

"Emre Ankara'ya geldim, dediğin gibi göreve çıktığımızı sanıyorlar." Semih'in sesi odanın içinde yankılandı.

Emre gözlerini sıkıca kapattığında kısaca düşündüm. Semih'in bana Emre'nin üstüne hat aldırmasını, ayrıldık dediğimde normal davranmasını, beni o gün sokakta aslında tesadüfen değil

Emre gönderdiği için bulmasını. Kurt planına birini daha dâhil etmişti benden habersiz. Buna ne kadar süredir devam ettiklerini ve benden neden gizlediğini merak ettim. Semih ses gelmeyince Emre'ye seslendi bir kez daha.

"Konum gönderiyorum Semih, sanırım üçümüzün konuşacağı çok şey var," dedim.

Semih bir süre sessiz kaldıktan sonra "Tamam," dedi ve telefonu kapattı. Emre'nin telefonundan konumu paylaştıktan sonra elini tutup avucuna telefonu bıraktım. Arkamı dönüp mutfağa doğru ilerledim. Demlenmiş çaydan bir bardak doldurdum kendime. Şekerini atıp karıştırdıktan sonra mutfaktaki pencerenin önüne bir sandalye koyup oturdum.

Hava kararmıştı artık, güneş elini eteğini çekmişti gökyüzünden. Şimdi bana gece olan bugün kimine güneş oluyordu. Kurt benden bir şeyler saklıyor. Düşünüyorum, yetmiyor bardağımdan bir yudum sıcak çay içiyorum, kendimi kandırıyorum. Bu plana en başından beri beni dâhil etmedi Kurt. Buraya getirmesinin tek sebebi gözünün önünde durmam, beni bir daha kaybetmeyi göze alamaması. Sakin ol Gamze, seni düşündüğü için yapıyor diyor bir yanım. Keşke beni düşündüğü için benimle birlikte yapsa diyor diğer yarım. Yine ikiye bölünüyorum.

Pencereden bahçeye bakıyorum, geçmiş bir ağacın altında gökyüzüne bakıyor. Elinde dumanı tüten bir sigara var, yavaşça dudaklarına götürüp bir nefes çekiyor içine. Yanakları içine çöküyor, sonra geceye karışıyor nefesi. Öylece izliyorum ama kimse anlamıyor, ben artık izlemek istemiyorum. Bardağımı elime alıp ayağa kalktım. Tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra mutfaktan çıktım. Salonu geçip dış yapıyı açtığımda, kapının sesine dönmesiyle gözlerimiz birleşiyor. Kırgınlığımı saklamıyorum, görsün istiyorum.

Basamakları inip yanına doğru ilerledim. Gözleri hâlen üzerimdeydi, tam yanında durdum. Elindeki sigaraya uzandım, o da izin verdi. Yere atacağımı sandı ama yanılıyor. Elime aldığım sigaradan derin bir nefes çektim. Gözlerim yaşardı, öksürmemek için

dumanı hemen havaya geri bıraktım. Elimdeki sigaraya uzandığı anda geri çekildim.

"Neden böyle bir şey yaptın?" dediğinde elimdeki sigaraya baktım.

"Nefesini benimle paylaşmak yerine onunla paylaşıyordun, merak ettim. Bende olmayan ama onda olan ne var diye." Bir başka bakıyordu, bu sefer sigaraya uzandığında almasına izin verdim. Gözlerimin içine bakarak derin bir nefes alıp, dumanını geceye karşı bıraktı. Sigarayı yere atıp, üstüne bastı henüz bitmediği hâlde.

"Dudaklarına değen şeylere karşı zaafım var bu yüzden son nefes benim hakkımdı," dedikten sonra dudağıma yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Müsait değilseniz ben gidebilirim." Semih'in sesiyle yerimde sıçradım.

Aferin Gamze hem misafir çağır hem de Kurt'u kendini öpmesi için kışkırt!

"Çay demledim, içeriz değil mi? İçeriz, içeriz," diyerek hızla konuşup, eve doğru ilerledim. Arkamdan Emre'nin güldüğünü duydum.

Mutfağa geçip bardakları çıkartıp çayları doldurdum. İkisi de şeker atmadığı için kendime şeker alıp tepsiyle bahçeye geri çıktım. Evin verandasında büyük bir ahşap masa ve sandalyeler vardı. Emre ve Semih karşılıklı oturmuşlardı. Tepsiyi masanın üstüne bıraktığımda herkes çaylarını aldı. Ben de Emre'nin yanındaki boş sandalyeye oturdum.

"Kim başlamak ister?" dedim bakışlarımı ikisi arasında gezdirirken.

"Kurt onun da bilmesi gerekiyor. Burada Gamze'yi tek başına bırakarak onu koruyamazsın." Semih'in sözleriyle bakışlarım Emre'ye döndü.

"Fotoğrafını çektiğin adamları avlayacağız. Sercan şimdi nerede bilmiyoruz ve elimizdeki tek ipucu o adamlar. Sana arabayı

kuzenimin üstüne aldığımı söylemiştim, hatırlıyorsun değil mi?" Emre'nin sorusuyla başımı sallayıp onayladım.

"İstihbaratta çalışıyor, benim uçağa başka bir kimlikle binmemi sağladı ve bizim şu anda gizli bir görev için sınır dışına çıktığımızı gösterdi kâğıt üstünde. Sercan'ın da emir aldığı birileri var ve biz Sercan'ı yakalarsak istihbarat da kazanacak bu işten. Kısaca herkes payına düşeni alacak biz Sercan'ı, onlar üstündeki adamı."

Herkes kârlı görünüyordu bu işten ama eksik bir nokta var gibiydi. Nedenini anlamasam da eksik hissediyordum bu anlatılanlardan. "Kimler biliyor peki aslında buraya geldiğinizi?" diye sordum. Diğerleri de gelecek miydi yoksa sadece ikisi bir örgütü çökertmek için yeterli miydi?

"Sadece abin biliyor, seni Ankara'ya göndermek benim fikrimdi. Benimle birlikte olduğunu biliyor, sizinkileri ikna etmesini ben istedim çünkü orada güvende değildin. Ben ortadan kaybolursam çok dikkat çekerdi ama seni gönderdiklerinde aşk acısına dayanamayan Kurt şehri terk edip dağlara göreve gitti diyeceklerdi. Diğerlerinin de haberi yok. Ercan, Dursun, Uğur, Mert hiçbiri bilmiyor, sadece Semih bizimle."

Semih yine dostluğunu, kardeşliğini, abiliğini göstermişti. Ona baktığımda Yerli Hulk tebessüm etti. O kadar çok iyilik borcum vardı ki Semih'e, iyi ki Emre'nin hayatına girmişti. Benim kaçırıldığım zamanda en çok Semih yanında durmuştu Emre'nin. O gece yüzüğü bulduklarında yanında yine Semih vardı. Eğer bir gün Yerli Hulk'un yardıma ihtiyacı olursa söz ilk ben koşacaktım herkesten önce.

"Silah kullanabiliyorum ayrıca ikiniz yanımdayken bana bir şey olmaz. Gittiğiniz her yere ben de geleceğim çünkü kendime söz verdim. Benim hepsinden alınacak bir intikamım var," dedim Emre'nin gözlerinin içine bakarak kararlılıkla.

"Eğer ufacık bir zarar görürsen seni bağlayarak bırakmak zorunda kalsam bile bunu yaparım Gamze." Uyarısıyla tebessüm ettim.

"Dikkat et bence Kurt, en sonunda elleri bağlı olan sen olma da," dedim göz kırparak. Dudağımı ısırdığımda yutkundu. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Alev aldı buralar ben kaçar." Semih'in ani kalkışıyla onu tamamen unuttuğum aklıma geldi yoksa Emre'yi kışkırtmazdım. Emre de sanki yeni fark ediyormuş gibi Semih'e öylece baktı.

"Kalacak yerin var mı?" diye sordu sonunda Kurt.

"Her yer buradan iyidir, ateşle barut gibisiniz. Bende yangın fobisi oluşmadan gidiyorum. Hadi size iyi bakışmalar, sabah gelirim," dedikten sonra cevap vermemize bile izin vermeden ilerleyerek bahçe kapısından çıktı. Kaçar gibi gitmişti resmen.

Hiçbir şey olmamış gibi omzumu silkip çayımı yudumladım. Emre de bana bakıp, gülümsedi. Çayımızı bahçede sessiz bir şekilde içmeye devam ettik. Yarın bizi neyin beklediğini bilmiyorduk ama şu ana ve birbirimize sahiptik. Bunu da halının altına süpürüp, çıkacağı güne kadar geride bıraktık. Başım Emre'nin omzuna düştü, rüzgâr esmeye başlamıştı. Ürperince, içimi çektim.

"Hadi içeriye girelim, üşüdün," dedi Emre.

Beraber ayağa kalktık. Bardakları topladıktan sonra Emre tepsiyi aldı. Eve girdiğimizde tepsiyi mutfağa bıraktı. Elimden tuttuğunda diğer odaya girdik, valizlerimizi buraya bırakmıştı. Kendi valizinden siyah bir tişört ve gri bir eşofman altı alıp kapattı. Yanağımdan öptükten sonra odadan çıktı. Ben de kendi valizimi açıp onunla uyumlu olmak için siyah bir tişört ve gri bir eşofman çıkarttım. Üstümü değiştirdikten sonra kapıyı açıp odadan çıktım. Kendimi yorgun hissediyordum ama ruhumu onunla dinlendiriyordum. Pencereden dışarıya bakarken arkadan beline sarıldım. Ellerimin üstüne ellerini koydu.

"Beraber uyumak istemezsen anlarım," dediğinde başımı sırtından kaldırdım ve ellerimi belinden çektim. Bana doğru döndüğünde yüz yüze geldik.

"Saçmalama, senin kollarında huzur buluyorum ben sadece," dedim kesin bir şekilde.

Birazcık yüzüm asılsa ondan uzaklaşacağımı düşünüp geri adım atıyordu hemen. Elinden tutup biraz önce çıktığım kapıdan içeriye geri girdim. Artık daha farklı biriydim çünkü Emre'nin bendeki yerinden emindim. Öylesine bir aşk değildi bizimkisi, ölesiye bir aşktı. Defalarca ölümle burun buruna gelmiş bir adam sadece bana yeniliyorsa, ben de onun yerini herkesten üstün tutardım. Aramızdaki her şey bir anda öyle bir yükselmişti ki Emre yere çakılmamızdan korkuyordu. Ben de korkuyordum bir zamanlar, özellikle ondan bir şeyler saklarken. Artık anlamıştım, herkes olmadan olurdu ama onsuz olmazdı.

Yatağın üstündeki pikeyi kaldırıp yatağın üstüne oturdum. Kenara kaydığımda Emre de yanıma oturdu. Başım yastığa değince, ona doğru döndüm. Yatağın içine yatıp, beni kolunun altına çekti. Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya, sevdiğim adamın kollarında bıraktım. En huzurlu uykularımı onunla geçirirken bu sefer öyle olmadı. En kötü kâbusuma onun kollarında yakalandım.

"Gamze uyan, Gamze!" diye beni sarsan kolları ittim. Boğuluyormuş gibi nefes almak için çabaladım.

"Gamzelim aç gözlerini, kâbus görüyorsun."

Gözlerimi açtığımda gözyaşlarımı durduramıyorum. O kadar çok ağlıyordum ki hıçkıra hıçkıra, yataktan kalkıp etrafa bakmaya başladım. Biraz önce buradaydı, burada duruyordu. Delirmiş gibi ellerimi saçlarımdan geçirdim. Hıçkırıklarım boğazımda takılı kalırken Emre ayağa kalkıp yanıma geldi. Gözlerindeki o kaybedişle yıkıldım.

Önümde diz çöktüğünde ben de onunla birlikte dizlerimin üstüne düştüm. Artık kaçmak yoktu, denemiştik ama olmuyordu. Gecenin karanlığında sadece pencereden sızan ışıkla birbirimizin yüzünü görebiliyorduk. Yeşilleri kızarmış, dolu doluydu. Acı bir tebessüm yayıldı dudaklarıma, o da anlamıştı. Ne kadar uğraşsak kaçamıyorduk bu gerçekten, pes etmiştik her şey normal gibi davranmaktan. Kaçtığımız her şey sadece birkaç saatlik bir uykuyla yüzümüze acı bir şekilde çarpmıştı. Yüzümü ona bir nefeslik me-

safe kalana kadar yaklaştırdım. Hayatımızı sonsuza kadar etkile-
yecek o cümle döküldü dudaklarımdan.

"Emre ben asla anne olamayacağım, seni asla baba yapamaya-
cağım." Emre'nin gözlerinden damlalar yanağına doğru yavaşça
süzülmeye başladı.

BÖLÜM 5

EMRE'DEN

Gamze uyuduktan sonra onu izledim. Yatağın içinde kıpırdanıp durduktan sonra göğsüme daha fazla yaklaşmış, elini karnımın üstünden atmış kendine rahat bir yer sağladıktan sonra durmuştu. Düzenli nefeslerini dinlerken sakinleştim. Elleri her zaman olduğu gibi soğuktu. Elinin üstüne elimi koyup, ısınması için tuttum. Burnunu boynuma gömdüğünde derin bir nefes aldım. Ciğerlerim kokusuyla dolarken, yüzümde yine gülümseme oluştu. Gözlerimi kapatıp bu tatlı işkenceye, öpüp onu uyandırmadan, uyuyarak bir son vermeye karar verdim.

Henüz uykuya yeni dalmıştım ki Gamze rahatsızca kıpırdanıp kollarımdan ayrıldı. "Gitme," diye sayıklamaya başladığında dişlerimi sıktım. Öfkem yerini alevlendirerek içime kor bir ateş saldı. Nefesim olan kadın, acı çekiyordu "Gamze uyan, Gamze!" dedim üstüne doğru eğilip hafifçe sarsıp.

Gözleri hâlen kapalı nefes nefese acıyla inledi. Yüzünün kasılmasıyla gözlerini açmakta zorlandığını görüyordum. Bu beni mahvediyordu. "Gamzelim aç gözlerini, kâbus görüyorsun." Kollarından tutup daha hızlı sarstım. Gözlerini açtığında hâlen etkisinde olduğunu dolu dolu bakışlarından anladım. Gamzenin

yanaklarından aşağıya doğru süzülen yaşlar, sinir krizinin habercisiydi. Ayağa kalkıp etrafa bakmaya başladı. Birini ya da bir şeyi arıyormuş gibiydi. Hıçkıra hıçkıra ağlarken onu durdurmadım. İçinden bu zehri atması gerekiyordu.

Yanına gidip gözlerinin içine baktım. Kahverengi gözleri dolup taşıyordu. Aşırı şiddetli bir fırtınadan sonra yağmur yağmış, bizse o heyelanın altında kalmıştık. Önünde dizlerimin üstüne çöktüğümde elimden başka bir şey gelmiyordu. Canımın, canı yanıyordu. Çaresizlik bütün bedenimi sararken anladım artık kaçamazdım. Yüzleşme anı beni en savunmasız olduğum anda, sevdiğim kadının sıcaklığından koparırcasına yüzüme çarptı. Yanımda dizlerinin üstüne çöktüğünde gözyaşları hâlen yanaklarından akıyordu. Cesaret vermek için gözlerine baktım, dudaklarını araladı.

"Emre ben asla anne olamayacağım, seni asla baba yapamayacağım."

Sözleri birer ok gibi saplandı kalbime. Dolu olan gözlerimden aktı gitti gözyaşlarım. Benim sevdiğim kadına ne yapmışlardı? Onun hayallerini, haklarını, umutlarını çalmışlardı. Benim bu hayatta en değer verdiğim varlığın canını yakmışlardı. Yara olsa sarardım geçerdi, ama "yâr"a olmuştu olan.

Kollarımı sıkıca ona sararken içimi çektim. Kalbim onunla tamamlanırken gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerimi hızlı bir şekilde sildim.

Önceliğim Gamze'ydi. Şimdi acımı yaşayamazdım, onun acısını dindirmem gerekiyordu. Geri çekilip şakağına dudaklarımı bastırdım. Gözyaşlarını sildim, saçlarını okşadım. Kucağıma alıp yatağa geri yatırdım. Başımı göğsüme yaslayıp, saçlarını okşamaya devam ettim. İçini çekerken benden bir şeyler duymayı beklediğini biliyordum.

"Yarın iyi bir doktordan randevu alacağım. Eğer doğruysa Gamzelim önemi yok. Sen bana aile oldun zaten, bunun çocukla ilgisi yok. Doğru çocuğumuz olsun istedim, sana da söyledim. Ama ben onları senden geleceği için o kadar çok sevecektim. Sev-

diğim kadından bir parça taşıdıkları için. Sen zaten bana yuvasın. Eğer çocuk istersen evlat ediniriz. Senin o güzel kalbin de bir çocuğa daha yuva olur. Sen benim için anne ol ya da olma hep Gamzelisin, benim Gamzelim."

Saçlarını okşarken artık iç çekişleri durmuş, nefesleri düzenli bir hâl almıştı. Ağlama krizinden sonra kendini hırpalamış, yorgun düşmüştü. Sıkıca sardım sakladım kalbimin en derinlerine, bir daha kimse ona zarar veremeyecekti. Hepsinin eceli olacaktım, hepsi ölümü tadacaktı. Benim kollarımda yatan kadının çektiği acının hesabını ödeyeceklerdi.

Gamze'yi yastığın üstüne dikkatlice yatırdım. Uykunun kollarına kendini bırakırken, iç çekişleri hâlen arada devam ediyordu. Kısacık kestirdiği saçlarını, yüzünü, kirpiklerini izledim. Bundan iki ay öncesini düşündüm. Öyle hayat doluydu ki bir kere gülünce çiçekler açıyordu kalbimde. Şimdi öyle bir hüzünlü gülümseme var ki yüzünde her gördüğümde kalbime cam parçaları saplanıyordu.

Allah'ım onun acısını da bana yükle. Ben dayanırım, yeter ki solmasın güzel yüzü, bırakmasın beni geride, dökülmesin o gözlerden yaşlar.

Derin bir nefes aldım, sanki yetmiyordu nefes almak. Nefesim olan kadın nefessiz kalmıştı. Neler yaşamıştı? Soramamıştım daha fazlasını ama soracaktım. Ona ne yaptılarsa hepsini öğrenecektim. Affet Gamzeli. Dayanamam dedim sana, sus dedim. Şimdi bütün sustuklarını, kalbine gömdüklerinin hepsini haykırma sırası sende. Yavaşça oturduğum yataktan kalktım. Karanlıkta kapıyı açıp, dışarı çıktım. Rüzgâr şiddetiyle bedenime çarptığında hissetmedim bile. Ankara'nın ayazından daha sert çarpmıştı gerçekler yüzüme. Kapıdan çıktığımda kalbim bin parçaya dağıldı.

Ellerim yumruk olurken öylece gözlerim daldı. Gamze uyuduğu için bahçeye çıkmıştım, uykusu derindi. Gözlerimin daldığı yerdeki turuncu renk dikkatimi çekti. Küçük bir çiçek bütün fırtınalara inat kök salmıştı kurumuş toprağa. Onu izlerken fark etti-

ğim şeyle sarsıldım. Gamze de bu çiçek kadar narin ve güçlüydü. Bütün fırtınalara rağmen baharı getirmişti çorak topraklarıma. Öyle enfes ve ender bir çiçekti ki benden koparsa tek nefeste solacağını görüyordum gözlerinde. Bu yüzden vazgeçmemişti benden, bizden. Dizlerimin üstüne çöktüğümde artık amacım sadece o çiçeği sevmek, korumak değildi; bundan sonra eceli olacaktım ona zarar vermeye kalkışan herkesin.

Emre artık gidiyordu, Kurt ise sırasını bekliyordu kan dökmek için.

Esen bir rüzgârla çiçeğin bir yaprağı daha savruldu, yavaşça rüzgâra karışıp toprakla buluştu. Gamze'ye bunun olmasına izin vermeyecektim. Asla fırtınalarda parçalanıp, buluşmayacaktı toprakla. Ellerimle toprağı avuçlarken, kendime bir yemin ettim. Benim canımdan sevdiğim o kadının döktükleri her bir yaprak için kanlarıyla sulayacaktım toprağı.

Güneş yeni doğmaya başlamıştı. Havada kızıl bir gökyüzü vardı. Beraber hiç gün doğumunu izlememiştik ama günbatımını izlemiştik bir kere. Güneşin en güzel hâlini, kahve tonunun en güzel rengini taşıyan gözlerindeki yansımasından izlemiştim. Gamze'nin uyurkenki hâlini düşündüm. Kısa kestirdiği saçları dağılmıştı, dudakları aralıktı ve pikeyi bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Ne çok istemiştim onun güne benimle başlamasını, beraber kaldığımız geceler onu uykusunda bırakıp giderken.

Kaderde sevdiğim kadını uykusunda izlerken acı çekmek de varmış.

"Gözlerinde Kurt'u görüyorum. Ne oldu?" Semih'in orada olduğunu biliyordum ama gözlerim o çiçekten ayrılmıyordu.

Kendi hâlime gülsem mi ağlasam mı bilemedim ama hâlen gözlerim o çiçeğin üstündeydi. Sanki birazdan birisi gelip kökünden söküp atacaktı önüme. Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında hatta yüzüme esaslı bir yumruk geçirdiğinde bile aklımda o çiçek vardı. Semih'e baktığımda kaşlarını çatmıştı, endişeliydi.

"Emre neredeysen çık gel!" Bağırmasıyla gözlerimi açıp kapadım. Şimdi sırası değildi Kurt'un ama onun da sırası gelecekti.

"Semih acı çekmek istemiyorum ama damarlarımdaki kan bile canımı acıtıyor. Hepsi ölecek Semih, hepsini teker teker öldüreceğim." Öfkeyle kurduğum cümleyle Semih'in ifadesi de sertleşmişti. Gözleri eve kaydı. Anladı bir şeylerin ters olduğunu, sonra bana baktı. Şimdi endişesi ben değildim.

"Yapmadılar de Kurt! O kıza dokunmadılar de!" Semih'in gözlerine de yerleşti o ölüm denen illet.

"Gamze anne olamayacak, ondan bunu çaldılar." Çaresizliğim, güçsüzlüğüm, yıkılışım hepsi sesime yansımıştı.

Semih'in yüzündeki o dağılmış ifadeye baktım. Ben de böyle miydim ya da daha kötü? Daha kötüydüm, Semih'in o yumruğunu acil durumlarda yiyordum. O zaman iyi ki karanlıkta görmüştü Gamze beni. Eğer böyle görseydi daha çok acı çekerdi, biliyordum. Semih elini üstümden çekip, eve doğru baktığında yutkundu. Kardeşi gibi seviyordu Gamze'yi, acısını paylaşıyordu.

"O kız bunu biliyordu ama yine de sustu, gülümsedi," dedi.

"Gamzeli her zamanki gibi yine kendinden veriyor, tükendiğini bilerek. Ben dedim dayanamam, söyleme dedim ona. Semih canım yanıyor ama sadece benim canım acısa kabul. Gamze, tükeniyor Semih! Gözlerimin önünde tükeniyor!"

Semih'in elleri üzerimden çekilirken kendimi bıraktım. Toprak zemine dizlerimin üstüne çökerken, artık dayanamıyordum. Semih de yanıma çöküp sessizce bekledi. İkimiz de sözlerin ağırlığı altında eziliyorduk. Dün bu bahçede gülüyorduk, çok değil saatler önceydi. Gamzenin dudakları arasından çıkıyordu o güzel baş döndürücü gülümseme. Benim sevdiğim kadın dayanmıştı, bana düşmek karalar bağlamak yakışmazdı.

Ayağa kalktım derin bir nefes alıp. Üstümdeki toprağı ellerimle temizledim, üstümüze atılmış ölü toprağını atıyormuş gibi. Semih de benimle ayağa kalktı. Evin verandasında dün oturduğumuz masaya geçtik. Karşılıklı sandalyelerimizi çekip oturduk.

Acı aynı acıydı, kavuruyordu. Aldığım her nefeste içime zehir doluyordu sanki.

Biraz sonra kapı açıldı, Gamze dün geceki eşofmanlarının üstüne uzun bir hırka giymiş şekilde dışarı çıktı. Göz altlarında gece ağlamasının eseri olan kızarıklıklar vardı. Kısa saçları dağılmış, gözleri bir başka bakıyordu. Gözlerini benden çekip, Semih'e baktı. Semih başını öne eğmiş, öylece duruyordu. Sonra bana dönüp yürümeye başladı.

Bana bir kez daha gülümsedi; kalbim ismini haykırarak defalarca öldü, gülüşüyle can buldu. Gamzeli bir kez daha nefes oldu bana.

"Günaydın. Kahvaltı yapmayı düşünmüyorsunuz galiba?" dedi çaprazımda kalan sandalyeyi çekip oturduktan sonra.

"Günaydın," dedi Semih düz bir ses tonuyla. Gamze'yle şu an eskisi gibi konuşamayacağını biliyordum.

"Konuşmamız gerekiyor." Ciddi bir ifadeyle gözlerine bakarken Gamze'nin gözleri yine o bulutları misafir etti.

"Ben fırına ekmek almaya gideyim." Semih ayağa kalktığında bizi baş başa bırakmak istediği belliydi.

"Semih, senin için mahsuru yoksa kalmanı istiyorum. Anlatacaklarımı bir daha anlatacak gücü kendimde bulamayabilirim. Emre'nin de bunu anlatıp kendini üzmesini istemiyorum. Sen bizim için hep abi, kardeş oldun. Bizim acımızı paylaşır mısın?" Gamze'nin şefkat dolu sesine karşı Semih başını kaldırıp ona baktı.

Gamzeli yine beni düşünüyordu. Haklıydı, bunu ona bir daha anlattırıp, canını yakamazdım. O da biliyordu benim de bunu anlatırken sadece canımın değil canımdan çok sevdiğim kadının acısıyla yanacağımı. Eğer bir gün anlatmak gerekirse bunu Semih'in anlatmasını isteyecekti. Her zaman olduğu gibi bu kararına da saygı duydum. Semih ise kendi tercihini yapacaktı, kalıp ya da gitmekle.

"Buradayım," diyerek yerine geri yerleşti Semih.

Gamze derin bir nefes verdi. Gözleri boşluğa dalarken o günleri düşündüğünü biliyordum. Sonra birden irkilip karnını tuttu.

Bakışlarım karnına kayarken, yutkundum. Gözlerimi, gözlerine çıkardığımda baktığım yeri anlamış gibi elini çekti hemen. Ellerini masanın üstünde birbirine kenetledi. Dudakları titrerken yutkundu.

"İlk iki gün sadece odanın içindeydim, bulunmayı bekliyordum. Özge geliyordu, yemek getirmek için. Sercan'ı çok fazla görmüyordum. Sonra bir gün aralık bir kapıdan Emre'nin sesini duydum. Odaya girdiğimde ikiniz ekrandaydınız. Bıraktığım yüzüğü bulmuştunuz. Sizi izliyordu sürekli, her şeyi planlamıştı. Emre'ye karşı takıntılı psikopatın tekiydi, acı çeksin istiyordu."

Bu kadar mı aptaldım? Yanımdaki adamın ihanetini bile anlamamıştım. Dostum demiştim, ekmeğimi paylaşmıştım, canımı emanet etmiştim. Sırt sırta çarpışmıştım ben o şerefsizle! Bu kadar mı kördüm? Sevdiğim kadını benden almaya çalıştığını göremeyecek kadar? Öldü dediklerinde sorgulamadım bile, kabullendim. Gamze iyiydi, güvendeydi, yanımdaydı o an için önceliğim buydu. Eğer biraz daha altını deşseydim şimdi bu hâlde olmayacaktı belki. Benim suçumdu.

"Üçüncü gün Sercan birilerini yanına çağırdı. Adamlar kollarımı tuttu, çırpındım, çok çırpındım. Bağırdım, ağladım, Kurt seni öldürür dedim. Ama bırakmadı, adamlardan birisi boynuma batırdı elindeki şırıngayı. Sonrasını ise kesik kesik hatırlıyorum. Ara ara uyanıyordum ama canım çok yanıyordu, acı bütün vücudumu öyle bir sarmıştı ki ölüyorum sandım. Sonraki iğnelerin hepsini karnıma yaptılar. Beş günün sonunda tamamen kendime gelmiştim, acı yoktu. Sercan odaya girdi, bana gideceğimi haber verdi. Ama tek verdiği haber bu değildi."

Gamze'nin sesindeki acı artık elle tutulur gibi yayılmıştı havaya. Onun acısını kalbimin en derinliklerinde hissettim. Attığı çığlıklar kulaklarımda yankılandı, onu bulmamı istediği her haykırış, içimde büyük bir öfke tufanı olup taştı. Gamze yine aynı şeyleri yaşıyormuş gibi titredi. Sanki burada değil gibiydi. Masanın

üstünde duran ellerini tuttum, varlığımı hissetmesi için. Daldığı yerden çıkıp, başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Bana enjekte ettikleri şey kimyasal bileşenmiş. 'Yapay zehir olarak düşün, sana hiçbir zarar vermeyecek ama hamile kalamayacaksın,' dedi. Bana verdikleri kimyasalı hazırlayan adamı gözlerimin önünde öldürdü. Sonra da beni bayılttılar tekrar ve gözlerimi hastanede açtım."

GAMZE'DEN

Kalbimdeki sancı yerini korurken sevdiğim adama baktım; hüzünle dolan gözlerine, ellerimin üstündeki fark etmediği hâlde titreyen ellerine, çattığı kaşlarının arasında belirginleşen damara. Benim boğazıma oturan yumru onda da var mıydı? Aynı acıyı paylaşıyorduk, bizim sadece kalbimiz değil ruhumuz da birdi. Ellerini çekti yavaşça üstümden, gözlerini kaçırdı benden. Ayağa kalktığında, ona izin verdim benden uzaklaşması için.

Kurt acısını benim yanımda yaşayamayacak kadar yaralıydı.

Arkasını dönüp bir adım attığında devam edemedi, durdu. Semih'e başıyla işaret verdiğinde, Semih ayağa kalkıp bahçeden çıkmak için ilerledi. Yüzünü bana dönmedi, sadece aldığı derin nefeslerini duyuyordum. Dudaklarımı ısırıp, gözlerimi ondan ayırmadım. Arkasını yavaşça dönüp, yanıma doğru geldi ve önümde diz çöktü.

"Bu üç oldu Gamzeli. Üçtür önünde diz çöküyorum, her seferinde fethediyorsun bütün topraklarımı, ben sana yine yeniliyorum. Ama en çok da sana yenilmeyi seviyorum. Bu sefer gitmek yok, kaçmak yok, yanındayım. Tek damla gözyaşına, tek saç teline kıyanın cehennemi olacağım."

Oturduğum sandalyeden kalktım, ellerinden tutup Emre'yi ayağa kaldırdım. Beline sıkıca sarılırken, başımı göğsüne koydum. Kokusunu içime çekerken düşündüm. Kalp atışları yine hızlanırken, kendi kalbimde ondan geri kalmıyordu. Ona söyle-

miştim, uyarmıştım. Bencilim biliyorum, ama vazgeçemiyorum. Çocuğum olmayacak mı? Olmasın o zaman ama o yanımda olsun. Ben onun için acıların içinden geçmiştim, ona kavuşma umuduyla. Kurt'u hiç suçlamadım, bütün bunlar başıma geldiğinde. Çünkü o da giderse dayanamazdım. İşte bu yüzden bencildim, hem onu seviyor hem de gitmesine izin vermiyordum.

"Söz veriyorum Kurt, o cehennemin ateşi ben olacağım."

Kollarından ayrılıp gülümsedim, buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Gülümsediğimde hep bana aklının başından gittiğini söylerdi, Emre gülümsediğinde ise benim aklım gidiyordu. Şu an ikimizin de aklının başında olmaması en iyisiydi. Emre'nin gözleri gülümsememe kayarken, beni geri çevirmeyip tebessüm etti.

"Ekmekler geldi! Bak sesleniyorum ona göre bir şey yapıyorsanız ayrılın," diyerek bir elinde ekmekler diğer elini gözlerine kapatmış Semih girdi içeriye.

Emre başını iki yana sallarken, gülümsemem gerçekçi bir hâl aldı. Semih bizden ses gelmeyince gözlerini açtı ve yan yana duran bize baktı. Yüzümüzdeki gülümsemeyi görünce, rahatladı. Onun da etkilendiğini görmek beni üzse de güçlü adamdı Semih. Ona anlatmamın bir diğer nedeni Emre'nin yanında olmasıydı. Ben kimseyle paylaşamazdım, başka bir kadına anlatamazdım. O kişinin bana acıyan gözlerle bakmasına katlanamazdım. Emre için anlattım, Semih ona dayanak olsun istedim.

"Kahvaltıyı hazırlayalım o zaman," diyerek Semih'in uzattığı ekmek poşetini aldım elinden.

"İyi olur yenge, bu Kurt'u bilmem ama ben çok acıktım," diyerek sandalyeye oturup, elini karnının üstüne koydu.

"Kalk kendin hazırla," dedi Emre, Semih'in sandalyesine tekme atarak. Onlar birbirlerine gülerken ben de mutfağa geçtim.

Çayı demledikten sonra dün aldığımız kahvaltılıkları çıkarttım dolaptan. Tabaklar uzun süredir kullanılmadığı için tozlanmıştı. Kullanacaklarımı hızlı bir şekilde yıkadım. Çok acıktıkları için sucuklu yumurta yapmaya karar verdim. Yumurtaları kâsenin içine

kırıp çırptım. Sucukları yağı kızan tavanın içine koyup, kapağını kapattım. Salatalığın kabuğunu soyarken arkadan bir çift kolun belime sarılıp, boynuma başını gömmesiyle irkildim.

"Korkuttum mu?" dedi derin bir nefes alıp boynuma bir öpücük bırakıp.

"Bu sessiz gelişlerine bir son vermelisin," dedim elim titrese de soyduğum salatalığı tabağa doğrayarak.

"Yardıma ihtiyaç vardır diye geldim." Daha çok sesinde yaramazlık yapmaya gelmiş gibi bir ton vardı.

Elime aldığım tabakla arkamı döndüm. Emre'nin elleri belimden ayrılırken boş kalmasın diye tabağı tutuşturdum. Ben de onunla güzel vakit geçirmek isterdim ama biraz sonra bizi basacak ya da utandırıp laf atacak bir Yerli Hulk vardı kapının dışında. Tabaktan aldığım salatalığı dudaklarına uzattım. Tek hamlede ısırıp, ellerimin arasından kaptığında hızına şaşırdım.

"Biz orada kahvaltı bekleyelim, adam sevdiğinin ellerinden yesin," Semih'in ima dolu sesini duyunca bu sefer gerçekten de utandım, yanaklarım yanıyordu resmen!

Emre, "Semih, yemek yerine dayak yemek istiyorsan söyle," diyerek başını yan tarafa çevirdi sakin bir şekilde.

Semih kollarını birbirine dolayıp kaslarını ortaya çıkardığında, bir kavgada kimin yeneceğini merak ettim açıkçası. Emre'den 10 cm uzun ve daha kalıplı olabilirdi Semih ama ben hakkımı kesinlikle Kurt'tan yana kullanacaktım. Sinirlendiği zaman gözü hiçbir şey görmüyordu.

Semih, "Gidiyorum," dedi ellerini havaya kaldırıp masum bir ifadeyle.

O gidince Emre derin bir nefes alıp elindeki tabakla mutfaktan çıktı. Ben de kenarda duran tepsilerden birini alıp, kahvaltı tabaklarının üstüne koydum. Pişen sucukları çevirip üstüne yumurtayı ekledim. Altı kısıkta olduğu için daha iyi pişiyordu. Emre geri dönüp tepsiyi götürünce, ben de çaydanlığı alıp çıktım peşinden. Daha sonra tavayı, çatalları ve bardakları tepsiye koydum. Tam

tepsiyi alacaktım ki Emre kızan bir ifadeyle benden önce tepsiyi alıp çıktı. Hazır olan sofraya oturduk ve kahvaltıya başladık.

Tam yedi yumurta kırmıştım, boş kalan tavayla ne kadar isabetli bir karar verdiğimi daha iyi anladım. Bu sefer Semih de kalkıp yardım etti sofrayı toplamaya. Üç kişinin mutfağa girmesine itiraz etsem de yıllardır tek başına yaşayan bu iki adam alışmıştı her işlerini kendileri yapmaya. İkisini kovup hızlıca mutfağı topladım. Ben iş yaparken birinin yanımda olmasını sevmiyordum. Özellikle Kurt gibi bir dikkat dağıtıcı varsa yakınımda.

İşim bittiğinde bahçeye yanlarına çıkıp bir sandalye çekip oturdum. Oldukça erken kalktığımız için saat daha yeni dokuz olmuştu. Semih ben gelince sustu. Yine şu gizli saklı konuşmalar. Eğer gerçekten görevde olsalardı asla sorgulamazdım çünkü görevlerini anlatmaları yasaktı.

"Sen mutfaktayken kuzenimle konuştum. Özel bir hastaneden randevu aldık ama kayda geçmeyecek ismin. Akşam gideceğiz, sana ne verdiklerini, başka ne gibi bir zararı olduğunu bilmiyoruz. Bunu öğrenmemiz gerekiyor öncelikle." Emre gözlerimin içine bakarak konuştuğunda bütün dikkatimi ona verdim.

"Olur, gidelim," diyerek onayladım.

Bundan kaçamıyordum ve savaşacaktım. Kurt'un Gamzelisiydim ben, bana pes etmek yakışmazdı. Üstelik dün gece Emre'nin o hâlini gördükten sonra kararım kesindi. Kendim için vazgeçsem bile onun için güçlü duracaktım. Sevdiğim, kalbimin sahibi olan adam gözlerini benden ayırmadan tebessüm etti cevabımla.

Emre'nin telefonuna gelen mesajla dikkatim telefona kayarken, beklemeden telefonunu eline aldı. Mesajı okuduktan sonra ifadesi değişmedi. Kendini çok iyi sakladığını bilmesem, önemsiz bir sistem mesajı sanabilirdim. Kısacık, saniyelik bir bakışma geçti Semih'le aralarında. Semih bana bakarak konuşmaya başladı.

"Bizim gitmemiz gerekiyor. Buradaki adamlarla iletişime geçip araştırma yapmamız gerek."

Bunu bana Emre de söyleyebilirdi ve hatta bana onun söylemesi gereken bir şeydi. Anlamıştım. Kurt bana yalan söylemek istemiyordu.

"Peki, ben de siz gelene kadar evle ilgileneyim biraz. Daha burada kalacak gibiyiz, uzun zaman kalınmadığı için temizlik gerekiyor," diyerek normal bir şekilde cevap verdim.

Emre, "Kendini yorma, birini buluruz temizlik için. Henüz kendini tam toplamadın," diyerek uyardı beni.

"Merak etme, yorulursam bırakırım," diyerek güvence verdim. İçini çekip, başını kısaca sallayıp beni onayladı. Masanın üstündeki çay bardaklarını alıp mutfağa götürdüm. Geri döndüğümde yine o sessiz bakışlar karşıladı beni.

Emre üstünü değiştirmek için içeriye girdiğinde bakışlarım Semih'e döndü. Yerli Hulk oldukça sakin görünüyordu. Ne kadar soğukkanlı olabileceklerini, silahı ne kadar sakin bir şekilde ateşleyeceklerini biliyordum. Gözlerimle görmüştüm bunu üstelik. Madem benden saklamak istiyorlardı, kendileri bilirdi.

"Sema'yla nasıl gidiyor?" diye sordum farklı bir konu açarak.

"İyi gidiyor. Yaz başında nişan düşünüyoruz," dedi soruma şaşırsa da cevap vererek.

"Dile kolay dört yıldır birliktesiniz, açıkçası Semih, senin bu kadar yıl beklemene şaşırıyorum. Emre ile bana bak beş aydır tanışıyoruz ve evlenme teklifi etti. Senin de böyle hızlı olacağını düşünüyordum," dedim açıkça ifade ederek.

Nedense bana garip gelen bir şey vardı. Semih, sevdiği kadından o kadar süre uzak kalacak birine benzemiyordu. Üstelik onu bir kez bile sevgilisiyle konuşurken görmemiştim. Sık sık bir araya geldiğimiz düşünülürse garipti. Semih, Sema'nın adı geçince heyecanlanmıyordu, sanki bahsettiğimiz sevdiği kadın değil, sıradan biriydi. Âşık olmadığını bilmek için sormama gerek yoktu. Emre gibi uzun yıllardır işini yapıyordu ve evlilik için herhangi bir sorunu olduğunu sanmıyordum. Semih gibi birini ise hangi kız bu kadar bekletirdi şaşkındım. Gerçekten bana iyi bir abi olmuştu,

saygılı, efendi harbi adamdı. Kurt'un dostu olması bile ona güvenmem için yeterdi. Emre'nin onu diğerlerinden ayrı tuttuğunu, şu an sadece yanımızda Semih'in olmasıyla bile açıkça görüyordum.

"Sema evliliğe henüz hazır olmadığını dile getirdi, ben de kararına saygı duydum," dedi bu konudan pek de hoşlanmadığını dile getirerek.

Rahatsız olduğunu fark ettiğim için daha fazla soru sormadım. Semih için bir şeyler yapmak istiyordum çünkü her zaman yardımımıza koşuyordu. "Anladım," dedim başka bir şey demeden. Emre evden üstünü değiştirmiş olarak çıkınca konu da tamamen kapanmış oldu.

"Hadi çıkalım," dediğinde Semih ayağa kalktı. Ben oturduğum yerde dururken Emre başımdan öpüp Semih'i takip etti.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz açık olan kapıdan içeri girip ceketimi ve çantamı alıp dışarıya çıktım. Arabayla gideceklerini bildiğim için onlar arabaya binerken bahçe kapısının önünde bekledim. Araba çalışınca hızla bahçeden çıktım, mutfağa girdiğimde çağırdığım taksi sokağın başında beni bekliyordu. Hızla taksiye ilerledim, arka kapıyı açıp bindim.

"Öndeki siyah arabayı takip et," dedim kendimi bir filmin içinde hissederek.

"Sıkı tutunun hanımefendi," derken gaza yüklenen ve arabayı istop ettiren taksiciye dikiz aynasından baktım.

"Ciddi misin? İn aşağıya," diyerek arabadan çıkıp sürücünün kapısını açtım. Yirmili yaşlardaki genç bana bakarken "İn hadi, iki katını veririm tutarın," dedim aceleyle. Emre'nin arabası gözden kaybolmak üzereydi.

Genç arabadan iner inmez sürücü koltuğuna yerleşip, arabayı çalıştırdım. "Arka koltuğa bin!" dedim. Bir de Kurt bizi yakalarsa kıskançlık kriziyle uğraşamazdım. Arka kapı kapanır kapanmaz gaza yüklendim. Emre'yi uzaktan ama beni fark etmeyeceği bir şekilde takip etmeye uğraşıyordum.

"Abla, sen ajan falan mısın?" diye heyecanla soran çocuğa dikiz aynasından baktım. En fazla yirmi yaşında görünüyordu.

"Evet ajanım, ağzını sıkı tutmazsan seni öldürüp kimsenin bulamayacağı bir yere gömerim," dedim daha fazla konuşup dikkatimi dağıtmaması için.

Emre anayoldan çıkmış çevreyolundan ilerliyordu. Şehir merkezinden uzak bir yere gideceğimizi anlamıştım böylelikle. Beni fark etmemesi için çok geride kalmıştım. Ufak bir dikkat dağınıklığında her an onu kaybedebilirdim. Nereye gittiğini bana söylemediği için bunu yapmak zorunda kalmıştım. Daha dün gece söz vermişti bana, beni uzak tutmayacaktı sözde. Ama daha ilk dakikadan saf dışı bırakmıştı beni.

"Abla öndeki kocan değil mi? Hani biz onu basmaya gitmiyoruz?" Kendini tutamayan geveze taksici yine bir şeyler düşünmüştü kendince.

"Bu taksicilerin derdi ne? Ne oluyor evde size konuşma hakkı vermiyorlar da siz de müşteriyi ne kadar dayanıyor diye denek olarak mı kullanıyorsunuz?" Sinirli çıkan sesimle geriye doğru yaslanıp elini ağzına kapatmıştı. Emre'nin beni aldatma düşüncesi bile beni çıldırtıyordu. Kesinlikle Kurt böyle bir şeyi aklından bile geçirmezdi. Ona bu konuda güvenim sonsuzdu. Bu yüzden gence biraz fazla yüklenmiştim sanırım.

"Kusura bakma son günlerde çok fazla şey oldu. Sana çıkıştığım için üzgünüm," dedim derin bir nefes alarak.

"Sen kusura bakma abla, sanırım fazla özele girdim. Bu yola girmeleri garip," dedi sonunda ilgi çeken bir cümle kurarak. Emre çevreyolundan çıkıp, kör bir noktada kalan ağaçların arasındaki sola saptı.

"O yolda ne var ki?" Düşüncelerimdeki merak sesime de yansımıştı.

"Belalı bir semt orası, genelde tehlikeli adamlar vardır. Ben taksici değilim, babam taksici. Ben bugün rahatsız olduğu için yerine çıktım taksiye. Yoksa evde kalmayacaktı, dinlenmesi gereki-

yordu. Babam özellikle tembih etti buraya gelmemem için, bence geri dönelim abla," dediğinde sesinde korku ve endişe vardı.

Bir an tereddüt etsem de yola girdim. Semih ve Emre olduğu sürece bana zarar gelmezdi. "Çantamı uzat," dedim gence. Arabaya bindiğimde çantam arkada kalmıştı. Çantamı bana uzattığında içine elimi sokup silahı çıkarttım. Bu her ihtimale karşı Emre'nin evde bıraktığı silahtı.

"Euzubillahimineşşeytanirracim Bismillahirrahmanirrahim. Abla valla sessiz olurum, öldürme beni!"

Daha fazla dayamadım ve kahkahayı bastım. Sinirlerim fazlasıyla gerilmişti sanırım, gencin tepkisiyle de bir anda patlamıştım. Çocuk bana deliye bakıyormuş gibi bakarken, haksız sayılmazdı. Bir elimde silah, diğerinde direksiyon ve deli gibi gülüyordum. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Mahalleye girdiğimizde gecekonduların arasından dar yoldan ilerliyordum. Emre'nin arabasının durduğunu görünce bir sokak önce, görünmeyecek şekilde arabayı park ettim. Onlar gözden kaybolunca kapıyı açıp aşağıya indim. Öğle saati olmasına rağmen dışarıda kimse yoktu. Babamın anlattığı eski Çinçin geldi aklıma. Tabii şimdi tamamen Çinçin yıkılmış yerine TOKİ binaları inşa edilmişti. Zamanında polis arabası bile girmeye cesaret edemezmiş, o kadar belalı bir yermiş. Burası da bana orayı çağrıştırıyordu tam olarak, bela.

"Arabada kal, eğer tehlike sezersen git beni bekleme," dedim içeriye doğru bakarak gence. Çantamdan yüz lira çıkartıp çocuğa uzattım. Eğer yakalanırsam Emre beni bırakmazdı, yakalanmazsam taksiyle geri dönecektim.

"Tamam abla," dedi parayı alarak. Ceketimi üstüme geçirip, silahı belime taktım. Çantamı da alıp arabanın kapısını kapattım.

Çevreme şöyle bir baktığımda ürpermedim desem yalan olur. Beyaz, sarı, mavi badanalı tek katlı evler, tek arabanın geçeceği kadar dar sokakların kenarlarında sıralanmıştı. Evlerin bahçelerinde olan ağaçlar çiçek açmıştı, çoğunun kapısı insan boyunday-

dı, içerisi görünmüyordu. Emre'nin arabasının önünde durduğu eve doğru yürüdüm. Burada neden hiç çocuk yoktu? Bu saatlerde çocuklar dışarıya çıkar oyun oynarlardı. Özellikle böyle tek katlı evlerin bulunduğu mahalleler daha çok birbirlerini tanıdıkları için kadınlar kapı önünde oturur sohbet ederlerdi.

Çocukluğumda bir süre biz de oturmuştuk gecekondu semtinde, evimiz kentsel dönüşüme gidip apartman olana kadar. Çocukluğum sokaklarda oynayarak geçtiği için kendimi çok şanslı hissediyordum. Şimdiki çocuklar ya elinde tabletle büyüyordu ya da televizyonla. Çok az bir kısmı sokakta oyun oynamanın tadını alıyordu. Bunun maalesef ki en önemli etkisi ailelerin korkmasıydı. Çocuk kaçırma olayları, dışarıdaki tehlikeler o kadar artmıştı ki hâliyle korkuyordu aileler de.

Dikkatimi çeken bir diğer şeyse burada hiç araba yoktu. Kimsenin mi arabası yoktu yoksa herkesin arabayı bıraktığı bir otopark mı vardı yakınlarda? Gerçi tek araba sığacak yola araba da bırakılmazdı. Kafam karışırken, tahta kapısı boyuma kadar gelen uzun duvarlarıyla bahçesi görünmeyen eve baktım. İçeri girmekten başka çarem yoktu neler olduğunu görebilmek için. Emre beni bir daha kesinlikle bağlayıp bırakacaktı dışarı çıktığında.

Tahta kapıyı yavaşça araladığımda bahçede kimse yoktu. Derin bir nefes alıp hızla içeri girdim. Pencereler perde yerine gazete kâğıdı ile kaplıydı. Beynimde tehlike sinyalleri çalarken Emre'nin sesini duydum. Ne dediğini anlamamıştım ama artık buradan geri dönüşüm yoktu. Evin kapısı sonuna kadar açıktı, kilidi kırılmıştı. Oldukça sessiz olmaya dikkat ederek kapıdan içeriye girdiğimde aldığım nefesle yutkundum. İçerisi berbat kokuyordu ama şok olduğum bu değildi. Uzun bir masanın üstüne serilmiş laboratuvar malzemelerini görünce aklıma daha önce izlediğim bir film geldi. Burası bir uyuşturucu imalathanesi olabilir miydi?

"Patronun nerede, son kez soruyorum." Kurt'un sesiyle yutkundum. Buz gibi çıkıyordu, hissiz, bütün duygulardan yoksun gibi.

"Son kez diyorsa gerçekten son kez diyordur." Semih'in sesinden sonra silahın emniyet kilidinin açılma sesi duyuldu.

Kapıdan bakmaya korktuğum için duvara yaslandım. İçeriden inleme sesi duyulurken üçüncü kişinin de erkek olduğunu anladım. Acı çekiyormuş gibi kesik kesik inleme sesleri geliyordu. Nefesimi tutup, daha iyi dinlemeye çalıştım. Odanın içinden adım sesleri geliyordu. Biraz sonra Emre'nin yüzünü karşımda görünce kalp krizi geçirecektim artık. Elim kalbime giderken o gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Lanet olsun!

Bana doğru yaklaşırken yüzündeki ifade milim oynamadı. Kolumdan tutup beni odaya soktu. Boş odada yerde yüzü kan içinde yatan adamı gördüm. Semih kollarını başının üstünde birleştirmiş, duvara dayanmıştı. Emre elini arkamdan belime sararken, kulağıma doğru fısıldadı. Titrediğimi fark etmiş.

"Gerçekten beni takip edebileceğini anlamayacağımı mı sandın?"

BÖLÜM 6

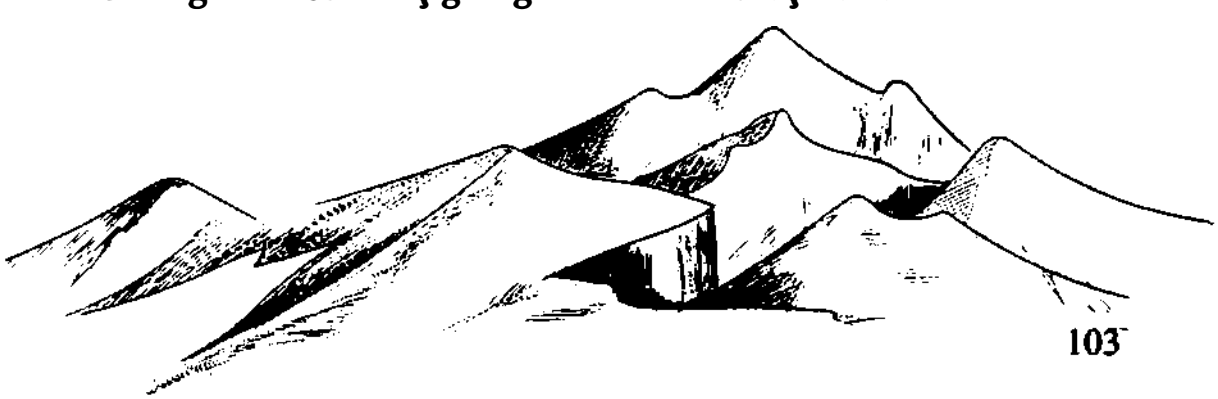
"O zaman neden izin verdin?" diye sordum sesim titrese de. Emre ne olursa olsun beni o yolda durdurup, geri döndürür hatta beni eve kadar getirirdi. Ama o izin vermişti, takip etmem için. Elini belimden çekmeden, yerinde duruşunu dikleştirdi. Boynumdan nefesi geriye çekilince nefes aldım. Elindeki silahı kaldırırken gözümü kırpmadan elini izliyordum.

"Bunun için, sana zararı dokunan herkese ne olduğunu gör diye," dedikten sonra elindeki silahı ateşledi. Yerde yatan adamı alnının ortasından, tereddüt etmeden vurmuştu. O an anladım bana arkamdan sarılan adam Emre değil, Kurt'tu.

Ellerim titrerken, derin bir nefes aldım. Gözlerimi yerde yatan adamdan alamıyordum, daha doğrusu cesetten. Kurt kendini geri çekerken, bedenim boşluğa düşer gibi sallandı. Bunu gerçekten yapmış mıydı? Öldürmüş müydü gözünü dahi kırpmadan?

"Gamze'yi buradan çıkart." Kurt'un sesi kulaklarımda çınlarken, başımı yerden kaldırdım. Semih yaslandığı duvardan ayrılmış bana doğru ilerliyordu.

"Gitmemiz gerekiyor," dediğinde sözlerini zor da olsa anladım. Usulca başımı sallayıp Semih'in arkasından odadan çıkmak için hareketlendim. Kapıda öylece dururken Kurt'a baktım. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerimizi buluşturdu.

"Geleceğim."

Kesin çıkan ses tonuyla gözlerimi ondan çekip, kapıdan çıktım. Evin kokusu tekrar ciğerlerime doldu. Rutubet değil, daha beter ve iğrenç kokuyordu. Daha fazla solumamak için adımlarımı hızlandırıp, bahçeye çıktım. Semih sigarasını yakmış, geniş gövdeli bir ağacın yanında durmuştu. Kurt'un yüzündeki o mimiksiz, sert ifadenin bir benzeri de onda vardı. Öylece dikildim kaldım bahçenin ortasında.

"Semih, sen şu taksici hâlen bekliyor mu bir bak, bekliyorsa onunla gidersin." Kurt kapıdan çıkar çıkmaz sözünü söylemişti. Benimle yalnız kalmak istiyordu.

"Keyfinize bakın," diyen Semih omuz silkip, aralık bahçe kapısından çıktı.

Kurt, yanıma gelip elimden tuttu. Beni bahçe kapısından çıkarttığı gibi evin önünde duran arabaya bindirdi. Kapıyı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti. Arabada nefes seslerimiz yankılanırken buz kestiğimi fark ettim. Sanki mühür vurulmuştu o an ağzıma, konuşsam, her şey daha kötü olacak gibiydi, ben de sustum.

Eve geldiğimizde sessizce ayakkabılarımı çıkartıp, arkasından girdim. Kapıyı kapatınca, bakışlarım boş salonda dolaştı. Banyodan su sesi gelince, banyoya girdiğini anladım. Üstümdeki ceketi ve çantamı girişteki askılığa bıraktım. Biraz önce yaşadığımız olayları henüz sindirememiştim, kafam o kadar karmaşıktı ki artık çoğu şey bana yabancı geliyordu. Sanki kendi bedenimde misafirdim. Olayları, görüyor, yaşıyor ama müdahale edemiyordum.

Sedirin üstüne oturup, banyodan çıkmasını bekledim. Birkaç dakika sonra banyonun kapısı asıldı. Elindeki havluyla yüzünü silerek çıktı. Hafif uzamış, kirli sakalları artık iyice kendini belli ediyordu. Daha önce hep tıraşlı gördüğüm yüzü, şimdi kirli sakallı başka bir sertliğe bürünmüştü. Elindeki havluyu askıya astığında başını kaldırdı ve göz göze geldik. Yüzü öyle ifadesizdi ki bir an aynı adam mı diye düşündüm.

Dış kapının zili çaldığında Kurt hareketlendi. Kapıyı açtığında ben de kimin geldiğini merak ediyordum. Semih ile yeni ayrılmıştık ve gelmeyeceğini düşünüyordum. Kurt kapıyı dikkatli bir şekilde açarken, eli belindeki silaha gitti. Her an tetikteydi. Kapıyı az bir şey açıp, gelen kişiyi görünce elini belinden çekip, kapıyı tamamen açtı. Tehlike yoktu.

"Hoş geldin," diyerek başını salladı.

"Hoş bulduk."

Daha önce duymadığıma emin olduğum sesin sahibi Kurt'un geri çekilmesiyle içeriye girdi. Otuzlu yaşlarının başında, sarışına yakın saçları ve açık teniyle Kurt'tan farklıydı. Onları birbirine bağlayan şey ise neredeyse birbirinin aynısı olan göz renkleriydi. Kurt'un göz rengi zümrüt yeşiliyken, içeri giren adamın gözleri safir yeşiliydi. Emre'nin bahsettiği istihbaratçı kuzeni olmalıydı. Ayrıca bu evi kimsenin bilmediğini düşünürsek de bu tahminim kesine dönüşüyordu.

"Gamze seni kuzenimle tanıştırayım," dediğinde ayağa kalkıp yanlarına doğru ilerledim. Emre'nin yanında durup, bana elini uzatan adama elimi uzatarak kısaca tokalaştım.

"Gamze, memnun oldum," dedim.

"Vural ben de, memnun oldum Gamze," dedi samimi bir şekilde.

Birlikte salondaki sedirlere geçtik. Emre ve ben yan yana, Vural ise yan tarafımızda kalan sedire oturmuştu. Ortamda kısa bir sessizlik oluştu. Kurt'a baktığımda derin bir nefes aldı. Sanki bir şeylere karar veriyormuş gibiydi. En sonunda Vural'a bakıp başını kısa bir şekilde salladığında Vural konuşmaya başladı.

"Attığın adresteki cesedi aldık. Sorun yok, hızlıca deliller imha edildi. Uyuşturucu laboratuvarıymış gerçekten de orası, polis bizim arkamızdan girip mahalleye baskın yaptı. Senin vurduğun adam da arada kaynadı ama daha dikkatli ol bir dahaki sefere Kurt. Burası dağ değil, attığın kurşunun hesabını sorarlar."

Vural ellerini önünde birleştirmiş, direkt Kurt'a bakarak konuşuyordu. Dikkatimi çeken iki konu vardı. Birincisi içeriye girdiğinden itibaren hiç Emre dememesiydi. Emre'nin annesi tek çocuktu çünkü ev Emre'nin ailesine kalmıştı bu yüzden baba tarafından kuzen olduklarını düşünüyordum. Soyadları aynı olma şansı amca çocuğu iseler yüksekti. Diğer dikkatimi çeken şey ise bizim çıktığımız yere polis neden baskın yaptı? Emre istihbarat ile anlaşmıştı ve sessizce ilerleyecek diye düşünüyordum. Kurt'un cevabı için sessiz kaldım.

"Anlaşma, anlaşmadır. Bana ölü ya da diri teslim edilmesi gerekiyor diye bir seçenek sunulmadı. Ben de ölü teslim etmeyi tercih ediyorum," derken Kurt gayet rahattı.

Vural başını iki yana sallayıp, geriye yaslandı. Kurt'a söz geçiremeyeceğini o da fark etmiş gibiydi. Kurt'un telefonu çalarken bana baktı izin ister gibi. Başımı salladığımda, gözünü kapatıp açtı ve ayağa kalktı. Bahçeye çıkarken arkasından baktım. Kapıyı kapattığı anda misafirimize döndüm. Kurt dönmeden sormak istediklerim vardı.

"Neden ona ismiyle hiç seslenmedin?" diye direkt konuya girdim.

"Bunu benim kadar sen de biliyorsun bence Gamze. Şu an Emre değil karşımdaki adam. Bir kurt gibi avına odaklanmış, pençelerinin arasına alıp, parçalamaya hazır. Avının kokusunu aldı, şimdi saldırına sırasında," diyerek düşüncesini net bir şekilde belirtti. Derin bir nefes aldım, bunu fark eden tek kişi ben değilmişim demek.

"Ona bir zarar gelmeyecek değil mi bu işin sonunda? Yardımcı olacaksın Kurt'a?" Ne olursa olsun her zaman önceliğim belliydi. Kurt iyi olmalıydı.

"Emre'nin babasıyla tanıştın mı?"

Soruma, soruyla karşılık veren adama kaşlarımı çattım. Konunun neden buraya geldiğini anlamadım ama merak ettiğim için cevap verdim.

"Evet, Orhan amca çok tatlı birisi," dedim mavi gözlü, sıcakkanlı, gülümseyen adamı hatırlayınca.

"Tatlı mı?" diyerek kahkaha attı Vural.

Tepkisiyle şaşırırken, nerede yanlış bir şey söylediğimi düşündüm. Tanıştığımızda bana oldukça iyi davranmıştı, kötü bir durumda karşılaşmış olsak bile. Üstelik oğlunun evinde, Emre'nin kıyafetleri üstümde sabahın yedisinde karşılaşmıştık. Durumun saçmalığına rağmen tek bir imada bulunmamış, gayet içten bir şekilde konuşmuştu.

"Gülünecek ne var bunda?" dedim en sonunda ters bir şekilde.

"Amcam Orhan Kurt bir Borda Bereli efsanesidir. Ona birçok sıfat takabilirim ama tatlı kesinlikle içlerinden birisi değil. Düşün bakalım böyle bir adamın oğlu nasıl olur? Emre'yi bizzat eğiten amcamdı. Emre'nin hiçbirimizin yardımına ihtiyacı yok."

Vural'ın sözlerine ben daha cevap veremeden, ne demek istediğini bile soramadan kapı açıldı. Emre elindeki telefonla içeri girerken oldukça düşünceli görünüyordu. Bir bana bir Vural'a baktıktan sonra bana doğru ilerledi. Telefonu sedirin üstüne koyup, yanıma oturdu. Vural oldukça rahat görünürken, Kurt ve ben gergindik. Tabii bir saat kadar önce gözlerimin önünde birini öldürmesinin etkisi yok da diyemezdim.

"Ben gidiyorum, bir şey olursa haberleşiriz. Dediklerimi arada aklına getir Kurt," dedikten sonra ayağa kalktı Vural.

Bana doğru dönüp, "Görüşürüz Gamze, sana bu vahşiyle bol şans," dedi.

Eğlenen sesiyle ve yüzündeki gülümsemeyle ben de tebessüm ettim, kabalık olmasın diye. Ayağa kalkacakken, Kurt bir anda ayaklanıp Vural'ın yanına geçti. Şu an gerçekten de tam bir vahşiydi.

"Gel seni yolcu edeyim kuzen. Hem bana vahşi yanlarımdan bahsedersin." Vural endişeli gözlerle Kurt'un sözlerini duyunca yutkundu. Bana bakınca omuz silktim, kendi kaşınmıştı.

Saate baktığımda doktora gitmemiz için daha zaman olduğunu fark ettim. Yatak odasına geçip, valizimi açtım. Üstte duran ti-

şörtlerden birini çıkarttım. Altına da başka bir eşofman çıkartıp, kenara koydum. Dolaba yönelip, içinden büyük bir havlu ve saç havlusu aldım. Yatak odasından çıktığımda Kurt sedirde geriye doğru oturmuş gözlerini kapatmıştı. Sabah erken kalkmış ve gece geç uyumuştuk. Gerçi gecenin kalanında uyduğundan bile emin değildim.

"Ben duşa giriyorum," diye mırıldandım. Uyuyorsa uyandırmayım diye fazla yüksek konuşmadan.

"Tamam," dediğinde uyumadığını anladım ama gözlerini açmamıştı.

Yatak odasının yanında kalan banyonun kapısını açtım. Evde doğalgaz yoktu ama elektrikli şofben vardı. Bulaşıkları yıkadığımda sıcak suyun musluktan akmasından dolayı rahattım. Kurt da herhangi bir şey söylemediği için sorun yoktu. Banyoya girip kapının arkasındaki askılığa havluları astım. Sıcak suyu açıp, ısınana kadar üstümü çıkarttım. İçerisi buharlaşmaya başladığında derin bir nefes aldım. Marketten aldığımız şampuanları Kurt banyoya koymuştu.

Sıcak suyla rahatlayarak uzun süre sıcak suyun altında kaldım. Duş aldıktan sonra saçlarımı ve vücudumu havluya sarıp banyodan çıktım. Kurt'un kapalı gözleriyle sedirde bıraktığım gibi uzandığını gördüm. Gözlerim güzel yüzünde oyalandı bir süre.

O gözlerini açmadan ben yan tarafımdaki kapıyı açıp yatak odasına girdim. Yatağın üstüne bıraktığım kıyafetlerimi giyip, saçlarımı taradım. Burada saç kurutma makinası bulacağıma pek inanmadığım için saçlarımı serbest bıraktım. Zaten kısa oldukları için hızlı kurumaları gerekirdi. Dolabın üstünde duran battaniyeyi alıp salona geçtim. Kurt'un üstüne oldukça sessiz bir şekilde bıraktıktan sonra olduğum yerde durdum.

İlk görüşte gözlerine vurulduğum adam, şimdi karşımda uyuyordu. Kalbim onun sevgisiyle dolup taşarken düşündüm. Ne yaparsa yapsın yine onu sevdiğimi ve seveceğimi biliyordum. Bugün gözlerimin önünde birini öldürdü. Bugün bana, beni incite-

cek herkesi öldüreceğini ispat etti. Cehennemi olacağım onların demişti ve ben söz vermiştim kendime. O cehennemin ateşi ben olacağım diye. Şimdi geri dönmek ihanetti, bu yola beraber çıkmıştık, benim arkama bakamaya dahi tahammülüm yoktu.

Zümrüt gözlü Kurt olmadan nefes alamazdım ve savaşacaktım.

Elim saçlarına giderken bileğimi nazikçe tutup beni kendine çekti. Battaniyenin ucunu kaldırıp beni sedirin üstüne yanına çekti. Başımı omzuma gömerken, artık belirgin olan sakalları tenime değdi. Huylanırken, geri çekilmedim. Kokumu içine çekip mırıldandı.

"Üşümüşsün," diyerek soğuk olan ellerimi beline sardı. Teninin sıcaklığı ile içimi çektim.

"Senden uzakta hep üşüyorum," dedim beline sıkıca sarılarak.

Gözlerimi kapatıp, barutla karışan o güzel kokusunu içime çektim. Şimdi ait olduğum yerdeydim. Onun kollarında, sıcağında, yakınında. Emre boynuma küçük bir öpücük bırakırken uykulu hâliyle bile aklımı başımdan alıyordu. Bu hâli Kurt değildi, bana karşı savunmasızdı, benim olduğum kadar onun da bana ihtiyacı vardı. Kurt öyle değildi, onun kimseye ihtiyacı yoktu. Yakar, yıkar ama altından kalkardı, Emre'nin ise kalkmak için Gamzelisine, bana ihtiyacı vardı. Benden bu yüzden uzak duruyordu, görüyordu incindiğimi ve yarasını kendi sarmaya çalışıyordu.

Bu adam beni mahvediyordu. Emre beni hep incitmeden sevdi, el üstünde tutarak. Bir damla göz yaşıma dünyayı yakacak kadar çok sevdi. Ama Kurt beni korkutuyor. Kendisinden değil, yapacaklarından korkuyorum. Ne yapacağı, nasıl yapacağı hep belirsizdi. Aklındaki planları bir kendi biliyor, Semih'in bile haberinin olduğunu sanmıyordum. Kuzenine de söylemediği bugün ortaya çıkmıştı. Bu işin sonunda Emre'nin daha fazla yara almasından çok korkuyorum.

Belindeki elimin birini çekip, gözlerimi açtım. Yüzünde yeni çıkan sakallarının üstünde gezdirdim parmaklarımı. Bir yay gibi gür ve şekilli kaşlarının hizasından gidip, kirpiklerini sevdim.

Elim dudaklarına değdiğinde dudaklarını araladı. Parmak uçlarıma dudaklarını bastırıp öptü. O an parmak uçlarımdan yayılan elektrik bütün vücuduma yayıldı. Nefesim duraksarken elimi çektim hemen.

Emre gözlerini açtığında yeşilleri o muzip bakışın altında alevlenmişti. Bana doğru uzanıp dudağıma, dudaklarını bastırdı. Öpücüğü ile biraz önce elektrik olarak adlandırdığım şey büyük bir yangına dönüştü. Eli saçlarımın arasına girerken ben de onun saçlarının arasına elimi daldırdım. Siyah, yumuşak, kısa saçları elimin içinde dalgalandı. Emre bana doğru eğildiğinde sırtının üstüne eğildim ve düştük!

Emre benden önce davranmış beni üstüne çekmişti. Onun üstüne düşmüştüm. Birbirimize bir süre baktık ve sonra kahkahalarla gülmeye başladık. Bu romantik ve ateşli bir ortamın içine de böyle edilirdi zaten. Tek kaşını kaldırıp bana bakan adamla olduğum yeri hatırladım. Hızla ayağa kalkmaya çalışırken Emre'nin elimden çekmesiyle tekrar onun üstüne düşecekken beni tekrar nazikçe tutup yerlerimizi değiştirdi. Şimdi ben onun altında, o benim üstümdeydi. Yüzüme gelen saçlarımı çektikten sonra, gözlerimin içine baktı.

"Haksızlık yapıyorsun ama benim asker reflekslerim yok," diyerek gözlerimi kıstım.

"Aslında sen düşene kadar, ilk seferinden bahsediyorum, reflekslerim başka bir şeyle meşguldü," derken sesi eğlenceli çıkıyordu.

"Edepsizsin," dedim elimle gözlerimi kapatarak. Gülümsemesini zor tuttum.

"Aklımı başımdan aldığını her defasında söylüyorum. İnanıp inanmak sana kalmış ama bence yeterince belli ediyorum."

Alnımda hissettiğim yumuşak dudakları ile elini gözlerimden çektim. Emre önce kendi kalkıp, sonra da beni kaldırdı ve sıkıca sarıldı bana. Ben de başımı boynuna gömdüm. Kendimi daha iyi hissediyordum. Kurt geriye çekilmişti ve Emre benimleydi.

"Bugün seni korkuttuysam özür dilerim Gamzeli ama pişman değilim," dediğinde kollarından çekilip ciddi duran yüzüne baktım.

"Bugün beni gerçekten de korkuttun. Korkum birilerinin ölmesi değil Emre, sen yanlış bir şey yapmazsın. O adam ölmüşse bunu gerçekten de hak ediyordur. Beni korkutan gözlerindeki o bakıştı, ruhu yoktu," dedim şimdi bana aşkla bakan gözlerinden gözlerimi ayırmayarak.

"Şimdi daha iyi anlamışsındır bana neden Kurt dediklerini. Sana ne söylediğimi hatırlıyorsun değil mi? Ben herkese Kurt'um ama bir sana Zümrüt Gözlü Kurt'um demiştim. Senin için savaşmıyorum sadece, kendim için de savaşıyorum. Sevdiğim kadına verdiğim kalbim için savaşıyorum. Seni her şeyden vazgeçecek kadar seviyorum."

Sesindeki net kararlılık ile yutkundum. Benim dediğimi diyordu aslında Emre kendi cümleleriyle. Herkes olmadan olurdu ama o olmadan olmazdı. Yüzümde huzurlu bir gülümseme oluşurken yanağından öptüm. Ellerinden tutup, tam karşısında dik durdum.

"Ne yapıyorsan yap, mesleğine zarar vermeden yap. Ben seni Kurt Komutan olarak tanıdım. Sen mesleğine âşık bir adamdın, ben geldim ikiye bölündün. Bir yandan mesleğini sevdin, diğer yandan beni. Senden tek isteğim bu. Seni, senin olanları koruyacak kadar çok seviyorum," dedim.

O an bana bakışıyla yeryüzü ayağımın altından kaydı. İçimi çocuksu bir sevinç kapladı. O hep bana böyle baksın ben de her baktığım yerde onu göreyim istedim. Kalbimin atışı arşıâlâyı sarsmış gibi kulaklarımda duyuldu. Fena kapılmıştım kabul ama adam da kapılınmayacak gibi değildi.

"Randevu saati geldi, hadi hazırlan da çıkalım," dedi duvardaki saate bakıp.

Başımı usulca sallayıp, ellerini bıraktım. Yatak odasına geçip, valizi açıp içinden mavi kot pantolon ve beyaz salaş tişört çıkarttım. Üstümü giydikten sonra tişörtün ön tarafını pantolonun içine koyup, kot ceketimi yanıma aldım. Hava baharın gelişiyle ısın-

mıştı ama akşamları yine de soğuk oluyordu. Saçlarımı kısa olsa da ensemden siyah lastik tokayla toplamıştım. Derli toplu görünmek istemiştim o an. Kapıdan çıktığımda Emre beni bekliyordu. Elini bana doğru uzattığında tuttum, birlikte evden çıkıp bahçeyi geçtik. Arabaya bindiğimizde derin bir nefes aldım.

"Vural her şeyi halletti, kimse sana bir şey sormayacak. Sadece sakin ol, ben her zaman yanında olacağım." Emre'nin sakin sesiyle gülümsedim.

"İyiyim," diyerek ona döndüm.

Emre bana bir süre baktıktan sonra arabayı çalıştırdı. İyi olduğuma ya da en azından olacağına kanaat getirmiş olmalıydı. Arabayı çalıştırdığında radyoya uzandım. Emre elimi tuttu bir an ve geri çekti. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Bana baktığında gülümsüyordu.

"Çalan ilk şarkı benden sana gelsin," dediğinde bunu beklemiyordu. Acayip bir şarkı çıkmaması için dua ederken radyoyu açtım. Biraz sonra içeriye dolan müzikle başladı şarkı.

"Sen aşk ile kutsanan güzel kadın
Ne güzel şey varlığın,
Dilime duadır adın
Olduğun yer gönlümün mabedidir
Sanadır kalbimdeki her atım.
Sen ömrüme yazılan güzel kadın
Ne güzel şey varlığın,
Dilime duadır adın
Olduğun yer cennetin bahçesidir
Sanadır attığım her adım
Sevilmek ne çok yakışır sana
Adının yanında ne güzel durur adım
Al cennetine kabul et sen beni
*Seni çok seviyorum güzel kadın"**

* Raviş – Güzel Kadın şarkısından.

Şarkı devam ederken ben Emre'yi izliyordum. Şarkının sözleri o kadar güzel ve o kadar anlamlıydı ki... Biterken dahi etkisinden çıkamamıştım. Arabasında radyoyu ilk açtığımda çıkan şarkıdan sonra tereddüt etmem de normaldi bence.

"Ya kötü bir şarkı çıksaydı?" dedim kendimi sormaktan alıkoyamayarak.

"Radyodan çalmıyor çünkü telefonu daha önce bağlamıştım radyoya. Şimdi sen açtığında etkin oldu ve kaldığı yerden devam etti. Seninle ilgili hiçbir şeyi ihtimallere bile bırakmam güzel kadın."

Daha fazla söyleyecek bir sözüm yoktu. Ben elendim beynimin kalan nöronları siz devem edin, tabii erimediyseniz.

Yolun kalanını Emre'ye bakarak geçirdim. Uzayan sakalları yüzüne çok yakışmıştı. Askeriyeye döndüğünde kesecekti mecburen, sanırım bu hâlini özleyecektim. Emre'yi izlerken her şeyi unuttuğum gibi hastanenin önüne geldiğimizde de nereye gittiğimizi hatırlamış oldum. Arabayı park ettikten sonra beraber indik. Mesai saati bittiği için hastane çok kalabalık değildi. Özel bir hastane olduğu için de sanırım kalabalık azdı.

Emre hiç beklemeden asansöre doğru ilerlediğinde ben de onu takip ettim. Bindiğimiz asansörde 3. katta indik. Elimi tuttuğunda hafifçe sıktım, yanımda olduğunu biliyordum her zamanki gibi. Doktor Defne Olcan'ın kapısını tıklattı. İçeriden gelen girin sesiyle kapıyı açtı. Birlikte içeriye girdiğimizde doktor dışında kimse yoktu. Ellili yaşlarda, beyaz saçlarını yukarıdan sıkı bir at kuyruğu yapmış, üstünde mavi bir gömlek ve krem rengi kumaş pantolon olan kadın doktor bizi görünce oturduğu koltuktan kalktı.

"Hoş geldiniz," diyerek elini uzattığında önce Emre sonra da ben elini sıktık.

"Hoş bulduk Defne Hanım." Emre'nin konuşmasıyla "Buyurun oturun," diyerek koltuğu gösterdi doktor. Emre ile oturduğumuzda yerine geçip kendisi de oturdu.

"Durumu size Vural anlatmıştır ama ben de size söylemek istiyorum. Bu konu oldukça gizli Defne Hanım. Eğer bu kapıdan

dışarıya çıkarsa başınız ciddi anlamda istihbaratla derde girer." Emre'nin sert ve soğukkanlı uyarısıyla, doktor yerinde kıpırdadı.

Doktor dosyamda görmüştü daha önce yapılan tahlillerin sonuçlarını ve kim olduğumu bilmese de bunun bir kişiden bile duyulması felaket olurdu. Dosyamda ismim yazmıyordu, bu konuda rahattım ama bana enjekte ettikleri zehrin duyulması durumunda Sercan da peşimize tekrar düşerdi. Emre onu hiç ummadığı bir anda yakalamak istiyordu, peşimize düşerse kendini daha fazla gizler ve piyonlarını önümüze çıkarırdı. Şimdi ise bizim yenildiğimizi zannedip kendini açık etmesi daha olasıydı.

"Merak etmeyin, Vural Bey yeterince söz etti ama ben bu ihtimale rağmen size yardım etmeyi kabul ettim. Sonuçlar benim ve biyokimya konusunda uzman bir profesörün bilgisi dışına çıkmayacak. Şimdi kan almamız gerekecek, daha sonra da ultrasonla kontrol edeceğim. Rahimde ya da yumurtalıklarda kalıcı bir hasar var mı diye." Doktorun konuşması bittikten sonra ayağa kalktığında ben de kalktım.

Emre hareketlendiğinde omzuna dokunup, onu oturttum. Göz göze geldiğimizde başımı iki yana salladım. Perdenin arkasındaki sedyeye geçtiğimde oturdum. Elinde iğneyle gelen doktora tedirginlikle baktım. Yapabilirdim, alt tarafı bir iğneydi, sorun yoktu. Sakin olmalıydım. Sol kolumu açıp, gözlerimi kapattım. Doktor kolumu tuttuğunda ben de nefesimi tutmuştum. Biraz sonra küçük bir batma hissiyle nefesimi verdim. İğne kolumdan çıktıktan sonra gözlerimi açtım. Dört tüp kan alınmıştı.

"Sedyeye uzanıp karnını aç," dedi doktor.

Sedyeye doğru uzanıp, tişörtümü yukarı doğru sıyırdım. Doktor elinde jel solüsyonu ile geldiğinde öylece kaldı. Gözlerini karnıma diktiğinde zorlukla yutkundu. Bu yüzden Emre'yi istememiştim yanımda, o böyle tepki vermezdi biliyorum, belli etmezdi. Karnımda iğnelerin bıraktığı izler vardı. Yapıldıkları yerler morarmış, etrafında hafif belirgin bir sarılık vardı. On tane bozuk para büyüklüğünde morluk karnında duruyordu.

Doktor toparlanıp solüsyonu karnıma sıktı. Soğuk jel ile ürperdim. Yanımdaki koltuğa oturup, ultrasonun başlığını karnımda gezdirdi. Siyah ekranda benim hiçbir şekilde anlamadığım karnımın içini oluşturan şekillere baktı. Bir süre inceledikten sonra ayağa kalktı. Bana uzattığı peçeteyle karnımdaki yapışkan jeli sildim. Üstümü düzelttikten sonra perdenin diğer tarafına geçtim. Emre'nin karşısına oturdum, dikkatli bir şekilde doktorun konuşmasını bekliyordu.

"Ben muayenemi yaptım ama kan tahlilinin sonucunu bekleyeceğiz. Bugün biyokimya uzmanına sonuçlar gidecek en geç yarın elimizde olur. Sonra da durum değerlendirmesi üzerine tekrar konuşuruz. Yarın bu saatte sizi tekrar bekliyorum."

"Teşekkür ederiz," dedim ayağa kalkıp.

Emre de benimle kalktığında yarın tekrar geleceğimizi söyledi. Elimi tuttuğunda odadan çıkıp, asansörlere doğru ilerledik. Ben hastaneden çıkmayı beklerken Emre 5. Katın düğmesine bastı. Asansör iki kat sonra durduğunda indik. Tuttuğu elimi kendine doğru çekip beni kendine doğru çevirdi. Gözleri daha yumuşak bakıyordu bu sefer.

"Gamzelim bir yere daha uğraman gerekiyor. İyiliğin için."

Emre'nin sözleriyle başımı çevirip beni getirdiği yerin tabelasına baktım. Beni psikoloğa getirmişti.

"Peki." Ağzımdan başka söz çıkmamıştı.

"Hoş geldiniz," diyerek karşıladı girişteki sekreter bizi. Otuzlu yaşlarda, siyah kıvırcık saçlı, günün yorgunluğu ile omuzları biraz çökmüş, balık etli bir kadındı.

"Hoş bulduk. Fırat Bey bizi bekliyordu kendisine haber verir misiniz? Vural'ın arkadaşlarıyız," dedi Kurt sakin bir şekilde.

"Sizi bekliyordu, buyurun," diyerek koridorun sonunda kalan odaya kadar bize eşlik etti. Kapıyı çalıp geldiğimizi haber verdikten sonra içeri girmemiz için geri çekildi.

Kurt ile içeriye girerken oldukça gergindim. Üstümdeki ceketin uç kısmını sıktığımda, soğuk ellerimin üstündeki sıcaklık ile

gözlerimi yanımdaki adama çevirdim. Gözlerini açıp, kapattı yavaşça. Yanımda olduğunu söylüyordu kendince ve biraz daha sakin hissediyordum kendimi. Doktora döndüğümüzde masasının arkasından çıkıp bize doğru yaklaştı. Elini uzattığında Kurt sıktı.

"Merhaba, ben Doktor Fırat Eroğlu."

Kırklı yaşlarında, saçları kırlaşmış, gözündeki dereceli gözlüklerini burnunun üstünden geriye atarken karşımızdaki doktor, oldukça kibar bir şekilde gülümsedi. Kurt kendini tanıtma gereği duymadan başını hafifçe salladı. Girdiğimiz andan itibaren kimse de bize isim sormamıştı zaten. Buraya başka bir isimle randevu aldığımızı da biliyordum. Kurt'un dediği gibi burada kendi ismimi kullanamazdım artık.

"Kapının önünde bekliyorum. İstediğin zaman yanıma gelebilirsin, kendini sakın sıkma." Kurt'un sözleriyle başımı salladım. Kapıyı kapatıp çıktığında, doktorun gösterdiği koltuğa oturdum.

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" Doktorun sorusuyla düşündüm. İsmimin sahte olduğunu biliyordu tabii ki. Kurt hastaneye randevu alınırken buna dikkat etmişti ama kaydederken bir kimlik vermemişti, bu yüzden herkes bizi gördüğünü unutması gerektiğini biliyordu.

"Orada ne yazıyor?" diye sordum, bilgisayarı göstererek.

"Gamze Kurt yazıyor," dediğinde nefes alamadım bir an.

Bu adamın zekâsına bir kez daha hayran kaldım. Herkes ismimin sahte olduğunu biliyordu burada ve o yine bana kendi ismimi vermişti. Üstelik sonuna bu hayatta ikimizin de istediği bir şeyi yapıp soyadını ekleyerek. Kurt soyadına sahip bir sürü kişi olabilirdi, Emre ile henüz evli olmadığımız için bu seçenek bizi arayanlar ya da takip edenler için bir seçenek değildi. Şu an Emre dağda ben ise yasta olan eski kız arkadaştım.

"Gamze diyebilirsiniz," dedim tebessüm ederek.

"Bana biraz kendinden bahseder misin Gamze? Hayatın nasıl gidiyor?" Açılışı yapan doktor ile geriye yaslandım.

Düşündüm. Hayatım nasıl gidiyor? Aslında şu zamana kadar hiç düşünmediğim bir konuydu bu. Hayatım son beş aydır oradan oraya savrulmakla geçmişti. Emre toprağın en derinlerine kök salmış bir ağaçtı. Sağlamdı, rüzgârlar onu yıkamazdı, dayanırdı. Bense onun dallarındaki yapraklar gibiydim. Bir yandan ona tutunmaya çalışıyordum bütün zorluklara rağmen bir yandan da rüzgâra karşı koymaya çalışıyordum.

"Hayatım bu aralar çok karışık. Sanırım bir süre daha karışık olmaya devam edecek."

"Biraz daha açalım bu konuyu. Bana bu karışıklığın içinde seni en çok rahatlatan ve aklının dağılmasını sağlayan şeylerden bahset. Seni ne mutlu eder?" Kötü yönleri bırakıp, iyi yönlere doğru uzandım.

"Kitaplar beni mutlu eder, okumak, yeni bilgiler edinmek ve keşfetmek. Bir de o var tabii, biraz önce yanımda gördüğünüz adam. Son beş ay içinde dünyamı paylaştığım kişi." Emre'nin ismini söylemek ya da Kurt demek istememiştim. Bundan bir anlam çıkartmak kolay olabilirdi.

"Senin için özel biri olmalı?" Doktor tek kaşını kaldırıp sorduğunda gülümsedim. Benim için adam öldürüyor, oldukça özel desem ne yapardı kim bilir?

"Evet oldukça özel birisi. Hatta beni buraya gelmeye o ikna etti. Benim için oldukça endişeleniyor." Bu hem Kurt'un hem de Emre'nin gözlerinde oldukça net gördüğüm bir duyguydu.

"Peki neden buraya gelmeni istedi Gamze?" Doktorun sorusuyla dün gece geldi aklıma, gözlerim doldu.

"Biz evlenmeye karar verdik. Evlilik teklifi etti bana, o kadar güzeldi ki. Bir an bile düşünmeden kabul ettim. Sonra ise her şey güzel bir rüyadan kâbusa döndü."

Titreyen ellerime inat, sesim net çıkıyordu. Sercan'ın beni kaçırması, Emre'nin çaresizliği, benim kaybedişim... Teker teker doldu aklıma hepsi birden. Daha önce hep ertelediğim, düşünmemek için çaba sarf ettiğim şeyler şimdi bir dağ gibi büyümüş-

tü. Emre'nin neden ısrarla psikoloğa gelmemi istediğini daha iyi anlıyordum. Hepsinin altında kalıp, ezilmemden korkuyordu. Ne kadar yanımda olursa olsun o kâbusları engelleyemediği için acı çekiyordu o da.

"Ara vermek ister misin?" diye sordu doktor ben devam edemeyince.

"Hayır, devam etmek istiyorum. Bunu bir daha söyleyebileceğimi sanmıyordum ama sanırım size karşı açık olmam daha doğru olur. Bana çocuğumun olamayacağı söylendi. Biz bugün hastaneye test yaptırmaya geldik. Ben eğer bunu bir kez daha kesin bir şekilde duyarsam dayanamam. Söyleyin doktor bey ben bununla nasıl başa çıkacağım?" dedim isyan eder gibi ellerimi iki yana açarak. Sesim sona doğru titrerken, dolan gözlerim beni zorluyordu. Çok zordu.

"Sana gerçekten değer veren bir nişanlın var, sana bakışlarından anlaşılıyor. Sana bununla başa çık dediğini sanmıyorum. Sen de onu çok seviyorsun ve çocuğunun olmaması seni ondan ayırmadı. Gamze sen çocuğunun olmamasıyla zaten başa çıkmışsın, bunu beraber başarmışsınız. O seni bu yüzden terk etmemiş, sen de onu kandırmamışsın. Senin bence baş edemediğin kısım; ondan bir çocuğa sahip olamaman. Eğer bekâr birisi olsaydın hayatında çok sevdiğin birisi olmasaydı, çocuğunun olmaması seni ne kadar etkilerdi bir düşün. Bir de şimdiki etkisini düşün."

Doktorun sözlerini dinlerken, gerçekten de düşündüm. Anne olamamak her kadını etkilerdi sonuçta bu hak size bir kere verilmişti ama sevdiği adamdan çocuk sahibi olamamak ona her baktığında bunu hissetmek daha beterdi. Emre de üzülmüştü ama önceliği bana vermişti her şeye rağmen. Benden vazgeçmezdi Emre, benim çocuğum olmazsa onun da çocuğu olamazdı. Kızımız olsun istiyorum demişti, ismini bile seçmişti. Umay koyacaktık kızımızın adını.

"Kendini çok sıkıyorsun, başta bunu yapmaman gerekiyor. Bizi içimize attıklarımız hasta eder en çok da Gamze. Üzüldün mü ağla, sevindin mi kahkaha at, öfkelendin mi bağır, yoksa daha çok

yıpranırsın. Üstelik seni etkilemez sadece bu yıpranma, çevrendeki herkes, buna seni seven adam da dâhil alır payını." Bana anlayışla bakan doktoruma başımı salladım.

"Ben öyle her şeye ağlayan biri olmadım hiç, aslında bu huyumu seviyorum. Son zamanlarda o kadar çok kendimi tuttum ki dediğiniz gibi hasta etme noktasına geldim sanırım. Sonuçları patlamalar oldu hep."

"Sinir krizi mi?" Doktor bir yandan not alırken, bir yandan da dikkatle beni dinliyordu.

"Evet," diyerek onayladım.

"Daha önce başına kötü bir olay geldi mi Gamze? Seni susmaya zorlayan, sessiz bırakacak bir şey?" Doktorun sorusuyla geçmişe doğru gittim.

Abime bağırıp, çağırmam Seda konusunda geldiğim son noktaydı. Anneme telefonda söylediklerim, anne ve babamın tarafından geldiğim son noktaydı. Dün gece Emre'nin kollarında geçirdiğim sinir krizi ise bu yaşananların hepsinin bendeki birikmiş hâliydi. Sabredip susuyordum ve bütün zararı kendim görüyordum. Hep bir duygularımı bastırma vardı bende ama son aylarda artmıştı. Bu yaşadıklarım değildi sadece daha önceye dayanıyordu, Gediz ile tanıştığım zamana. Onunla olanları da bastırıp içime atmış, kimseye bir şey söylememiştim.

"En yakın arkadaşımın abisi saldırdı bana beş yıl önce, elinden kurtuldum. Sonrasında bunu kimseye söylemedim ama bir süre önce ortaya çıktı." Artık ölü olan Gediz en azından dertlerim arasında yer almıyordu. Kurt bizzat kendisi öldürmüştü o pisliği.

"Ortaya çıktığında ne hissettin peki? Senden götürdüğü ve sana getirdiği şeyler ne oldu?" Doktorumun doğru yerde, doğru soruları sorması beni germek yerine daha önce hiç düşünmediğim şeylerin kapısını aralıyordu. Olaylar yaşanırken sıcağı sıcağına farkına varamadığım o kadar fazla şey varmış ki şimdi görüyordum.

"Tedirgindim, korkuyordum ama kendim için değil. Abim ve sevdiğim adam öğrendi. İkisinin tepkisi de çok sert oldu, gerçi bu

durumda tepkisiz kalacak kimse yoktur. Ama ben onlar için korktum, yapacakları şeylerin onlara zarar vermesinden. Nişanlım zorladı beni kendisine ve abime anlatmam için. Ama şimdi iyi anlıyorum ki benim iyiliğimi düşündüğü için yapmış. Eğer ben daha fazla bunu içimde tutsaydım, çok daha büyük zararlar verebilirdim kendime."

"Bu üç gün içinde senden istediğim şey düşünmen Gamze. Kendine bir kahve ya da çay hazırla, otur ve düşün. Çok fazla şey atlatmışsın sözlerinden bunu çıkartıyorum. Sana bu zamana kadar zarar veren her şeyin kendine iyilik mi yoksa kötülük mü olduğuna karar ver. Duygularını içinde tutma, biz insanız, her ne kadar güçlü olmak istesek de bir yerden sonra nefes verdiğin balon yüzüne patlar. Üç gün sonra tekrar görüşelim," diyerek önünde not aldığı defteri kapattı seansın bittiğini belirterek. Duvardaki saate baktığımda çoktan bir saati geçtiğini fark ettim.

"Teşekkür ederim, görüşmek üzere," diyerek ayağa kalktım.

Doktorla tekrar gün ve saat ayarladıktan sonra akşam olması şartıyla odadan çıktım. Emre bıraktığım yerde doktorun odasının karşısında duran bekleme alanındaki koltukta oturuyordu. Beni görünce elimdeki telefonu cebine koyup ayağa kalktı. Yanıma geldiğinde elimi uzattım, elimi tutunca beraber hastaneden ayrıldık.

"Nasıl geçti?" diye sordu Emre arabaya bindiğimizde.

"İyiydi sanırım. Üç gün sonra tekrar gelmemi istedi doktor, ben de kabul ettim. Gelebiliriz değil mi?" diye sordum. Planlarını bilmiyordum hâlen.

"Geliriz," dedi Emre kesin bir şekilde.

Eve gidene kadar doktorla konuşmalarımız kafamı kurcaladı. Dediği gibi şimdiden düşünmeye başlamıştım. Emre ise benim bu düşünceli hâlimi anlayıp, konu açmamıştı. Evin önüne arabayı park ettiğinde beraber bahçe kapısından geçip eve girdik. Emre kapıyı anahtarla açtığında burayı sevdiğimi düşündüm. Emre ile burada yaşayabilirdim. Gerçi ben onunla her yerde yaşardım.

Akşam olduğu için oldukça acıkmıştım. Emre de kahvaltıdan sonra bir şey yememişti benim gibi. Ceketimi çıkartıp, askılığa astım ve mutfağa yöneldim. Biraz patates alıp soymaya başladım. Emre de mutfağa girip çay suyu koydu. Konuşmadan anlaşıyorduk. Patateslerin yanına dün aldığımız hazır köftelerden çıkarttım. Patates ve köfteler kızarırken, Emre çayı demleyip, salatayı yaptı. Sofrayı beraber hazırlandığımızda ikimiz de oturduk. Birbirimize gülümseyip yemeğe başladık.

Bütün gün yeterince konuştuğumuz için mi bilmiyorum ama oldukça sessiz bir akşam geçirmiştik. Belki de yarın alacağımız haberin büyüklüğü yük olmuştu ikimize de. Açtığımız sıradan bir Yeşilçam filmini izlemiştik. Emre'nin dizlerine yatmışım, benim gözlerim kapanana kadar uzun uzun kısa saçlarımı okşadı.

"Hadi uyumaya," dedi sonunda gözlerim kapandığında.

Yorucu günün sonunda Emre ile yatağa yattık. Ben onun göğsüne yatarken, beni kollarıyla sıkıca sardı. Kokusunu içime çekerek, gözlerimi kapattım. Kâbus görmek istemiyordum artık. Sevdiğim adamın kollarında kokusu ve sıcaklığı beni sararken huzurla uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda Emre yanımda yoktu. Yataktan yavaşça doğrulup, yatağın kenarında duran kazağı aldım. Emre'nin kazağıydı büyük ihtimale. Yatağın sıcağından çıktığımda ürperince üstüme giydim. Odadan çıktığımda evin içinde ses olmadığı için dış kapıyı açtım. Bahçeye baktığımda Emre'yi Semih'le masada otururken buldum.

"Günaydın yenge, gelirken börek aldım, elim boş gelmedim," diyerek sırıttı Semih.

"Sabahın köründe kapımıza damlamak yerine oturup yeseydin keşke," dedi Emre huysuz bir şekilde.

"Sensiz boğazımdan geçmiyor, bilmiyorsun sanki." Semih'in küskün çıkan sesiyle güldüm.

"Çayı demleyeyim o zaman ben." Mutfağa girdiğimde demliğin altı yanıyordu.

"Ben demledim Gamzelim."

Emre'nin mutfağa girmesiyle ona doğru yaklaşıp yanağından öptüm. Bir basılmayı daha narin kalbim kaldıramayacağı için hemen uzaklaşıp buzdolabını açtım. Emre arkamdan sarılıp, yanağımı öptükten sonra geri çekildi. Beraber kahvaltılıkları hazırladık. Semih bir buçuk kilo şu böreği almıştı peynirli ve kıymalı. 750 gramını Semih yese, 500 gramını Emre yese, bana 250 gram yeterdi. Sanırım.

Son kalan börek parçasına aynı anda çatalını batıran Emre ve Semih çetin bir savaşın içine girdi. İkisi de oldukça iyi bastırıyordu. Kimin alacağı yönünde kararsız kalmıştım. Emre "Kardeş payı," dediğinde, Semih başını sallayıp "Tamam," dedi. İkisi de çatalını geri çekince tabaktaki böreğe uzanıp aldığım gibi ısırdım.

"Siz çok yediniz zaten," dedim bana gözlerini sonuna kadar açmış iki adama şirince gülümseyip.

"Aşk payı," dedi Emre elimdeki börekten ısırdığım yeri komple koparıp alarak.

Gözlerimi kısıp ona baktım, elimde kalan küçük parçayı ise Semih'e uzattım. Benim ısırdığım yer Emre'de kalmıştı zaten. Semih hevesle elimdeki son parçayı alıp ağzına attı. Üçümüz aynı anda gülmeye başladık.

Kahvaltı masasını topladıktan sonra çaylarımızı bahçedeki masada içtik. Saat öğlene yaklaşırken, Semih ve Emre yine bakışıyorlardı. Durumu bilmesem âşık zannederdim, o kadar manalı bir bakıştı aralarındaki. Benim sevgilim bakmazdı zaten Yerli Hulk'a. "Boylu poslu çocuk neyi var?" dedi Oynak Gamze. Bir kere Emre beni seviyor, Semih'e mi bakacak? "İyice delirdin, şimdi de Semih'ten mi kıskanıyorsun?" diyen Oynak Gamze'ye hak verdim.

"Biraz daha öyle bakışmaya devam ederseniz, Semih bir daha bu eve giremez," dedim Oynak Gamze'ye sinirlenip ikisine söylenirken.

"Bizim yenge niyeti bozdu." Semih'in şaşkın ses tonuna karşı Emre başını iki yana salladı.

"Özel konuşacağız falan dersiniz siz şimdi ama hiç kusura bakmayın ya da bakın, sizi yalnız bırakmam," dedim gözlerimi kısıp, ikisinin de üstünde gezdirerek.

"Gamzelim bizim çıkmamız gerekiyor ama Semih senin dünkü gibi bir şey yapıp yapmayacağın konusunda endişeli," diyerek durumu açıkladı.

"Hayır, bugün evdeyim. Akşam alacağım haberler için akıl sağlığımın biraz daha yerinde olmasını istiyorum. Bu arada sadece bugün için geçerli," diyerek son cümlemin üstüne bastırdım. İkisi de ayağa kalkarken, Emre saçlarıma öpücük kondurdu.

Semih önden ilerleyip, arabanın kapısını açıp bindi. Ben de Emre'nin yanında ilerliyordum, arabaya kadar geçirmek için. Bana doğru dönüp bir şey söylemeden dudaklarını alnıma bastırdı. Geri çekildiğinde gözlerimiz buluştu, ikimiz de bir şey demedik. Ne ben ne yapacağını sordum ne de o nereye gideceğini söyledi. Kapıdan çıktık ikimiz de.

"Emre oğlum," diye seslenen yan komşumuzun sesiyle durduk kapının önünde.

"Buyur Hasan amca," dedi Emre bize doğru bakan yaşlı adama.

"Bizim torunun sünnet düğünü var bugün. Hanım kızımızla sen de gel, davetlimsiniz."

Emre kararsız gözlerle bana bakarken, başımı usulca sallayıp onayladım. Biraz insan içine çıkmak sanırım iyi gelecekti bize. Normal olmayı özlediğimi hissediyordum, sakin bir yaşamı. Emre'nin de durup bir nefeslenmeye, rahatlamaya ihtiyacı vardı. Her an tetikteydi bir parmağı ve ne zaman o tetiği çekeceği belli değildi.

"Olur Hasan amca geliriz. Nerede olacak?"

"Aşağıdaki çay bahçesinde olacak, sekizde başlıyor," Hasan amca geleceğimize oldukça sevinmişti. Emre'yi gerçekten seviyor olmalıydı. Emre'nin çocukluğunun bir kısmını burada geçirdiğini bilmek, burayı daha çok sevmemi sağlıyordu.

Hasan amca evine doğru geçtiğinde, Emre de Semih'in yanına bindi. Arabayı Semih kullanıyordu, ben içeri girmeden gitmeye-

ceklerini bildiğim için bahçe kapısından içeriye girdim. Kapının arkasındaki sürgüyü takıp, kilitledim. Eve girdiğimde evin kapısını da aynı şekilde kilitleyip, içeriye girdim. Emre'nin bana bıraktığı silahı, çantamdan çıkartıp yatak odasına ilerledim. Erken kalktığımız için hâlen uykum vardı. Yastığımın altına silahı koyup, gözlerimi kapattım.

Uyandığımda saat öğleni geçiyordu. Emre ve Semih hâlen gelmediği için yemek yapmaya karar verdim. Mutfağa geçip, dolaptan dolmalık biber çıkarttım. Yanına mercimek çorbası ve salata yapmaya karar verdim. Kendime uğraş bulduktan sonra çok da acele etmeden yemekleri yapmaya başladım.

Saat altıya gelirken bahçe kapısının sesi geldi. Mutfaktan baktığımda Emre'yi görünce hızla kapıya koştum. Kapıyı açtığımda karşımda duruyordu, arkasında Semih vardı. Geçmeleri için kenara çekildim. İçeri girdiklerinde Emre'yi inceledim, sanırım bu artık hep yapacağım bir şeydi. Bir yerine bir şey olmuş muydu, yaralanmış mıydı hep bunları düşünüp, bakacaktım.

"Kan var, kolun mu kanıyor?" dedim elim sağ kolunun ön kısmına giderken. Koluna dokunamadan elimi tuttu.

"Benim kanım değil Gamzeli," dediğinde yutkundum.

Elimi geri çekip başımı usulca sallayıp mutfağa giderken, Emre de banyoya gidiyordu. Semih direkt salona geçip oturmuştu. İkisi de yorgun gibiydi, kim bilir kimle ya da neyle uğraşmışlardı. Hazır olan yemeklerin altını kapatıp, sofrayı hazırladım. Salona girdiğimde Semih elindeki telefona bakıyordu.

"Yemek hazır," dedim.

"Emre yaşadı Gamze, her gün böyle beslersen yakında yüz kilo olur benden demesi." Semih'in şakacı sesiyle güldüm.

"Kıskanma Sema uzakta biz beraberiz diye." Ne ara geldiğini bilmediğim Emre arkamdan seslendi. Adamın her yerde kulağı vardı.

Islak saç tutamları alnına düşmüştü. Yüzündeki gülümsemeyle ben de gülümsedim. Elimi uzatıp alnına düşen saç tutamını

kenara çektim. Çıkan sakallarının üstünde elimi gezdirdim. Parmaklarımı tutup, dudaklarına götürüp öptü.

"Romantik bir filmden fırlamış gibisiniz ve ben romantik filmlerden nefret ederim," diye huysuzca söylendi Semih, biz birbirimize dalıp gitmişken.

"O zaman sevdiğin bir yere, mutfağa gidelim." Yerli Hulk'un imalı sözlerinden ancak ağzı doluyken kurtulabilirdim.

Mutfağa geçtiğimizde hepimiz aç olduğumuz için yemeğimizi yedik. Bugün burada üçüncü günümüzdü. Geldiğimden beri annem dışında kimseyle konuşmamıştım. Gerçi o da ilk gün kavgayla bitmişti. Kimse beni aramamış ben de kimseyi arama gereği duymamıştım. Pek fazla iştahım kalmadığı için tabağımdaki çorbayı içip başka bir şeye dokunmadım.

"Gamzeyle doktora gideceğiz biz Semih, sen de evde kalıp dinlen biraz," dedi Emre. Semih başıyla onaylayınca ben de üstümü değiştirmek için kalktım, onlar yemek yerken.

Yatak odasına geçip valizden bordo pantolon, üstüne de siyah tişört çıkardım. Siyah fermuarlı sweatimi aldım yanıma. Üstümü çıkartıp hızlıca değiştirdim. Saçlarımı tarayıp, kulaklarımın arkasına ittim. Hazır olduğumda etrafı toplayıp valizi geri kapattım. Kapıyı açtığımda Emre'yi gördüm karşımda. Kollarını birbirine bağlamış kapının pervazına yaslanmıştı. Üstünü değiştirmek için bekliyordu büyük ihtimalle. Üstünde hâlen eşofmanları vardı, duştan sonra giydiği. Kapıdan çıkıp, geçmesi için yer verdim. Yanağımdan öptüğü gibi içeriye girdiğinde kapının önünde öylece kaldım. Yüzümde aptal bir gülümseme olduğuna emindim.

Mutfağa girdiğimde çoktan toplandığını gördüm. Semih salonda uzanmıştı, Emre yastıkla battaniye vermişti. Rahatsız etmemek için bahçeye çıktım, gece hiç uyumamış gibi görünüyordu. Akşam hava oldukça iyiydi. Saate baktığımda yediye geliyordu. Biraz sonra kapı kapandığında Emre yanıma gelmişti, beraber arabaya bindik.

Hastaneye gelene kadar ikimiz de dünkü gibi sessizdik. Bu hastane yolları sanırım hep böyle geçecekti, ikimiz de oldukça gergindik. Orada duyacaklarımız bizi, hayatımızı tamamen etkileyecekti ve biz bunun sonuna kadar farkındaydık. Yolu izleyerek geçirdiğim bir yolculuğun ardından arabayı park etti Emre. Beraber inip, hastaneye girdik, doktorun olduğu kata çıktık.

"Emre ben içeri girmek istemiyorum," dedim kapının önünde dururken.

"Tamam sen beni burada bekle. Çok uzun sürmez zaten," diyerek tuttuğu elimin üstünü okşadı.

Başımı usulca sallayıp, bekleme alanındaki koltuğa oturdum. Emre kapıyı açıp, içeri girdikten sonra arkasından kapattı. Ellerimi birbirine kenetleyip, sakin olmaya çalıştım. Emre orada ne duyarsa duysun, benden vazgeçmezdi. "Olsun," demişti, "Çocuğumuz olmasa da olur, yeter ki sen yanımda ol." Şimdi sakin olup sonuç ne çıkarsa çıksın, kabullenecektim. Bu sefer içime de atmayacaktım, kendime zarar vermeyecektim. Emre ile hepsinin üstünden beraber gelecektik.

Kapı açıldığında Emre kapıda göründü. Elini bana uzatıp "Gel," dediğinde farklı bir şeyler olduğunu anladım. Oturduğum yerden kalkarak Emre'nin elinden tuttum. Beraber tekrar odaya girdiğimizde dünkü doktorun yanında başka bir doktor daha vardı. Otuzlu yaşlarının sonlarında sarışın, mavi gözlü bir kadındı. Ellerindeki dosyalara bakıp bir şeyler konuşuyorlardı, bizi görünce ikisi de sustu.

"Merhaba, Doktor Ayla ben, biyokimya uzmanı," diyerek elini uzatan kadının elini sıktım.

"Memnun oldum." Kendimi tanıtma gereği duymamıştım.

"Bana söylediklerinizi ona da söyleyin," dedi Emre doktorlara bakıp. Bende onunla doktoralara döndüm.

"Kanınızda yüksek oranda farklı maddeler bulduk. Normalde sadece biri bile sizi zehirleyip öldürebilir ama birbirine zıt etken içeren maddeler bir araya geldiğinde uyumlu şekilde yaşayabilir.

Size enjekte edilen zahirde böyle bir maddeden oluşmuş bir bileşeni var, onları bir arada tutan. Görünürde hamile kalmamanız için hiçbir sebep yok ama," diye susup Emre'ye bakan doktor bir süre sonra bana geri döndü.

"Hamile kalırsanız, hormon seviyelerinizin artmasıyla bu bileşen ile etkileşime geçer ve ölürsünüz."

Doktor sözlerini tamamladığında ayağımın altından kayan yerle gözüm kararadı. Emre'nin ellerini belimde hissettiğimde zorlukla ayakta durdum. Emre beni koltuğa oturttuğunda derin bir nefes verdim, boğuluyor gibi hissediyordum. Ellerini yüzüme koyup, kendisine bakmamı sağladı. Nefesim düzelmeye başladığında gözlerimin yandığını hissettim. Hamile kalırsam ölürdüm, bu nasıl bir şeydi böyle?

"Devamını dinle," dedi Emre gözlerime endişeli bir şekilde bakarak.

"Çaresi var mı, tedavisi?"

"Kan transfüzyonu, çok nadir de olsa başvurduğumuz bir yöntem. Kalp görevini yerine getiremiyor ve kanı temizleyemiyorsa hastaya temiz kan veririz ya da kanını makinalar yardımıyla temizleriz. Aferez yöntemi genelde kalp hastaları ve kalp pili kullanan yüksek riski olan ölümcül durumlarda kullanılır. Kanınızdaki zehir temizlenirse tamamen kanınız sağlıklı bir hâle gelir," diye hızlı bir şekilde açıkladı doktor.

Daha önce birkaç yerde okuduğum bir terimdi kan transfüzyonu. Kanımı süzme işleminden geçireceklerdi ve temizlenecekti ya da tamamen değiştireceklerdi. Küçük de olsa bir umut vardı. Emre'nin gözlerine baktığımda o umudu göremediğim için kaşlarım çatıldı.

"Sorun ne?" dedim. Gözlerime bakarak konuştuğunda sesindeki tereddüttü hissettim.

"Bu iki işlem içinde oldukça uzun zaman gerekiyor. Yan etkilerini saymıyorum bile, işe yaramazsa kanındaki zehir oranının dengesi bozulursa da risk yüksek," dedi naif ve yumuşak ses to-

nuyla. Yine beni incitmekten korkar gibi bakıyordu, kaybetmekten korkar gibi.

"Bir başka seçeneğimiz ise zehrin tedavisi, karşı bir panzehrin bulunması. Bileşenleri inceliyorum, yurt dışında bu konu üzerine eğitim veren bir profesör var. Sonuçları ona da mail attım ama hasta bilgileriniz hâlen gizli, sadece tez dosyası şeklinde gönderdim. Yanıt bekliyorum, bir yandan da araştırmaya devam edeceğiz."

Emre'den gözlerimi ayırmadan ayağa kalktım. O bebeği istiyordum ne olursa olsun, vazgeçemeyecektim. Bir şansım varken bunu kaybetmeyecektim. "Eğer araştırma sonucunda bir tedavi olmazsa, kan aktarımını denemek istiyorum." Sesimin bu kadar kararlı çıkmasını beklemiyordum. Bu kadar sorundan sonra biz bir mucizeyi hak ediyorduk.

"Teşekkür ederiz yardımlarınız için, haber bekleyeceğiz sizden," dedi Emre doktorlara dönüp.

"Ben de çok teşekkür ederim," dedim minnetle bakarak.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız," diyerek tebessüm etti kadın doğum uzmanı doktorum.

Emre ile hastaneden ayrıldığımızda içimde yeşeren umuda tutundum. Bu sefer karamsarlık yerine umut sarsın istedim bütün hücrelerimi, ağlamak yerine gülümsedim. Artık bir umudum vardı, imkânsız değildi. Sonuna kadar gideceğim bir yol çıkmıştı önüme ve ben bu yola sevdiğim adamla çıkacaktım. O tedavi bulunacaktı, inanıyordum.

"Hasan amcaya söylerim ben gidemeyeceğimizi," dedi Emre.

"Yok, gidebiliriz. Hem tanıdığın birilerini daha görürsün, çocukluk arkadaşların olmuştur burada," dedim. Sabahki sünnet düğününe davet geldi aklıma, biraz normalleşmek iyi gelecekti bize. Karalar bağlamayacaktım üstelik şimdi elimde umudum varken.

"Tamam Gamzelim, nasıl istersen."

Eve gitmek yerine Emre arabayı aynı mahallede olan çay bahçesine sürdü. Geldiğimizde arabadan inip etrafa baktım. Yemyeşil, ağaçlarla etrafı çevrili oldukça güzel bir yerdi. Baharın gelmesiyle

açan çiçekler ortama ayrı bir hava katmıştı. Mavi beyaz balonlarla süslenmişti etraf. Masalar ortaya serpiştirilmişti, oldukça kalabalıktı. Aileler kendi aralarında konuşup sohbet ediyorlardı. Sünnet çocuğu ise beyazlar içinde giyinmiş, arkadaşlarıyla koşturuyordu.

"Hoş geldiniz," dedi yanımıza gelen Hasan amca.

"Hoş bulduk," dedik ikimiz de.

"Şöyle geçin çocuklar," diyen yaşlı adam bizi boş bir masaya götürdü. Biz oturduktan sonra yeni misafirleri karşılamak için girişe doğru gitti.

Etrafı izlerken uzun zamandır böyle bir ortamda bulunmadığımı düşündüm. Kurşunlar, silahlar, ölümler arasında normal bir hayat çok uzak görünüyordu şimdi bana. Bize doğru gelen Emre yaşlarında iki erkeği görünce Emre'ye döndüm. O da ayağa kalkmıştı onları görünce.

"Gamzelim geliyorum hemen," dedi Emre. Arkadaşıydı büyük ihtimalle buraya gelenler, Emre benim yanıma başka birilerini getirmek istemediği için yanlarına gidiyordu. Kıskanç Kurt.

"Buradayım, bir yere kaçmıyorum," dedim gülümseyerek.

Emre arkadaşları bize ulaşamadan yanlarına gitti ve sohbete başladılar. Arada gözleri bana kayıyordu, ben zaten onu izliyordum. Arkadan yaşlı bir kadın geldiğinde Emre ona sarıldı. Hasan amcanın eşiydi sanırım.

"Abla bu senin." Yan tarafımdan gelen sesle sekiz dokuz yaşlarındaki kıza döndüm. Elinde bana uzattığı bir karagül vardı.

"Kim gönderdi?" dedim.

"Şuradaki," dediğinde gösterdiği yere baktım.

Uzun kahverengi saçlara sahip genç kadın onu gördüğüm anda arkasını dönüp kalabalığın arasına karıştı. Hızla yerimden kalkıp gittiği yere baktım ama çoktan kaybolmuştu. Elimdeki güle baktığımda yapraklarından birinde siyah kalemle tek cümle yazıyordu. "Kurt için geliyorlar."

BÖLÜM 7

Emre'ye baktığımda yanındaki arkadaşlarıyla gülümseyerek konuşuyordu. Elimdeki gülü sıkıca tutarak yanına doğru ilerlemeye başladım. Bana doğru dönük olduğu için beni hemen fark etti. Elimdeki gülü gördüğünde kaşları çatılırken arkadaşlarına bir şeyler söyleyip bana doğru geldi. Ortada buluştuğumuzda gülün yeşil yaprağında yazan yazıyı gösterdim.

"Biri bizi uyarıyor, gitmemiz gerek," dedim aceleyle.

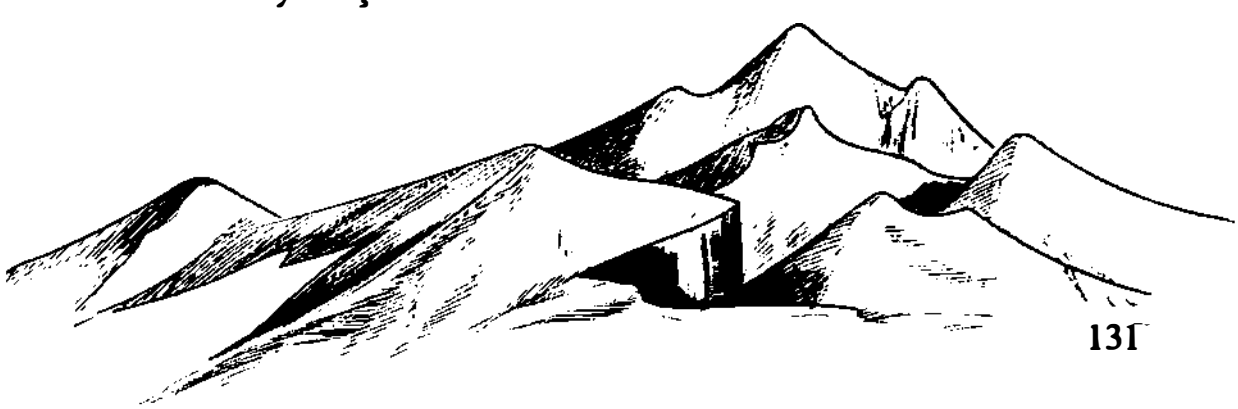
Emre elimden tuttuğu gibi beni de peşinden ilerleterek çıkışa doğru ilerledi. Hasan amca kapıda yeni gelen misafirlerle konuşuyordu. Emre cebinden zarf çıkartıp, yanlarına doğru ilerledi. Hasan amcanın misafirleri içeri girince bizi gördü.

"Hasan amca acil bir durum çıktı, kalkmamız gerekiyor. Küçük beye hediyemiz," diyerek zarfı uzattı.

"Olmadı böyle ama mutlaka yine bekliyorum. Geldiğiniz için sağ olun çocuklar," dedi Hasan amca.

"İnşallah Hasan amca," diyerek eline tutuşturdu zarfı Emre tebessüm ederek.

Geldiğimiz yoldan arabayı park ettiği yere doğru hızla ilerledik. Emre arabanın kapılarını açtığında bindik. Arabayı çalıştırdıktan sonra yola çıktık.

Bize bu mesajı kimin gönderdiğini ve bizi nasıl buldukları konusunda düşündüm. Kurt'un sabah üstü kandı, sanırım sabah olay çıkarmışlardı ve dikkat çekmişti. Peşlerine birileri takılsa fark ederlerdi ya iyi gizlenmişlerdi ya da Emre'nin ailesine ait adresi bulmuşlardı direkt.

"Gamzelim, Semih'i ara, sor neredeymiş."

Emre eve gitmek yerine anayola çıktığında anladım bir daha oraya dönmeyeceğimizi. Çantamdan telefonumu çıkarıp Semih'in ismini rehberden buldum. Yerli Hulk aranıyor. Onu en son böyle kaydetmiştim ve bir daha değiştirme gereği duymamıştım. Semih telefonu birkaç çalıştan sonra açtığında direkt konuya girdim.

"Semih birileri var peşimizde, neredesin?"

"Buraya geldiğimizde kaldığım pansiyondayım, Emre biliyor yerini." Arkadan gelen hışırtılar ile Semih'in de etrafını süzdüğüne emindim.

"Emre, Semih pansiyondaymış," diyerek yan tarafıma döndüm.

"Orada kalsın, geliyoruz."

Benim söylememe gerek kalmadan Semih "Bekliyorum," dedi Emre'yi duyduğu için. Telefonu kapattıktan sonra Emre sık sık dikiz aynasına baktı ama konuşmadı. Beni korkutmak istemiyordu sanırım. Ben baktığımda normal seyrinde giden arabalar görsem de girdiğimiz ara yollar tam aksini gösteriyordu. Normalde daha kısa sürede varacağımızı düşünüyordum çünkü Emre'nin girmediği yer kalmamıştı.

Arkaya baktığımda hiç araba yoktu peşimizde. Emre ondan sonra gaza yüklendi ve ara sokaklardan çıkıp, ana yol üzerinden hızla geçti. Kısa süre sonra arabayı otoparka bıraktık ve yürüyerek devam ettik. Emre elimden sıkıca tutuyordu. Soru sorup, ilgisini dağıtmak istemediğim için ben de sessizce onu takip ediyordum.

Pansiyona girdiğimizde Emre direkt merdivenlere ilerledi. İçerisi küçük bir otele benziyordu. Fazla büyük değildi ama hoş görünüyordu. Hızlı ilerlediğimiz için fazla inceleme şansı bulamadan birinci kattaki bir odanın önünde durduk. Emre önce üç kere

sonra bir kere sonra da üç kere kapıyı belirli aralıklarla çaldı. Kapı açılınca Semih kenara çekildi, geçmemiz için.

"Nasıl buldular bizi?" Emre girer girmez sorduğunda hepimizin aklında aynı soru vardı.

"Sabah gittiğimiz adamlardan birisi öttü büyük ihtimalle. Sana öldürelim demiştim!" Semih açıkça konuştuğunda odada benim olduğumun farkında değil gibiydi ikisi de.

"Adamı araştırdım yeni çocuğu olmuştu. Sadece bir şans vermek istedim."

Gözlerim hızla Emre'ye döndüğünde pencereden dışarıya bakıyordu. Sesindeki o ton, o çaresizlik bütün hücrelerime yayıldı. Kendi baba olamayacağını öğrendikten sonra bir başka çocuğun babasını elinden almak istememişti. Bu sözlerden sonra Semih de sessiz kaldı.

"Gamze sen burada kal, silahın yanında değil mi?" Emre bana doğru döndüğünde yanımdan hiç ayırmadığım silahımı çantamdan çıkartıp gösterdim.

"Biz nereye?"

"Sabah sağ bıraktığımız adamın yanına, tabii çoktan ortadan kaybolmadıysa. Bakalım ne ötmüş, ne duymuş."

Semih başını sallayıp, onayladı. Arkasını dönüp odadan çıktığında Emre bana doğru yaklaştı. Gözlerimin içine bakarak, başını boynuma gömdü. Boynumu öptükten sonra saçlarımı kokladı. Ben de sıkıca sarıldım. Beni geride bırakmak istemiyordu ama en son gittiğimde onlara fazlasıyla iş çıkarttığım için geride kalmam gerekiyordu. Gördüklerimden sonra özellikle Kurt'un sözüne güvenecektim.

"Geleceğim."

"Bekleyeceğim."

Emre benden ayrıldıktan sonra Semih'in peşinden çıktı odadan. Emre çıktıktan sonra kapıyı kilitledim. Semih'in kaldığı oda oldukça küçüktü, çift kişilik yatak, küçük bir giysi dolabı vardı. Camın yanında ufak bir masa ve iki sandalyeyle odanın köşesin-

deki kapıda küçük bir tuvalete açılıyordu. Yatağın üstü temiz ve derli topluydu. Oturacak başka bir yerim olmadığı için yatağın ucuna oturup beklemeye başladım.

Saat neredeyse gece yarısına gelirken Emre mesaj attı. Geç geleceklerine dair. Yatağın yorganını açmadan uçtan bir yastık alıp, yattım. Yastığın altına silahımı koydum, her an tetikteydim. Meraktan ölsem de nerede ne durumda olduklarını bilmediğim için aramadım. Gözlerim yavaşça kapanırken, aklımda hâlen Emre vardı. Henüz yeni uyumuştum ki bir tıkırtı duydum. Saate baktığımda yarım saati geçmişti uyuyalı. Ses küçük tuvaletten geliyordu. Emre olsa beni uyandırırdı ya da yanıma yatardı, ayrıca kapı kilitliydi.

Yerimden doğrulup, yastığın altındaki silahı aldım. Silahı sıkıca tutup, sessizce yataktan kalktım. Odanın ışığını yakarsam belli olacağı için ışığı yakmadım ama pencereden loş bir ışık süzülüyordu içeriye. Hemen tuvaletin olduğu duvarın arkasına geçtim. Kapı dışarı doğru açıldığı için beni göremezdi. Bakışlarım yere kaydığında siyaha yakın parlak bir şeyler vardı. Sonrasında ise ne olduğunu anladım.

Yerdeki kan izlerine bakarken nefesim kesildi. Elimdeki silahın emniyet kilidini açtım. Titrek bir nefes verip duvarla kapının arasında hareketsizce durdum. Biraz önce gelen sesler artarken birisi küfür mırıldandı. Kısık çıkan sesle, kim olduğunu bilmediğim için adım sesleri bulunduğum yere doğru geldiğinde nefesimi tuttum. Tam kapı arkasında beni göremeyeceği şekilde durduğunda bir adım ileri çıkıp karanlıkta silahı sırtına dayadım.

"Ellerini kaldır yoksa hiç acımam vururum," dedim kendimden asla beklemeyeceğim soğuk bir sesle.

"Gamzelim benim."

Emre'nin sesiyle hızla silahı indirip, ışığı yaktım. Bana doğru yavaşça döndüğünde, silah elimden düştü. Omzundaki yaraya tek eliyle bastırdığı tişörtünden kan sızıyordu. Çıplak göğsüne doğru ince bir yol oluşturmuş çizgilere kaydı bakışlarım. Gözle-

rine baktığımda ise hiçbir şey belli etmiyordu ama canının yanmaması imkânsızdı. Gözlerimi açıp, kapattım ama hâlen orada duruyordu. Kahretsin bu o lanet kâbuslardan birisi değildi.

"Gamze nefes al," dediğinde hâlen nefesimi tuttuğumu anladım ve bıraktığımda beynim hızla çalışmaya başladı.

Önce yerdeki silahı elime alıp, Emre'nin sağlam olan kolundan tutup odaya girdim. Yatağın üstüne Emre'yi oturtturduktan sonra valizini açtım. Üstte duran ilk yardım çantasını çıkarttım. Bizi arıyorlarken, hastaneye gidemezdik. Önce ona yardım edecek sonra da bunun nasıl olduğu konusunda hesap soracaktım. Çantayı elime alıp yatağın üstünde oturan Emre'nin önünde diz çöktüm. Bütün malzemeleri çıkarttım çantadan. Üç tane iğne vardı ama ne için olduklarını bilmiyordum. Makas, dikiş ipi, iğne, tentürdiyot, sargı bezi.

"Tişörtünü kaldır," dedim mantıklı yanıma sığınarak.

Emre beni ikiletmeden tişörtü omzundan çektiğinde bıçak yarası olduğunu fark ettim. İçim biraz daha rahatlamıştı, kurşun içinde olsaydı nasıl çıkartırdım bilmiyordum. Kesik yaklaşık on santim kadardı ve uzun süredir müdahale edilmediği için kan akmaya devam ediyordu. Ayağa kalkıp banyoya doğru ilerledim. Havluyu alıp iyice ıslatıp tekrar odaya döndüm. Emre'nin omuzundaki kanı temizledikten sonra pamuğa tentürdiyot döküp omzundaki yaraya dikkatli bir şekilde bastırdım.

Emre'nin bedeni gerilirken beni izlediğini biliyordum ama ona hiç bakmadım. Bakarsam yapamazdım, yüzündeki o acıyı görürsem devam edemezdim. Temizlediğim kesiğin dikilmeye ihtiyacı vardı. İğnelere baktığımda Emre içlerinden birini alıp kesiğin tam altındaki noktaya batırıp, kendine enjekte etti ilacı.

"Beş dakika içinde omzum tamamen uyuşacak. Acı hissetmeyeceğim, yapamam dersen kendim yapacağım ya da Semih'i çağıracağım. Umarım Semih'i çağırmam gerekmez sırf dalga geçmek için pembe iple diker," dedi yumuşak sesiyle. Hâlen beni düşünüyordu acısının içinde.

"Ben yaparım." Emre'ye bakmadan elime aldığım iğnesini ucuna ipi geçirdim. Emre oldukça hazırlıklıydı, bu durumda olabileceğimizi düşünüp hazırlıklı gelmişti.

Sakin bir şekilde konuşsam da elim titriyordu. Dördüncü denememde ip iğne deliğinden geçirip ucunu makasla kesip düğüm attım. Ayağa kalktığımda oturmak için bir yer arıyordum. Emre'nin boyu uzun olduğu için omzunu net bir şekilde görmem gerekiyordu. Ben öylece ayakta dururken Emre bir anda beni kucağına çekmişti. İki dizim yatağa değerken Emre'nin iki yanından dizlerine oturmuştum.

"Böyle daha iyi görürsün," dediğinde gözlerine bir kez daha baktım. Orada ne görmeyi bekliyordum tam emin değildim, belki biraz acı ama sadece saf arzu ve sevgiyle karşılaşmak içimi titretti.

Elimdeki iğnenin varlığını hissettiğimde neden elimde olduğunu bile unutacak durumdaydım. Emre'nin gerilen bedeniyle duran kan omzundan süzülmeye başlamıştı. Gözüm omzuna kaydığında neden elimde iğne olduğunu hatırladım. Emre kolunu hareket ettirememeye başladığında tamamen uyuştuğunu anladım. Boğazıma oturan yumruyla, yutkunduktan sonra iğneyi omuzuna doğru yaklaştırdım.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da aklımı dağıtmam gerekiyordu. "Bavulları almışsın," dedim ışığı açtığım için ikimizin bavulunu yan yana görmüştüm. "Evet, biraz da bu yüzden geç geldim. Evde bir sürpriz bekliyordu bizi," dediğinde aslında omzunun nasıl bu hâle geldiğini biraz anlamıştım. Tuzak kurmuşlardı, evde bizi bekliyorlardı.

"Neden gittin o zaman? Bıraksaydın kalsalardı içinde sadece kıyafet vardı."

Benim kimliğim yoktu zaten, Emre de bütün kişisel eşyalarını yanında taşıyordu. Bavullarda kıyafet, makyaj malzemesi, diş fırçası ve macunu bulurlardı en fazla. Onlar da yerine konmayacak şeyler değildi. Emre'nin çok fazla eşyası yoktu, ben de evden alabilirdim kıyafetlerimi. Yaralandığına değmezdi.

"Senin tenine değen ve kokunun sindiği hiçbir şeyi geride bırakamazdım," derken gayet ciddi duruyordu.

"Sen delisin," dedim hayretle. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

"Sana deliyim." Kalbim lütfen normal ritminde atar mısın? Çünkü biraz sonra koşarak uzaklaşacak gibiydi.

İğneyi derisinden geçirirken Emre dikkatli bir şekilde beni inceliyordu. Hiç hareket etmediği için iğnenin etkisini gösterdiğini anladım, canı acımıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar tekrar iğneyi dikiş dikiyormuş gibi omuzundan geçirdim. Altıncıyı geçirdikten sonra makasla ipin ucunu kesip, düğüm attım. Çok da kötü durmuyordu. Sanırım.

Bacaklarım uzun süre hareketsiz kalınca biraz kıpırdattım ve Emre'yle göz göze geldik. Ben adamın üstündeydim ya!

"Gamzelim ikimizin iyiliği için sabit dur," dedi boğuk çıkan sesiyle.

Başımı usulca sallayıp, titreyen ellerimle sargı bezini alıp omzunu sardım. Üstüne bandı yapıştırdıktan sonra yüzüne bile bakmadan kucağından indim. Etrafı toplamaya başladım, yanaklarım yanıyordu resmen. Adamın kucağında bir sağ bir sola hareket edersen tabii sana sabit dur der. Of Gamze of! Şu adama rezil olmadığın bir gün bile olmasın mı?

Emre'nin bavuluna çıkarttığım ilk yardım malzemelerini koyarken küçük bir kutu dikkatimi çekti. Yüzük kutusuna benziyordu. Karıştırmak istemediğim için bakmadım ama merak da ediyordum. Bir süre kutuyla baş başa kaldıktan sonra bavulu kapatmak için elimi üstüne atmıştım.

"Bakabilirsin," diyen Emre'nin sesini duydum. Her yerde mi gözün var adam?

Emre'nin izni olduğu için beklemeden kutuyu elime alıp açtım. Tahminimde yanılmamıştım ama bir farkla. Bu benim yüzüğümdü, Emre'nin evlilik teklifi ettiği gün parmağıma taktığı yüzüktü. Bütün kusursuzluğu ile orada öylece dururken, yüzüğü depoda

parmağımdan çıkartıp attığım geldi aklıma. Nazlı'nın yerine geçtiğimde Emre'ye söz vermiştim bu yüzüğü bir daha parmağımdan çıkartmayacağıma dair. Kutuyu geri kapatıp, yerine koydum. Emre bana geri vermek istese şimdiye kadar çoktan verirdi.

Emre oturduğu yerden kalkmış biraz önce benim yattığım yastığa yatmış, yatağa uzanmıştı. Bitkin görünmüyordu ama içimdeki endişe gittikçe yükseliyordu. Varlığını hissetmeye çok muhtaçtım şu anda, yanına gidip yatağın üstüne sarılı olmayan tarafına yattım. Kolunu bana uzattığında göğsüne yattım. Sol omzu yaralandığı için silah kullanabilirdi, Emre bu yüzden endişeli olmayabilirdi.

İğnenin etkisi sabaha kadar süreceği için uyuyup, dinlenmesini istiyordum. Sessiz kalıp, uyumasını bekledim. Semih'in nerede olduğunu da merak ediyordum ama Emre bu konuda dalga geçip pembe ipten bahsettiğinde iyi olduğuna emin oldum. En azından ikisi de fazla bir zarar almamıştı. Gözlerimi kapatsam da bir türlü uyuyamıyordum. Emre'nin eli saçlarımı okşadı usulca.

"İyiyim, uyu Gamzelim," diye mırıldandı.

"Peki sevgilim."

İçimi çekerek Emre'ye biraz daha yaklaştım. Yanımdaydı, iyiydi ve ne olursa olsun biz birlikteydik. Önemli olan tek şey buydu. Sıcaklığına sığınıp içimi rahatlattım. Bir süre sonra gerilen bedenim gevşedi, uykuya daldım.

Sabah uyandığımda Emre yanımda hâlen uyuyordu. Normalde benden önce uyanırdı hep. İğnenin etkisiyle uykusu ağırlaşmış olabilirdi. Yan tarafıma yavaşça dönüp yüzünü izledim. Sakalları artık iyice uzamıştı, saçları dağılmıştı. Bu hâliyle ne kadar dikkat çekici olduğunu biliyor muydu emin değildim ama benim içim gidiyordu. Onunla her sabah bu şekilde uyanmaktan sonsuza kadar bıkmayacağımı düşündüm.

Emre'nin telefonu çalmaya başladığına yavaşça kirpiklerini araladı ve ben o yeşilin bayıldığım tonu olan gözlerini gördüm. Yüzümde aptal bir gülümseme olduğuna emindim. Manzaram

süperdi daha ne olsun? Saçlarıma öpücük bıraktıktan sonra sehpanın üstünde duran telefonunu aldı. Ekrana bir süre baktıktan sonra açtı.

"Efendim Uğur?"

Adamın sesi sanki yeni uyanmış gibi değil de gün içindeymiş gibi dinç çıkıyordu. Ben olsam kısık ve hırıltılı çıkardı sesim. Emre bir süre karşı tarafı dinledikten sonra bana bir bakış attı. "Tamam atıyorum şimdi." Telefonu kapattıktan sonra hâlen yatağın üstünde oturduğum için yanıma gelip oturdu.

"Bizimkiler geliyorlar, açığa çıktık dün gece Gamzeli. Sercan peşimize adamlarını gönderecek, İstihbarat ekibin bir arada olmasına karar vermiş. Seni korumak için geliyorlar. Ercan, Uğur, Mert ve Dursun gelecek. Abin orada kalacak hem duygusal yönden yakın olduğunuz hem de orada yönetimde birisi kalmak zorunda olduğundan."

Elindeki telefondan Uğur'a büyük ihtimalle konum göndermişti. Telefonu kapatıp, sehpanın üstüne geri bıraktı. Emre'nin açıklamasını dinlerken bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu düşündüm. Artık yalnız değildik ama onların hayatı da tehlikeye girmişti. Bu nasıl bir çelişkiydi böyle? Emre'nin yaralı omzuna kaymıştı bakışlarım.

"Üzülme onların görevi bu, senin yerinde başkası olsaydı yine aynı şeyleri yaparlardı. Yalnız hepsi seni tanıdığı ve değer verdiği için gönüllü oldular bu göreve. Ne kadar sevildiğini bil Gamzelim," derken gülümsüyordu.

"Abim duygusal olarak yakınım olduğu için yanımda değil ama seni nasıl kabul ettiler Emre?" Sormak istemediğim o soru bir anda çıktı dudaklarımın arasından.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da abime karşı çok incinmiştim. Benimki kızgınlık değildi, kırgınlıktı. Canım diye sevdiğim abim şu anda o kadar uzaktı ki bana düşünüyordum. Ben onun için bu kadar şeye katlanırken neden bir telefon açıp sormuyordu hâlimi? Peki annem, babam onlar neredeydi?

"Beni Emre olarak değil Kurt olarak değerlendiriyorlar. Kurt'un sevdiklerinin canı yanarsa ne yapacağımı gördüler. Seni benden ayıramayacaklarını biliyorlar." Emre'nin eli yanağıma değerken Kurt'u düşündüm. O adamı tek nefeste acımadan öldürdüğü anı. Onun gözünde korku yoktu.

"Abin her gün arıyor beni Gamzelim. Sanırım bu da aklını kurcalıyor. Seni de aradığını düşündüğüm için söylemedim ama anlıyorum ki aramıyor. Abin merak ediyor seni ama kötü ayrıldığınız için cesaret edemiyor."

Emre'nin yumuşak çıkan sesiyle, beni üzgün görmek istemediğini anlıyordum. Haklıydı, bu durum beni üzüyordu. Emre ile iletişimde olduklarını düşünüyordum ama her gün aradığını bilmiyordum. Seda yüzünden tartışmıştık, bu konuda kesinlikle geri adım atmayacaktım. Eğer karısının yanında yer almak istiyorsa, dengeyi koruyamıyorsa bu onun problemiydi. Ben elimden gelen her şeyi yapmıştım.

"Beni aramıyorsa bu kendi problemidir. Bir daha aradığında benden bahsetmeni istemiyorum. Madem beni merak ediyor o zaman kendisi arasın." Emre'nin gözlerine bakarak konuştuğumda beni asla geri çevirmeyeceğini biliyordum. Abimle aramdaki sorunlara beni üzmektense girmemeyi tercih ederdi.

Ekip geleceği için bizim de hazırlanmamız gerekiyordu. Nereye gideceğimizi bile bilmiyorduk. Ben odadaki lavaboya geçtiğimde Emre de üstünü değiştirmek için bavuldan kendine kıyafet aldı. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra biraz daha bekledim içeride. Biraz sonra kapıyı açıp çıktığımda pencerenin kenarına yaslanmış düşünceli bir şekilde dışarıya bakıyordu. Üstünde beyaz spor atlet, altında siyah dar bir kot pantolon vardı sadece.

Pencereden bakışlarını çekip bana baktığında gülümsedim. Onu gördüğümde nedensizce ve sebepsizce gülümsemek geliyordu içimden. Bana doğru elini uzattığında tuttum. Beni önüne çekip arkadan belime sarıldı. Pencereden nereye ya da kime bu kadar dikkatli baktığını merak ederek dışarıya baktım. Burası çok

işlek bir cadde değildi daha çok ara bir sokaktı ama pansiyonlarla çevirili olduğundan, insan kalabalığı vardı.

Etrafa göz atarken kısacık bir anda fark ettim. Semih sokağın karşısındaki köşede küçük bir büfede oturmuştu. Gözünde siyah güneş gözlükleri ve başındaki siyah keple onu tanımakta zorluk çeksem de o iri bedeni nerede olsam tanırdım. Elindeki gazeteyi okuyor olarak görünüyordu büyük ihtimalle dışarıdan ama biraz dikkatlice incelense gazete sayfalarını geçerken etrafa dikkatli bir şekilde kontrol ettiği görülürdü. Kendine oldukça iyi bir yer seçmişti, bizim karşı binamızın yanındaydı. Buraya gelen ya da girip çıkan herkesi görebilirdi.

"Semih ne zamandır orada bekliyor?"

"Bir süredir. Kapıda bekliyorum, üstünü giyin, gel," diyerek omzumu öptükten sonra ayrıldı Emre benden.

Kapıdan çıkarken yatağın üstünden kareli siyah gömleğini aldı. Kapıyı kapatınca ben de bavuluma doğru ilerledim, bekletmemek için. Üstte duran lacivert kot pantolonumu, siyah tişörtümü aldım. Üstümü hızlıca giyip, saçlarımı taradım. Kısa olduğundan dolayı fazla zamanımı almıyordu. Bavulumu toplayıp, fermuarını kapattım. Emre'nin küçük bavulunu da alıp kapının kenarına koydum. Arkamı dönüp odayı incelediğimde düzgün görünüyordu. Emre'yle yatağın üstüne yattığımız için fazla bozulmamıştı. Geride eşyamız da kalmamıştı. Silahımı belime yerleştirip, ceketimi giydim. Saat on olmuştu.

Kapıyı açtığımda Emre koridorda telefonla konuşuyordu. Bavulu elimden aldıktan sonra elimi tuttu. Emre'nin küçük bavulunu da ben aldım. İçinde fazla bir şey yoktu zaten, sırt çantası kadar ağırlığı vardı. Merdivenlerden inip, kapının önünde bizi bekleyen taksiye bindik. Taksici bavulları bagaja yerleştirdikten sonra arabayı çalıştırdı. Emre bu arada telefonu kapatmıştı ama ne konuştuğunu anlamamıştım bile.

"Nereye?" diye soran taksiciye Emre "Devam et abi, ben tarif edeceğim," dedi.

Emre'nin tarifiyle birçok yerden geçtik. En sonunda merkezden uzaklaştığımızda etrafta hiçbir şey bulunmayan bir yola girdik. Emre taksiciye durmasını söylerken mutlaka bir planı olduğunu düşündüm yoksa bu dağ başında ne yapardık bilmiyordum. Taksici ısrarla buradan bir yere yürüyerek gidilmeyeceğini söylese de Emre ücreti ödeyip inmişti. Bavulları alıp taksici gidene kadar bekledi.

"Bizi almaya geliyorlar değil mi?" dedim Emre'ye doğru dönüp.

"Semih başka yoldan geliyor, birazdan burada olur. Kiraladığımız araba açığa çıktığı için başka bir araba almak zorunda kaldık. Uğur da direkt buraya gelecek Dursun, Ercan ve Mert'i alıp."

Emre cümlesini bitirmişti ki büyük siyah bir minibüs girdiğimiz ara yolda göründü. Nazlı'yı kaçırmaya gittiğimizde kiraladıkları minibüsün bir benzeriydi. Minibüs önümüzde durduğunda kapısı otomatik olarak açıldı. Emre arka tarafa bavulları koyduktan sonra ben de bindim. Semih'in yanına öne geçmişti. Kapı tekrar kapanıp, araç hareket ettiğinde derin bir nefes verdim.

"Uğur'la konuştum yarım saate geliyorlar," dedi Semih.

"Haberim var, görev emri çıkmış," diyerek onayladı Emre de.

Geriye doğru yaslanıp, gözlerimi kapattım. Hepsinin sevdiği dostu olan adamdı Sercan. Bu ihaneti öğrendiklerinde hepsi yıkılmıştı. Sercan'ın yaşadığını Semih ve Emre dışında kimse bilmiyordu, belki abimin haberi vardır. Beni neyden ya da kimden korumaya geldiklerini biliyorlar mıydı acaba? Ölü sandıkları onlara ihanet eden arkadaşları aslında ölmemişti. Üstelik Emre ve benden o kadar büyük bir şey çalmıştı ki, ellerim karnımı sardı istemsizce.

Gözlerimi açıp akıp giden yola baktım. Emre'nin varlığı bana dayanma gücü veriyordu. Çocuğumun olamayacağını bir kez daha duymuştum dün doktordan. "Ölürsün," demişti açıkça bana ama deneyecektim yine de şansımı. Emre ne derse desin tehlikeli de olsa tedavi olacaktım. Bir şansım, umudum varken keşke demek istemiyordum. Belki tedavi işe yarardı.

Araba durduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. Etrafa baktığımda büyük bir bahçenin önündeydik. Kapı açıldığında Semih arabayı içeri doğru sürdü. Araç tekrar durduğunda kapılar açıldı. Emre kapımı açtıktan sonra bavulları aldı, ben de arkasından indim. Etrafa baktığımda iki katlı, ahşap bir evin önünde geniş bir bahçede durduğumuzu gördüm.

Evin üst katındaki terası çok güzel görünüyordu, hayranlıkla süzdüm etrafı. Biraz sonra kapı açıldı ve Vural çıktı içeriden. Bütün ekip toplanacağı için burası güvenli bir yer olmalıydı. Semih ve Emre çoktan yanına gitmişti Vural'ın. El sıkışıp, konuşmaya başladıklarında ben de onlara doğru ilerledim. Emre bavulları kapının yanına bırakmıştı.

"Ev sizin, istediğiniz gibi kullanın, rahat edin, bugün sakiniz. Bırakalım sizi arasınlar, biz de bu arada ulaşacağımız kadar bilgiye ulaşalım. Sonra oturup bir plan yaparız." Vural'ın sözleriyle Semih canı sıkılmış gibi duruyordu. Beklemek pek Yerli Hulk'a göre değildi demek ki.

Hiçbirimizin bu durumdan hoşlanmadığı belli bir şeydi. Açığa çıkmak, açık hedef hâline gelmekti. Onlar gözleri açık bir şekilde bizi ararken bizim gözlerimizi birileri kapatıyordu. Ne diyebilirim ki, Allah'tan Kurt'un koku alma duyusu iyiydi.

"Gel Gamze," dedi Emre elini bana doğru uzatarak.

Elini tuttuğumda bavulları da alıp içeriye girdik. Evin içinde egzotik hoş bir yapıya sahipti. Hardal sarısı oturma grubu, ahşapla oldukça hoş bir uyum sağlamıştı. Ahşap yemek masasının etrafında yine ahşap on iki sandalye vardı. Oldukça büyük bir salona sahipti, ferah ve aydınlık. Girişin karşısında üst kata çıkan merdivenler, sol tarafındaysa mutfak vardı. Amerikan tarzı mutfak yarı açık şekilde bar tarzı konumlandırılmış masayla salona bağlanıyordu. Önünde dört tane siyah renkli yüksek tabure vardı. Dizaynı gerçekten de zevkli biri tarafından yapıldığı belliydi.

"Ev çok güzel," dedim Emre'ye.

"Amcamın evi, burası toplantılar için kullanıldığı için kayıtlarda geçmiyor," diyerek merdivenlere yöneldi. Emre'nin neredeyse bütün ailesinin asker olduğunu bildiğim için amcasının görevini merak ettim.

"Amcan hangi askerî alanda çalışıyor?" Merdivenleri çıkarken sorduğumda Emre bana bir bakış atıp gülümsedi.

"İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı," diyerek omuz silkti.

Şok oldum. Babası albay, amcası ve kuzeni istihbaratçı, enişte-si emniyet müdürü... Annesi umarım Mit ajanı değildir.

Emre odanın önünde durduğunda kapıyı açıp içeriye girdi. Tek kişilik iki tane yatak, üç kapaklı giysi dolabı, iki şifonyerden oluşuyordu odanın içi. Büyük Fransız kapısı terasa açılıyordu. Pencereye doğru ilerleyip açtım, terasa doğru adımladım. Burada da aşağıdakine benzeyen büyük bir ahşap masa ve sandalyeler vardı. Ek olarak köşeye bahçe takımı konmuştu. Lacivert renginde iki tane üçlü, iki tane de tekli koltuğun ortasında beyaz dikdörtgen orta sehpa vardı.

Terasın korkuluklarına kollarımı koyup etrafa baktım. Ormanlık alanın içindeydik ama yol yaptırıldığı için rahat bir şekilde gelmiştik buraya. Etrafta kuş sesleri dışında bir şey duyulmuyordu. O kadar huzurlu görünüyordu ki burayı sevmiştim.

Belime sarılan kollara artık alışmıştım, önceden olsa irkilirdim. Şimdiyse oldukça normal karşılıyor, hatta beni saran sıcaklığına ihtiyaç duyuyordum. Kuş seslerinin arasından başka bir ses daha duyuldu. Arabanın motor sesi gittikçe yaklaşırken, siyah renkli Audi bahçe kapısından geçtiği anda görüş alanımıza girdi. Bahçede durduğunda Emre'nin elinden tutup aşağıya inmek için kolları arasından çıktım. Gerçekten alışmıştım hepsine, şimdi onları tekrar yanımızda görmek Emre ve Semih'e de iyi gelecekti.

Merdivenlerden koşarak inmiştim neredeyse. Emre ise bu hâlime gülümsüyordu sadece. Semih kapıyı açtığında hepsi kapının önüne dizilmişti, ellerinde bavullarıyla birlikte. Emre'yle ben de hemen Semih'in arkasında duruyorduk.

"Demek görev çıktı ha?" diyerek içeri girdi Ercan.

"Ayrıldınız çok acı çekiyorsun ha?" diye ekledi Uğur.

"Gittiğiniz yer ve görev çok gizli söylemezsiniz ha?" Mert de katıldı kadroya.

"Çok özlemişsiz komitanım." Dursun yine farklılığını koymuştu ortaya.

"Durun bir oğlum, içeri geçin önce." Semih'in itiraz dolu sesiyle herkes bavulunu bir kenara bırakıp salondaki büyük oturma grubuna yöneldi.

Uğur'la Ercan üçlü koltuğun birine ben, Semih ve Emre de diğerine oturduk. Mert'le Dursun da tekli koltuklara oturdu. Bir açıklama bekliyorlardı bizden ama burada konuşacak en son kişi bendim. Semih'le Emre yalan söylemişti onlara, ben hiçbiriyle iletişime geçmemiştim. Ben hastaneden çıktığımda onlar Hakkâri'den yeni dönmüştü. Emre'yi de ilk o gün görmüştüm. Eve çıktığımdaysa telefonum olmadığı için kimseyle konuşmamıştım. Abim gelmelerine izin vermemişti büyük ihtimalle, gelmek istediklerinde de. Psikolojim alt üst olmuştu ama ben yine kendimdeydim.

"Öncelikle Gamze'nin bu görev olaylarından haberi yoktu, buraya geldiğimizde öğrendi her şeyi. Semih, Cahit abi ve ben biliyorduk. Haşim Albay'ın dâhil kimsenin haberi yoktu. Haşim Albay da bizi Kuzey Irak'a göreve gönderdiğini sanıyordu. Sizden saklamamızın sebebi de işin daha büyük olması ve zarar riskinin yüksek olmasıydı. Sadece basit bir görev için gelmedik biz buraya, bilmediğiniz şeyler var." Emre konuşurken herkes dikkatli bir şekilde dinliyordu.

Koltukta geriye doğru yaslandım. Emre bana karşı tavır almamaları için bilmediğimi söylerken haklıydı. O uçağa sadece Emre'nin beni beklediğini bilerek binmiştim, planları bir yana Semih'in ve abimin bu işe dâhil olduğunu bile bilmiyordum. Gerçi öğrendikten sonra planlarını yine bana söylememişti Kurt.

"Acil görev emriyle Ankara'ya çağrılınca altında bir şey olduğunu biliyorduk ama kimse tahmin edemedi. Uçağa binmeden

önce Cahit abi bizi toplayıp anlattı her şeyi." Uğur sakin bir şekilde buraya nasıl geldiklerini anlattı. Diğerleri de başlarını sallayıp onayladılar onu.

"Siz acıkmadınız mı ya? Ölüyorum ben açlıktan," diyerek ciddi ortama turp sıkan Ercan'la kıkırdadım.

"Ben kahvaltı etmedim daha, sizin yüzünüzden kaslarım eriyecek."

Semih'in huysuzca söylenmesiyle karnım kendini belli etmek istercesine guruldadı. Herkes bana bakıp gülmeye başladığında Emre'nin göğsüne yüzümü kapattım. Ne olmuş açsam?

"Güleni kapının önüne atarım, gece arabada uyur!" Emre'nin sert sesiyle bir anda gülme sesi kesildi.

Başımı yavaşça kaldırdığımda herkes yanaklarının içini ısırıyordu gülmemek için. Bu durumları o kadar komikti ki gülmeye başladım. Benden sonra herkes kopunca büyük bir kahkaha tufanı coşturdu ortamı. Hepsine teker teker bakarken aslında birlikte ne kadar mutlu ve iyi olduklarını fark ettim. Görevleri hayatlarını sürekli tehlikeye atmak olan bu altı adam, birbirlerine ihtiyaç duyuyordu. Güven, dostluk, kardeşlik, sadakat onları birbirine bağlıyordu.

"Neler varmış bakalım dolapta," diyerek ayağa kalktım.

Benimle Emre de kalkınca mutfağa geçtik. Mutfaktaki küçük masada yememiz mümkün olmayacağı için salondaki büyük masaya hazırlayacaktık. İki kapaklı büyük buzdolabı tıka basa doluydu. Kahvaltılıkları ikişer tabaklara koyup, domates salatalık çıkarttım. Emre ve Semih mutfakta diğerleri de sofrayı kurarken yardım etti. Hep birlikte hazırladığımız sofraya geçtik. Semih en büyük tavada menemen yapmıştı. 6 adama yetecek kadar çok yapması için oldukça uğraşmıştı.

"Afiyet olsun," dedikten sonra başladım.

Menemenden aldığımda tadı enfesti. Gerçekten bu işi biliyordu Yerli Hulk. Herkes hunharca yemek yerken kendi aralarında da şakalaşıyorlardı bir yandan da. Ben de bir yandan kahvaltımı ya-

pıyor, bir yandan da onları izliyordum. Aralarındaki bağı görmek gerçekten de güzeldi.

"Oğlum Gamze var diye hepiniz kibarlıktan kırılacaksınız. Şöyle banın ekmeği menemene, tadı böyle çıkar," diyerek bir ekmeğin neredeyse yarısını tavaya banan Semih'e hayretle baktım. Üç ısırıkta yarım ekmeği ağzına attı!

Ben gözlerimi açmış hayretle bakarken benim tepkime gülüyordu hepsi. Anlaşılan Semih'in bu hâline hepsi alışıktı. Emre bile bana bakarken gülümsedi. Ben ekmek banmasına değil, ekmeği yemesine şaşırıyordum. Omuz silkip ekmekten kopartıp ben de kenarına bandım. Benden sonra herkes çatalı bırakıp ekmekle menemeni sıyırmaya başladı.

"Ben yedim Allah arttırsın, sofrayı kuran kaldırsın," diyerek ayaklandı Emre beni de yanına çekerek yemek yedikten sonra.

"Ben de menemeni yaptım," diyerek sıyrıldı Semih de.

"Biz de sofrayı kurduk." Uğur ve Ercan beşlik çaktılar.

"Ha bulaşuk biza kaldu," dedi Dursun, Mert'e bakarak.

"Kalk Dursun kalk. Bunlardan fayda yok," dedi Mert de içini çekerek.

Sofrayı yine de toplamaya yardım etmiştik. Mert ve Dursun mutfağı toplamaya giderken ben de çay suyu koydum. Bardakları hazırlarken, Dursun'dan Nazlı'yı dinledim, nişan gecelerine katılamadığımız için nasıl geçtiğini anlattı. Mert oldukça sessizdi. En son ona Mine'yi yapacaktım ben, bir ara konuşsak iyi olacaktı.

Mert'le Dursun mutfağı toplamış ben de çayları bardaklara doldurmuştum. Hep birlikte salona geçtik. Masanın etrafına oturduğumuzda herkesin çaylarını verdim. Ben de Emre'nin yanına oturdum. Ciddi bir şeyin konuşulacağını ortama sessizlik çöküncе anladım. Konu ciddi olduğunda en çok konuşan Ercan bile sessiz oluyordu.

"Buraya neden geldiğinizi biliyorsunuz ama hepsini değil. Hepiniz aslında Özge'nin peşinde olduğumuzu sanıyorsunuz. Aslın-

da Özge'nin de peşindeyiz ama biri daha var," diyerek konuyu açtı Emre.

"Babasının öldüğünü gözlerimizle gördük. Başka bir ortak mı bulmuş kendine?" diye sordu Ercan.

"Hem de ne ortak!" Semih'in sözlerinden sonra gerginlik arttı.

"Kim?" Mert merakla Emre'ye baktı.

"Ha o Gediz öldü da ben baktum cesedune." Dursun'un aklına gelen kişiyle tüylerim diken diken oldu.

"Sercan yaşıyor, Gamze'yi o kaçırdı." Emre'nin sözleriyle ortama büyük bir bomba düşmüştü.

BÖLÜM 8

Herkes şaşkınlık içinde kalırken bir kişi dikkatimi çekti. Uğur geriye doğru yaslanmış düşünceli görünüyordu. "Neden şaşırmadın Uğur?" Sorumla birlikte başını masadan kaldırıp bana baktı. Bütün bakışlar bir bana bir de Uğur'a doğru dönmüştü.

"Sercan'ın yaşadığını biliyordum," dediğinde ikinci bir şok dalgası buz gibi etti herkesi.

"Nasıl lan!" diye öfkeyle tepki gösterdi Semih bağırarak.

Benim yaşadıklarımı en iyi şekilde bildiği için bu çıkışı beni şaşırtmadı. Emre ise hâlen Uğur'a bakıyordu bir açıklama bekler gibi. Semih dışında konuşan kimse olmadı. Herkes burada Sercan'ın hain olduğunu ve onlara ihanet ettiğini biliyordu ama benimle ilgili kısmı henüz tam olarak öğrenememişlerdi. Uğur herkese tek tek bakıp, Emre'de durdu.

"Sercan'la ne kadar yakın olduğumuzu biliyorsun, onun da ailesi yoktu. Kardeş gibiydik biz, üstelik tek ben de değil sizinle de öyleydi. Dün akşam aradı beni, ölmediğini ve benimle çok önemli bir şey konuşması gerektiğini söyledi. Ama ben ölmediğini içten içe tahmin ediyordum zaten."

Uğur'un sözleriyle gerilen ortam daha da arttı. Herkes kardeşi gibi gördükleri adamın bir zamanlar iyi tarafını hatırlıyordu. Bizimle gülen, şakalar yapan adamla, beni kaçırınca tanıdığım Ser-

can arasında dağlar kadar fark vardı. Hatırlamak bile karnıma batan iğnelerin acısını hissetmeme yetmişti. Elimi karnıma sarmayı deli gibi istesem de Emre'nin yanında bunu yapamazdım.

"Nasıl anladın? Neden gelip bize söylemedin?" Ercan'ın hayal kırıklığı gözlerine yansımıştı. Aralarının Uğur'la çok iyi olduğunu biliyordum, ikisi çok yakın arkadaştı. Ercan neden kendisine gelip anlatmadığını merak ediyordu.

"Hatırlayın, Emre bizimle savcı için konuştuğunda başka bir hain daha olabilir demişti ama başka birisi yoktu. Hep başından beri Sercan'dı dışarı bilgi sızdıran, biz onu öldü sanırken bile o bizim hakkımızda her şeyi bildiği için bizi izliyordu. Emre'nin tek zayıf noktası Gamze, doğru zamanı bekledi sadece. Emre'ye başka yerden zarar veremeyeceğini bildiği için gözü önünde elinden aldı Gamze'yi. Özge eğer intikam için Gamze'yi kaçırsaydı, onu bırakır mıydı isteyerek? Üstelik sağ ve durumu gayet iyiyken. Gamze'yi bulduğumuzda bu ihtimal daha da güçlendi, sonrasında ortadan kayboldunuz. Cahit abi her gün biriyle telefonda konuşuyordu sabah saatlerinde. Tesadüfen arkasından geçerken 'Gamze sana emanet,' dediğini duydum. Cahit abi bunu sadece bir kişiye güvenip söyler. Kısaca parçaları birleştirdim."

Uğur'un bütün bu çıkarımları karşısında hepimiz dikkatle dinliyorduk. Ne kadar iyi bir gözlemci olduğunu ve olayların en doğru noktalarını birleştirdiğini hatta bizim göremediğimiz bir yerden olaylara baktığını fark ettim. Mesela savcı konusunda biz başka bir hainin olacağını düşünürken aslında Sercan en iyi tanıdığı adamların üstüne yeni bir oyun kuruyordu. Benim kaçırılmamı planlıyordu.

"Ne zaman gelip anlatacaktın bize bunları?" diye sordu Mert.

"Bu sabah anlatacaktım, Sercan beni aradığında çok geç bir saatti, gece boyunca düşündüm. Cahit abi devreye girince Emre ile yüz yüze görüşüp herkese aynı anda anlatmaya karar verdim. Bir planım var."

Uğur... Başından beri beni ekip içinde şaşırtan tek kişiydi. Gediz'in nemal olduğunu başından beri biliyordum. Sercan'ı ise çok fazla tanımadığım için ihaneti beni şaşırtmadı ama Uğur'da farklı bir şey vardı. Bir bakışıyla baştan aşağıya insanın bütün mimik ve davranışından o kişiyi çözecek gibi duruyordu. Emre belki de sonuna kadar konuşmadan bu yüzden beklemişti. Uğur'dan bir hamle beklemiş ve sonunda olaya dâhil olmuştu.

"Planını anlat Uğur, bakalım yine hangi tilkilerin kuyruğunu birbirine bağladın?" diyerek söz hakkını Uğur'a geri devretti.

Uğur derin bir nefes verip gözlerini kıstı. Sanırım grubun Kurt'u Emre'yse, Tilki'si Uğur'du. Geçmişe doğru döndüğümde Uğur'la ilk ciddi konuşmamız Gediz'in beni yılbaşı gecesi sıkıştırması sonrasındaydı. Onu hep Gediz'e yakın gördüğüm için pek fazla ısınamamıştım ama şimdi bir şeyi net bir şekilde anlamıştım. O zaman Uğur'un beni değil, Emre'yi korumaya çalıştığını anlıyordum.

Gediz'in benimle ilgili geçmişte tanıştığımızı söylemesiyle Uğur'un aklına bir şüphe düşmüştü. Emre ile yakın olduğumuzu hatta birbirimize ilgi duyduğumuzu fark edince de Gediz ve Emre'nin arasının bozulacağını, birbirlerine zarar vereceklerini düşünüp, benim tehlike olup olmadığımı anlamaya çalışmıştı. Çünkü biraz önce söylediği "onun da ailesi yoktu" derken kendini de kastediyordu. Uğur, kimsesizdi. Ailesi olarak buradaki insanları görmüştü, Gediz'le, Sercan onun ailesindendi bir zamanlar. Şimdi dostunun ihanetine uğramak başka, ailenin ihanetine uğramak başkaydı. Bakışlarım Uğur'da sabit kalırken bu sefer farkındalıkla bakışım derinlerinde acı yatan adama.

"Sercan bana güveniyor ya da güvenmek istiyor çünkü artık sizin değil, onun da planı ortaya çıktı. Ölmediği biliniyor ve tedbirliyiz. Sercan ile iletişime geçip onun yanında olacağımı söyleyeceğim." Uğur sözlerini herkese hitaben söyledikten sonra sustu.

"O da sana inanacak bu kadar kolay yani?" İlk itiraz eden Semih olmuştu.

"Aslında işe yarayabilir," dedim ilk kez konuya dâhil olarak. Yan tarafıma dönüp Emre'ye baktığımda başını salladı devam et der gibi.

"Sercan'ı ikna edersek, Uğur ona bizim hakkımızda zararsız ama onun istediği türde bilgiler verebilir. Mesela gideceğiniz bir muhbirin adresini siz gitmeden önce Sercan'a haber verir. O adamı nasıl olsa öldüreceksiniz ve bir şey öğrenemeyeceksiniz. Bırakın sizin yerinize elini kirleten o olsun. Kendi adamlarını kendisi öldürsün. Bunu duyan birileri olacak elbet ve birisi konuşacak. Sercan kesin bir şekilde öldürürken siz bir seçenek sunacaksınız, yaşama seçeneği."

Sözlerim bitince Emre'den gözlerimi çekip diğerlerine baktım. Hepsi donup kalmış gibi bana bakıyordu. Emre'ye baktığımda gözlerindeki hayranlık ifadesi beni afallattı. Öyle güzel bakıyordu ki gülümsememek için kendimi zor tuttum. Böyle ciddi bir ortamda gülmek pek olmazdı. Ona her baktığımda içimin mutlulukla dolması ve gülümsemek istemem normal miydi?

"Yenge çok yanlış meslek seçmişsin sen! Strateji uzmanı olmabymışsın," diyerek Ercan konuştu ilk.

"Bu işe yarayacak bir plan işte," diyen Semih'ten de onayı kapım.

Diğerleri de onayladıklarında Emre'ye doğru döndüm. Biraz öncekı gibi hâlen bakışları üstümdeydi. "Planın detaylarını konuşuruz. Gamzeli yaram açıldı sanki bir baksana," diyerek kalktı Emre, elimden tutup beni de kaldırarak. Üst kattaki merdivenlere doğru hızla ilerlerken oldukça şaşkın ve endişeliydim. İğnenin etkisi geçmişti sanırım, dikişi nasıl yaptığımı bile bilmiyordum o akılla!

"Ne yarası?" diye bağıran Uğur'a Emre cevap verdi basamakları çıkarken "Semih anlatır size!" diyerek.

Merdivenlerde Emre'ye yetişmek için ben de koşar adım ilerliyordum. Elimden tuttuğu gibi biraz önce çıktığımız odaya geri girdik. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, beni kapının arkası-

na yaslayıp, kollarını omuzlarımın yanından kapıya sabitledi. Benim bakışlarım yaralı omzundan, yüzüne çıktığında o yeşil gözler alev alev yanıyordu.

"Omzun acımıyor değil mi?" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Zeki kadın seni," diyerek dudaklarını bana doğru yaklaştırıp dudaklarıma bastırdı.

Bu öyle aceleci bir öpüş değildi, ruhuma işliyordu. Elinin biri saçlarımın arasına girerken diğeri belimi bulmuştu. İki elimi de ensesindeki saçlarının arasına daldırdım ben de. Sıcak ve tutkulu öpüşü aklımı başımdan alacak kadar güzeldi. Bu adamın beni öpmesinin bile bir ruhu vardı. Bütün bedenimi baştan aşağıya titreten bu öpücük, sıcak dudaklarının benden ayrılmasıyla son buldu. Alnını, alnıma yaslarken derin bir nefes aldım.

"Neydi şimdi bu?" derken gülümsüyordum.

"Aşağıda herkesin içinde seni öpmemek için zor durdum. Sanırım güzel kalpli bir Gamzelinin yanında zeki bir Gamzeli fazlasıyla dikkatimi çekiyormuş." Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde içimi çektim.

"Yine aklını başından aldım değil mi?" Yaramazca sorduğum soruyla ben gülerken gamzemden öptü Emre. Kulağıma doğru eğilip nefesi tenimi okşarken konuştu.

"İyi ki asker değilsin Gamzeli. Sen bana bir gülersin ben düşmana değil, sana yenilirim. Düşmanın kurşunu değil, senin gülüşün öldürür beni."

Bütün bedenim tepeden tırnağa titrerken, zar zor nefes aldım. Yapış kız dudaklarına diyen Oynak Gamze'ye bu kez hak verdim. Yapıştım gitti!

Emre'yi bu sefer ben öpüyordum ama onun öpücüğü ile kıyaslanamazdı. Benim öpmem daha aceleciydi, Emre'nin tutku dolu öpücüğü yanında. Bana bırakıyordu, ayak uyduruyordu. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp, anın derinliğiyle ısırdığımda kan tadı aldım. Geri çekildiğimde Emre alt dudağını dişlerinin arasına kıstırıp emerken, yutkundum.

"Özür dilerim acıdı mı?" diye sordum titrek bir nefes verip, gözlerim dudağına sabitliyken. Hep o Oynak Gamze'nin suçuydu bunlar a dostlar!

"Beni yiyeceğini tahmin etmem gerekiyordu," derken gülüyordu.

"Emre!" diye çıkıştım utançla, başımı yere doğru eğip.

Saçlarımdaki elini çekip, çenemden tutup kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda biraz önceki muzip tavrı yoktu artık, gayet derin ve yoğun bakıyordu bana. Gözlerinin buğulu yeşillerinin arasında rüzgârlarında savruldum. Allah'ım bu nasıl bir adamdı? Bu nasıl bir sevmekti? Kalbim nasıl dayanıyordu bu adamın bir gülüşüyle, bir bakışıyla bunca acıya?

Bana bir bakıyor; mevsimler değişiyor, kışlar bahar, kuruyan yapraklar çiçek oluyor. O bana bakıyor ben yerle yeksan oluyorum. O beni bir seviyor ben uçurumdan aşağıya düşerken, bir dala takılıp yaşıyorum. Bu adam bana güzellikleri yaşamayı, aşkla yaşamayı, onunla yaşamayı öğretiyor. Ve ben her şeyden vazgeçecek kadar çok istiyorum onunla her şeyi yaşamayı.

"Çok seviyorum," diye döküldü içime sığmayanlar dudaklarımdan.

"Seni düşünmek güzel şey, ümitli şey, dünyanın en güzel sesinden en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey. Fakat artık ümit yetmiyor bana, ben artık şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek istiyorum."*

Emre'nin gözlerime bakarak okuduğu dizeler ile nefesimi tuttum. Sesindeki o büyülü ton bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Eli kot pantolonun cebine gitti ve bir yüzük çıkarttı. Yüzüğe baktığımda üstündeki Emre'nin gözlerinin rengindeki zümrüt yeşili taş ile dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim, o kadar güzeldi ki!

Emre uzanıp ensesindeki elimi ellerinin arasına aldı. Gözlerimin içine bakarak yüzüğü parmağıma geçirdi.

* Nazım Hikmet'in şiiri.

"Ben artık sensiz uyumak, sensiz uyanmak, ağlamak, gülmek, sensiz nefes almak, sensiz yemek yemek, sensiz yaşlanmak istemiyorum. Ölürken son baktığım yerde sen ol istiyorum. Ben artık seninle şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek istiyorum. Benimle birlikte şarkı söyler misin Gamzelim?"

Gözlerim dolarken bu sefer kalbime sığmayan mutluluktan aktı gözyaşlarım. Gözlerim Emre'nin gözlerinde kaldı öylece. Yüzümdeki gülümsemeye inat gözyaşlarım aktı. Emre de silmedi, hep acıdan akan gözyaşlarımı silmişti, mutluluk gözyaşlarıma dokunmadı.

"Seninle sadece şarkı söylemem, şarkılar yazarım adam," dedim.

Emre bana sıkıca sarılırken ben de boynuna sıkıca sarıldım. Bana bir kez daha evlilik teklifi etmişti, bu o kadar özel bir andı ki tarifi imkânsızdı. Parmağımdaki yüzüğe bakarken nereden tanıdık geldiğini düşünüyordum. Sonra da Emre'nin anneannesinin evindeki fotoğraflardan hatırladım bu yüzüğü. Geri çekilince Emre'ye sordum.

"Emre anneannenin yüzüğü müydü?"

"Evet, anneme kalmıştı tek çocuk olduğu için ama annem hiç takmadı. Her gördüğünde çok hüzünlendiği için anneannemin evinde bırakıyordu. Dedem özel olarak yaptırmış bu yüzüğü anneannem için," diyerek açıkladı.

"Bu annene ait, gerçekten çok güzel ama hatırası var," dedim yüzüğe bir kez daha hayran hayran bakarak.

"Merak etme annemin iznini aldım. Ama beğenmediysen başka bir..." derken aceleyle sözünü kestim.

"Deli misin bayıldım! Senin gözlerinin rengi, daha ne isterim?" diyerek aceleyle konuştum, yanlış anlamasına engel olarak.

"Sevdiysen sorun yok Gamzeli, o yüzüğü alabilmek için boşuna bıçak yememişim o zaman," dedi keyifli bir şekilde gülerken.

"Ne!"

Emre beni kolunun altına aldığında kapıyı açıp çıktı. Aşağıya inerken ikimizin de yüzü gülüyordu. Biraz önce bıraktığımız gibi

oturan Dursun, Ercan, Uğur, Mert ve Semih'in bakışları bize doğru döndü. Emre ile biraz önce kalktığımız yere geri oturduk.

"Emre'nin yarası çabuk kapanmış anlaşılan?" Semih'in imasıyla saçlarımla oynamaya başladım.

"Gamze biraz önce o yüzüğü takmadığına eminim," diyerek Emre'ye baktı Uğur da.

"Çok güzel değil mi? Nişanlımın hediyesi," dedim elimi yukarı kaldırıp gülerek yüzüğümü gösterdim herkese hevesle. Emre bu hâlime gülümserken, ona doğru dönüp omzumu silktim.

"Hayırlı olsun kardeşim çıkar çıtayı Allahu Ekber dağlarına," diye mırıldandı Mert de.

"Kıskanmayun, sevun sizun da olur," dedi Dursun içten bir şekilde tebessüm ederek.

"Konuş be uşağum, bir sen anlıyorsun bizi," dedi Emre de.

Emre'den bu çıkışı ben de dâhil kimse beklemiyordu ki bütün bakışlar üstünde toplandı. Emre kimseyi umursamadan elini koltukta arkama doğru attı rahat bir şekilde. Ama şaşırdığım bir şey vardı daha doğrusu anlamadığım. Aramızda sadece Dursun'un değil, Semih'in de düzenli giden bir ilişkisi vardı. Nedense Emre bu konudan konuşmaktan kaçınır gibiydi. Semih'le sıkı dost olmalarına rağmen garip geliyordu. Nedense bunun üstüne gitmek istedim.

"Semih de anlar bizi, yakında onun da düğününü görür gibiyiz. Değil mi?" diyerek Semih'e döndüm.

Herkes bir sessizleşince, garip bir ortam oluştu. Semih bir şey demeden kalkıp, bahçeye doğru çıkınca nerede yanlış bir şey dediğimi düşündüm. Daha yeni konuşmuştuk ve bana Sema ile evleneceğini söylemişti. Yan tarafıma Kurt'a döndüğümde o da kapıdan çıkan Semih'in arkasından bakıyordu. Diğerlerine döndüm.

"Siz aşağı inmeden önce telefonda konuşuyordu. Başka odadaydı ama bağırdığı için sesi geliyordu, kavga ettiler sanırım," diyerek açıkladı Mert.

"Ben bir bakayım," diyerek ayağa kalktı Emre. Bana baktığında başımı salladım. "Ben buradayım."

Emre kapıdan çıkıp, bahçeye doğru giderken, sıkıntılı bir nefes verdim. Böyle olacağını bilmiyordum, keşke sormasaydım. Emre'nin bir bildiği olduğunu düşünüp, konuyu hiç açmasaydım keşke. Semih'in kalbini kırmayı gerçekten istememiştim. Abimin bile bana bu kadar destek olmadığı zamanlarda Semih hep yanımızdaydı. Daha fazla yerimde duramadım. Diğerleri kendi aralarında konuşurken, aklım bahçede olduğu için yerimden kalkıp kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığımda kimseyi görmedim bahçede. Dışarı birkaç adım attığımda Semih'in sesini duydum. Merdivenlerden çıkıp arka bahçeye ilerledim. İkisinin de arkası bana dönüktü, sigara içiyorlardı. Geldiğimi duyduklarında bana doğru döndüler. Yanlarına gittiğimde Emre elindeki sigarasını yere atıp söndürdü. En son onu sigara içerken gördüğüm anı hatırladım. Kenara çekil Oynak Gamze şimdi sırası değil.

"Semih ben özür dilerim. İnan sorarken kötü bir niyetim yoktu," dedim Semih'e samimi bir şekilde bakarken.

"Biliyorum Gamze, üzülme konunun seninle alakası yok. Biz sadece bugün tartıştık ve giderek uzaklaşıyoruz gibi hissediyorum. Sanırım çok yıprandık bu dört sene içinde." Semih'in gözleri yere değerken, omuzlarında bir sevdanın yükü vardı ama zorlama bir sevda gibi geliyordu bu bana.

Semih'ten gözlerimi çekip, Emre'ye baktığımda göz kırptı bana. Sorun yok demek istiyordu. Semih de sigarasını söndürdükten sonra ön taraftaki bahçeye çıktık. Şu anda yapacağımız bir şey olmadığı için kendi hâlimizde duruyorduk. Eve girdiğimizde içeride kimse yoktu. Yukarıdan sesler geliyordu, terasa çıkmışlardı. Emre ile ilk girdiğimiz odanın yan tarafında yine büyük bir salon vardı üst katta ve direkt terasa açılıyordu. Odaya girmeden de terasa çıkabiliyordunuz.

Mutfaktan elinde büyük bir tepsiyle çıkan Ercan herkese çay doldurmuştu büyük kulplu bardaklara. Biz de yukarı çıktık, onlara katılmak için. Terasa girdiğimizde herkes bir yere oturmuş, konuşuyordu. Buranın bir köşesinde büyük bir koltuk takımı vardı, diğer tarafında ise ahşap büyük bir masa görünüyordu. Bahçe için olan hasır koltuk takımı terasın ormana bakan arka tarafında kalıyordu. Emre ile yan yana ikili koltuğa oturduk. Çaylarımızı alınca ortamda kısa bir sessizlik oluştu.

"Anlat bakalım Dursun, düğünü ne zaman yapıyoruz," dedi Emre.

"Sizinku bizdan önce olur. Kismetsa bizumki yaz sonu olacak," dediğinde tebessüm ettim.

Parmağımdaki yüzüğe bakarken fark ettim ki Emre ile evlenmeyi beklemek istemiyordum. Emre bana dese ki gel yarın gidelim alt tarafı bir imza beklemez giderdim. Çünkü zaten ben bu adamla ruhumu, kalbimi, benliğimi paylaşıyordum ve hiçbir zaman da pişman olmayacaktım. Bakışlarım yanımdaki adama kaydığında o da bana bakıyordu. Dudağının kenarındaki o hafif yukarı kalkan kısmına gözlerim takıldı.

"Yakındır Dursun yakındır," dedi Emre gözlerimin içine bakarak.

"Semih bunlar hep böyle mi?" diye soran Uğur'la ne demek istediğini anlamadığım için ona döndüm.

"Dışı sizi içi beni yakar. Kaç kere zor kurtuldum aralarındaki ateşten," diye başını iki yana sallayan Semih'le olayı anladım.

"Kendinize bir oda bulun derdim daha önce Semih'in dediği gibi ama odanızın yan tarafında kalıyorum." Ercan'ın sözleriyle yanaklarım ısınmaya başladı.

Trabzon'da minibüste Semih'in sözleri geldi aklıma. Nazlı'yı kaçırmaya gitmiştik, Emre yeni evlenme teklifi etmişti bana. Sanki üstünden yıllar geçmiş gibi geliyordu, o tekliften sonra her şey değişmişti.

"Hepiniz aynı odada kalmak istiyorsanız sorun yok. Gamze'nin Nazlı'nın ailesine sıktığı bayıltıcı gazdan bulmak zor değil

benim için. Sabaha bakalım kim kimin odasından çıkar?" Emre'nin tehdidi ortamda bomba etkisi yaptığında, boş konuşmadığını herkes bildiği için yutkundular. Kurt sizi böyle yola getirir işte, hainceı sırıttım.

"Bu adamla en son aynı odada kaldığımda ayak kokusundan bayılacaktım," diye huysuzca konuştu Uğur, Ercan'a vebalı gibi bakarken.

Ben kıkırdayıp, aralarındaki atışması keyifle izliyordum. Ercan, arkasındaki küçük yastığı Uğur'a fırlattığında Uğur hiç uğraşmadan yastığı havada yakaladı. Refleksleri çok iyiydi. Ercan'a geri attığı yastığı, Ercan aynı hızla beklemediği için yüzüne çarptı ve yastık yere düştü. Ortamda sessizlik oluşunca Ercan önce düşen yastığa sonra Uğur'a baktı.

"Kaç," diye sessizce fısıldamaya çalıştı Mert, Uğur'a ama hepiniz duymuştuk.

"Şimdi siktim ebeni!" diye tıslayan Ercan hızla yerinden kalkarken Uğur sakince oturuyordu.

Sonra bir anda Uğur oturduğu koltuğun üstünden atladı ve merdivenlere doğru koşmaya başladığında daha fazla kendimi tutamayıp kahkaha attım. Onların merdivenden hızla inerken çıkarttıkları gürültü ve aradan birkaç sesli küfür duyuldu. Sonra büyük bir patırtı koptuğunda gülmem durdu. Çocuk gibiydiler!

"Bir şey olmamıştır değil mi?" dedim endişeli bir şekilde kapıya bakarken. Emre'ye doğru döndüm, alt kattaki sesler kesilmişti.

"Merak etme Gamzelim onlar hep böyle. Birazdan gelirler." Emre'nin rahat konuşmasıyla endişem gitti. Eğer ciddi bir şey olsaydı aşağı inerlerdi.

Emre'nin dediği gibi de oldu, biraz sonra terasa birbirlerinin omuzlarına elini atmış şekilde gülerek girdiler. Uğur'u ilk defa bu kadar gülüp, eğlenirken görüyordum. Ercan, Dursun, Mert her zaman yanımda rahat davranırlardı, Semih başından beri öyleydi zaten ama Uğur başkaydı. Hep bir mesafeli olmuştu, sanki dışarı-

da tutmak istemişti beni. Şimdiyse o sınırlarının kalktığını hissediyordum. Sanırım beni de ailesine kabul etmişti.

Uğur, Ercan'ın saçlarını karıştırıp yerine oturunca, Ercan da kendi yerine oturdu. Nedense Ercan'a abilik yapıyor gibi hissettim. Hepsi birbirine tutunuyordu, Mert bile yeni dâhil olmasına rağmen bu ekibe hemen alışmış, onlardan birisi olmuştu.

Geriye yaslandığımda, Emre'nin kolu arkamda olduğu için eli omuzumdaki saçlarla oynamaya başladı. Bu beni oldukça huylandırıyordu. Gözlerinin üstümde olmadığını biliyordum, herkesin içinde bana bakmayı tercih etmemesinin nedenini birçok kez söylemişti. Aklı başından gidiyordu Kurt'un. Ben de işleri biraz çıkmaza sokmak için Oynak Gamze'yi devreye soktum. Elimi Emre'nin dizine koydum ama koltuğumun altına aldığım yastıkla sanki dizine dayanıyormuş gibi görünüyordum dışarıdan.

Baş parmağımla dizinde daireler çizerken, bedenin gerildiğini hissediyordum. Yandan ona baktığımda biraz önce yukarıda beni öpmeden önce baktığı gibi bakıyordu. İşi biraz daha ileri götürüp, dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırdım. Emre'nin âdem elması yukarıya doğru hareket etti, sertçe yutkundu. Ben ona masumca bakarken, içimden haince sırıtıyordum.

Emre bir anda ayağa kalkınca herkes susup, Emre'ye bakmaya başladı. Ben de tek kaşımı kaldırıp, dudaklarımı serbest bıraktım. Elimi yastığın kenarına koyup, biraz önce Kurt'u kışkırtmamışım gibi normaldim. İçeri geç acilen Oynak Gamze, yoksa birazdan elden gideceğiz!

"Hayırdır bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Semih gözlerini kısarak bakarken.

"Gidiyorum!" dedi Emre hipnotize olmuş bir sesle.

"Nereye?" dedi Mert de, Emre'deki bu tuhaf duruma anlam veremeyerek. Bugün herkes evde kalınacağını biliyordu, kimse çıkmayacaktı evden.

"Nöbetçi nikâh memuru bulmaya gidiyorum."

Emre'nin cümlesinden sonra yüzümü yastığa gömmek ve bir daha kaldırmamak istiyordum! İyi ki azıcık Oynak Gamze'yi gün yüzüne çıkarttım, adam delirdi. Herkes karnını tutarak gülerken, ben de alı al, moru mor bir yüzle kaşlarımı çatıp Emre'ye baktım. Elinden tutup, geri koltuğa çekip oturtturdum. Normalde milim kıpırdatamadığım adam, hemen yanıma oturdu, pat diye.

"İmam da olur," diye sessizce söylendi Emre, kulağıma doğru.

"Emre," dedim mırıldanarak.

"Tekne kaptanına bile razıyım." Sesi bu sefer biraz daha aceleci çıkmıştı.

"Hayirdur kamitanum kaptan mi lazum? Ben kaptanum da belgem bilem var." Dursun'un konuşmasıyla gözleri parlayan Emre'ye şok içinde baktım.

Emre'ye baktığımda başımı iki yana salladım. Hadi be, delirdi adam sonunda!

Dudağının kenarı kıvrıldığında benimle dalga geçtiğini anladım. Dursun'a bir şeyler söylediğinde anlamadım ama herhâlde gerek olmadığını söylüyordu. Ben o an gözlerimi kısmış şekilde Kurt'a bakıyordum. Haince gülme sırası şimdi Kurt'taydı. Geri yerine yayılıp, saçlarımla oynamaya devam etti. Bana doğru döndüğünde tek kaşını kaldırıp, bana doğru eğildi.

"Devam et, ben de dışarı çıkıp nikâh memuru bulmak için arayışa gireyim," diyerek fısıldadı.

Yutkunup geri çekildiğimde Kurt'la oyun oynanmadığını net bir şekilde anlamıştım. Şu an acayip kışkırtıyordu ve ben "Gitmezsen Kurt değilsin!" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Kollarımı sıkıca birbirine sarıp; somuttum. Sakin ol Gamze, dokunmak yok. Hayır, hayır o görmekten asla bıkmayacağın gözlere ve kirpiklere dokunmayacaksın. Dolgun dudaklarına da dokunmak yok. İyice belli olan sakallarına da dokunmak yasak. Peki ipek gibi yumuşacık saçları, onlar da mı yok?

"Yok ulan, yok!"

İç çatışmamın dışarı yansıdığını, ayağa kalkmış bir şekilde ve herkes bana bakarken anladım. Şirince güldüm önce sonra da benimle dalga geçer gibi alayla gülümseyen Kurt'a baktım.

"Şey çay yok, bitmiş. Ben hemen doldurayım," diyerek orta sehpada duran bardakları alıp, mutfağa doğru gitmek için kapıdan çıktım.

Arkamdan yükselen kahkahasının sesini duysam da durup dinlemek yerine merdivenlerden inip, mutfağa kaçtım. Yeterince rezil olmuştum zaten. Adamın ayarlarıyla oynarsan, o da seninle oynar tabii Gamzel Ellerim titrerken kirli bardakları bulaşık makinasına atıp, yeniden temiz bardak çıkardım herkese. Ocağın altı açık olduğu için, sıcak olan çayı bardaklara doldurdum. Gözüm musluğa kayınca tepsiyi almadan, suyu açtım. Elimi yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra kâğıt havlu ile kuruladım. Umarım kızarıklığım gitmiştir. Tepsiyi alıp, merdivenlerden çıkıp, terasa girdim.

Tepsiyi ortadaki sehpaya bıraktığımda hepsi şekersiz içtiği için çay kaşığı ve şeker koymamıştım. Çay içmek istemediğim için kendime de almamıştım. Emre'nin yanına oturmak yerine terasın ormana bakan köşesine doğru ilerledim. Burası gerçekten de çok güzeldi, havası temiz ve olabildiğince yeşilin her tonunu barındırıyordu. Benim ilgimi çeken tek yeşil sürekli yanımdaydı ama olsundu.

"Gamze bir baksana," diyerek seslendi Semih bana. Arkamı döndüğümde elindeki telefonla uğraşıyordu. Ben de yanına doğru ilerleyip yanındaki boş yere oturdum.

"Ben pek anlamam, sence hangisi güzel?" diye sordu Semih telefondaki takıları bana göstererek. Bileklik ve kolye çeşitleri vardı ekranda.

Sema'ya seçiyordu büyük ihtimalle, kavga etmişlerdi, gönlünü almak için de hediye alacaktı. Daha dikkatli bir şekilde inceledim ve hoşuma giden bir modeli gösterdim Semih'e. Üstünde sonsuz-

luk işareti gibi görünen, küçük iki kalpten oluşan oldukça zarif bir bileklikti. Her zaman takılacak türde olması da cazipti.

"Bu güzel," diyerek onayladı Semih de telefonu alarak.

Semih, bilekliğin siparişini verirken, ben de Emre'ye baktım. Telefonuyla uğraşıyordu o da. Benim telefonum yanımda değildi. Gerçi arayan da yoktu ama yerimden kalkıp terasa açılan kapıdan odaya girdim. Emre'nin kapının yanına bıraktığı bavulumu açtım. İçindeki çantamı çıkartıp, telefonumu aldım. Çantamı bavulun içine koymuştum buraya gelirken elimde taşımak istemediğim için. Telefonun ekranını açtığımda iki yeni mesaj vardı. Birisi cevapsız çağrıydı, diğeri videoydu.

Videoyu açtığımda ekranda minik Turan'ın yüzü belirdi. Oldukça hareketli bir şekilde ellerini ve ayaklarını oynatıyordu. Ekrana bakarken, ağzından garip sesler çıkıyordu ama çok güzel görünüyordu. Siyah seyrek saçları, yumuş yumuş bakan gözleri ve yumuşacık pamuk gibi tenini görünce içim mutlulukla doldu. Üstünde benim Seda hamileyken aldığım "halamın prensiyim" yazan uzun kollu zıbın vardı. 1 dakikalık videoyu kaç kere oynattığımı bilmiyordum. Kapı tıklatılınca hâlen olduğum yerde dikiliyordum.

"Gel," dedim kendimi toplayıp. Emre kapıyı açıp bana baktı.

"Bir sorun mu var Gamzelim?" diye sordu beni baştan aşağıya incelerken.

"Hayır, hatta gel, bunu görmelisin," diyerek elini tuttum ve birlikte yatağa oturduk. Videoyu yeniden başlattım.

Emre'yi izliyordum dikkatlice. Yüzünde görebileceğim en güzel tebessümlerden biriyle izledi videoyu. Eminim ki aynı gülümseme benim de yüzümde vardı. Video bittiğinde bana döndü. Başımı, omzuna yasladığımda saçlarıma öpücük kondurdu. Telefona baktığımda videoyu kimin gönderdiğini bilmediğim için Seda ismini görünce şaşırdım. Videoyu atmıştı, arayan da oydu. Seda beni hiç aramazdı ki?

"Ben aşağıdayım yemek için konuşuyorlar. Sen de gelirsin işin bitince," dedikten sonra Emre yanağıma öpücük bırakıp yataktan kalktı. "Tamam," dedim. Kapıyı açıp çıktıktan sonra kapattı.

Bir süre geri arayıp, aramamak konusunda kararsız kaldım. Abimi bırak annem bile aramıyorken Seda ne alakaydı ki? Acaba birimizlerden birine bir şey mi olmuştu? Bu beni endişelendirirken arama tuşuna basıp, telefonu kulağıma tuttum. Derin bir nefes alıp, açılmasını beklerken oldukça gergindim.

"Gamze," dedi telefonu açan Seda.

"Beni aramışsın," dedim direkt konuya girerek. Başka bir şey ilgilendirmiyordu beni, nasıl olduğu, ne yaptığı gibi.

"Evet, aradım. Nasıl olduğunu merak ettim," dediğinde konuştuğum kişinin Seda olup olmadığından emin olmak istercesine telefonu kendimden uzaklaştırıp isme baktım, Seda'ydı.

"Sen ne zamandan beri beni merak ediyorsun?" diye sordum şaşkınca.

"Abinle benim yüzümden tartıştığınızı biliyorum, abin çok üzgün Gamze. Seni Cahit için aradım, kendim için değil. Abini ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun ve onun üzülmesine dayanamıyorum."

Seda'nın abimi sevdiğini zaten biliyordum, bu gerçek ne kadar canımı sıksa da abime derin bir şekilde sevgiyle bağlıydı. Sorun şuydu ki bu sevgi bencil bir sevgiydi. Abim dışında herkese zarar veriyordu ve benim abim bunu göremeyecek kadar körtü.

"Abime olan aşkını anlatmak için mi aradın beni?" dedim oflayarak.

"Hayır, bir anlaşma yapmak için aradım. Birbirimizin hayatına öyle ya da böyle bir şekilde girdik. Şimdi bir de Turan var, senin de yeğenin olduğu için görmeye geleceksin falan," dediğinde güldüm.

"Herhâlde göreceğim yeğenimi."

"Tamam, bir şey demiyorum, gelip görürsün. Neyse diyeceğim o ki bundan sonra sana laf sokmayacağım, imada bulunmayacağım ve abinle aranızdaki ilişkiye karışmayacağım ve Turan'la olan hala-yeğen iletişiminize de," dedi sıkılmış gibi sıralarken.

"Lütfettin ama bunun sebebi ne? Sen karşılıksız hiçbir şey yapmazsın," dedim altından başka bir şey çıkacağını tabii ki bilerek.

"Abinle barışmanı istiyorum. Sen ara demiyorum ama aradığında aç. Doğru düzgün yemek yemiyor, uyku uyumuyor, içi içini yiyor. Seni, kız kardeşini merak ediyor Gamze," derken sesi samimi çıkıyordu.

"Senden bunları duymak beni şaşırttı ama abim beni arasa zaten açacağım. Başkalarını araya sokan kendisi. Neyse dediğin gibi sen bana karışma ben de senin yüzünden abimle tartışmam. Anlaştık," dedim omuz silkip.

"Anlaştık," dedikten sonra telefonu kapattı. Ah Seda ah!

Hakkını yememek gerekir ki başarılı olduğu tek konu abimi sevmesiydi. Söylediklerini düşünürken, gülümsedim. Demek abim beni çok merak ediyordu. Eh beni arayana kadar kıvranmaya devam edecekti çünkü onu aramaya hiç niyetim yoktu. Bizimkilerde sorun olmadığından dolayı içim rahatlamıştı. Telefonumu yanıma alıp, odadan çıktım ve aşağıya indim.

"Ne yiyoruz?" diye sordum ortaya.

Emre, "Pizza söyledik Gamzelim," dediğinde yanına oturdum.

"Güzel, pizza severim."

Semih, Mert, Dursun ve Ercan masaya oturmuş, sohbet ediyorlardı. Uğur ortaklıkla görünmüyordu. Kapı çaldığında Emre yanımdan kalkıp, kapıya ilelerdi. Kapıyı açtığında pizzacının geldiğini gördüm. 10 kutu ve içecekler vardı. Emre'ye yardım etmek için ben de kapıya doğru ilerledim.

"Abi kusura bakmayın geç kaldım. Bu tarafta çevirme var da benim ehliyet yoktu, dolaştım biraz," dedi çocuk. Tabii bunu karşısında asker olan Emre'ye söylemesi dışında bir sorun yoktu.

İçerideki herkes duyduğu için gülme sesleri arttı. Emre başını iki yana sallayıp, cüzdanını çıkarttı. Çevirme yapan ekibi Vural bulunduğumuz yere kimse gelmesin diye ayarlamıştı. Pizzacı çocuk bile bu kadar kolay atlattığı için Kurt, Vural'a bayağı saydıracaktı anlaşılan.

"Seni şimdilik görmezden geleceğim ama çalıştığın pizzacıya yüklü miktarda ceza gelecek. Sen de ehliyetin olmadan araç kullandığın için o işten çık ve ceza almadan kaybol," diyerek elindeki parayı uzattı.

"Tamam abi," diyen pizzacı geldiğinden daha hızlı bir şekilde gitmişti. Emre, telefonunu çıkartıp Vural'ı aradı.

Semih'le pizzaları içeri taşıdık, Emre de Vural'la konuşması bitince içecekleri aldı. Masaya hep beraber kurulduğumuzda Uğur hâlen gelmemişti. Onun pizzasını kenara koyup, yemeğe başladık. Bu dev adamları beslemek zor oluyordu. Özellikle Semih, ben birinciyi zor bitirirken, pizzanın yarısını yemişti.

Uğur merdivenlerden indiğinde elinde çalan telefonu vardı. "Sessiz olun, Sercan arıyor," dediğinde herkes sustu.

BÖLÜM 9

Masaya oturduğunda herkes sessizleşmiş, telefona odaklanmıştı. Uğur telefonu açtığında burada olmak o lanet herifin sesini duymak istemiyordum. Ama bunu yapamazdım, ben gidersem Emre de peşimden gelirdi ve acil müdahale edilmesi gereken bir şey olursa yanlarında olamazdı. Bu kadar detaylı düşündüğüm için bazen kendimden nefret ediyorum.

"Sercan," diyerek başladı Uğur.

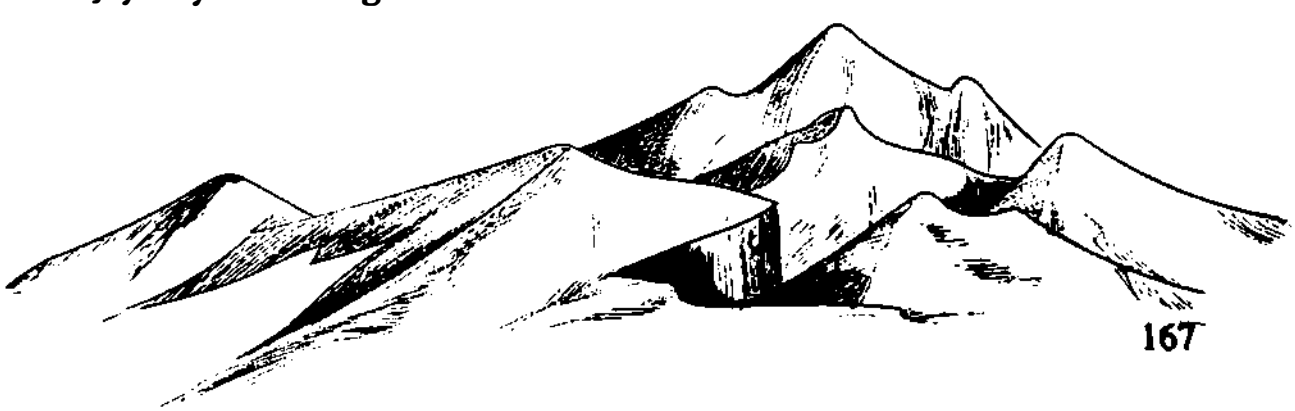
"Uğur, ne yaptın?" Sercan'ın sesiyle istemsizce gerildim.

"Ankara'dayız şimdi, bütün ekip bir arada, yaşadığını herkes öğrendi." Uğur'un hiç renk vermeyen ses tonu, gerçekten de iyi iş çıkartıyordu.

"Bir bok yapamazlar. Sen ne düşünüyorsun planları hakkında?" Sercan istediğimiz açıklığı vermişti bize, Uğur devreye girecekti artık.

"Anlaşma istiyorum, sana karşı çalışırım, sen de bana karşılığını verirsin. Biliyorsun geride bırakacağım kimse yok." Uğur'a neredeyse ben bile inanacaktım o an.

"Yurt dışına kaçırırım seni, tanıdıklarım var çok yüksek yerlerde merak etme. 5 milyon dolar sana hayatın boyunca yetecektir." Uğur, gözlerini Emre'ye çevirdiğinde Emre telefonunu çıkartıp bir şeyler yazdı ve Uğur'a verdi.

"10 milyon dolar nakit istiyorum ayrıca kaçarak gitmeyeceğim, bana sahte pasaport hazırla. Gideceğim ülkede kaçak olursam anında yakalarlar, teslim ederler beni. Vatana ihanetten ömür boyu içeriye gireceğimi hiç sanmıyorum."

Emre anlaşmanın şartlarını yükseltmişti çünkü Uğur'a gerçekten ihanet etmesini sağlamak için gerekli şartları sunuyordu. Sercan'ın şüphelerini aza indirmek de bunlardan biriydi, böylelikle Uğur parayı daha çok önemseyen biri olarak görünecekti. Sercan buna da inanmayacak olsa bile elimizde son bir koz daha vardı.

"Vay be Uğur iyi bir anlaşma, kabul ediyorum. Zaten sen hepsinden farklıydın, bunu biliyordum. Şimdi bana planlarını anlat, ben de paranı bu iş bitince hesabına geçireyim," diyerek rahatça konuştu Sercan.

Uğur Emre'ye baktığında başını iki yana olumsuz olarak salladı.

"Paranın yarısı şimdi yarısı da iş bitince hesabıma geçecek anlaşma bu." Uğur'un sert ses tonuyla Sercan bir durakladı, sonra konuştu.

"Tamam, hesap numaranı gönder telefonu kapatınca. Şimdi bana plandan bahset artık." Sıkıldığı ve bir an önce telefonu kapatmak istediği belliydi, aslında köşeye sıkıştığı Uğur'dan yardım istemesinden bile belli oluyordu.

"Senin büyük patronun kurduğu uyuşturucu ağını çözdüler. Adamları bir bir bulup, senin hakkında bilgi topluyorlar. Birinden biri konuşacak elbet," diyerek planın ilk aşamasını hayata geçirdi Uğur.

"Peki kimden başlayacaklar?"

Sercan'ın sorusuyla Emre yine eline aldığı telefonla yazmaya başladı. Uğur da bu arada boş durmamak için Sercan'a biraz önceki cümlelerini farklı yollarla söylüyordu, durakladığı şüphe çekmesin diye. Emre telefonu uzattığında Uğur hemen aldı ve yazılanları okudu.

"Emre, Gamze'yi tek bırakmak istemiyor bu yüzden evde iki kişi kalırken geceleri yapacak operasyonları. Buradaki imalatha-

nenin başında olan adamın sağ koluna gidecek bu gece, adı Necmi'ymiş. Özge'nin babası iyi tezgâh kurmuş, büyük şehirlere bir tane imalathane kurup, kendisi dağda yaşamış adam. Gerçi parayı orada yiyecek yer de bulamamıştır mefta," diyerek dalga geçti Uğur.

Lafı sürekli paraya getirerek aslında ne kadar paragöz birisi olduğunu da öne sürüyordu burada. Konudan Sercan'ın aklını uzaklaştırıp, eski Uğur'u unutturuyordu. Sercan biraz akıllı olsa zaten Uğur'un tek ailesine ihanet etmeyeceğini anlardı ama gözü dönmüştü şu anda. Emre'nin neler yapacağını biliyordu.

Kurtlar parçalayarak öldürürdü.

Emre'ye doğru baktığımda bakışları telefona sabitliydi. Eğer bu bakışları Sercan görseydi, o an kalp krizi geçirirdi. Bir adamın bakışları kan istediğini bu kadar belli eder miydi? Emre yine Kurt gibi bakıyordu, o soğuk ürkütücü bakışlar kan görmek istiyordu. Parmakları arasından sızıyordu kanlar Kurt'un. Eli tetiği çekerken, hissizdi ama Sercan'ı öldürürken haz alacağına emindim. O an anladım ki ben Kurt'tan korktuğum kadar onu görmeyi de istiyordum.

"Tamam, adresi mesaj atarsın hesap numaranla birlikte. Bu işte beraberiz Uğur, en ufak sıkıntıda ben gidersem seni de götürürüm." Sercan son sözlerini söyleyip telefonu kapattı.

Herkes geriye yaslanmış bir şeyler düşünüyordu. Sercan'ın bu hâle nasıl geldiğini merak ediyorlardı belki de. Sercan'ın o iğrenç yüzünü gören aralarında bir tek bendim. Psikopat, manyağın tekiydi. Şu an düşünüyorum da belki de başından beri öyleydi ama bu yüzünü göstermemişti hiçbir zaman.

O adam sadece benim canımı yakmamıştı, canımdan can almıştı. Daha fazla burada durmaya dayanamadım, sandalyeyi geriye doğru itip ayağa kalktım. Kimseyle göz göze gelmeden merdivenlere doğru yöneldim. Üst kata çıkarken tek düşündüğüm beynime üşüşen o pis anılardan uzaklaşmaktı. Dayanmak için çabalıyordum ama zordu, hem de çok zordu.

Odanın kapısını açıp içeriye girdiğimde kenarda duran bavulumu açtım. İçinden kendime kıyafet çıkartıp, odanın kapısını kilitledim. Havlumu alıp, odanın içindeki ebeveyn banyosuna ilerledim. Kıyafetlerimi çıkartıp, duşa kabine girdim. Suyu ılıklığa getirip, açtım. Kendime gelmem gerekiyordu, Emre asla beni böyle görmemeliydi.

Başımdan aşağı akan soğuk suyla içim titredi. Gözlerimi kapatıp elimi karnıma sarıp, gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Ben ağlamıyordum ki, sadece su akıyordu başımdan aşağıya. Bedenim kasıldı, vücudum gerginleşti. Derin nefesler alarak yere doğru çöktüm. Su başımdan aşağıya akarken, kollarımı bedenime daha sıkı sardım. Bu acıyla baş etmek çok zordu.

Hamile kalırsan ölürsün.

Asla çocuk sahibi olamayacaksın.

Emre'yi asla baba yapamayacaksın.

Acıyor, acımasın. Tırnaklarımı etime geçirip, hıçkırığımı serbest bıraktım. Dayanmam gerekiyor ama dayanamıyorum. O adamın sesini duymak, bir şeyleri tetikledi ve ben hatırladım. Beni bayılırken bana söylediklerini hatırladım.

"Gamze, sana neden bunu yapıyorum biliyor musun? Emre'nin ne hâle geldiğini görmek için. Ona gideceksin ve baba olamayacağını söyleyeceksin ya da söylemeden ayrılacaksın. İki türlü de ona acı çektireceksin. Eğer ona söylersen senin acınla yanacak, dayanamayacak. Söylemezsen sessizlikle acı çekecek."

Hayal meyal hatırladığım sözlerle kulaklarımı kapattım. Duymak istemiyordum, susmalıydı. Susmak zorundaydı. Ellerimi kulaklarıma daha fazla bastırdım. Beynimin içinde sesi yankılanıyordu.

"Sus, sus artık! Sus! Sus! Sus!"

Çığlıklarımla birlikte boğazım yırtılacak gibi acırken, delirmiş gibiydim. Dayanamıyordum, Emre için çabalamıştım gülümsemiş ve ona sığınmıştım. Sesini duyduğum anda ise geri o odaya dönmüştüm. Ellerim kollarım bağlı çırpınışlarım geri gelmişti.

Elimi kolumu sanki o odadaymışım gibi sertçe çarptığımda etrafa geriye doğru savruldum.

Duşa kabinin patlayan camı her yere savrulurken, yere odaklandı bakışlarım. Bir şeyler kanıyordu, yerler neden kırmızıydı? Etrafıma baktığımda karşıda duran aynaya baktım. Ben kanıyordum. Ben neden kanıyordum?

Büyük bir çarpma sesi duydum o anda. İrkilirken kenarda duran havluyu alıp bedenime sardım. Bu sefer banyonun kapısı geriye doğru savruldu. Emre'yi gördüğümde göz göze geldik. Öylece bakıyordu bana, şoka girmişti sanki.

"Gelmeyin!" diye bağırdığında diğerlerinin de arkasında olduğunu anladım. Bana doğru yaklaştı, hâlen akan suyu kapattı ıslanmasına rağmen.

Bana dokunduğu an anladım ki Emre değil, Kurt'tu. Çünkü Emre beni böyle görmeye dayanamazdı. Benim acımı, kendi acısının önüne koyamazdı.

Kucağına aldığı anda kendimi boş bir kabuk gibi hissettim. Hissiz, hareketsiz öylesine bir bedenmişim gibi. Kırık camlar üstünden geçtik beraber. Kırıldık, kanadık ama en çok da yandık. Biz birbirimizin acısında kül olduk. Gözlerimi yeşillerinden ayırmadım, beni yaşamak için hayatta tutan yeşillere baktım. Beni yatağın üstüne yatırıp, banyoya ilerledi. Biraz sonra elinde sargı beziyle birlikte geri geldi. Ellerimi tutup bileklerimi sıkıca sardı.

Komodinin üstünde duran telefonu alıp, birini aradı. Ne konuştuğuna odaklanamadım bile, beynim algılama yetisini kaybetmişti sanki. Bana bir daha bakmadı, yanımda oturdu sadece. Ne gariptir ki o yanımdayken acı yok oluyordu, sanki biliyordu onun derdimin şifası olduğunu. Bileklerim bile acımıyordu.

Ne kadar öyle durduk bilmiyorum ama kapı tıklatılınca Emre yan taraftaki yatağın pikesini üstüme örttü. Islanmış havluyu üstümden çekmişti sonrasında. Üstüm tamamen kapanınca tek kişilik yatakta bileklerim açıkça kalacak şekilde iki yandan ellerimi çıkarttı. Yüzüme hiç bakmadı yine.

Kapıyı açtığında ben hâlen Emre'yi izliyordum. Görüş açıma giren kadınla kaşlarımı çattım. O kişiyi tanımıyordum ama bana yaklaştığına göre zararsız biriydi. Eğer öyle olmasaydı Kurt onu çoktan parçalardı. Bileklerime dokunduğunda bir şey hissetmediğim için sessiz kaldım. Emre'ye yine bir şeyler söylediğinde duymadım. Sanki sadece dışarıdan izliyordum her şeyi, bunu bir kez daha yaşamıştım. Emre'ye o gece o lanet sırrı söyledikten sonra yine böyle olmuştum. Kollarında ağlayıp, sakinleşmiştim ama şimdi ona sarılmak yerine kendim başa çıkmaya çalışmıştım. Acımı ona gösterip, onu yaralamak istememiştim.

Küçük bir batma hissiyle gözlerim kapanırken, karşı çıkmadım. Bedenim rahatlarken bilincimi kaybettim.

Emre'den

Gamze giderken derin bir nefes aldım. Peşinden gitmek için ayağa kalkıyordum ki telefonum çaldı. Cahit abinin aradığını görünce açtım. Gamze'nin ailesi ile ilgili önemli bir şey olabilirdi. Masadan uzaklaşıp, mutfağa doğru ilerledim.

"Efendim abi," dedim açtığımda.

"Nasılsınız Emre? Gamze iyi mi?" diye sordu.

"Abi sana daha önce de dedim, Gamze senin aramanı bekliyor. Lütfen bana kardeşinin nasıl olduğunu sormak yerine onu ara. Şu an inan en çok onu düşünen bir abiye ihtiyacı var, onu kıran ve uzak duran birisine değil."

Sert çıkan sesime ben bile şaşırdım. Cahit abiye şu ana kadar hiçbir şekilde saygısızlık yapmamış, Gamze ile aralarına girmemiştim. Gamze'nin abisinden bahsederken ne kadar sevgi dolu olduğunu görüyordum. Buna rağmen sevdiğim kadının gözlerindeki kırgınlığı ise görmezden gelemiyordum. Gamze'nin benim olduğu kadar ailesinin desteğine de ihtiyacı vardı, bunu bilmeliydiler.

"Emre ben de kardeşimi aramak istiyorum ama bunca olandan sonra yüzüm yok işte! Gamze'yi bu kadar kırdıktan sonra af dilesem affeder mi beni?" Yüksek çıkan sesi sona doğru kısılmış, hüzünlenmişti.

"Ne olursa olsun siz kardeşiniz abi. Et tırnaktan ayrılır mı? Sen hatanı anladın ve önemli olan bu. Gamze inattır ama seni seviyor." Cahit abiye ben de kızgındım bu konuda ama onlar abi kardeşti. Kavga ederler, küserler, üzülürlerdi ama sonunda yine barışırlardı. Gamze tabii süründürecekti ama bunu çoktan hak etmişti Cahit abi.

"Tamam Emre, Gamze ne derde desin ne yaparsa yapsın kabulüm. Affetmesi için uğraşacağım."

Cahit abinin sözlerinden sonra derin bir nefes aldım. Telefonu kapattıktan sonra mutfaktan çıkıp, üst kata doğru merdivenlere yöneldim. Cahit abi ile Gamze'nin arasının kötü olmasını istemiyordum. Bu durum Gamzelimi oldukça etkiliyordu belli etmese de.

Uğur telefonda konuşurken kendimi zor tutuyordum, o piçi ellerimin arasına alıp boğazını parçalamak istiyordum. Son nefesini verene kadar gözlerinin içine bakacaktım. Bu sefer öldüğüne emin olacaktım.

"Gamze," diye seslendim kapıyı tıklatıp.

Ses gelmediği için bir kez daha tıklayıp bekledim. Endişelenirken kapının kulpuna uzandım. Kapı açılmayınca, bu sefer kendimi tutamayıp "Gamze!" diye bağırdım. Kapıyı birkaç kez daha zorladım ama açılmadı. Diğerleri de sesime geldiler yukarıya.

"Çekil," diyen Semih'le geriye çekildim. Kapıya tekme atmasıyla kilit parçalandı.

Odadan içeriye girdiğim an su sesini duydum. Duş alıyordu o yüzden duymamıştı seslendiğimi. Biraz sakinleşince banyonun kapısına doğru ilerliyordum ki odaya doğru sızan suyu fark ettim. Su normal değildi, kanla karışmış, bulanıklaşmıştı. Kapının kitli olduğunu bildiğim için sert bir omuz darbesiyle içeri girdiğimde, kapı açılarak duvara çarptı.

Onu gördüğümde buz kestim. Üstünde bedenine sardığı bir havluyla öylece dikiliyordu. Dizlerim titriyordu, benim en son dizlerim titrediğinde; görev arkadaşım şehit düşmüştü.

"Gelmeyin!" diye seslendim içeriye doğru. Diğerleri zaten kapının önünde bekliyorlardı ama kapı açıktı, Gamze'yi böyle görmemeliydiler.

Bileklerinden akan kan yere suyla karışıp damlarken sıkı sıkı tutuyordu havluyu. Gözlerimi kapatıp, tekrar açtığımda duygularım artık yoktu. Gamze'ye doğru adımlayıp, suyu kapattım. Hafifçe eğilip bir elimi bacaklarının altından diğerini boynundan geçirdim. Kucağıma aldığımda gözleri gözlerimden ayrılmadı ama ben bu bakışlarla ona bakmak istemedim. Gözlerimi ondan çekip kırık camlar üstünden geçtim.

Banyodan çıktığımda kimse yoktu odanın önünde. Semih kapıyı geri yerine takmış, kapatmıştı. Gamze'yi yavaşça yatağın üstüne yatırdım. Bana baktığını biliyordum ama ona bakamıyordum. Banyoya geri dönüp dolaptan sargı bezi çıkarttım kanı durdurmak için. İnce uzun çizikler açılmıştı canın battığı bileklerinde. Odaya geri dönüp sıkıca sardım bileklerini, öylece baktı yine.

Gamze baktı, ben yutkunamadım.

Telefonumu alıp Vural'ı aradım, çok beklemeden açtığında "Acil doktor getir buraya, dikiş gerekebilir hazırlıklı gelsin," dedim.

"Ne oldu?" Endişeli çıkan sesiyle gözüm Gamze'ye kaydı, bakışları benim kadar boştu şimdi.

"Soru sorma Vural. İyi bir doktor olsun ve mümkünse kadın olsun," diye uyarıp telefonu kapattım.

Bileklerine daldı bakışlarım, sargı bezinin üstüne çıkan kan damlalarına baktım. Benim Gamzelim kendine bilerek zarar vermezdi. Bir şey olmuştu belliydi ama şu an sormanın ne yeri ne de zamanıydı. Belli etmesem de o telefon konuşması sırasında hep bir gözüm onun üstündeydi. Yumruklarını sıkmıştı benim güçlü sevgilim. Git demek istemiştim ona ama gitmeyeceğini biliyordum oradan. Öfkeyle yanıyordu gözlerindeki ateş.

Kapı çaldığında yan taraftaki yatağın üstündeki pikeyi alıp Gamze'nin üstüne kapattım. Altındaki havluyu tutup, tenine değmeden çektim.

Havluyu komodinin üstüne bırakıp, kapıyı açtım. Vural ve yanındaki doktora baktım. "Sen aşağıda bekle," dedim Vural'a, başını sallayıp merdivenlere yöneldi inmek için. Doktor dediğim gibi kadındı. Gamze'nin üstünü birisinin giydirmesi gerekiyordu ve o kişi ben olamazdım. Bunu ona bakmadan dahi yapardım ama Gamze bunu öğrenince yüzüme uzun bir süre bakmazdı.

Doktoru gördüğünde kaşlarını çattı Gamzeli ama bir şey demedi. Doktor yanına doğru ilerleyip, bileklerine dokundu, sargının kenarını kaldırıp baktı. "Bileklerine dikiş atılması gerekiyor, kesik derin." Doktorun bakışları bana döndüğünde başımı salladım onaylamak için. Yanında getirdiği çantasını açıp, içinden iğne çıkarttı. Gamze'nin koluna vurduğu iğneyle yüzü bir an kasıldı ve sonra rahatlayarak gözlerini kapattı.

Doktor, bileklerine sardığım bandajı açtı önce, kesikleri inceledi. Sonrasında Gamze'nin bileklerini temizleyip, dikiş için gerekli şeyleri hazırladı. Daha fazla bakamazdım ama dayanacaktım. Gamze benim yarama bakmakla kalmamış, derman olmuştu.

Doktorun işi bitene kadar orada durup, bekledim. Sevdiğim kadının yaralarını kapatmak bir yana yeni yaralar açılırken bir şey yapamamak, çaresiz kalmak berbattı. Kendimden nefret ettim o anda. Sadece birkaç dakika daha erken gelsem bir şey olmayacaktı. Gamze'ye şimdi sarılıyor olacaktım.

"İki günde bir pansuman yapılsın ve sargıları değişsin. Bir hafta sonra tekrar kontrol için bir doktora gösterin mutlaka. İki tane ağrı kesici yazdım, günlük birer tane aynı saatlerde almasına dikkat edin. Bileklerini fazla zorlamasın, üç gün boyunca ağır bir şey kaldırmasın, dikişleri açılabilir. Bunun dışında bedenen iyi ama ruhen bir şey söyleyemem." Doktorun uzattığı kâğıdı aldım. Özellikle soru sormamasını Vural istemiş olmalıydı.

"Ne düşünüyorsunuz bilekleri hakkında?" diye zor da olsa sordum.

"Merak etmeyin, intihar değil. İki bileğini de aynı anda düz bir şekilde kesmesi çok zor. Ayrıca çizikler dikey şekilde aşağıdan yu-

karıya doğru oluşmuş, sağ bileğini kesse bile sol bileğini o açıyla kesemez. Bakışlarından ve tepkilerinden anladığım kadarıyla sinir krizi anında ayna ya da cama vurmuş ve bileklerini kesmiş." Doktorun sözleriyle duşa kabinin kırılan camını hatırladım.

Ah be Gamzeli ne yaptın kendine, bana, bize?

"Sizden bir şey isteyebilir miyim? Size kıyafetlerini versem giydirebilir misiniz acaba? Evde başka kadın yok şu anda, yardımcı olacak," diye rica ettim.

"Tabii."

Doktorun onaylamasıyla, bavuldan Gamze için tişört, eşofman ve iç çamaşırı çıkarttım. Şu an anestezinin etkisinde olsa da bir süre sonra uyanacaktı ve çıplak olmak ona iyi hissettirmezdi. Üstelik yanında olmak istiyordum, bu hâldeyken onu yalnız bırakamazdım.

Kıyafetleri verdikten sonra kapının önüne çıktım. Doktor bir süre sonra içeriden çıkınca, Vural'ı çağırdım. Onlar giderken yan odanın kapısını açtım. Burası bizimkine göre daha küçük bir yatak odasıydı. Çift kişilik büyük bir yatak ve iki kapaklı gardırop vardı. Yatağa ilerleyip, üstündeki pikeyi açtım. Kapıyı açık bırakıp yan odada Gamze'nin yanına ilerledim. Doktor üstünü değiştirdiği için pikeyi üstünden çekmişti. Pikede, yatakta, havluda ve odanın her yerinde Gamze'nin kanı vardı. Onu sarsmadan dikkatlice kucağıma aldım. Yan odaya girip yatağa yatırıp, üstünü örttüm.

Yüzüne gelen saçları çektim, ellerim buz gibi tenine değdi. Üşümüştü. Derin bir nefes verip geriye çekildim. Kapıya doğru ilerleyip, yavaşça kapadım. Merdivenlere ilerleyip, indim. Herkes bir kenarda oturmuş sessizce bekliyordu. Vural doktoru göndermişti.

"Gamze uyanmadan alınması gerekiyor ilaçların," diyerek kâğıdı Vural'a verdim. Başını sallayıp, evden ayrıldı.

"Gamze nasıl?" Semih'in sorusuyla omuzlarım çöktü.

"Bileklerine dikiş atıldı. Görünen yaraları kapandı, görünmeyen yaraları hâlen kanıyor."

Merdivenlere doğru ilerleyip, çıktım. Gamze'nin bavulunu ve kendi bavulumu alıp, diğer odaya geçtim. Bavulları kenara bırakıp, üstümdeki ıslak tişörtü çıkarttım. Bavuldan yeni bir tişört giyip, yatağa ilerledim. Pikeyi kaldırıp Gamze'nin yanına yattım. Benim olduğumu hissetmiş gibi bana doğru dönüp sokuldu. Bileklerine dikkat ederek sıkıca sardım yaraları, acım olan kadını.

GAMZE'DEN

Gözlerimi açtığımda başımda yoğun bir ağrı vardı. Birkaç kez öksürdüm, boğazım kurumuştu. Yataktan doğrulduğumda etrafın karanlık olduğunu fark ettim. Gece mi olmuştu?

Yataktan kalkıp, kapıya doğru ilerledim. Işığı bulduğumda, lambayı yaktım ve gözlerimi geri kapattım. Yoğun ışık gözlerimi almıştı. Biraz sonra alışınca yavaşça gözlerimi açtım. Bakışlarım direkt bileklerimi bulurken, nefesimi tuttum.

Bütün olanlar bir bir doluşurken beynime, bakışlarımı bileklerimden çekemedim. Sinir krizi geçirmiştim. Ne yaptığımı ya da düşündüğümü o an anlamıyordum bile. Sadece içimden büyük bir öfke yükselmişti, kendimi tutmaya çalışmıştım ama işe yaramamıştı. Duşa kabine iki elimi yumruk yapıp vurmam, Emre'nin odaya dalması, beni kucağına alışı sanki buğulu bir camın ardından bakıyormuş gibi hissettiriyordu.

Üstüme baktığımda kıyafetlerimin en son olmadığını hatırladım. Şimdi üstümde tişört ve eşofman vardı. Kapı açılırken bir adım geri çekildim. O an odaya dikkat ettim ve burasının da başka bir oda olduğunu anladım. Emre içeri girince ona doğru adımladım. Kollarını bana sardığında beline sarıldım. Onu da korkutmuştum.

"Hadi acıkmışsındır yemeğini ye, ilaçlarını alman gerekiyor." Normal çıkan ses tonu aslında hiçbir şeyin normal olmadığının kanıtıydı.

"Özür dilerim, bir daha böyle düşmeyeceğim," dedim içime bana huzur veren kokusunu çekerken.

"Özür dilenecek bir şey yok Gamzeli. Sen düşmek iste ben uçurumun kenarında hazırım. Yeter ki beni yanında iste, seni o uçurumdan çekip alırım."

Kolları arasından çıkıp biraz geri çekildim. İkimiz de yaralanmıştık, benim izlerim açıkça ortadayken Emre'nin izleri kalbindeydi. Elini tutup, başını salladım. Beni kolunun altına alıp, saçlarıma öpücük bıraktı. Bakışlarım bileklerime kaydı.

"Rahatsız olacaksan uzun kollu bir şey giy." Yumuşak ses tonuyla yüzüne baktım.

"Benim saklayacak bir şeyim yok onlardan; bana acımaz, beni anlarlar." Sözlerimle birlikte Emre gözleri parlayarak baktı bana.

Kapıdan çıkıp, aşağı inmek için merdivenlere yöneldik. Emre elimden tuttuğunda başımdaki ağrı bile geçmişti. Konuşmuyorduk ama gözlerimiz bile yetiyordu birbirimizi anlamaya. Merdivenlerin sonuna indiğimizde herkesin yerinde oturduğunu gördüm. Bizi görünce tebessüm ettiler, Semih bir tek sabit kaldı öylece. Ne tebessüm etti ne de bir şey dedi ama yanımda olduğunu biliyordum. Çünkü acımı biliyordu.

"Prensesim!"

Duyduğum sesle bakışlarım kapıya doğru döndü. Abimi gördüğümde gözlerim doldu. Ne kadar kavga etsek de kızsam da bağırıp çağırsam da o benim abimdi. Aynı annenin karnını yuva yapmıştık kendimize. Daha fazla yerinde duramayıp bana doğru hızlı adımlar attı. Emre elimi bıraktığı anda abim sıkıca sarıldı bana. Ben de abime sarıldığımda derin bir nefes verdi.

"Özür dilerim prensesim, çok özür dilerim. Seni kırdığım, üzdüğüm için eşekler gibi pişmanım. Ne olur abini affet," dedi sesi titrerken.

Geri çekildiğinde ağladığını gördüm. Benim abim yirmi dokuz yaşındaydı ve ben abimi en son ne zaman ağlarken gördüğümü hatırlamıyordum. Gözleri yaşlarla parlarken, üzüntüsü gözlerin-

den belli oluyordu. Bir tarafım ne kadar kırgın olsa da affettim. O benim abimdi, doğru hatalar yapmıştı ama hiçbiri affedilmez değildi.

"Affediyorum abi ama bir daha beni böyle bırakma," dedim titreyen sesimle.

"Söz canımın içi, sana söz veriyorum. Bir daha kalbini kırarsam, affetme beni," dedi gülümseyerek.

Ben de gülümsedim, aramız bozuk olsa da abimi özlemiştim. Bana tekrar sarılıp, kolunun altına aldı. Emre'ye baktığımda gülümsüyordu, ben de tebessüm ettim. Abimin buraya gelmesiyle bir alakası var mıydı bilmiyorum ama iyi ki gelmişti. Omuzlarından sanki biraz daha yük kalkmıştı.

"Annemle, babam nerede? Neden hiç aramadılar?" Üzgün çıkan sesimle, toparlanmak için derin bir nefes aldım.

"Telefonlarının dinlendiğini tespit ettik. Onların seninle iletişim kurması tehlikeliydi, bu işten uzak durmaları gerekiyordu. Annemle, babam da geldi benimle, evdeler. Seni çok özlediler."

Abimin açıklamasıyla içim rahatladı. O şerefsizin, aileme yaklaşmasını istemiyordum tabii ki. Bu onlarla konuşamamak dahi olsa, uzak durmam sorunu hallediyorsa ben de dururdum, konuşmazdım. Annemle, babam buradaydı, güvendiydi en azından.

"Prensesim benim gitmem gerekiyor ama yarın yanına geleceğim tekrar."

"Tamam abi," dedim tebessüm ederek.

"Sana emanet," dedi abim, Emre'ye bakarak.

"O bana Allah'ın emaneti." Emre gözlerimin içine bakarak konuşmuştu.

Abim gittikten sonra Emre yemek yemem için beni mutfağa çekiştirdi. Canım bir şey istemese de önüme koyduğu sıcak mercimek çorbasıyla ağzım sulandı, çok güzel kokuyordu. Kaşığı elime aldığımda, kaşık elimden çekildi. Kaşlarımı çatıp başımda dikilen Emre'ye baktım, yanıma otturdu. Çorbayı karıştırıp, bir kaşık aldı ve hafifçe üfledi. Kaşığı ağzıma doğru tuttuğunda, kaşlarım kalktı.

"Hadi Gamzelim," dediğinde kaşığı işaret etti.

Emre ile inatlaşmanın sonucunda benim başım derde girdiği için sessizce durup, çorbayı bana içermesine izin verdim. Çorbanın tadı gerçekten de çok iyiydi ve öğrendiğime göre Semih yapmıştı. Gerçekten eli lezzetliydi Yerli Hulk'un, yemek işinden anlıyordu. Çorba bitince Emre ilaçlarımı, bir bardak suyla uzattı. Bardağı elinden alırken, vermeyince kaşlarımı çatınca bıraktı. Suyumu da içerdim artık.

"Ağrın var mı?" diye sordu Emre, ilaçlarımı içirdikten sonra.

"Yok, iyiyim." Bana inanmamış gibi baksa bile gayet iyiydim.

Oturma odasına geçtiğimizde ikili koltuğa oturduk yan yana. Televizyonda haberler vardı, herkes sessiz bir şekilde ya kendi arasında konuşuyor ya da haberleri izliyordu. Ben de Emre'ye yaslandım, öyle televizyona bakıyordum. Semih'in sesiyle ona doğru döndüm.

"Gamze bir baksana," dedi. Emre'nin yanından kalkıp, onun yanındaki boş yere oturdum. Telefonunu açıp, ekranı gösterdi bana.

"Sema atmış bunları da fikrimi soruyor. Ben ne anlarım nişanlık, gelinlik modelinden. Şimdi öyle desem bir saat trip atar, sen söylesene birini." Semih, telefonu uzattığında Sema'nın mesaj ekranını gördüm. Yukarı çıkıp, yazışmalara bakmadan fotoğraflara odaklandım.

Semih'in ne yaptığını biliyordum, aklımı dağıtmamı istiyordu. Emre'nin bunu istediğini bile tahmin ediyordum. Mavi, kırmızı, mor nişanlık modellere ve beyaz gelinliklere baktım. Sema'nın tarzını bilmiyordum ama hoşuma giden mor renginde bir nişanlık elbiseyi gösterdim Semih'e. Sonrasında gelinliklere baktığımda iki model gösterdim son zamanlarda tercih edilen. Sema'nın aramasıyla telefonu geri verdim.

"Bende şimdi modelleri sana söylüyordum hayatım. Evet mor olan var ya o çok yakışır sana," dedi Semih telefonu açtığında.

Semih'in yanından kalkıp, Emre'nin yanına geri oturdum. Semih'i mutlu görmek istiyordum çünkü bunu hak ediyordu. Diğer-

leri de öyleydi, Mert, Uğur, Ercan, Dursun hepsi mutlu olmayı hak ediyorlardı.

Emre'nin yanında otururken, ilaçların etkisindendi sanırım uykum gelmişti. Kendimi yorgun hissetsem de iyiydim. Emre beni kolunun altına çekerken, göğsüne yattım. Gözlerimin yavaşça kapanmasıyla, huzurlu olduğum için uykuya daldım.

"Emre," diye mırıldandım, uykunun arasında uçuyormuş gibi hissederken.

"Uyu Gamzelim." Yanağıma değen, yumuşak öpücüğüyle, gözlerimi tekrar kapatıp, uykuya bıraktım.

Sabah uyandığımda Emre yanımda yoktu. Yatakta bir süre oturup ayağa kalktım. Düne göre daha canlı hissediyordum kendimi. Yatağı düzelttikten sonra pencereden dışarıya baktım. Hava güneşliydi ve çok güzel görünüyordu. Emre'yi ikna edip kahvaltıyı bahçeye kurdurmalıydım. Kapı açıldığında "Sevgilim," dedim arkamı dönerek. Emre'yi gördüğüm anda gözlerim kocaman açıldı.

"Sen şarkı söyleriz deyince, ben de ilk şarkımızı nişanımızda söyleriz dedim." Emre gülümseyerek bana bakarken; elinde dün beğendiğim mor nişanlıkla, üstündeki takım elbisesiyle duruyordu.

Olduğum yerde öylece kaldım. Gözlerimi elbiseden ayıramazken şaşkınlıkla bakıyordum. Emre elbiseyi yatağın üstüne bıraktıktan sonra bana doğru geldi. Ellerimi tuttuğunda gözleri gözlerimi esir aldı. Yüzündeki gülümseme ise kalbimi kanatlandırmaya yetiyordu. Bu adam beni her gün daha da fazla âşık ediyordu kendine. Tam bundan fazlası olamaz dediğim anda ellerinde mucizeler taşıyarak geliyordu bana.

"Rüya değil, değil mi?" dedim heyecandan titreyen sesimle.

"Sen rüya olacak kadar güzelsin ama bu gerçek Gamzelim."

Dudaklarından dökülen cümleyle boynuna atladım. Sıkıca sarılırken, ayaklarımı yerden kesti. Birbirimize sıkıca sarılmışken yine dibe battığım anda beni gökyüzüne çıkartmıştı. Anladım ki Kurt varken beni kimse üzemezdi, zarar veremezdi.

Ayaklarım yere bastığında heyecanla Emre'nin bana aldığı elbiseye baktım. Çok beğenmiştim bu elbiseyi ilk gördüğüm anda. Gözlerim bileklerimdeki bandajlara kayınca tereddüt ettim. Elbise kolsuz, kalp yaka, yere kadar uzundu, alt kısmı tüldendi. Belinde ince bir kemer detayı vardı kendi renginde. Çok güzeldi.

"Emre bileklerim ne olacak?" diye sordum. Elbiseyi çok sevmiştim ama bileklerimdeki izlerin nişan fotoğraflarımda çıkmasını istemiyordum.

Emre arkasını döndü ve masanın üstünde duran iki kutuyu o zaman fark ettim. Kutulardan üstte duranı açtı. Yanıma geldiğinde, elimi tuttu. Bileklerime geçirdiği siyah eldivenle bileklerim tamamen kapanmıştı. Bilek kısmındaki detaylar ise çok güzel duruyordu, zarif ve şıktı.

"Beğendin mi?" Emre'nin sorusuyla başımı salladım hızla. Gerçekten de çok beğenmiştim. Bu sefer altta duran kutuyu açtığında içinden eldivenle uyumlu bir çift ayakkabı çıktı.

"Hepsi çok güzel," diyebildim sadece. Daha fazla ne diyebilirdim bilmiyordum. Benim için o kadar çok çabalıyordu ki iyi ki diyordum, iyi ki sevmiştim bu adamı.

"Üzgünüm sevgilim, saçın ve makyajını kendin yapman gerekiyor. Dışarıdan birini alamadığımız için bunu ayarlayamadım." Her şeyin bizim için kusursuz olmasını istediğini biliyordum. Bu sadece benim değil onun da nişanıydı ve ben zaten kusursuz bir adama sahiptim.

"Hallederim, bu arada mükemmel görünüyorsun. Bence seni böyle kimse görmediği için oldukça şanslıyım," diyerek ceketinin yaka kısmını düzelttim. Üstündeki takım elbise gerçekten de ona bambaşka bir hava katmıştı ama üniformanın yerini tutmazdı tabii ki.

Kirli sakallarını çok sevdiğim için kesmediğine sevindim. Üstüne tam dikilmiş gibi oturan siyah takımla karşımda dikilen adamı baştan aşağıya süzdüm. Oynak Gamze gemileri yakmadan

Emre odadan çıkmalıydı. Yoksa buradan nişana değil nikâha yatay geçiş yapabilirdik.

"Gamzelim neden öyle bakıyorsun bana?" Emre'nin sözüyle bakışlarımı gözlerine çektim.

"Nasıl bakıyormuşum?" dedim cilveli bir sesle. Hoş geldin Oynak Gamze!

"Bak işte bu ses tonu da devreye girdiğine göre, bunu yapabilirim," dedikten sonra beni kendine çekip, yine o baş döndüren öpücüklerinden biriyle ayaklarımı yerden kesti.

Beni sıkıca sararken bu sefer fazla mutluluk yüklemesinden ölmek üzereydim. Kapının vurulmasıyla ki bayağı bayağı vurulmuştu, hemen Emre'den ayrıldım. Emre sinirle oflarken, ne ara kitlendiğini bilmediğim kapının kilidini açtı. Kapının açılmasıyla içeriye bir adet sinirli abi girdi.

"Sürpriz yapacağım dedin bir şey demedik, bir saattir bir kızı uyandıramadın," diyerek odaya dalan abim bana doğru yaklaştı.

Sevgiyle beni kolunun altına alırken, bana baktığında gülümsüyordu. Emre gibi onun da üstünde takım elbise vardı. En son düğününde takım giydiğini görmüştüm abimin. Saçlarıma öpücük bıraktıktan sonra "Günaydın prensesim, vazgeçmek için hâlâ erken," dediğinde kıkırdadım. Emre gözlerini kısmış bize bakarken dil çıkarttım ona. Bu hâlim karşısında onun da yüzünde tebessüm oluştu. Abimle barışmamla ilgisi olduğunu biliyordum zaten, dün bir şeyler dönmüştü ben farkında olmadan.

"Abi yüklenme nişanlıma, o benim için hep en iyisini ister," dedim Emre'yi gülerek savunurken.

"Hemen de savun nişanlını. Neyse biz çıkalım, sen de hazırlan yoksa kendi nişanına geç kalacaksın," diyerek Emre'ye de kapıyı gösterdi abim.

Abimle birlikte Emre de çıkarken nişan elbisemi yatağın üstünden aldım. Aynada kendime baktığımda elbisenin gerçekten üstümde güzel duracağına emindim. Aklımsa bir gecede Emre'nin yaptığı tüm hazırlıktaydı. Adam imkânsız nedir dinlemiyordu.

SAATLER ÖNCE EMRE'DEN

"Toplanın masaya," diyerek merdivenlerden indim.

Oturma gurubunda oturanlar ayağa kalkıp, masaya geldiklerinde ben de yerimi aldım. Masanın kenarında duran kâğıt kalemi alıp yazmaya başladım. Bir süre beni beklediler. Kâğıtla kalemi bıraktıktan sonra hepsine döndüm.

"Gamze'yle nişanlanıyoruz. Bir gecede nişan hazırlığı yapmaya hazır mısınız?" diye sordum.

"Biz bir gecede operasyon yapmış adamız, nişan ne ki?" diye konuştu Semih.

"Gamze iyi mi?" dedi Uğur.

"İyi olacak," dedim sadece.

Hızlı bir şekilde yazdığım eksikleri tamamlamak için hazırlanmaya başladık. Vural'ı arayıp henüz erken olduğu için malzemeleri ona aldırdım. Kuzenimin de mutluluğumda payı olsun istedim. Arkadaki bahçeye çıktığımızda nişan için en uygun yerin burası olduğuna karar verdim. Nişanı öğlen yapacağımız için hava sıcak olurdu. Mayıs ayına yeni girmiştik, havalar artık öğlen daha sıcaktı.

Uğur'la Ercan terastaki büyük masayı ve sandalyeleri indirmişti. Gamze iğnenin etkisinde olduğu için daha uyanmazdı. O yüzden çok ses olsa da şu an bir etki etmiyordu. Semih'i balonların başına oturttum, hava pompasıyla balonları şişiriyordu. O kadar balonu şişirmeye kol lazımdı. Mert'le Dursun da nişan için Vural'ın gönderdiği çiçek buketlerini ve Semih'in şişirdiği balonları etrafa yerleştiriyorlardı.

Ben de oturmuş internetten Gamze için nişanlık ve gelinlik modelleri bakıyordum. Zaten nişan kendi aramızda olacaktı, abartmaya gerek yoktu. Aralarından nişan için uygun olan ama Gamze'ye en çok yakışacağını düşündüğüm dört modeli seçtim. Aralarına birkaç tanede gelinlik ekledim. Onları öylesine seçmiştim, gelinliğini Gamzelim kendisi istediği gibi seçecekti.

"Semih, Uğur buraya gelin," diye seslendim.

"Bizim işimiz bitti, sırada ne var?" Ercan'ın seslenmesiyle listeye baktım.

"Ses sistemi kaldı geriye," dediğimde başını sallayıp, eve doğru ilerledi.

Semih ve Uğur geldiğinde telefonlarını istedim. İkisi de çıkartıp verdi. Önce Uğur'un ismini değiştirip, Sema yaptım. Fotoğrafları önce Uğur'a gönderdim, sonra da Uğur'un telefonundan Semih'e attım.

"Plan basit, Semih sen Sema'nın sana nişanlık, gelinlik modelleri attığını söyleyip fikir istiyorsun bileklikte olduğu gibi. Uğur sen de tam Gamze seçtikten sonra Semih'i arıyorsun. Fazla zeki bir kadın var karşımızda olaya uyanmadan tedbirimizi alalım," dedim telefonlarını onlara geri vererek.

Uğur ve Semih beni onaylayınca, Vural'ın getirdiği bilekliği cebime koydum. Nişan için değil, sadece Gamze'ye hediye olarak verecektim bilekliği ama şu anda nişan hediyesi olmuştu. Gamze'ye bakmak için odasına çıktım.

Odanın kapısını hafifçe açtığımda yatağın üstünde öylece yatıyordu. Bugünü unutması için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bir daha böyle bir şey yaşamayacaktı Gamzeli. Sözüm söz bir daha kendine zarar vermeyecekti. O cam parçalarını gerekirse ben kendime batırırdım ama onun bedeni, ruhu hırpalanmayacaktı. O bir kere düşüyor, ben bin kere ölüyordum.

Sessizce kapıyı kapatıp, aşağıya geri indim. Daha işler bitmemişti ama çoğu şeyi halletmiştik. Bir şey eksik gibi geliyordu ama neydi hatırlamıyordum.

"Neyi unutuyorum ben?" diye sorduğumda cevap Uğur'dan geldi.

"Kızla baş başa bir nişan yapmayı düşünmüyorsun herhâlde? Ara abisini, anasını, babasını gelsinler kızlarının nişanına. Bir şey demiyorum, sen yanındasın ama Gamze onları da yanında görmek isteyecektir."

Uğur'un sözleriyle elimi saçlarımın arasından geçirdim. Doğru ya ben onları unutmuştum. Ne diyecektim ki kız tarafı nişanı yapar ama biz erkek tarafı olarak kendimiz çalar, kendimiz oynarız mı?

Telefonumu çıkartıp, rehberden Cahit abinin numarasını buldum. Söyleyeceklerimi düşündüm bir süre, sonunda ne söyleyeceğime karar veremeyip aradım. Doğaçlama olmadı, bodoslama dalacaktım artık.

"Emre hayırdır, bir şey mi oldu?" diyerek açtı Cahit abi telefonu. Daha birkaç saat önce konuşmuştuk çünkü.

"Abi acil Ankara'ya gelmeniz lazım. Nişanımız var," dedim Gamze'nin uyguladığı taktiği uygulayarak. Bir anda söyle ve bitsin.

"Ne nişanı Emre, ne diyorsun?" Adamın kafasını iyice karıştırdın, aferin Kurt.

"Abi Gamze sinir krizi geçirdi ama şu an iyi, daha iyi olacak. Ruhsal olarak çöküntüye girmesine izin veremeyiz. Biliyorum sana saçma gelecek bu kadar derdin arasında ama nişan yapmaya karar verdim. Gamze'nin haberi yok, sürpriz olacak. Sizin yanınızda olmanıza ihtiyacı var," dedim. En fazla bu kadar anlatabilirdim olanları. Gamze'nin o hâlini benden başka kimse görmemişti.

"İlk uçakla geliyoruz," dedikten sonra telefonu kapattı. Bu da bir gelişmeydi.

Bu kızın ailesi geliyor da bizimkilere onlardan habersiz nişanlandığımı söylersem annem eve bir daha almazdı beni. Babamdan da dünyanın bir ucuna gitsem kurtulamazdım. Rehberden annemin ismini bulup aradım. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Oğlum," dedi annem.

"Annem, babam yanındaysa telefonu hoparlöre verir misin? İkinizle de bir şey konuşacağım," dedim.

"Konuş oğlum," dedi babam da.

"Gamze'yle nişanlanıyoruz," dedim. İlk önce bir sessizlik oldu.

"Ne güzel oğlum, alırız çiçeğimiz çikolatamızı gideriz istemeye," dedi annem normal bir şekilde.

"Yarın nişanlanıyoruz anne, Ankara'da Aslan amcamın orman içindeki dağ evinde. Gelirseniz sevinirim."

Biraz öncekinden uzun bir sessizlik oldu bu sefer, sonra pat etti bir şey. Annem telefonu düşürmüştü herhâlde. Allah korusun kadın bir gün kalp krizi geçirecekti benim yüzümden. Telefonu babam almıştı, herhâlde.

"Bana bak Kurt ney demem, ayağımın altına alırım seni! Ben daha gelinime dizi dizi bohça hazırlayacaktım, beraber gidecektik en güzel takıları alacaktım. Kesin sen kıza da haber vermemişsindir." diye bağıran annemle kendine geldiğini anladım.

"Olur mu annem, Gamze'yle aldık kararı hatta çok selamı var sana. Düğünde söz istediğin gibi gelininle ilgilenmene izin vereceğim," dedim daha sakin bir şekilde konuşarak.

Gamzenin durumunu anneme anlatmayacaktım. Gamze'yi ne kadar çok sevdiğini biliyordum, çok üzülürdü ama üzüldüğünü de Gamze'ye belli ederdi. Ben Gamze'nin üzülmesi için değil, mutlu olması için yapacaktım bu nişanı. Annem içini çekerek elinden bir şey gelmeyeceği için tamam dedi. Telefonu babama vermesini istedim.

"Baba, annemden uzaklaş," dedim duymaması için.

"Söyle şimdi."

"Baba durumu biliyorsun, buradan ayrılamıyoruz. Anneme belli etme, Gamze biraz ruhsal olarak iyi değil son olanlardan sonra. Sen annemi idare edersin," dedim yardım isteyerek. Babamın her şeyden haberi vardı, ondan bir şey saklanmazdı.

"Anneni ben hallederim, sen gelinime dikkat et."

Babamın sözleriyle rahatladım. Telefonu kapattıktan sonra etraftaki işlere yardım ettim, bu nişan yarına yetişecekti, başka yolu yoktu. Cahit abiyle gelince konuşup Gamze'nin bileklerini de söylemeliydim. Kimse bu konu hakkında bir şey söyleyip, üzmemeliydi Gamze'yi. Kötü günleri hatırlatmak yerine, iyi anılar inşa edecektim onun için.

ŞU AN GAMZE'DEN

Aynada kendime bakarken, solgun yüzüm dikkat çekiyordu. Kapının çalmasıyla tekrar Emre'nin geldiğini düşündüm ama açılan kapıdan annemin girdiğini görünce kalkıp sıkıca sarıldım. Çok özlemiştim annemi, babamı, abimi. Annem de bana sıkıca sarılmıştı. Geri çekildiğimde gözlerinin dolduğunu fark ettim.

"Benim güzel kızım büyümüş de evleniyor muymuş?" dediğinde gülümsedim.

"Hani evde kalmış kız kurusu olacaktım Zeliha Sultan? Bak beni de alan biri çıktı," dedim kıkırdarken.

"Her kör satıcının bir topal alıcısı vardır. Biz de iyi kötü demedik kakaladık işte seni garibime." Annemin eğlenceli sözleriyle yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Başladık yine, iyi sen damadını al, ben de Emre'nin annesine bir bakayım. Cici annem ne de olsa," diyerek omuz silktim.

"Kız, yirmi beş yıllık aslan gibi ananım ben senin, hemen başladın cici anneye. Üstüme kuma alıyor sanki." En çok da annemle böyle tatlı atışmalarımızı özlemiştim. Yanaklarından öptüm sıkıca sarılıp.

"Senin yerin ayrı annem, Zeynep annemin yeri ayrı. Sonuçta o, beni dünyada mutlu eden tek adamı dünyaya getirmiş," dedim.

"Biri Zeynep anne mi dedi?" diyerek açık kapıdan içeriye giren Emre'nin annesiyle kalbime iniyordu. Hadi bizimkiler buradaydı da kendi ailesini ne ara getirmişti?

Kendine gel Gamze! Damat tarafı olmadan nişan mı olur?

"Hoş geldiniz," dedim elini öperek. Sıkıca sarıldı bana annem gibi.

"Hoş bulduk kızım. Bizim deli oğlan iki ayağımızı bir pabuca soktu kusura bakma. İstediğin gibi olmazsa ben bir daha nişan yaptırırım sen merak etme," diyerek ellerimi tuttu Zeynep anne.

Emre'nin annesine anne demek, babasına baba demek benim için hiç zor değildi. O kadar mükemmel bir adam yetiştirmişler-

di ki onların güzel kalbi Emre'ye geçmişti. Annesinden sevgisini, babasından saygısını almıştı Kurt. Onlara karşı ayrı bir sevgim ve saygım oluşmuştu.

"Zeynep anne her şey mükemmel olmuş. Emre benim için ne yapıyorsa hep en iyisini yapıyordur," dedim büyük bir ciddiyetle. Ben Kurt'tan emindim.

"Siz nasıl istiyorsanız kuzum. Hadi kahvaltını yap önce, aşağıda hazır. Aç bırakmayalım ilk günden gelinimizi." Zeynep annenin sözleriyle başımı salladım.

İki annemi de yanıma alıp aşağıya indim. Mutfağa girdiğimizde kimse yoktu. Evde değillerdi ama her şey Kurt'un istediği gibi sürpriz olması için bana denileni yaptım. Annem ve Zeynep anne kahve içerlerken ben de bir şeyler yedim. Bileklerim hakkında kimsenin bir şey dememesi dikkatimi çekse de Emre'nin bu işte de bir parmağı olduğuna emindim.

Kahvaltıdan sonra üst kata geri çıktım. Odaya girdiğim gibi makyaj masasına oturdum. Güzel ama sade bir makyaj yaptıktan sonra saçlarımı ıslatıp geriye doğru yatırdım. Spreyle sabitledikten sonra yüzümün açılmasıyla çok hoş durduğunu fark ettim. Dudaklarıma şeftali tonunda ruj sürmüştüm. Elbiseyi üstüme giydiğimde fermuarı çok aşağıda kalmıştı.

"Anne elbisenin fermuarını çeker misin?" diye bağırdım kapıdan. Yan odada kalıyordu annemle, babam. Babamı henüz görememiştim gerçi, o da Orhan babamla hazırlıklara yardım ediyordu.

Kapı açıldığında arkam dönük şekilde hâlen fermuarla uğraşıyordum. Annem bana doğru yaklaşıp, fermuarı tek hamlede çektiğinde elbiseyi düzelttim. Ensemde hissettiğim öpücükle içim titredi, beni böyle Emre öperdi. Arkamı döndüğümde yine alev almış yeşilleri karşıladı beni.

"Seni şu an öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Öp o zaman," dedim ben de ona doğru aynı şekilde kısık sesle.

"Durum değerlendirmesi yapıyorum. Aşağıda baban ve abin var, abin silahlı bir şekilde. Ondan kurtulsam annem var. Mak-

yajın dağılacak, biraz daha bekleyeceğiz. Bizimkiler anlayacak ve dalga geçecekler çünkü hazır olduğunu herkes biliyor," Derin bir nefes verip bana baktı.

"Sonuç?" Tek kaşımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Siktir et hepsini." Sözlerinden sonra dudaklarıma yapışması bir oldu.

Ellerimi, ensesine çıkartıp saçlarının arasına daldırdım. Yumuşak dudakları beni talan ederken ona izin verdim. İçimde yavaşça büyüyen bir alev topu vardı sanki. Emre'nin değdiği her noktam yanıyordu, bu adam beni yakıyordu. Omzumdan koluma doğru okşadığı tenim ürperdi ve ben bir kez daha anladım. Bu adam cehennem olsa ben ateş olurdum o cehenneme.

Dudakları benden ayrıldığında gözlerime baktı, bir eli yanağımda duruyordu. Elimi avucunun içine yasladım. Bir ömür böyle kal deseler, saniyesinde kabul ederdim. Ensesinde duran elimin birini tutup kalbinin üstüne koydu. Öyle hızlı atıyordu ki benim kalbimle yarışır nitelikteydi.

"Önce sadece aklım başımdan gidiyor sanıyordum, meğer kalbim de çoktan terk etmiş beni. Tenin, sesin, varlığın büyülüyor beni güzel kadın, ölümlerden alıyor yaşama bağlıyor. Seni her öptüğünde yeniden doğuyor bu adam."

Sözlerindeki o açıklık, yalın ve saf aşkla kalbinde duran elimi kendi kalbime koydum. Dudaklarının kenarı kıvrılırken, son hız atan kalbim avucunun içindeydi. Yeşil gözlerine baktım, ilk görüşte âşık olduğum adamın gözlerine.

"Gözlerin diyorum adam, cennetimin aynası. Ben seninle cehenneme bile razıyken, sen bana avuçlarında cenneti getiriyorsun."

Emre şakağıma öpücük bıraktıktan sonra sıkıca sarıldı bana. Kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. Hayatım boyunca hiçbir filmin başrolü olamayan ben, şimdi kendi filmimin yönetmeni olmuştum. Emre bana özgürlüğümü veriyordu, her şeyiyle.

Kapının tıklatılmasıyla Emre'den ayrıldım. Aynaya baktığımda ise dağılan rujumu ve Emre'de kalan yarısına baktım. Aldığım

ıslak mendili Emre'ye verip bir tane de kendime çıkartım. Hızlıca dudaklarımı temizleyip, Emre'ye baktım. Sorun yoktu. Kapıya doğru gidip, açtım.

"Mine," dedim şaşkınlıkla.

"Hayırlı olsun," diyerek bana sarıldığında şaşkınlığımdan sıyrılıp ben de sıkıca sarıldım.

Çok yakın olmasak da bize çok faydası olmuştu. Emre'yle olan dostluklarına Mine'nin yaşadığı şeyleri öğrenince daha ılımlı bakmıştım. Emre'den emindim, Mine'ye ise artık güveniyordum. Geri çekildiğimizde birbirimize baktık.

"Duydum ki abimin nişanı varmış, ben de kambersiz nişan olmaz dedim. Aşağıda erkek egemenliğini ilan etmiş, bir sürü adam var, nişan tepsisini onlardan birine tutturamayacağını düşündüm," derken gülümsüyordu.

"Çok iyi yapmışsın, iyi ki geldin," dedim içten bir şekilde.

"Gamzelim ben aşağıdayım, sana biraz süre kazandıracağım." Emre çapkın bir göz kırpmanın ardından odadan çıkarken arkasından baktım.

"Bence de zaman kazandırsa iyi olur. Nişana hazır gibi değil de daha çok düğünün sabahında gibisin," dediğinde ben Emre'nin ne için zaman kazandıracağını düşünüyordum. Mine'nin sözleriyle aynaya baktığımda saçlarının altları kabarmıştı. Rujumun kalanını silerken, hafif bir pembelik kalmıştı dudak çevremde. Oysaki Emre geldiği gibi gitmişti.

"Mine," dedim elimi yüzüme kapatarak sızlanırken.

"Hadi geç otur bakalım," dedi Mine sandalyeyi işaret ederek.

Mine'nin el atmasıyla benim yaptığımdan çok daha iyi bir iş çıkmıştı. Annesinin kuaförü olduğunu öğrendim sohbet sırasında. Mine çoğu zaman annesine yardım ettiği için okul hayatında birçok şey öğrenmişti. Saçlarımı benim yaptığım gibi geriye yatırdı ama daha dolgun duruyordu. Yüzümdeki makyaj ise profesyonel bir elden çıkmış gibi kusursuzdu.

"Çok teşekkür ederim," dedim gayet memnun bir şekilde.

"Sıra geldi nişan hediyeme, benimki şimdi verilmek için daha uygun," diyerek çantasından çıkarttığı kutuyu bana uzattı.

Kutuyu açtığımda gördüğüm taçla gülümsedim. Elbisenin rengindeki taşlar çok güzel duruyordu. Özellikle ince yaprak desenleri ve araya konmuş küçük pırlanta taşlar nefes kesiciydi. Mine tacı kutudan alıp, saçlarımın arasına taktığında aynada göz göze geldik. Yüzümdeki gülümsemenin bir benzeri de ondaydı.

"Mükemmel oldu. Biliyorum iyi bir başlangıç yapmadık Gamze ama inan o zamanki tavrımın tek nedeni Emre'nin başının belaya girmesiydi. Onu ilk defa öyle bir ortamda, karakolda görmüştüm. Oysaki benim örnek aldığım abim hep adaleti temsil ediyordu. Sen sevgilisiyim deyince ve senin yüzünden kavga ettiğini görünce endişe ettim, zamanla bu endişemin ne kadar yersiz olduğunu fark ettim. Bunun için senden özür dilerim. Emre gerçekten iyi bir adam ve o kadar şanslı ki senin gibi mükemmel bir kadınla beraber. Çok mutlu olun."

Mine'nin gözleri dolarken, benim de ondan geri kalır yanım yoktu. Yerimden kalktığımda sıkıca sarıldık birbirimize. Çok iyi anlıyordum Mine'yi çünkü ben de aynı endişeyi abim Seda'yla sevgili olduğunda yaşamıştım. Tabii o bir yıl içinde kendisini iyi birisi olarak gösterdiği için gerçek yüzünü görmemiz zaman almıştı. Şimdiyse bana tüm açıklığı ve şeffaflığı ile gelen kadını geri çevirmeyecektim.

"Sorun değil Mine, sen de benim bir dostumsun artık. Hediyeni çok beğendim, teşekkür ederim."

"Gamze, Emre geliyor her şey tamam," diyen annemle birlikte Mine son kez saçımı ve makyajımı kontrol edip çıktı.

Yerimde duramıyordum resmen! Emre'nin adım sesleri koridorda yankılanırken ayakkabılarımı giymeyi unuttuğumu anladım. Kurt, ayaklarımı yerden kesiyordu ayakkabı da neydi ki? Hızla kutudan çıkarttığım ayakkabıları giydim. Aynadan son kez kendime baktım ve kapı açıldı.

Emre yine aynı bakışla süzdü beni. Kolunu bana uzattığında beklemeden girdim. Yan yana sessiz bir şekilde odadan çıkıp yürümeye başladık. Merdivenlerden inerken, aşağıda herkesi görüyordum. Oturma grubuna oturmuş, sohbet ediyorlardı. Emre beni merdivenlerin sonuna bıraktıktan sonra gidip yerine oturdu.

Ben nişanım var diye biliyordum?

Mine'nin kolumdan tutup mutfağa çekmesiyle önce kahveleri yapacağımı anladım. Hem söz hem nişan birlikte olacağı için formalite de olsa bir kahve içelim demişler büyükler kendi aralarında. Emre de her şey tam olsun, herkesin de gönlü olsun diye bir şey dememişti. Zaten benim canıma minnetti. Her şekilde Kurt'un Gamzelisiydim ben.

Bileğimdeki eldivenleri düzeltip, yaptığım kahveleri tepsiye yerleştirdim. Emre'nin fincanını ayrı koydum kenara. Kahvelerle içeriye girdiğimde babamı geldiğinden beri ilk defa gördüğüm için gülümsedim. Babam da beni süzdü gözleri dolarken, gülümsedi bana. Önce babalardan başlayarak kahveleri dağıttım. Mutfağa gidip ikinci tepsiyi dağıttım, malum biz de davetli çoktu. Semih, Uğur, Ercan, Dursun, Mert ve Vural'a da kahvesini verdikten sonra bir çay ocağı açma fikri aklıma yatmıştı artık.

En son Emre'nin kahvesini tek getirdim. Kahve fincanını verirken elleri eldivenin üstünden de olsa elime değdiğinde heyecanlandım. O kadar servis yaptım heyecan yok, Kurt tenime değdiğinde bende ipler kopuyordu. Fincanı elimden aldıktan sonra ben de kenara Mine'nin yanına geçip oturdum.

"Tek dikişte içer." Ercan'ın sessiz bir şekilde konuşmasıyla sağ tarafıma döndüm.

"İki dikiş," dedi Mert.

"Tek," diyerek katıldı Uğur.

"İki, hocamın Nazli için yaptuğu kayfede adamlar öliyidi," dedi Dursun.

"Keyfini çıkararak içer," dedi Semih de son olarak.

"Yüz lira koyuyorum," dedi Ercan.

"Tamam," diyerek onayladı hepsi.

Emre'ye bakarken o da bana baktığında göz göze geldik. Kahvesini yudumlayıp, tebessüm etti. Geriye yaslanırken, diğerlerine doğru döndüm tekrar.

"Semih kazandı, kahvenin içine bir şey koymadım," dedim omuz silkip.

Semih gülerken, diğerleri suratlarını astı. Kahvenin içine bir şey koymamıştım çünkü benim Emre'yi sınamak gibi bir amacım yoktu. Hayat bizi yeterince sınamıştı zaten. Emre'nin bu anın tadını çıkartmasını istiyordum en az benim kadar.

Herkes kahvelerini içerken babamla, Orhan amca ilk defa tanıştığı için sohbet ediyorlardı. Annem ile Zeynep anne de gayet iyi anlaşmıştı zaten. Hepsi benim için buradaydı. Normal bir isteme, nişan töreni değildi bizimki. Çünkü biz normal değildik.

"Sebebi ziyaretimiz belli. Allah'ın emri Peygamber Efendimizin kavliyle kızınız Gamze'yi, oğlumuz Emre'ye istiyoruz," diyerek söze başladı Orhan baba.

Babam bana bakarken gözleri doldu yine. Normalde bu kadar duygusal biri değildi, hatta sürekli "İlk isteyene vereceğim seni," derdi sinirlendirince. Annemle güler geçerdik ama babam dediğini yapıyordu, beni ilk isteyene veriyordu.

"Kızım sen kabul ediyor musun, bu gençle evlenmeyi?" diye sordu babam.

Emre'ye baktığımda yüzünde şu ana kadar gördüğüm en güzel gülümsemelerden biri vardı. Herkesin gözü bizim üstümüzdeyken, kabul ediyorum demek için babama döndüm.

"Bir dakika Turan amca, hemen veremeyiz kızımızı çok değerli bizim için Gamze hocam," diyerek araya girdi Semih, oturduğu yerde yayılırken kahvesini yudumladı.

"Öyle tabii oğlum, siz de aileden sayılırsınız. Buyurun sorun," dedi babam yüzündeki gülümsemeyle.

Emre, gözlerini Semih'e dikmiş bakarken gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Semih'i abim gibi gördüğüm için karış-

mayacaktım. Zaten Semih, Kurt'u iyi tanıdığı için ne kadar ileri gideceğini bilirdi. Yani umarım.

"Ne iş yapıyorsun? Biz öyle torbacıya, hırsıza, çapkına kız vermeyiz," dedi Semih ciddi bir şekilde.

Kurt; torbacı, hırsız ve çapkın? Ne?

"Oğlum biliyorsun ya yaptığım işi, askeriyede rütbeli subayım," diye tısladı Emre dişlerinin arasından.

"Evin, araban var mı?" diyen Uğur'a baktım. Uğur bile benim tarafımda olduğuna göre Emre yanmıştı.

"Evim yok, arabam var." Emre'nin sözleriyle Orhan baba konuştu.

"Bizim aile apartmanımız var, Emre'nin de dairesi duruyor. Tatillerde, ziyarete geldiklerinde isterlerse kendi evlerinde kalırlar, gelin kızımız istediği gibi alır eşyasını," dedi. Anlaşılan Emre, kendi kazanmadığı bir şeyi kendisinin olarak görmüyordu ki bunu çok sevmiştim.

"Kızımızın elini sıcak sudan, soğuk suya sokacak mısın?" diye sordu Ercan.

"Ben o sıcak suyu alıp seni soktuktan sonra soğuk suyla duş aldıracağım sana." Emre bizimkilerin duymayacağı şekilde sessizce Ercan'a tısladığında, Ercan yutkundu.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi bana döndü gülümseyerek. Emre'nin dediği söz geldi aklıma. "Bu elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacağımı değil her şeyi beraber, paylaşarak yapacağımızı gösterir Gamzeli," demişti. Hatırladığımı göstermek için göz kırptım ben de ona.

"Başka sorusu olan var mı?" diyerek tek kaşını kaldırdı Emre diğerlerine bakarak. Kimseden çıt çıkmadı tabii ki.

"Kabul ediyorum baba," dedim sesli bir şekilde. Biraz daha beklesem Kurt, ekibin hepsini ensesinden tutup kapıya atabilirdi.

Babam da "O zaman bize de hayırlı olsun demek düşer," diyerek Orhan babaya cevap verdi.

Ayağa kalkıp, büyüklerimizin elini öptük. Abime sarıldığımda sıkıca sardı beni. Diğerleri de uzaktan tebrik etmişlerdi, Emre'den yana sıkıntı olduğu için canlarını tehlikeye atmıyorlardı. Emre beni onlardan kıskansa bu elbiseyi başta giymeme izin vermezdi, elbisenin omuzları düşüktü ve göğüs kısmı yukarıda dursa da kapalı değildi. Tatlı tatlı kıskanıyordu ama kısıtlamıyordu. Bu benim de hoşuma gidiyordu.

Emre ile karşı karşıya geldiğimizde ellerini yüzüme koyup şakağımdan öptü. Sıcak dudakları tenime değdiği an gözlerim kapandı. Geri çekilip, elimden tuttuğunda herkesle birlikte dışarıya çıktık. Arka bahçeye giderken beni neyin beklediğini bilmiyordum ama bu adamlar mükemmel bir iş çıkartmışlardı.

Mor ve siyah balonlar özenle bağlanmış ve yürüdüğümüz yola belirli aralıklarla konmuştu. Helyumla şişirildiği için havada asılı duruyorlardı. Açık alana geldiğimizde terastaki büyük masanın buraya getirildiğini gördüm. Ne ara yapmışlardı bu kadar şeyi?

Etrafa mor çiçeklerden oluşan küçük demetler konmuştu, ağaçlardan sarkan çiçeklikler de vardı. Masanın üstüyse baştan sona donatılmıştı. Çeşit çeşit yemekler ve yiyecekler vardı. En son fark ettiğim şeyse kutlama için hazırlanan masanın tam karşısında olan yüzüklerin takılacağı yerdi. Işıklarla çevrilmiş, cam masanın üstündeki gümüş tepsinin içinde yüzük kutusu vardı. Nişan pastamız da hemen arkasında duruyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım gözlerimi alamadan etrafa bakmaya devam ederek. Ben yapmaya çalışsam, oturup düşünsem ve ayarlamaya çalışsam bu kadar güzelini yapabileceğimi sanmıyordum.

"Hepsi senin yüzündeki küçük bir gülümseme için."

Emre'ye baktığımda dikkatli bir şekilde beni izliyordu. Avucunun içinde olan ellerim her zamankinin aksine şimdi sıcaktı. Beraber ilerleyerek masanın arkasına geçtik. Yüzükleri kim takacaktı bilmiyordum. Biz durduğumuzda Orhan babanın yerinden kalkmasıyla yüzükleri onun takacağını anladım.

"Emre bizim yüzüğümüz yoktu ki?" dedim. Bende bir tek Emre'nin teklif ederken verdiği yüzük vardı. Bana tek kaşını kaldırıp baktı. Yüzüksüz nişan olur mu der gibiydi. Haklıydı.

Emre'nin babası yanımıza geldiğinde, Mine elindeki tepsiyle yanımıza geldi. Tepsinin içinde duran kutunun açılmasıyla içinden bir çift alyans çıktı. Emre yüzüğü alıp, eldivenin üstünden parmağıma taktığında ben de diğer yüzüğü alıp onun parmağına taktım. Orhan baba makası eline alınca gülümsedim.

"Albayım makas kesmiyor," diye atladı Ercan arkadan. Herkes gülerken Orhan baba Mine'nin tepsisine yüzlüklerden oluşan iki deste bıraktı.

Cömert cici baba, en sevdiğim!

"Hayırlı olsun evlatlarım," dedi kurdeleyi kestiğinde.

"Sağ ol baba," dedik ikimiz de.

Müziğin başlamasıyla Emre elimden tutup ortadaki alana götürdü beni. Ellerimi omuzlarına koyduğumda, onun elleri de belimi buldu. Birbirimizin gözlerine bakarken sanki kimse yokmuş gibiydi etrafımızda. Parmağıma baktığımda yüzüğü gördüğüm an çok sevmiştim. Ne abartılıydı ne sadeydi, tam olması gerektiği gibiydi. "Yüzüğü beğendin mi? Benim askeriyede takabilmem için sade olması gerekiyordu, seninkini değiştiririz istersen," dedi, yüzüğe baktığımı fark ederek.

"Bence hiç gerek yok. Zaten diğer yüzüğüm çok ihtişamlı bunun sade olmasını sevdim."

"Senin en çok da bu huyunu seviyorum. Sana ne alırsam alayım, küçük de olsa büyük de olsa aynı heyecanı ve mutluluğu taşıyorsun. Sanki kendin beğenmiş de almış gibisin," derken gözlerine ulaşan bir gülümseme vardı yüzünde.

"Çünkü gerçekten beğeniyorum. Mesela bu nişan organizasyonunu, annen eğer beğenmezsem yeniden yapacağını söyledi ve ben buraya bayıldım. Sanırım bir nişan daha istemeyeceğim," dedim omuz silkerek.

"Annemin bunu teklif edeceğini biliyordum ama üzgünüm Gamzeli ben kabul etmezdim," dediğinde nedenini oldukça merak etmiştim.

"Sebep?"

"Nişandan sonra düğün gelir. Elime bu fırsat geçmişken arayı biraz daha uzatmayı sence göze alır mıyım?" Emre'nin ne kadar ince düşündüğünü bir kez daha anlamıştım. Gülerek başımı salladım, almazsın diyerek.

Dans müziğinin bitmesiyle yeni çalan şarkıyla gülümsedim. Harmandalının girişiyle diğerleri de sahneye gelirken, Emre'nin elini bırakıp sahnenin kenarına geçtim daha iyi görebilmek için. Emre dışında hepsi normal giyinmişti, kot pantolon ve tişört vardı üstlerinde. Bizimki garip ama güzel bir nişandı.

Emre ceketini bana verdi, kol düğmelerinin ikisini açıp gömleğinin kollarını katladığında onu izliyordum. Arkadaşlarının yanına katıldığında hepsi yuvarlak oluşturdu. Öyle güzel oynuyorlardı ki telefonumu alıp kameraya çektim. Zaten nişan boyunca Mine sürekli fotoğraflarımızı çekmişti, dans ederken fark etmiştim. Benim aklımdan tamamen çıkmıştı fotoğraf çekilmek. Müziğin ritmiyle birlikte hepsi diz çöktüğünde Emre gözlerimin içine bakarak elini yere vurduğunda içim titredi.

Müziğin bitmesiyle hepimiz onları alkışladık. Emre yanıma geldiğinde ceketini alıp giydi. "Hepiniz çok iyi oynuyorsunuz," dedim beğeniyle.

"Askeriyede oynuyoruz bazen," dediğinde tebessüm ettim.

Emre'yle nişan pastamızı kestik. Annem ve Mine pastayı servis ederken, Zeynep anne de içecekleri hazırlıyordu. Nişan masasının arkasında duruyorken Zeynep anne yanıma geldi. Elindeki kutuyu oğluna uzattığında Emre aldı.

"Bu babanla benden, Gamze'ye nişan hediyemiz." Zeynep anne gülümseyerek bize bakarken Emre açtığı kutudan bir kolye çıkarttı. Yüzüğümün takımı olan kolyeyi o an gördüm.

"Zeynep anne, hiç gerek yoktu," dedim annesinden hatıra kaldığını bilerek.

"Aile yadigârı kızım, artık senin elinde. Bir diğerini nişanında sende kızıma takmıştım, bu da senin. Benim bir kızım da artık sen oldun."

Emre kolyeyi boynuma takıp beğeniyle süzdü beni. Zeynep anne yerine geçince annem geldi bu sefer yanıma. Elimi tutuşturduğunda bileziği koluma taktı. "Mutlu ol güzel kızım," dedi bana sarılarak. Ayrıldığımızda babamın yanımıza geldiğini gördüm. Benden önce Emre'nin yanına ilerledi. Elindeki kutuyu uzattı.

"Hoş geldin ailemize oğlum," dedi. Emre babama sarıldığında sanki bu anı hiç göremeyecekmişim gibi gelmişti. Şu an ise bu anı yaşadığım için o kadar mutluydum ki! Sevdiğim adamla, ailemle, sevdiklerimizle beraberdik.

Emre kutuyu açtığında içinden çok güzel bir saat çıktı. Bizde âdettir, nişanda damada saat takılırdı. Emre kendi saatini çıkartıp siyah kol saatini taktı. Oldukça yakışmıştı. Mine hediyesini çoktan vermişti zaten, başımda taşıyordum. Emre bana döndüğünde cebinden ince uzun bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında yine daha önce Semih'in oyunuyla beğendiğim bilekliği çıktı. Emre bilekliği bileğime takıktan sonra yanağımdan öptü.

"Şimdi sevgili yenge hocamız biz burada kaldığımız için ve Emre kadar düşünceli olamadığımız için bir şey alamadık. Tabii en kısa sürede telafi edeceğiz." Ercan mahcup bir şekilde konuştuğu için gülümsedim. Nişandan eminim ki dün gece haberleri olmuştu ve hazırlıklarla uğraşmışlardı.

"Sizin desteğiniz yeter," dedim gülümseyerek.

"Bizum yengamuz da merhametlu kalbi, ha bu uşak gibu kovmayi bizu," dedi Dursun.

"Emre, kovdun mu bir de?" dedim yanımdaki nişanlıma dönerek. Tabii artık böyle, nişanlım!

"Bir ara işin cılkını çıkardıkları için yeltenmedim değil Gamzelim ama gördüğün gibi hâlâ buradalar," dedi Emre omuz silkip, ben masumum der gibi.

"Bu arada hocam, çiçeği ne zaman atacaksınız?"

Ercan'ın araya girerek sabırsızca söylenmesiyle sordum:

"Ne çiçeği Ercan? Düğünde çiçek atılır, nişanda değil ki, üstelik benim çiçeğim bile yok."

Ercan hemen arkasını dönüp gitmeye başladığında garip garip hepimiz arkasından baktık. Emre başını iki yana sallayıp bir şeyler mırıldandı. Ercan biraz sonra elinde çiçekle nerdeyse koşarak geri geldi .

"Ben bu süslemeleri yaparken işimi garantiye alıp, yaptım bir tane," dedi çiçeği bana uzatarak.

"Siz bence askerliği bırakırsanız, emekli olursanız falan organizasyon işine girin. Fena para kırarsınız," dedim Ercan'ın bana uzattığı çiçeği alarak. Gerçi bunları gören gelinler evlenmekten vazgeçerdi orası ayrı.

"Gamzelim gerçekten bu delinin aklına uyacak mısın?" diye sordu Emre.

"Bir günde nişan yapan sen akıllısın, biz deliyiz," diyerek Uğur arkadaşına destek oldu.

"Hadi arkamı dönüyorum, siz de biraz uzakta durun, çiçeği bakmadan atacağım. Böylelikle hile olmaz, kim kaparsa önce o nişanlanır," dedim.

Onlar geriye çekilirken ben de arkamı döndüm. Emre bana bakarak gülüyordu. Hangimiz akıllıydık ki zaten? Diğerlerinin de hazır olduğuna emin olduktan sonra çiçeği kaldırıp geriye attım. Arkamı döndüğümde herkes Semih'e bakıyordu. Çiçek tam kucağına düşmüştü.

"Hayırlı olsun kardeşim," dedi Mert, Semih'in omzuna vurarak.

"Geçmiş olsun kardeşim," dedi bu sefer de Uğur diğer omzuna vurup.

Semih, çiçeği Ercan'ın kucağına verdi çünkü dudaklarını büzmüş hüzünle çiçeğe bakıyordu. Semih'in boyunu hesaplayamadığı ortadaydı.

Yemek masasına hep birlikte geçtik. Bütün aile bir aradaydık şimdi. Yemekler yenirken keyifli bir sohbetin içine girmiştik. Buna gerçekten ihtiyacım olduğunu anladım, bütün sevdiklerimi bir arada görmeye. Onların böyle gülen yüzlerini gördükçe daha çok mutlu oluyordum. Yemekten sonra etrafı hep birlikte topladık. Emre ve diğerleri de yardım etti.

Elbisemi değiştirmek için odama çıktım, Mineyle birlikte mutfağı toplayacaktık. Diğerleri bahçeyi eski hâline getiriyordu, terasa çıkacaklar vardı daha. Odadan içeriye girdiğimde kapıyı kapatırken abimin sesini duydum.

"Gamze," dediğinde kapıyı açtım geri.

"Gel abi." Kenara çekilip, içeri girmesi için yol verdim.

Abim odaya girdiğinde kapıyı kapattım. Benimle özel bir şey konuşacak olmasa, yalnız kalmamızı beklemezdi. Abime döndüğümde gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. Ellerimi tutup bana baktı, yüzündeki gülümsemeyle birlikte.

"Çok güzel olmuşsun prensesim. Biliyorum sana iyi bir abi olamadım, sen hep daha iyisini hak ettin. Yine de her şeye rağmen beni affettin, abi dedin. Seni çok seviyorum prensesim," dediğinde benim de gözlerim doldu, abime sıkıca sarıldım.

"Ben de seni çok seviyorum abi."

"Bugün senin günün, ağlamak yok," diyerek güldü abim. Geri çekildiğinde cebinden çıkarttığı küçük kutuyu bana uzattı. Kutuyu açtığımda içinden prenses yazan altın bir kolye çıktı.

"Yeğeninden halasına küçük bir hediye," dedi abim.

"Abi çok teşekkür ederim," dedim.

"Hadi ben gidiyorum, annem yukarı çıkmasın şimdi işten kaçıyorum diye," dedikten sonra odadan çıktı.

Derin bir nefes alıp üstümü değiştirdim. Kot pantolon ve üstüne uzun bordo siyah kareli oduncu gömleklerimden birini giydim.

Kumaşı ütü istemediği için düzgün duruyordu. Uzun kollu olduğu için de bileklerim belli olmuyordu. Takılarımın hepsini çıkarttım, yüzüklerim hariç. Çantamın içine koydum, hepsi çok değerliydi. Emre'yle konuşup bir kasaya falan koydurmalıydım, evde açıkta durmamalıydı bana göre.

Hazırlandıktan sonra aşağıya indiğimde Mine çoktan ortalığı toplamaya başlamıştı. Emre'nin anne ve babasıyla, benim anne ve babam salonda oturmuş konuşuyorlardı. Birbirlerini yeni tanımalarına rağmen oldukça iyi anlaşmışlardı.

Hava kararmıştı artık, mutfakta işimiz de bitmişti. Diğerlerinin de bahçedeki işleri bitmiş eve gelmişlerdi. Üstlerini değiştirmek için odasına geçmişti herkes. Çayları demleyip Mine ile tepsilere yerleştirdik.

"Hemen bırakıyorsun o tepsiyi," dedi Emre mutfağın kapısının önünde duruyordu. Mine'yle iki tepsiye bölüştürmüştük çay bardaklarını.

"Hafif," desem de elimden tepsiyi aldı.

"Kahve tepsisini taşımana bir şey demedim ama bir daha yapma," diyerek tepsiyi tek eline aldı. Diğer eliyle elimi tuttu.

"Tamam, dikkat ederim."

Çayları Emre ve Mert servis etti çünkü Mine'nin elindeki tepsiyi almışlardı. Biz de oturduk. Tabii Mert ve Mine arasındaki bakışmalar da gözümden kaçmamıştı. İçimdeki çöpçatan Gamze'yi ortaya çıkartıyordu bu çift. Çaylar içildikten sonra saat geç olmadan gitmek için herkes kalktı. Annemlerin ısrarıyla Orhan baba ve Zeynep anne bizim eve geçeceklerdi. Yarın dönecekleri için bu gece Ankara'daydılar. Ben bir süre daha burada kalacağım için anne ve babama sıkıca sarıldım. Zeynep anne ve Orhan baba da kendi kızları gibi kucakladılar beni. Abimin uçağı geç saatte olduğu için direkt havaalanına geçecekti. Mine de bizimle burada kalacaktı, Sercan davasında avukatımız olacaktı. Beni kaçırmıştı ve bu yüzden de yargılanacaktı. Büyükleri uğurladıktan sonra biz bize kaldık.

"Gençler ben uyumaya gidiyorum, sabaha kadar uyumadık neredeyse," diyerek kalktı Uğur.

"Ben da geleyrum." Arkasından Dursun, Semih, Ercan da kalkmıştı. Mert ve Mine bir köşede konuşuyorlardı.

"Hadi biz de gidelim, yoruldun," dedi Emre, oturduğumuz koltukta kolunun altına girmiş göğsüne yaslanmıştım.

"Gidelim," dedim.

Emre'yle yukarı çıktığımızda gerçekten yorulmuşum. Üstünü değiştirmek için eşofmanlarını alıp, banyoya geçti. Ben de o arada odada değiştirdim üstümü. Yatağa yattığım anda gerçekten yorucu bir gün geçirdiğimi anladım. Emre'nin kolunu belimde hissettiğimde gözlerimi kapattım. "Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma.

"Seni seviyorum," dedim ben de uykuya dalmadan önce.

Gözlerimi zar zor açtığımda hava hâlâ karanlıktı. Duyduğum seslerle uyanmıştım. Yataktan kalktığımda odanın kapısı aralıktı, Emre yanımda yoktu. Yavaşça yerimden kalktığım da Semih'in sesini duydum.

"Sercan'ın yerini bulmuşlar. Bala'da eski demir fabrikasında saklanıyormuş, gidiyoruz," dedi.

"Geliyorum aşağıda bekleyin," dedi Emre.

BÖLÜM 10

Hızla yatağa geri dönüp, gözlerini kapattım. Emre odaya girdiğinde arkam dönük olduğu için karanlıkta beni görmüyordu. Çekmeceyi açıp kapatma sesini duyduğumda silahını aldığını biliyordum. Uyurken hep çekmeceye bırakıyordu. Beni uyandırmamak içindi sanırım her zamanki gibi sessizce saçlarımdan öpüp odadan çıktı.

Emre kapıyı kapattığı anda yataktan kalktım. Sessizce gece çıkartığım kıyafetlerimi geri giydim, bavulumun içindeki silahımı belime taktım. Ortada bir intikam varsa bu sadece Emre'nin değildi. O pisliği ben öldürecektim!

Sessizce aşağıya inerken, kapının kapanma sesini duydum. Adımlarımı çok da hızlı atmayarak, kapıya doğru ilerledim. Pencerenin önünde durduğumda perdeyi kenara çekerek, minibüse binmelerini izledim. Hepsi beraber gideceği için diğer arabayı burada bırakmışlardı. Nereye gideceklerini bildiğim için peşlerine takılmak gibi bir hata yapmayacaktım bu sefer. Ankara'yı onlardan daha iyi biliyordum, ben daha önce giderdim.

"Nereye gidiyorsun?"

Duyduğum sesle yerimde sıçrarken, yavaşça arkamı döndüm. Mine merdivenlerden inerken bana bakıyordu. Olaylardan haberi yoksa sorun olmazdı, ben de şansımı denedim.

"Bahçeye çıkıyorum, hava alacaktım," dedim normal bir şekilde.

"Nereye gittiğini ikimiz de biliyoruz Gamze. Emre özellikle sana dikkat etmemi söyledi çıkarken. Şimdi ben bir kahve yapıyorum ikimiz de oturuyoruz çünkü onlar bir tuzağa gidiyor," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Anlamadım?"

"Sercan falan bulunmadı. Sercan'ın Uğur'a oynadığı bir oyun bu. Kendi yerini telefonda söylemiş siz yukarı çıktıktan sonra Sercan'ı arayıp. Emre'ye söyleyip söylemeyeceğini test etmek için. Onlar gelene kadar ikimiz de uyumayacağımız için gel hadi sorularını cevaplayayım," dedi Mine.

Beraber mutfağa geçtiğimizde ikimize de kahve yaptı. Emre ya uyanık olmadığımı anlamıştı ya da peşlerine takılacağımı tahmin etmişti. Derin bir nefes verip, Mine'nin bana uzattığı kahve kupasını aldım. Uykum yeterince açılmıştı ve Mine haklıydı. Kurt gelene kadar uyuyamazdım.

"Peki madem tuzak olduğunu biliyorlar, neden gittiler?" Kahvesini yudumlayan Mine tek kaşını kaldırdı.

"Sercan'ın yakınlarda olup, onların gelip gelmediğini izleyeceğini düşünüyorlar. Emre bana her şeyi sana anlatmam için açıkladı. Merak etme sadece o fabrikanın yakınlarında durup etrafa bakacaklar. Birkaç saate gelirler," dediğinde tebessüm etti.

Başımı sallayıp ben de kahvemi içtim. Emre'yi aramak, sesini duymak istesem de şu an ne durumda olduklarını bilmediğim için arayamıyordum. Kahvem bitince kupamı yıkayıp kenara koydum.

"Mine, çok özel olmazsa bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii sor," dediğinde karşısındaki sandalyeye geri oturdum.

"Hayatına birini almayı düşünüyor musun? Çok güzel bir kadınsın, iyi birisin, mesleğin de var kendi ayaklarının üstünde duracağın," dedim omzumu silkip.

"Aslında hayatıma birisini almayı düşündüm ama inan bunun için önce o birini bulmam gerek. Yaşadığım o olaydan sonra kapılarımı tamamen kapatmadım, beş parmağın beşi de bir değil

ama henüz o kişiyle karşılaşmadığımı düşünüyorum." Mine bana açıklarken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Daha çok aklı karışmış görünüyordu.

"Belki de bulmuşsundur ama farkında değilsindir. Mert'in sana ilgi duyduğunu senin gibi zeki bir kadın fark etmiştir," diyerek ilk adımını attım.

Mine içini çekerek geriye doğru yaslandı. Başıyla kısaca onaylandığında onun da bu durumdan haberinin olduğunu anladım. Bugün ikisi konuşurken oldukça yakın görünüyorlardı, Mert'i çok fazla tanımasam da ilgisini belli ediyordu.

"Mert'i daha yeni tanıyorum ama olmaz Gamze. Ben normalde Iğdır'da çalışmıyorum, Ankara bürosuna kayıtlıyım. Emre'nin davası olduğu için geldim Iğdır'a, sonra geri döndüm. Uzak mesafe ilişkisini göze alamıyorum sanırım."

Mert'ten bahsederken birisi şu kıza gözlerinin parladığını söylemeli. Peki bunu neden ben yapmıyorum?

"O tren kalkalı çok olmuş Mine. Mert'e karşı bence senin de ilgin var. Geçmişte olanları kabullensen bile inan bir yerde içinde kalıyor. Sen demiştin ya hani bana sonu farklı olsa da aynı şeyleri yaşadık diye, oradan biliyorum. 3 sene geçmişti Gediz'i görmeyeli ama olan yine oldu. Bence sen bir daha düşün." Mine'nin gözlerine bakarak kurduğum cümlelerde oldukça dürüsttüm. Ne kadar unuttum desem de içimde hep bir tedirginlik kalmıştı.

"Belki de haklısın ama şu an sadece zamana bırakmak istiyorum."

Mine kendi düşüncelerine dalmışken daha fazla konuşmadım. Şimdilik bir kapı aralamıştım onun, kendi davranışlarını dışarıdan göstermek için. Gerisi ona kalmıştı tabii, Mine'nin istemesi de önemliydi. Mert'e karşı gözlerinde bir ışık görmesem, onunla ilgili cesaret vermeye çalışmazdım.

Zaman geçmek bilmediği için mutfağa doğru geçtim. Buzdolabını açtım, nedense tatlı yapmak istiyordum. Çikolatalı ıslak kek için malzeme vardı, kendimi oyalamak biraz da aklımı dağıtmak istiyordum. Emre şu an ne yapıyordu acaba?

EMRE'DEN

Arabayı park ettikten sonra indik. Karanlık ara sokakta, ağaçların gizleyeceği bir yer bulmak zor olmuştu. Minibüs olduğu için de fazla dikkat çekiyordu. En azından rengi siyahtı, çok yakına gelmeyince fark edilmezdi. Oldukça sessiz hareket ederek, gecenin karanlığına sığınarak ilerliyorduk.

"Emre, Mine mesaj atmış. Gamze'yi çıkmadan yakalamış, evdelermiş," dedi Mert sessizce.

Başımla kısaca onayladım. Tabii ki uyumadığını onu öptüğümde, içini çekmesiyle anladım. Kendini bana karşı çok çabuk ele veriyordu Gamzeli. Bu sefer peşimize takılmasına izin veremezdim. Peşimizden geldiğini anladığımda ona bir ders vermek istemiştim. Benim yanımda duracaksa göreceklerine de katlanması gerekiyordu. Gamze'nin dersini aldığını sanmıştım o gün ama daha detaylı olarak bir daha üstünden geçmem gerekiyordu anlaşılan.

"Ne gülüyorsun?" Semih'in yanımdan gelen sesiyle yüzümü sabit tuttum.

Ah be Gamzeli, aklıma geldiğin an yüzümü güldürüyorsun!

"Uğur nerede?" diye sordum. Ön tarafa ve arka tarafa bakınca göremedim.

"Önden gitti, gelir birazdan."

Her zaman ilerlerken gözcü olarak önden birini gönderirdik. Genelde sessiz hareket ettiğim için ben giderdim ama geride kalıp bu sefer herkesi görmem gerekiyordu. Uğur kısa süre sonra geri döndüğünde fabrikanın çevresinde yirmi adamın beklediğini söyledi. Sercan önlem konusunda yetersizdi ya da başka bir planı vardı. Yirmi kişiyi Semih, pusuya yattığı yerden hiç zarar almadan indirirdi. Sercan, Semih'in keskin nişancı olduğunu çok iyi biliyordu.

O adamları biz de öldürürdük ama yakından birebir dövüşe girdiğimiz için ses çıkardı ve hepsinin bir anda üzerimize atlaması kaçınılmaz olurdu. Sessiz olmak ilk gayemizdi. Geldiğimizi, bu-

rada olduğumuzu bilmemeliydiler. Arabayı uzağa park ettiğimiz için yürüme mesafesi uzamıştı. Demir fabrikasına geldiğimizde kendimizi çevredeki küçük ağaçlık alanda gizledik. Fabrikanın tüm ışıkları biz buradayız der gibi yanıyordu, bu bir tuzaktı. Sercan içeride yoktu ama bizi izleyeceği bir yerde olmalıydı.

"Kurt, saat iki yönü başını kaldır, ne görüyorsun?" Uğur'un sözleriyle dediği yere baktım.

"Yanıp, sönen kırmızı ışık, keskin nişancı var." Gözlerimi oradan ayırmazken yüksek bir ağacın tepesinde olan adam görünmüyordu.

"Şeytan diyor aç taramalıyı, sektire sektire indir hepsini." Semih'in heyecanlı sesiyle iki gündür evde kaldığımız için sıkıldığı belli oluyordu.

"Bunlar iyi kum torbası olur aslında ama bir iki yumruktan sonra patlar." Ercan'ın alıcı gözüyle baktığı adamları inceledim ben de.

"Ortadaki iyi gibi, beş yumruk veriyorum ben," dedim. Semih'ten hâlliceydi, boy olarak aynı olsalar da Semih daha baskındı gövde olarak.

"İddia?" Mert'in soran sesiyle derin bir nefes verdim.

"Maalesef, geri dönüyoruz. Nasıl olsa hepsini bulacağız ama öncelik Sercan'da," dedim.

Geri çekilerek, geldiğimiz gibi sessizce minibüse döndük. Evin yolunu en iyi ben bildiğim için şoför koltuğuna geçtim. Bu gece hepsini öldürebilirdik ama biz Sercan'ın Uğur'a güvenmesini istiyorduk. Şimdi ortaya çıksak yaptığımız bütün plan boşa çıkardı. Arabayı çalıştırdığımda Gamze'ye geri dönüyordum.

GAMZE'DEN

Keki fırına verip, çikolata sosunu yapmaya başladım. Emre'yle olan nişanımızı düşünürken yüzümdeki gülümseme büyüdü. Parmağımda uyurken bile çıkarmadığım yüzüklere kaydı bakışla-

rım. Kurt'a söz vermiştim, yüzüklerimi bir daha dışarıya çıkarken çıkartmayacaktım.

Başımı kaldırıp saate baktığımda üçü gösteriyordu. İçimi çekerek karıştırdığım sosu, kıvamının koyulaşması için buzdolabına koydum. Mutfak tezgâhının üstünü de toplayınca biraz daha kendimi oyalamıştım. Fırını kontrol ettim, pişen keki çıkartıp tezgâhın üstüne ılıması için bıraktım. Ellerimi yıkayıp, mutfaktan çıktım.

"Gamze, pencerenin önünden bir gölge geçti," diyerek bana doğru ilerleyen Mine'yle hızla pencerelere baktım.

"Emre'yi arıyorum," dedim direkt.

Elime telefonu almıştım ki kapının kilidinin sessizce dönmesiyle arama tuşuna basıp, telefonu Mine'ye verdim. Belimdeki silahı çıkartırken Mine'yi de alıp, üçlü koltuğun arkasına saklandım. Açıkta hedef olmaktan iyidir en azından. Sessiz adımlar salonun içinde yankılanırken, Mine'yle göz göze geldik.

Telefonu bana doğru tuttuğunda Emre'nin telefonu açtığını gördüm. Konuşamazdık, bu yüzden telefonu Mine'nin elinden aldım, kapatıp mesaj kısmına girerek "ACİL DURUM!" mesajı gönderdim. Bu Emre'nin telefonumda ayarladığı bir şeydi. Ne zaman tehlikede olsam bu mesajı göndermemi istemiş, ana ekranda kısa yola eklemişti. Mesajı gönderdikten sonra telefonu Mine'ye verip, silahımı sıkıca tuttum. Artık adım sesleri çok yakından geliyordu.

"Yukarı bakın, buradalar," diyen boğuk sesi duymamla gerildim. Konuşan kişiyi sanki bir yerlerden hatırlıyordum. Beynimde şimşekler çakarken, Sercan'ın beni götürdüğü evdeki adamlarından birisi olduğunu anladım.

Gözüm kararırken, silahı daha sıkı tuttum. Tek başıma olsam, buradan belki çıkabilirdim ama yanımda Mine vardı. İkimizin görülme şansı daha yüksekti. Bize doğru gelen adım sesleriyle, nefesimi tuttum. Koltuk duvarla aramızda olduğu için açık bir alanda değildik ama biri yukarıdan baksa bizi görebilirdi.

"Üst katta kimse yok," diyen bir başka sesle, belki giderler diye umdum.

"Arka bahçeye çıkmış olabilirler, mutfak kapısı açık."

Fırının sıcaklığından bunalınca mutfağın bahçe kapısını açık bırakmıştım. Oradan çıkmak hiç akıllıca değildi şu anda çünkü evin etrafını sarıp, sarmadıklarını bilemezdik. Düşün Gamze, sen bir yol bulursun.

"Bahçeye çıkın, diğerlerine de söyle evin etrafını arayın hemen!" İlk duyduğumuz sinirli sesle birlikte birkaç kişi hareket etti.

Ev yine sessizliğe büründüğünde koltuğun kenarından baktım. İçeride sadece bir kişi vardı. Arkası bize dönük olduğu için görüş alanında değildik. Geri çekilip, Mine'ye baktım. Elimle sus işareti yaparken başını iki yana salladı. Silahımın emniyet kilidini açtım. Bizi burada bulmaları uzun sürmezdi.

Kenardan tekrar baktığımda adam telefonunu çıkarttı, birini arıyordu. "Efendim arıyoruz, bulacağız kısa süre içinde," dediğinde en iyi zamanlama olduğuna karar verdim. Durduğum yerden hızla çıkarak boyu benimle neredeyse aynı olan adamın başına silahı dayadım. Diğer elimle belindeki silahı aldım.

"Mine buraya gel," dediğimde koltuğun arkasından çıkıp gelen Mine'ye diğer silahı uzattım.

"Eğer kıpırdarsa onu kasıklarından vur," dedikten sonra, ağzı açık kalan adamın elindeki telefonu aldım.

"Sizin yapacağınız işi sikeyim, alt tarafı iki kadını alacaksınız!" Sercan'ın delirmiş gibi bağıran sesiyle gülümsedim. Bu adam benim deli yanımı ortaya çıkartıyordu.

"Küfür yok," dedim ciddi bir sesle.

"Gamze?" Sesindeki şaşkınlıkla gülümsemem genişledi.

Evin bütün kapılarını kapatıp, önüne bir şeyler koyarken Sercan'la konuşuyordum bir yandan da. Emre gelene kadar oyalamam gerekiyordu. Görünüşe göre tuzak Emre'ye değil bana kurulmuştu.

"Gamze değil, ben ecelin. İtlerini göndermek yerine karşıma çıksaydın keşke, çok alındım bak," derken bahçe kapısının önene çekmeceli büyük dolabı itiyordum.

"Karşına çıkmıştım, hatırlasana. Dur en son şey diye bağırıyordun; 'öldürürüm kendimi.' Doğru hatırlıyorum değil mi Gamze?"

Nefesim kesilirken bunu bana yapmasına izin vermeyecektim. Bir kere canımı yakmıştı, bir kere canımı almıştı ama bu sefer olmazdı. Mutfaktan çıktıktan sonra Mine'nin silah tuttuğu adama baktım. Belime koyduğum silahı çıkarttım.

"İyi dinle, senin sonun da böyle olacak," dedikten sonra adamın kasıklarına ateş ettim.

Acıyla bağırırken diğerlerinin onun sesini duyacağına emindim ama umurumda değildi. Bu adamı hatırlamıştım, o gün beni odaya götürmek için kollarımdan tutan adamlardan biriydi. Elleri kasıklarını bulurken asla pişman değildim. Benim çocuğum olmayacaktı değil mi? O zaman bana bunu yapan hiçbirinin olamazdı.

"Bu pisliğe yapacaklarım, sana yapacaklarımın yanında hiçbir şey! Seni organından tavana asacağım, üzülme aç kalmazsın, bunlardan kestiklerimle besleyeceğim seni!"

Telefon yüzüme kapanırken güldüm. Korkmuş muydu o?

"Sen de çeneni kapamazsan ikinci kurşun beynine gelir," dedim omuz silkip.

Ben hâlen diğerlerinin neden gelmediğini merak ederken, kapının zorlanması bir oldu. Önüne koltuğu çektiğim için açılmıyordu şu an ama her an açabilirlerdi.

"Mine üst kata çık, kim gelirse ateş et!" dedim kolundan tuttuğum gibi merdivenlere iterek.

"Birlikte gideceğiz," dedi kolumu tutarak.

"Git, söz geleceğim," dediğimde başını salladı.

Mine yukarı çıkarken yerde yatan adamı kenara çektim sürüyerek. Tam o anda kapı açıldı. Elinde silahı bana doğru tutan adama baktım. Ben de silahımı yerde yatan pisliğe tuttum.

"Geri çık yoksa öldürürüm." Sesimdeki soğuk tınıyla ben bile ürktüm.

"Onun ölüm emri çoktan verildi." Silahın namlusunu benden çekip yerde yatan adamın kafasına sıktı.

Adam alnına yediği kurşunla ölürken, ben cansız bedenine bakıyordum. Karşımdaki adam bana yaklaşırken silahımı kaldırdım. Beni vurmak istese çoktan vururdu, Sercan ölmemi istemiyordu. Kaşlarım çatıldı, anlamıyordum.

"Seni öldürmeyeceğim, silahını bırak," dedi bana doğru adım atarak.

Ona gülümseyerek baktığımda, kaşlarını çattı çünkü benim gördüğümü görmüyordu.

"Ama ben seni öldüreceğim!" Kurt bastığı tetikle başından vurmuştu pisliği.

Silahımı indirirken Kurt'un arkasından diğerleri de içeriye girdi. Yerde yatan adamlara baktığımda biraz önceki cesaretim kaybolmuştu. Silahımı belime koyup, derin bir nefes aldım.

"Gamze bana bak sadece." Emre'nin sözleriyle bakışlarımı sadece gözlerine odakladım. Yanıma gelip elimden tuttuğunda beraber diğerlerinin yanına gelmiştik.

"Mine üst katta, tek başına," dedim.

Mert, "Ben bakarım," diyerek hızla merdivenlere yöneldiğinde gözlerim büyüdü, ben daha konuşamadan çıkmıştı merdivenleri.

"Ona geleni vur dedim!" Bağırmamla birlikte silah sesi duyuldu.

"Aşk yarasıdır bu ilaç kapatmaz
Verdiğin teselli beni avutmaz
Dermanı yârdadır sende bulunmaz
Boşuna benimle uğraşma doktor."[*]

Semih mırıldanırken herkes gülecek duruma gelmişti. Mert ve Mine arasındakileri fark eden tek ben değilmişim demek ki.

[*] Sözlerini Şakir Askan'ın yazdığı Doktor adlı şarkıdan.

"İyiyim," diye bir ses duyuldu Mert'ten. Biraz sonra ikisi de aşağıya indi. Mert'in elinde Mine'ye verdiğim silah vardı.

Mert, "Kötü bir nişancı olduğuna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Gelen ben olmayabilirdim de," dedikten sonra gözlerini Mine'den çekti.

"Kusura bakma, her gün silahlı saldırıya uğramadığım için öğrenemedim." Mine'nin aksi sesiyle Mert gülecek gibiydi. Onu sinirlendirmeyi seviyordu çünkü Mine'den ancak bu şekilde bir tepki alıyordu.

"Bunlar ne olacak?" dedi Ercan yerdekilere bakarak.

"Vural gelir birazdan. Bahçeye çıkalım diyeceğim ama oranın da buradan farkı yok," dedi Kurt.

"Mutfağa gidelim, çikolatalı kek yapmıştım," dedim omuz silkip.

"Sonunda Gamze'yi de delirttiniz, aramıza hoş geldin." Uğur'un başını iki yana sallayarak söylediği sözlerle hepsi güldü.

Oturup, ağlayacak devri kapatmıştım artık. Yeterince ağlamıştım Emre'nin kollarında. Şimdi kaybettiklerimin intikamını almam gerekiyordu. Hep beraber mutfağa geçerken, Emre elimi sıkıca tutuyordu hâlâ. Elini bırakıp, dolaptan çikolata sosuna çıkartım. Hepsi sandalyelere yerleşirken, Mine servis tabaklarını hazırladı. Çikolata sosunu döktüğüm keki kesip, tabaklara paylaştırdım. Mine'yle tabakları servis yaptık. Ne güzel bir nişan sabahıydı böyle.

"Enfes olmuş," diyerek ilk Semih beğenisini dile getirdi. Diğerleri de onaylayan şeyler söylediler.

Emre'nin yanına tabağımı alıp oturdum ben de. Beraber keklerimizi yerken birden kapı açıldı. Vural elinde silahıyla, bizi oturmuş kek yerken gördüğünde şaşkınlıkla donup kaldı.

"Merak etme sana da bir dilim ayırdım," dedim tezgâhın üstündeki tabağı işaret ederek.

"Siz delirmişsiniz," dediğinde herkes kekini yemeye devam etti. İşin garip yanı Vural da tezgâhın üstündeki tabağı alıp boş sandalyeye oturdu.

İçeriden sesler geliyordu, cesetleri kaldırıyorlardı. Planımız boşa çıkmıştı, herkes düşünceliydi. Kurt'un beni asla yalnız bırakmayacağını düşünen Sercan, planını iyi kurmuştu. Başından itibaren Uğur'a inanmıyordu. Uğur gibi o da rol yapmıştı. Beni yeniden kaçırmak istemişti ama nedenini anlamıyordum. Bizden alacağı en büyük şeyi zaten almıştı, bundan fazlası ölüm olurdu ama o beni öldürmek istememişti.

Çatalımı tabağıma koyup, Emre'ye döndüm. Belli etmese de aynı şeyleri hatta daha fazlasını düşündüğünü biliyordum. Bizim burada tek olduğumuzu biliyorlardı, Emre'nin evden çıktığının farkındaydılar. Peki onlara bunu kim söylüyordu.

"Komitanum şimdu ne yapacağuz?" Dursun'un sorusuyla herkesin aklındaki düşünce dile dökülmüştü.

Cevabı Emre verdi.

"Iğdır'a dönüyoruz. En iyi saldırı, savunmadır. Bırakacağız bizim kalemizde bize saldırmaya çalışsın."

Geri dönüş planı yapılmıştı, Kurt kararını vermişti. Emre'nin geri çekilmesiyle, Sercan zafer kazandığını sanacaktı, yenilse de. Böylelikle hata yapacaktı zaten şu an zor durumdaydı. Herkes onun peşindeydi, kapana kısılmıştı. Onu kendi kalelerinde sıkıştıracaklardı.

Bir adamın gelip, Vural'a haber vermesiyle temizliğin bittiğini öğrendik. Odalarımıza çıkıp, eşyalarımızı toplamak üzere ayrıldık. Emre'yle odaya girdiğimizde yine kapıyla kendisi arasına sıkıştırdı beni.

"İyi atış Gamzeli," dedi yüzüme gelen saçlarımı kenara çekerek.

"Nereden anladın?" dedim nefesi yüzüme değerken, çikolata kokuyordu.

"Mine'nin atış konusundaki yeteneği ortada, benim vurduğum adam da başına hedef almıştı çünkü öldürmekti amacı. Ama senin amacın hem hayatta tutmak hem de acı çekmesini sağlamaktı." Gözlerime bakarken, olayları çözme şekline bir kez daha hayran kaldım.

"O pisliği hatırladım. Sercan'ın bizi götürdüğü yerde kaçmamam için beni tutuyordu. O yatağa kollarımdan bağladı beni."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle gözleri daha çok alev alev yanan Kurt, yumruk yaptığı elini kapıya geçirdi. Kapı yumruğunun etkisiyle içeriye göçüp, kırıldı. Derin bir nefes alıp, alnını alnıma dayadı.

"Kolay öldü, çok kolay," dedi buz gibi bir sesle.

Bence de kolay ölmüştü ama olanla ölene çare olmazdı. Ben de artık olanları bırakmış, ölenlerle ilgilenmeye başlamıştım. Daha çok öldürmekle ilgileniyor olmam benim suçum değildi.

"Başladığımız yere geri dönüyoruz," diye mırıldandım, başını boynunun girintisine koyarak.

"Geri dönüyoruz ama tek farkla. Bir daha ayrılmamak üzere," dediğinde başını kaldırıp gözlerine baktım.

"Nasıl?" Emre yüzündeki gülümsemeyle cevap verdi.

"Benimle kalacaksın, abinle konuşacağım. Cahit abide seni kimse koruyamaz, üstelik o evde bir bebek var. Gün içinde de benimle askeriyeye geleceksin. Ayrılmaz bir ikili olacağız." Dudağını dudağıma değdirdiğinde geri çekildim.

"Abim de buna izin verecek? Burada bizi görmüyor olabilir ama orada izin vereceğini sanmıyorum," dedim tek kaşımı kaldırıp.

"İzin alan kim? Sorun senin güvenliğinse karşımda abin dahi olsa duramaz, dinlemem. Ayrıca seninle Seda'yı bir daha aynı ortama sokmayacak kadar akıllandı bence abin." Emre'nin gözlerine bakıp ciddi olup, olmadığını ölçtüm. Gayet ciddiydi.

"Peki, sana güveniyorum. İkna et abimi seninle kalmam için. Ona yalanlar söyleyebilirsin. Gamze hastalığına yakalandığın gibi mesela, bensiz kalırsan nefes alamadığını söyle, kandır onu," diye fısıldadım.

"Bu yalan olmaz ama onu ikna edeceğim. Yalanlar söyleyeceğim, seni asla öpmeyeceğimi söyleyeceğim mesela," dedikten sonra dudaklarımı öpüp geri çekildi. "Sana yaklaşmayacağımı söyleyeceğim," diyerek biraz daha yaklaştı bana. "Sonra geceleri

sana sarılmadan uyuyacağımı söyleyeceğim," dedikten sonra elleri belimi kavrayıp sıkıca sardı.

"Sen çok yalancı bir adamsın," dedim içimi çekerken.

"Ben çok yalancı bir adamım," dedikten sonra beni öpmeye başladı.

Kapının arkadan vurulmasıyla yerimde sıçradım. Emre beni arkasına alıp sinirle kapıyı açtı. Kimin geldiğini göremiyordum ama Kurt'un öfkesinden nasip alacağı kesindi. Neden bu adamla sürekli basılıyorduk biz?

"Emre hepimiz aşağıdayız sizi bekliyoruz." Şimdi yandın Ercan!

"Ercan geri dönelim bir hafta boyunca nöbeti sana kilitlemeyen Kurt'un gelmişini, geçmişini si..." derken arkadan belini cimcikledim. O gelmiş geçmişte ben de vardım.

"Ne yaptım ben şimdi?" diye itiraz etti Ercan.

"Siktir git lan, bir daha da gelme kapıya," dedi Emre yüzüne kapıyı kapatmadan önce.

Ellerimi yüzüme kapatıp inledim. Bu adam niye böyle beni utandırıyor?

Emre yüzüme kapattığım ellerimi çekti ve az önce sinirle bağırıp, küfretmemiş gibi gülümsedi. Peki ben ne yaptım? Tabii ki gülümsedim!

Emre'nin kolunun altından kaçıp bavulumu toplamaya başladım. Bu hareketime gülse de bir şey demedi. Güneş doğmuş, etraf aydınlanmıştı. Emre bavulları alınca ben de çantaları aldım. Beraber gecikmeli de olsa diğerlerine katılmıştık. Minibüse bindiğimizde kimse uyumadığı için herkes gözlerini kapatmıştı.

Minibüsü Vural kullandığı için ben de Emre'ye başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Havaalanına gidecektik, Vural bağlantılarını kullanıp bizim için uçak bileti bulmuştu. Emre de başını bana yaslayıp elimi tuttu. Ellerim yine soğuktu ama onun sıcaklığı ısıtıyordu her zamanki gibi beni. Derin bir nefes alıp verdim. Uykum gelmişti.

"Gamzelim hadi uyan." Emre'nin yakından gelen sesiyle gözlerimi açtım.

"Hadi uçağa bineceğiz," dediğinde herkesin indiğini fark ettim.

Minibüsten indikten sonra hep birlikte havaalanına doğru ilerledik. Emre bir an bile elimi bırakmıyordu ki zaten bunu istemiyordum. Bizi gören herkes gözlerini açmış bakıyordu. Yanımda uzun boylu ve kadınların dikkatini 7'den 70'e çekecek adamlar vardı. Beni ilgilendiren tek adamın ise eline yapışmış dibinden ayrılmıyorum.

Bilet kontrollerimiz yapıldıktan sonra bavullarımızı bagaja verdik. Uçağa bindiğimizde cam kenarında ben oturuyordum, yanımda Emre, onun yanında da Semih vardı. Arkamızda Uğur, Ercan, Dursun oturmuştu. Yan tarafımızdaki koltukta da Vural, Mert ve Mine vardı. Kalkış anonsundan sonra kemerimi bağlayıp, Emre'nin omzuna yattım. Bütün gece uyumamıştım neredeyse ve dün yoğun geçen bir nişan atlatmıştım. Emre kolunu bana doladığında rahat bir yer bulduğum için gözlerimi kapattım.

Yerimden kıpırdadığımda gözlerimi açtım. Emre'nin omzundan başımı kaldırdığımda yüzüne baktım. Uzayan saçları alnına dökülmüştü, uzun kirpiklerine değmek üzereydi. Sessizce nefesini verdiği dudakları hafif aralıktı. Sakalları, pürüzsüz tenini kaplamış, daha çekici hâle getirmişti tenini. Yüzüne dokunmak istese de Oynak Gamze'ye tabii ki izin vermedim!

Yan koltukta Semih oturuyordu ve gördüğü anda imalarından kurtulamazdım. Üstelik Emre benden daha fazla uykusuz kalmıştı, dinlenmesi gerekiyordu. Yan dönüp, başımı koltuğa yasladım. Yüzünü izledikçe huzur buluyordum. Özenle çizilmişti sanki her bir kirpiği. Göz kapaklarını araladığında beni görünce yüzünde tebessüm oluştu.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu bana bakmaya devam ederek.

"Biraz önce uyandım."

Uçağın iniş anonsu yapıldığında herkes toplanmaya başladı. Bizimkilere henüz Ankara'dan ayrıldığımı bile söylememiştim.

Acaba Emre'nin ailesiyle bizimkiler birlikte ne yaptılar? Annemi aradığımda bunu da sormak üzere aklıma not ettim.

Uçaktan indiğimizde bizi abim almaya gelmişti. Emre'nin ne ara haber verdiğini bile bilmiyordum. Abime sıkıca sarıldım, affetmiştim artık onu. Bavulları alıp askeriyenin büyük arabalarından birine bindik. Direkt askeriyeye gidecektik anlaşılan, Mine de bizimle gelmişti.

Abim "Nasılsın prensesim, gece bir şeyler olmuş?" dediğinde Emre'ye baktı bir an.

"İyiyim abi, sorun yok," dedim.

Şoför koltuğunda askerlerden biri oturuyordu. Arabayı çalıştırdığında, askeriyeye gitmek üzere yola çıktık. Yol boyu abime olanları anlattı Emre. Abim bazı yerlerde sorular sordu, özellikle Mine ve beni yalnız bırakması konusunda oldukça sinirlenmişti. Ben de o an öğrenmiştim Vural'ın ayarladığı ekibin aslında evin çevresinde bizi koruduğunu. Onları da sessizce etkisiz hâle getirmişlerdi. Allah'tan ses olacağı için öldürmek yerine bayıltmışlardı.

Askeriyeye geldiğimiz saat çok erken olduğu için doğrudan Haşim Albay'ın odasına çıktık. Mine ve ben Emre'nin, Semih'le paylaştığı çalışma odasında oturduk. Rapor işlerinden gram anlamıyordum zaten. Vural ve abim de onlarla girmişti odaya.

Biraz sonra kapı çalındı ve içeriye elinde tepsiyle bir asker girdi. "Kurt komutanım gönderdi," dedi. Elindeki tepsiyi Mine ve benim ortamdaki sehpaya bırakıp çıktı. İki bardak çay ve tabakta tost vardı ikimiz için. Düşünceli nişanlım benim.

Kekten başka bir şey yemediğimiz için oldukça acıkmıştım. Mineyle sıcak çaylarımızı içip, tostlarımızı yedik. Saat ona geldiği için annemlerin uyanmış olduğunu düşünüp aradım. Uzun anlaşılar sonunda çok da fazla şey söylemeden güvenlik sebebiyle Iğdır'a abimin yanına geri geldiğimizi söyledim. Annem en sonunda rahat bir nefes verdiğinde tekrar arayacağım diyerek kapattım. Zeynep anneyi ayrıca arayacaktım artık, yola çıkmışlardı. Kapı açıldığında içeriye Emre girdi.

"Hadi gidiyoruz Gamzelim. Mine sen de gel istersen. Ne yapacaksın burada?" dedi Emre. Mine normalde Ankara'da yaşadığı için burada nerede kaldığını ben de bilmiyordum.

"Aslı'ya geçeceğim. Bir dava hakkında konuşmamız gerekiyor," dediğinde Emre başıyla onayladı.

Mine'yle kısaca sarıldık. Gitmeden önce tekrar görüşelim dediğimde onayladı beni. Emre kenarda duran bavullarımızı aldığında birlikte çıktık odadan. Koridorda Mert'i görünce seslendim.

"Mert beklesene bir dakika," dediğimde sağa dönecekken olduğu yerde durdu yanına gidene kadar.

"Mine, Emre'nin çalışma odasında. Arkadaşına gidecekmiş ama kızın arabası burada yok. Şimdi taksiyle uğraşmasın, sen bıraksana," dedim.

"Tabii," derken gözleri parladı.

Mert yanımızdan ayrılırken biz merdivenlere yönelmiştik. Emre'nin gözlerini üstümde hissetsem de dönüp bakmadım. Sonuçta Mine'yi kardeşi gibi seviyordu, belki bu duruma karışmamı istemeyebilirdi.

"Yine aklından neler geçiyor?" dedi sonunda.

"Hiç canım, bırakalım da kız taksilerde mi sürünsün. Laf aramızda sevgilim, taksiler çok pahalı," dedim elimi kalbimin üstüne koyup iç çekerken. O yetmiş lirayı unutmayacaktım.

"Öyle olsun sevgilim," dedikten sonra bana hiç inanmamış gibi tek kaşını kaldırdı.

Arka taraftaki otoparka geldiğimizde Emre bavullarımızı bagaja yerleştirdi. Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi taktım. Emre yan koltuğa oturunca, kapıyı kapatıp, arabayı çalıştırdı. Radyoya uzandığımda beklemeden açtım.

Ah nasıl da güzel belinde o gamze,
Can yakıyor her gördüğümde.

Ses tuşuna yüklenip sesini açtım iyice, madem batmıştık neden dibi görmüyorduk? Şarkıyı söyleyen kişi vur patlasın, çal oy-

nasın derken ben de omzumu Emre'nin omzuna vurduğumda güldü. Askeriye ile lojmanların arası çok kısa sürdüğü için şarkı bittiğinde gelmiştik.

"Yeğenini görmek ister misin? Yarın benimle askeriyeye geleceğin için göremezsin," dediğinde gülümsedim.

"İsterim, biraz seveyim, çok özledim," dedim hevesle. Minik bebeğin kokusunu içime çekmek bile yeterdi.

Abimin evinin önünde arabayı durdurunca birlikte indik. Emre, rahatsız etmek istemediğini söyleyerek bekleyeceğini söyledi. Ben de Seda'nın şimdi ne yumurtlayacağını bilmediğim için kabul ettim. Zaten on dakika görsem yeterdi. Emre cebinden sigarasını çıkartırken, ben de kapıya vurdum. Zili çalmamıştım, bebeğin uyuduğunu düşünerek.

"Gamze?" dedi Seda kucağında Turan'la kapıyı açtığında.

"Sana da merhaba," dedim ayakkabılarımı çıkartıp içeri girerken. Yoksa o kapıda yarım saat dikerdi beni.

"Ne zaman geldin?" dedi yüzünü asarken.

"Sabah geldim, şimdi de abimin yanından geliyorum," dedim. Banyoya ilerleyip elimi yüzümü iyice yıkadım.

"Turan'ı alayım, anlaşmayı hatırla," dedim kollarımı uzatarak.

"İyi ben de biraz uzanırım, gece boyunca uyumadı," dedi bebeği uzatarak.

"Uyu sen," dedim, işime gelirdi benim.

Seda yatak odasına giderken bana boncuk boncuk bakan minik bebekle mest oldum. Uzun uzun sevdikten sonra bakışlarım saate kayınca yarım saatin geçtiğini gördüm. Pencereden baktığımda Emre arabada oturmuş beni bekliyordu hâlen. Turan kucağımda uyuyakalmıştı.

Seda'nın yanına bırakmak için odaya ilerliyordum ki Seda elinde telefonuyla çıktı odadan. Bağırıp, ağlayıp duruyordu. Ben daha ne olduğunu anlamadan Turan'ı kucağımdan aldı. Bir yandan saçma sapan şeyler söylüyor bir yandan da ağlıyordu.

"Ne oldu? Birine bir şey mi oldu?" dedim ben de panikle.

"Çocuğumu kaçıracaktın değil mi? Abine yaptığın gibi onu da bana karşı dolduracaktın!" Bağırmasıyla Turan uyanmış ağlamaya başlamıştı.

"Seda kendine gel, bak bebeği de korkutuyorsun," dedim sakince.

"Defol git evimden!" Turan'ı koltuktaki yerine bıraktığında üstüme yürümeye başladı.

"Seda sakin ol, saçmalıyorsun şu an!" Koluma sıkıca yapıştığında sabrımı zorluyordu artık.

"Uyandığımda Turan yoktu, sen aldın yanımdan değil mi? Onu götürmek için geldin!" Beni kapıya doğru ittiğinde çıldırmış gibiydi.

"Sen iyice fazla oldun." Yüzüne attığım tokatla yere düştü.

Kapının ve zilin sürekli çalmasıyla kapıya yürüdüm. Emre kaşları çatık bir şekilde bana bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kolumdan çekilmemle Seda'nın tırnaklarını bileğimde hissettim. Canım acırken acıyla inledim, dikiş yerlerimi sıkmıştı.

"Lanet olsun sana Seda!" diye bağırıp, saçına yapıştım. Saçlarını çekerken o 1.50'lik boyuyla benim saçlarıma uzanmaya çalışıyordu.

Emre belimden tutup beni geriye çekerken, Seda'nın saçları da benimle geliyordu. Açık kapıdan içeriye giren abimle derin bir nefes aldım. Seda'nın saçlarını bir kez daha yolup bıraktığımda abim de Seda'yı elimden alıp geriye çekti.

Abimin bana bağırmasını beklerken Seda'nın kolundan tuttuğu gibi koltuğa bıraktı. Yüzünden ne kadar sinirli olduğu anlaşılıyordu ama ben rahattım. Sonunda kendini bana dövdürmüştü.

"Emre, Gamze'yi alıp çık, Seda'yla konuşacağız biz. Prensesim yanına geleceğim."

Abimin sözlerinden sonra Emre belimden tutup dışarıya çıkardı beni. Seda'dan nefret ediyordum! Bileğimdeki sızıyla içimi çektim. Emre hemen durup, üstümdeki gömleğin kol düğmesini açtı. Beyaz bandajın üstüne çıkan kanı gördüğünde küfür mırıldandı.

Gömleğimin kolunu geri katlayıp, arabanın kapısını açtı. Ben bindikten sonra kapımı kapattı, bileklerim gerçekten acıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Emre.

"Çok iyiyim, rahatladım sanırım."

Arabaya bindikten sonra Emre beklemeden çalıştırdı. Oldukça sinirli olduğu için konuşmuyordu ama arka arkaya küfürler ettiğini duyuyor gibiydim. Çünkü o an ben de Seda'ya ağzıma geleni sayıyordum.

Ben eve gideceğiz diye beklerken Emre, askeriyeye geri dönmüştü. Arabadan indikten sonra elini belime koydu, birlikte revire doğru ilerlediğimizde buraya neden geldiğimizi de anlamış oldum. Daha önce de geldiğim için yolu biliyordum ama o zaman küçük bir parmak kesiği için gelmiştik şimdiyse büyük ve derin kesikler için.

Emre kapıda bekleyen kimse olmadığı için açıp içeri girdi. Elimi tutup, nazikçe beni de içeriye çektiğinde derin bir nefes verdim. İlkinde o dikişlerin nasıl atıldığını hatırlamıyordum, umarım dikişler açılmamıştır. Yoksa o dikişleri tekrar attırdıktan sonra bir daha açılması pahasına Seda'yı tekrar dövmeye gidecektim.

"Emre ne oldu?" dedi doktor bizi gördüğünde. Kırklı yaşlarında hafif kırlaşmış saçlarıyla, gözlüklü biriydi. Benden kısaydı, 1.70 olabilirdi boyu.

"Yaman abi, önce tanıştırayım Gamze, nişanlım olur. Gamze, Yaman abi de askeriyenin doktoru," dedi Emre.

"Memnun oldum," dedim tebessüm etmeye çalışarak.

"Hatırladım, bizimkilerin öğretmenisin değil mi? Emre, Cahit Üsteğmen'e rağmen seviyor demişlerdi bizim haylazlar," dediğinde içimi çektim. Bir de kadınlara dedikodu yapıyor derlerdi.

"Abi Gamze'nin bileğinde kesikler var, duşa kabin patlamış evlerindeki. Doktor dikiş attı ama biraz zorladı sanırım, bir baksana." Emre durumu toparlarken, doktor oturmam için sedyeyi gösterdi.

Kurt, kol düğmelerimin ikisini de açıp, gömleğin kollarını yukarıya doğru çekti. İyi ki gömlek giymiştim, yoksa çıkartmamda sorun olacaktı. Doktor sargılarımı açarken, kanayan bileğim fazlasıyla acımıştı. Islak kanla birlikte sargıya yapışmıştı bileğim. Emre bir an bile yanımdan ayrılmazken derin nefesler alıyordum.

"Dikişler açılmamış ama biraz daha zorlasan açılırmış. Kavgaya mı girdin böyle?" Doktorun demesiyle "Bir de karşı tarafı gör," dememek için dudaklarımı ısırdım. Seda'nın lakabı bundan sonra kelaynak olabilirdi.

"Yok Yaman abi, kavga kim ben kim," dedim dudak bükerek.

Emre başını iki yana sallarken sen iflah olmazsın bakışları atıyordu bana. Bileklerime tekrar pansuman yaptıktan sonra geri sardı Yaman abi. Kuvvetli bir ağrı kesici verdi, bugün ağrım olacağı için. Emre'yle revirden çıktıktan sonra geri arabaya bindik.

"Abimi nasıl ikna ettin, sende kalmam için?" diye sordum merakla.

"Ona yalanlar söyledim," derken bana yandan bir bakış attı.

"Gerçi bugün olanlardan sonra ya Seda'yı ya beni koyacaktı kapının önüne," dedim omuz silkip.

"Seni koymasını tercih ederdim ki hemen kapayım," dediğinde güldüm.

Eve geldiğimizde Emre arabayı park etti. Beraber indiğimizde bavulları alıp evin anahtarını bana verdi. Daha önce evine geldiğim hatta kaldığım için rahattım. Kapıyı açtığımda birlikte içeriye girdik, Emre bavulları girişe bıraktı. Kapıyı kapattığında baş başa kaldık. Üstümdeki ceketi çıkartıp ona döndüğümde kollarının arasına girdim.

"Kurt, kuzuyu kaptı," dedi gülerek. Yanağıma öpücük bıraktıktan sonra çekildi. Sen bir Oynak Gamze'yle tanış sonra görürüz kim Kurt kim Kuzu.

Emre bavulları yukarı çıkarırken, ben de mutfağa geçtim. Ben bir şeyler yemiştim ama Emre henüz yememişti. Çay suyu koyup, buzdolabını açtım. Alışveriş yapmamız gerekiyordu. Dolabın boş

olması tabii normaldi bir haftadır burada olmadığımız için. Çürüyen sebzeleri poşete koyup çöpe attım. Patates bulduğumda kızartmak için çıkardım. Emre, ekmek alırsa patates kızartması kahvaltı için idare ederdi.

"Yorma kendini," dedi Emre mutfağa girdiğinde.

"Savaştan çıkmadım, alt tarafı Seda'yı dövdüm."

Patatesleri soyarken, Emre çayı demledi. Bıçağı benden daha iyi kullandığı için, hızlıca dilimledi soyduklarımı. Patatesleri kızartmak için tavaya koyduğumda Emre ekmek almak için çıktı. Abim uğrayacağını söylemişti zaten birazdan gelirdi. Ekmek büfesi iki dakikalık yerdi ve pencereden bakınca görünüyordu.

Masaya bardak, çatal koyduktan sonra patatesleri çevirdim. Üstümü değiştirmek için üst kata çıktım. Bavulumu açıp eşofman takımımı çıkarttım giymek için. Emre'nin anahtarı vardı zaten. Aşağıya indiğimde kızaran patatesleri tabağa aldım. Pencereden baktığımda abimin ve Emre'nin biraz ileride konuştuğunu gördüm.

Gözlerim biraz ileriye takılınca yutkunamadım. Nefesimi tutup, kapıyı açtım hızlıca ve dışarıya koştum. Nefes nefese kalmışken Emre kollarımdan tutup yakaladı. "Ama o ölmüştü," diyebildim sadece sonrasında gözlerim kararadı.

BÖLÜM 11

EMRE'DEN

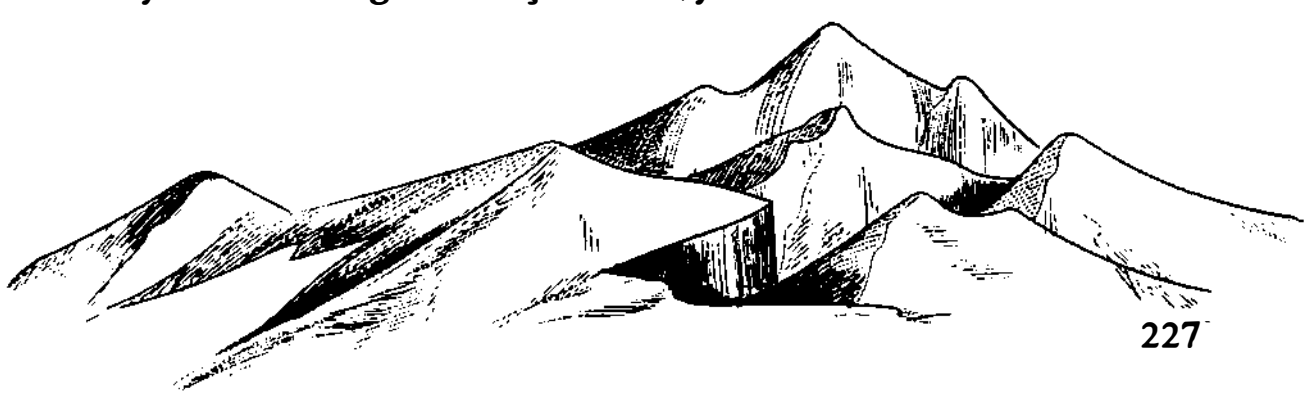
Ekmeği almış, eve geri dönerken bana doğru gelen Cahit abiyi görünce durdum. Seda ve Gamze'nin kavgası hiç iyi olmamıştı. Gamzeli ne kadar tırnaklarını çıkartsa da bilekleri hasar almıştı. Cahit abinin de ne kadar zor durumda kaldığını görüyordum. Yapabileceğim ilk şey Gamze'yi, Seda'nın kötülüğünden uzak tutmak olacaktı. Bunun için de Cahit abiyle sıkı bir konuşma yapmalıydım.

"Ne yaptınız?" diye sordu Cahit abi yanımıza geldiğinde.

"Bileklerine baktırdım, dikişler açılmamış ama kanaması vardı. Pansuman yaptırınca eve geri geldik. Sende durumlar nasıl abi?" dedim, eve doğru bir bakış atarak.

"Sinir krizi gibi bir şey geçirmiş, psikologdan randevu alacağım Seda için. Gamze'den uzak durması için her şeyi yapacağım. Doktorun önerisine göre ilerleyeceğim, ne yapacağımı ben de bilmiyorum."

Cahit abinin sözlerinden anlaşılıyordu durumu. Henüz küçük bir bebek söz konusuydu üstelik. Seda ne yaparsa yapsın şu an Turan'ın ona ihtiyacı vardı. Gamze zaten Seda'yı görmek istemiyordu kesinlikle. Turan'ı görmek isterse Cahit abi bize getirirdi. Kısa yoldan bulduğum tek çözüm buydu.

Sürekli eve doğru bakıyordum, gözümün önünden ayırmak istemiyordum Gamze'yi. Pencereden baktığını gördüm ama bana bakmıyordu. Bakışları sabit bir şekilde donup kalırken kaşlarımı çattım. Gamze pencereden çekildiğinde arka tarafa baktım ama kimse yoktu.

Biraz sonra kapı açılıp Gamze çıktığında yüzünde boş bir ifade vardı. Bize doğru koşarken üstünde mont bile yoktu, evde giydiği terliklerle çıkmıştı dışarıya. Cahit abi de benim gibi Gamze'yi izliyordu. Yanımıza gelmeden iki adım atıp yanına ilerledim.

"Ama o ölmüştü," dedi. Kollarından tuttuğum anda düşecekken kucağıma aldım. Gözleri kapanmış, bilinci gitmişti.

Hızla eve doğru ilerlerken, Cahit abi de benimle geliyordu. Gamze'yi salondaki kanepeye yatırdım. Nabzına baktığımda normal bir şekilde atmasıyla derin bir nefes aldım. Teninin rengi kül gibiydi, başı yana doğru düşmüştü.

Telefonumu çıkartıp, Semih'i aradım, doktor bulması için. Iğdır'da tek tanıdığım doktor Yaman abiydi. O da yaralanmalarla ilgileniyordu daha çok. Semih'e kısaca Gamze'nin bayıldığını ve acil olarak doktor getirmesini söyledim. Telefonu kapattıktan sonra Cahit abiyle Gamze'nin başında bekledik.

"Kendine geliyor," dedim gözlerini açtığında.

"Prensesim nasılsın?" Cahit abinin sorusuyla Gamze abisine baktı.

"İyiyim abi," dedi kısık bir sesle.

"Bir şey istiyor musun?" diye sordum elini tutarak.

"Uyumak istiyorum." Gamze oldukça yorgun bir şekilde cevap verince derin bir nefes aldım. İyi değildi.

"Tamam, hadi yukarı çıkartayım seni biraz dinlen."

Gamze yattığı yerden doğrulduğunda belinden tuttum. Bedenini bana yasladığında beraber merdivenlere doğru yöneldik. Üçüncü basamağı çıkıyorduk ki Gamze'yi kucağıma aldım. O kadar bitkindi ki bir anda ne olduğunu bile anlamamıştım. İyi gö-

rünüyordu ben evden çıkmadan önce. Sadece beş dakika yoktum yanında, o arada ne olmuştu ki?

Derin bir nefes alıp, kokusunu içime çektim. Yüzüne düşen saçları, göğsüme yasladığı başı, titreyen elleriyle beni mahvediyordu. Bir kadın hem bu kadar cesur hem de bu kadar yaralı olur muydu? Oluyordu işte.

Kapıyı açtığımda yatağın üstüne bıraktım Gamze'yi. Bacaklarını kendine doğru çekip, ellerini dizlerinin arasına koydu. Üstüne pikeyi örttüğümde bile gözlerini açmadı. Elini tutup yanına bir sandalye çekip oturdum. Yüzüne gelen saçlarını çektim.

"Ölü biri nasıl yaşar?" Sorusuyla birlikte yutkundum, sayıklıyor gibiydi.

"Kimdi gördüğün Gamze?" Ona doğru yaklaşıp, sessizce fısıldadım.

"Kafasından vurdu onu. Çok kan aktı, çok kan... Benim elimden her şeyi alan adamdı o Kurt. Bana iğneleri yapan adam. Gördüm arkanda duruyordu, o da bana bakıyordu."

Gamze'nin acı çeken sözleriyle birlikte içim yandı. Elimi sıkıca tutuyordu, sanki bıraksa yok olacaktım. İlk defa Gamze'nin korkusunu hissettim. Söylediği adamın cesedini bulmuştuk. Sercan onu biz bulmayalım diye öldürtmüştü. Eğer o adamı bulursak tedavi için bir şansımız olabilirdi çünkü. Gamze hayal görüyordu ama en çok da bu yüzden üzülüyordum. Keşke gerçek olsaydı da onu görmüş olsaydı. Bir şansımız olabilirdi ama o adamın cesedini görmüştüm.

"Peki yanılıyor olabilir misin?" diyor Kurt. Belki de sana öldü diye gösterdikleri adam aslında Gamze'ye bunu yapan şerefsiz değil. Sercan'ın içeride hâlen adamları olabilir, bu ihtimali hepimiz biliyorduk. Gamze doğru görmüş olabilir, belki başka bir doktor daha vardı. Biri ölürken diğerini yanında getirmiştir. Gamze'nin psikolojisini tamamen alt üst edip ona inanmamamı sağlamak istiyorsa olabilir. Iğdır'a döndüğümüzü kesinlikle biliyor-

du, Gamze'yi orada tam anlamıyla koruyamadığımı anlamıştım. Gamze'ye güvenecektim ne olursa olsun.

Kapı hafifçe vurulunca, Gamze'nin elini bırakıp ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda Semih ve yanında bir adam vardı. Kenara çekilip, geçmesi için yer verdim. Doktor girdikten sonra Semih "Ben aşağıdayım," dedi. Başımı sallayıp onayladım.

"Hamilelik şüphesi var mıydı hanımefendinin? İlk aylarsa baş dönmesi, göz kararması çok olur," dedi doktor.

"Hayır, nişanlıyız henüz evlenmedik. Gamze, bu ara zor bir dönemden geçiyor. Psikolojik olarak çok yıprandı bu süreç içinde," dedim zor da olsa sorusuna cevap vererek.

Doktor muayenesini yapana kadar bekledim. Gamze anlamsız şeyler sayıklamaya başladığında sakinleştirici iğne yaptı. Muayene ettiğinde herhangi bir şeyi olmadığını tamamen psikolojik olduğunu onayladı. Bileklerini sorduğunda intihar olabileceğini düşündüğünü tahmin etmesi zor değildi. Gamze'nin şu anki durumunda bunu düşünmesi de normaldi. Yaman abiye söylediğim yalanı ona da söyledim.

Doktor odadan çıktıktan sonra ben de Gamze'nin üstünü tekrar örtüp çıktım. Ücretini ödedikten sonra Semih doktoru götürmek için çıktı. Cahit abiye doğru döndüm, düşünceli görünüyordu. Bakışlarım yerde Gamze'yi kucağıma alınca yere düşen terliklerinde kaldı öylece.

"Konuştun mu Emre doktorla?" Cahit abinin sorusuyla başımı yerden kaldırdım.

"Konuştum abi, sakinleştirici yaptı şimdi uyuyor. Psikoloğu bizi burada ilk randevu aldığımız doktora yönlendirdi. Tedaviye burada devam edeceğiz."

Cahit abi içini çekerken, hâlinden anlaşılıyordu üzüntüsü. Gamze için hepimiz elimizden geleni yapacaktık, mutlu olması gerekiyordu. Küçük bir an yalnız kaldığında yine o kâbuslar çöküyordu üstüne. Gamzeli acı çekiyordu, kalbim ağrıyordu.

"Haşim Albay'la konuşacağım. Derslere devam edecek Gamze, hem gözümüzün önünde olacak hem de kafası dağılır biraz."

"Çok iyi düşünmüşsün abi," dedim onaylayarak.

Gamze ders verdiği zaman başka bir heves geliyordu ona. Öğretmen olmayı ne kadar çok istediğini biliyordum. Birilerine bir şeyler öğretmek, dinlemek ona iyi geliyordu. Çok yorulmadığı sürece günde iki saat ders yapabilirdi. Ona sağlayacağım tek güvenli ortam askeriye olduğu için sorun olmazdı.

"Abi sen git istersen, zaten uyuyor şu an. Uyanınca haber veririm," dedim. Evde işler karışıktı, Seda konusunda Gamze'yle yaptığı son kavgadan sonra Cahit abi ipleri koparma derecesine gelmişti.

"Peki, gidiyorum ama telefonum açık Emre. Saat kaç olursa olsun ara beni."

"Peki abi," dedim.

Cahit abi gittikten sonra mutfağa geçtim. Altı kaynayan demliği söndürmüştü birisi. Semih ya da Cahit abiydi herhâlde. Mutfağı öylece bıraktım, bir şey yiyecek hâlim kalmamıştı. Aklımdaki düşünceler o kadar fazlaydı ki beni rahatlatacak tek yere doğru ilerledim, Gamze'nin yanına.

Üst kata çıktığımda yatağımda, yastığıma sarılmış uyuyordu. Üstümdeki ceketi çıkartıp, bir kenara koydum. Yanına ilerleyip, yatağın diğer yanındaki pikeyi kaldırdım. Gamze'ye sarıldığımda o da yastığı bırakıp direkt bana sarıldı. Saçlarını okşarken yüzünü izledim bir süre. Teninin rengi biraz daha yerine gelmişti şimdi.

Gözlerimi kapatıp, sadece bu anı düşündüm. Gamzeli yanımdaydı, biz her şeye rağmen dik duruyorduk. Onu benden bir daha kimse alamayacaktı.

GAMZE'DEN

Gözlerimi araladığımda Emre'nin gözleriyle karşılaştım. Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Elimi yanağına koyup, henüz kes-

mediği sakallarını okşadım. Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda yine bana aynı bakışlarla bakıyordu. Elimi öptükten sonra tam,

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Oldukça acıkmış hissediyorum," dedim.

"O zaman Gamzeli, geciken kahvaltımızı yaparken konuşalım."

Yataktan kalktığında elini bana uzattı Emre. Elini tuttuğumda ben de kalktım. Bir anda beni kucağına aldığında yüksek sesle "Emre!" dedim. Boşluğa doğru düşecek gibi hissetmiştim.

"Oda servisi hizmetinizdedir efendim." Çapkın gülüşüyle göz kırptı.

"Umarım sadece banadır bu oda hizmeti," dedim ben de ayak uydurarak.

"Tabii ki sevgilim!"

Merdivenlerden dikkatli bir şekilde indikten sonra mutfağa geçtik. Emre beni sonunda sandalyeye bıraktığında, yüzümdeki gülümsemeyle onu izliyordum. Çayı ısıtmak için ocağın altını yaktı. Patatesler soğuyup, kuruduğu için artık yenmezdi. Oturduğum yerden kalkıp, buzdolabını açtım. Altta duran köfte paketini çıkarttım. Patatesin yağı tavada duruyordu hâlen, altını yakıp hazır köfteleri koydum. Kahvaltıyı kendim için değil, Emre için istiyordum daha çok. Kendimi aç hissetmiyordum ama Emre'nin de hiçbir şey yemediğini biliyordum. Ben yemesem şimdi o da yemezdi. Derin bir nefes alıp, pişen köfteleri çevirdim. Emre çayları koyarken ben de köfteleri tavadan tabağa aldım. İkimiz de oturduk.

Sessizce bir şeyler yerken Emre'nin konuşmamı beklediğini biliyordum. Bir süre gördüklerimi düşünüp, anlamaya çalıştım. Her şeyi net ve kesin bir şekilde anlatmak istiyordum. Başımı tabağımdan kaldırdığımda göz göze geldik. Çatalımı kenara bıraktım.

"Hayaldi Emre. Şu an gördüğüm şeyleri hatırlayamıyorum bile. O adamın yüzünü ne yaparsam yapayım aklımdan çıkartamıyorum. Kâbuslardan biriydi ama bu sefer tek fark uyanıktım," dediğimde beni dikkatle dinledi.

"Buradaki psikologla seanslara tekrar başlayacaksın, Ankara'da iyi gelmişti değil mi?" Masanın üstünden uzanıp, elimi tuttu.

"Evet, iyi gelmişti." Birilerine anlatmak beni rahatlatmıştı. Üstelik yabancı birine anlatmak daha iyiydi, sizi yaptıklarınızla ya da yaşadıklarınızla yargılamıyordu.

"Ayrıca araştıracağım Gamzeli. Lojmanların kamera kayıtlarına bakacağım, bu işi şansa bırakamam."

Emre'nin sözleriyle derin bir nefes aldım. En azından ikimizin aklında da bir şüphe kalmayacaktı. Kahvaltı sofrasını topladıktan sonra çaylarımızı alıp salona yöneldik. Emre köşeye otururken ben de göğsüne yattım. Kenarda duran battaniyeyi üstüme örttüğünde gülümsedim. Televizyonda spor kanalı açıktı.

"Emre, sen hangi takımı tutuyorsun?" diye sordum. Onun hakkında bilmediğim ama merak ettiğim bir sürü şey vardı. Zamanla öğrenecektim artık.

"Takım tutmuyorum, yurt dışında bizi temsil eden bütün takımlara destek veriyorum. Milli Takım'ın maçlarını da takip edebildiğim kadar ediyorum. Sen tutuyor musun?" Emre başını eğip bana baktığında göz göze geldik.

"Hayır, pek takip ettiğim de söylenemez maçları. Hayatım ders çalışmakla geçti," dedim içimi çekerek. Lise bitti üniversite, üniversite bitti KPSS. Hep bir engel çıkıyordu.

"Askeriyede derslere geri dönmek ister misin?"

Emre tek kaşını kaldırıp sorduğunda gülümsedim. Orada ders vermek bana çok iyi gelmişti. Öğretmen olduğum hâlde üç senedir KPSS ile uğraşmaktan mesleğimi yapamıyordum. Kısa da olsa askeriyede ders vermek kendimi öğretmen gibi hissettirmişti.

"Evet isterim." Yüzümde büyük bir gülümseme oluşmuştu.

"Peki o zaman, yarın geri derse başlıyorsunuz öğretmen hanım," dedi Emre.

"Teşekkür ederim," dedim sıkıca sarılarak. Beni bu kadar sorunun içinde hep nasıl mutlu edeceğini, bana neyin iyi geleceğini hep biliyordu.

"Doktorunla da konuşacağım bugün, seansları askeriyede benim çalışma odamda yapacaksınız. Güvenlik sebebiyle olduğunu söyleyince eminim ikna edebilirim." Saçlarımı okşayarak, doktor konusunu açıkladığında derin bir nefes aldım.

"Eminim ikna edersin Kurt." Dudağımı ısırıp göz kırptığımda, bakışları dudaklarımda kaldı.

Kapının çalmasıyla Emre hâlen bana bakıyordu. Ben de ona bakıyordum çünkü sıkıca sarılmıştık birbirimize. Kapı bir kez daha çaldığında Emre'nin kaşları çatıldı, sinirle bağırdı.

"Evde yokuz!"

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken hızla kollarının arasından çıktım. Ne demek evde yokuz? Ya abim geldiyse? Oturduğum yerden kalkarken Emre başını olumsuz olarak ikiye yana salladı. Hızla kapıya doğru ilerleyip, Emre beni durdurmadan açtım.

"Üzgünüm, duymamışız," dedim karşımda gördüğüm ekibin geri kalanıyla. Geçmeleri için yana çekildim.

"Eminim duymamışsınızdır," dedi Semih, Emre'ye doğru gözlerini kısıp bakarken. Elindeki poşetleri, mutfağa bırakmak için giderken Emre arkasından bağırdı.

"Semih, sana neler yapacağımı düşün. Eğer bir gün âşık olduğunu ayan beyan belli edersen, -Sema yanımda yok diye sevinmecanını okuyacağım," diye tehdit etti Emre.

Semih gülerek Emre'nin karşısındaki koltuğa oturdu. Ercan, Mert ve Uğur da sırayla içeriye girip koltuklara oturdular. Ben de Emre'nin yanındaki yerime geri oturdum. Emre'nin bugün olanlarla ilgili bir şey söyleyip söylemediğini bilmiyordum.

"Dursun nerede?" diye sordum, bir tek o yoktu.

Ercan, "Bu gece nöbetçi," diyerek cevap verdi.

"O zaman haberi benden duyun, yarın derslere geri başlıyoruz. Dursun'a da sabah söyleriz," dedim hevesli bir şekilde.

"Hayırlı olsun yenge hocam da şu bizim sınav işini hallederiz değil mi artık? Kopya çekmeye izin verirsiniz sonuçta kurt gibi

adam verdik size." Bu sözleri kimin söylediğine bakmama bile gerek yoktu. Bu ekipte sadece o böyle konuşurdu.

"Ercan, askeriye sınavlarda kopyaya izin veriyor da benim mi haberim yok? Hadi benim yaptığım sınavda kopya çekip yüksek not aldın diyelim, gerçek sınavda ne yapacaksın?" diye sordum. Ercan derin bir iç çekip düşünürken Uğur verdi cevabı.

"Böyle aval aval baktığı gibi sorulara bakıp kalacak Gamze. Başka ne yapacak ki?" dediğinde güldüler.

"Aslında sen gözetmen olsaydın nasıl güzel olurdu," diye parlak bir fikir daha sundu Ercan ortaya.

"Keşke Ercan ama bırak gözetmen olmayı, Askeriyeyle alakam yok. Tabii Emre dışında, o da iş değil aşka giriyor." Omzumu silkip cevap verdiğimde Ercan da haklı olduğumu biliyordu, pes etti.

"Çay var mı?" Uğur'un sorusuyla yerimden kalkıyordum ki Emre sert bakışlarıyla beni geri yerime oturtturdu.

"Vardı," diyerek kalktıktan sonra mutfağa doğru ilerledi.

Yüzümdeki gülümsemeyle izliyordum gidişini. Yalancı bir öksürük sesiyle bakışlarımı mutfaktan çekip Semih'e baktım. Yüzündeki alaycı gülüşle yine beni yakaladığını anladım. Tırnaklarıma bakarken, hiç oralı olmadım. Bana ne o da bakmasın.

"Mert seninle konuşalım mı biraz?" dedim, oldukça düşünceli görünüyordu. Nedense Mine'yle ilgili olduğunu düşünüyordum bu hâlinin.

"Tabii," dedi onaylayarak.

Emre elinde çay tepsisiyle gelirken, Mert'le mutfağa geçtik. Ne konuşacağını tahmin etmiş olmalıydı ki bana göz kırptı sadece. Mert'i çok tanımıyordum ama hislerime güveniyordum. Mine ile aralarında gerçekten güzel bir uyum vardı, birbirlerine iyi gelebilirlerdi.

Masanın kenarında duran sandalyeyi çekip oturduğumda Mert de karşıma oturdu. Kolundaki saatiyle oynuyordu, gergin gibi duruyordu. Derin bir nefes aldım ve onu germeden konuşmaya çalıştım.

"Mert, ben sana bir şey söyleyeceğim, bunu Mine'ye de söyledim," dediğimde konu ilgisini çekmişti ki başını kaldırıp bana baktı.

"Tabii, dinliyorum." Sesi biraz öncekine göre daha canlı geliyordu.

"Ben ikinizi çok yakıştırıyorum, lütfen bu konuya karışmamamı istersen söyle," diyerek bir cevap bekledim.

"Gamze, Mine'ye olan ilgimi inkâr etmiyorum ama o bir tuhaf. Bazen çok yakın bazense sanki önünde buzdan bir duvar var gibi." Bakışları pencereden dışarıya kayarken, ne demek istediğini anlıyordum.

Mine ona kendisiyle ilgili fazla bir şey anlatmamıştı. Bu durum içerisinde kendini açmaması oldukça normaldi ama Mert bu durumu bilmediği sürece de Mine'yi anlayamazdı. Mine'nin özel hayatından bahsetmek benim kesinlikle haddim değildi. Sadece Mert'le konuşmak geliyordu elimden.

"Mine'nin bunun için haklı bir sebebi olduğunu düşündün mü hiç? Bence bütün duygularını bir kenara koy ve neden böyle davrandığını bir düşün. Belki siz de birbirinizi dinlemeye başlarsanız, anlayacaksınız. Mine'de bu konuda ışık görmesem bu konuşmayı yapmazdım." Tebessüm ederek, Mert'e baktığımda gözlerinde yanan umudun alevini görebiliyordum.

İyi mi yapmıştım yoksa kötü mü bilmiyordum ama ben bu çiftin birbirini harcamasını istemiyordum.

"Teşekkür ederim Gamze," dediğinde başımı salladım.

İçeri geçmek için ayağa kalktığımızda Mert bana doğru arkasını döndü.

"Bana söylediklerini Mine'ye de söyledin mi?" diye sordu.

"Söyledim ama sana ne cevap verdiğini söylemem. Kendin sorup, öğrenmelisin." Konuşmaları gerekiyordu birbirlerini daha iyi anlamaları için, yanından geçip ilerlemeye başladım.

bay'ın kardeşi kayıtlarda ölü olarak gözüktüğü için ve yıllardır iletişimde olmadığından suçsuzluğu ispatlanmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Emre.

"Haşim Albay'ı düşünüyorum, ne kadar kötü olmuştur." Hüzünlü çıkan sesimle, Emre başını salladı.

"En fazla iki aya ortalık durulunca tayin verirler. Zaten emekliliğine iki sene kalmıştı."

Ercan çaylar bitince mutfağa yönelip, çaydanlığı getirdi. Herkesin çayını tazeledikten sonra geri yerine geçti. Sanırım askeriyenin en sevdiğim yönü buydu, hepsi kendi işlerini kendileri hallediyordu. Ben yapmam, sen yap demiyorlardı.

Emre'nin evine ilk gelişimi hatırladım, şimdi mayıs ayındaydık. Koskoca 6 ay geçmişti üstünden. O zaman görevden geldiği için evin dağınık olduğunu söylemişti. Buna inanacaktım çünkü o günden sonra evini bir daha dağınık bulmamıştım. O günü sanırım hiç unutmayacaktım.

"Hasta ziyaretinin kısası makbuldür," dedi Emre diğerlerine bakarak.

Kurt resmen kapı orada diyordu!

"Bir kere o kısası değil, kısas-ı yani karşılığı olanı güzeldir demek. Bugün siz hastasınız geldik, yarın biz hasta oluruz siz gelin anlamında," diyerek açıkladı Uğur çayını içerken.

"Evde hasta mı var Kurt? Yoksa Gamze hastalığın mı tuttu?" Semih'in sorusuyla gözlerim sonuna kadar açıldı. Allah bu adamın karısı olacak kadına sabır versin!

"Tuttu ne yapacaksın? Yoksa senin Sema hastalığın tutmuyor da yardım mı isteyeceksin?" Emre'nin de Semih'e taş atmasıyla bu ortamın bana fazla geldiğini hissettim.

Bunların ortamı hep böyle miydi?

"Benim uykum geldi ama Emre size eşlik edebilir, iyi bir ev sahibi olarak," dedim tebessüm ederek, Emre'ye kaş göz işareti yaptım.

"Yok etmem," dedi Emre ayağa kalkarak. "Hadi herkes evine yarın iş var," diyerek kibarca kovdu.

Diğerleri hiç aldırmadan gülerek ayağa kalktılar. Saat epey ilerlediği için kimse itiraz etmedi. Herkes yorgundu ama sorun etmiyorlardı. Yorgun olmaya alışıktı çünkü onlar. İşlerini o kadar büyük bir emek ve gururla yapıyorlardı ki yorgunluğu hissetmiyorlardı. Hepsini üstlerindeki o üniformayla görmüştüm, gözlerinde gurur ifadeleri vardı. Zaten bu görev para için yapılmazdı bana göre, içinde yoksa elbet bir yerde kalıyordun.

Emre'yle kapıdan misafirlerimiz gidene kadar baktık. Emre kapıyı kapattığı anda elimi tutup, sıkmadan merdivenlere çekti beni. Gülerek peşinden giderken ne orda burada duran kirli bardaklar görünüyordu gözüme ne de gidenlere ayıp olduğu. Sadece Emre vardı.

Yatağa yattığımızda beni yine kollarının arasına aldı. Yarın uzun bir gün bekliyordu bizi. Önce dersim vardı, sonrasında doktorla görüşecektim. Emre'nin kolları arasında ondan önce tatmadığım bir huzura sığınırken gözlerimi kapattım. Kokusunu içime çektiğimde saçlarımın arasında gezinen parmakları durdu. Şakağıma öpücük bıraktığında, beline sarıldım. Yorgun bedenim ve ruhum uykuya daha fazla direnmedi, uyuyakaldım kollarında.

"Gamze, uyan hadi."

Emre'nin sesini duymamla, diğer tarafa doğru döndüm. Yastığım neden bu kadar sertti ki? En son bulutların üstünde bir o tarafa bir bu tarafa atlıyordum. Emre bir kez daha söylendiğinde içimi çekip sıkıca sarıldım. Yastığımı bırakmayacaktım kesinlikle! Peki bu yastık neden sıcaktı?

"Gamze uyanmazsan benden günah gitti!" Emre'nin boğuk sesini duyunca gözlerimi açtım.

Emre'ye baktığımda şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Şu an tamamen ayılmıştım. Üstü tamamen çıplaktı, altında siyah bir eşofman vardı. Ellerimi Emre'nin karnına atmıştım. Ateşe değmiş gibi hızla ellerimi çektim.

"Neden çıplaksın?" dedim yorganı üstüme çekerken.

Gözlerimi de çekmiyordum tabii kİ Oynak Gamze içimde dans ediyordu. "Nişanlın değil mi kız, göz hakkı," diyerek.

"Üstümü giyiyordum bir yandan da sana sesleniyordum uyanman için. Bir an da elimi tutup yatağa çektin beni." Emre gülerek anlatırken, yorganı yüzüme çektim.

"Git buradan," dedim yorganın altında boğuk çıkan sesimle.

Emre üstümden yorganı tek hamlede çekti. Gözlerimi sımsıkı kapatmıştım, bir daha o görüntüyü görürsem Oynak Gamze iş başına geçecekti ve Emre için geçmişler olsun derdik artık.

"Bana bak," dediğinde sesindeki gülümsemeyi hissediyordum.

Tek gözümü açıp azıcık baktım, göz hakkı sonuçta.

"Vicdansız böyle de uyandırılmaz ki," diye söyledim. Emre kenarda duran asker yeşili tişörtünü alıp, üstüne geçirdi gülerek.

Ben de yataktan kalkıp dağınık olan saçlarımı biraz daha dağıttım. Giysi dolabının üstündeki aynaya baktığımda ne kadar güzel durduğumuzu düşündüm. Emre kamuflajının ceketini giyerken aynada gözlerimiz buluştu. Arkadan belime sarılınca başını boynuma gömüp derin bir nefes aldı.

"Ne zaman evleneceğiz biz?" diye mırıldandı.

Sorusuyla birlikte gerildim. Emre de anladığı için başını kaldırdı. Aynada birbirimize bakarken ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Çok istiyordum ama bu durumda kendimden çok Emre'yi düşünüyordum. Sadece bir imza atacaktık ama ben korkuyordum. Korkum evlilik için değildi ya en mutlu günümüz bir kâbusa dönüşürse?

Sercan hâlâ hayattaydı ve benim psikolojim de ortadaydı. Benim rahat bir nefes almam için onun tamamen oradan kalkması gerekiyordu. Bu tedirginlikle olmazdı, içime hiçbir şey sinmezdi. Emre de mutsuz olurdu, biliyordum. Ellerini tutup belimden çektim ve arkamı döndüm. Yüz yüze geldiğimizde elimi yanağına koydum.

"Bunu şu an her şeyden çok istiyorum ama olmaz. Benim iyileşmem gerekiyor, onun ölmesi, bize yaptıklarını ödemesi gerekiyor. Alt tarafı bir imza, benim için birbirimize ait olduğumuzu göstermiyor. Benim kalbim zaten sana ait," dedim diğer elini kalbime koyarak. Kalbim onun yanında olduğu gibi yine çok hızlı atıyordu.

"En kısa zamanda ölecek o it, sonra seni bembeyaz gelinliğinle getireceğim bu eve," dedi şakağımdan öperek.

Emre odadan çıkınca ben de üstümü değiştirdim. Emre ile evlenmek benim için önemliydi, düğünümde mutlu olmak istiyordum. Hiçbir şeyi kafama takmadan sadece o günün heyecanını yaşamak. Biz o gün her şeyi unutacak kadar mutlu olacaktık. Bunun için de o pisliğin ölmesi, bizim hayatımıza yeni bir sayfa açmamız gerekiyordu.

Emre beni nereye kadar saklayacaktı? Bir yolunu buluyordu, beni almak için çabalıyordu. Neden beni tekrar istediğini anlamıyordum. İntikamını almıştı sonuçta, bizim elimizden çalmıştı geleceğimizin bir parçasını. Derin bir nefes alıp, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Saçlarımı taradıktan sonra artık omuzlarıma geldiği için alttan lastik tokayla topladım. Hafif günlük makyaj yaptım, tenim hâlâ solgundu. Siyah kumaş pantolonum ve bordo, oval yaka düz bluzumla sade ve güzel duruyordum. Havalar güzel olsa da bileklerimi göstermemek için uzun kollu giymiştim.

Siyah ince ceketimi yanıma aldım, akşam hava soğuk oluyordu. Bahar yağmurlarının son anlarındaydık. Çantamı da aldıktan sonra odadan çıktım. Emre aşağıya inmişti, ben de merdivenlere yöneldim. Mutfaktan ses gelince, gülümseyerek adımladım.

"Kolay gelsin," dedim masanın üstüne çatalları bırakan nişanlıma.

"Hadi gel, bir şeyler atıştır. İlaçlarını içeceksin," dedi bana elini uzatarak.

Mükemmel hazırlanmış kahvaltıya bakarak, "Evde bir şey yoktu," dedim.

"Dün Semih'e söylemiştim, akşam getirmiş," derken Semih'in mutfağa bıraktığı poşetleri hatırladım.

Kahvaltımın beraber yaparken, buna alıştığımı hissettim. Emre'yle bir evin içinde sürekli beraber olmak, bir şeyler paylaşmak, konuşmak çok güzeldi. Ona ihtiyacım olduğu her an elimi uzatmam yetiyordu. En güzeli de elim hiç havada kalmıyordu, anında sıcak ellerle buluşuyordum.

Kahvaltı masasını beraber topladık. Emre botlarını giyerken ben de ayakkabılarımı giydim. Evden ayrılıp, arabaya bindik. İçimde heyecan vardı, yeniden öğretmenlik yapmak çok güzeldi, öğrencilerim benden büyük olsa bile.

Askeriyeye geldiğimizde Emre arabayı park edince indik. Yönetim binasına ilerlerken, askeriye hareketlenmeye başlamıştı. Kahvaltının bitiş saatine denk gelmiştik galiba. Emre'nin, Semih'le paylaştığı çalışma odasına girdiğimizde Semih de içerideydi.

"Günaydın," dedim bugün yüzümden hiç eksilmeyen gülümsemeyle.

"Günaydın Gamze hocam," dedi Semih de gülümseyerek.

"Gamze sen burada bekle Semih'le, ben bir Haşim Albay'ın yanına uğrayıp geliyorum," dedi Emre.

"Olur." Emre çıktıktan sonra ben de onun koltuğuna oturdum.

Masasının üstü de oldukça düzenliydi. Karıştırmak istemediğim için çantamdan herkese dağıtığım fotokopileri çıkardım. Daha önce herkese konuların çıktısını verdiğim için buradan devam edecektim yine.

Semih'in telefonu çaldığında bir an başımı kaldırdım. Telefonuna uzun uzun baktıktan sonra sessize aldı. Yüzü sıkıntılı bir ifadeye büründüğünde sorunun ne olduğunu merak ettim. Semih benim abim gibiydi, üzülmesini asla istemezdim.

"Kötü bir şey mi var?"

"Yok Gamze, özel bir mesele." Sıkıntılı bir nefes verdiğinde oturduğum yerden kalkıp, Semih'in karşısındaki koltuğa geçtim.

"Semih sen bizim için çok değerlisin. Yeri geldi abi oldun, yeri geldi dost. Sorun ne bilmiyorum ama kimsenin seni üzmesine izin verme. Eğer bir kere buna izin verirsen, hep yaparlar çünkü," dedim samimiyetle.

Semih'in yüzünde anlayışlı bir tebessüm oluştu. Telefonu bir kez daha çalınca, masanın üstünde olduğu için kimin aradığını görmüştüm. "Sema'm" yazıyordu.

Semih telefonu eline alınca yerimden kalkıp, Emre'nin koltuğuna geri geçtim. Telefonu açtıktan sonra konuşmak için dışarıya çıktı. Semih'i çok nadir üzgün görmüştüm ve nedense hepsi de o kadın yüzündendi. Bu durum hiç hoşuma gitmiyordu ama aralarındaki özel ilişkiye de karışmayacaktım. Bu onları ilgilendirirdi, ben sadece Semih'in yanında olabilirdim kendini anlatmak isterse eğer.

"Gamzelim, gidiyoruz," dedi Emre odaya girdiğinde.

Çantamı alıp yanına doğru ilerledim. Kapıdan çıktığımda Semih de koridorun ucundan bize doğru yürüyordu. Birlikte bir alt kata konferans salonuna indik. İçeri girdiğimizde sadece bizimkilerin olduğunu gördüm.

"Diğerleri gelmiyor mu?" diye sordum çantamı masanın üstüne bırakarak.

"Bizim dün haberimiz oldu ya, onlar biraz önce öğrendi. Gelirler birazdan, Dursun gece nöbetçiydi, imza atıp gelecek," diye cevap verdi Ercan.

Masaları ve sandalyeleri daha önceki gibi düzenlemişlerdi. Üç masa yan yana birleştirip iki sıra olacak şekilde hazırlanmıştı. Önlerinde de benim masam vardı sadece. Daha önce işlediğimiz konunun üstünden uzun zaman geçmişti, onları tekrar edecektim önce.

"Sınava ne kadar kaldı?" Sorumla birlikte başımı kâğıtlardan kaldırıp Emre'ye baktım.

"İki ay kaldı," diye cevap verdi.

Herkes içeriye girerken, sırasıyla yerlerine geçtiler. Nişan için tebriklerini ilettiler, askeriyede sanırım olaylar hızlı yayılıyordu. Emre'yle tebrikleri kabul ettikten sonra derse başladım. Eski konuların tekrarını yaparak geçirdim ilk dersi.

Derste dikkatim dağıldığı için Emre'ye çok bakmadım. Yine de ara ara göz göze geldiğimizde bana gururla bakan gözleriyle kendimi çok iyi hissettim. Desteği o kadar iyi geliyordu ki, beni ayakta tutuyordu.

"On beş dakika ara verelim," dedim bir saatin sonunda.

Sigara içmeye ya da çay molası vermeye çıkıyorlardı. Ben de çantamı toplayıp, beni bekleyen Emre'nin yanına ilerledim. Bahçeye çıktığımızda binanın yan tarafına ilerledik. Bahçe oldukça kalabalıktı, ders olduğu için askerler serbestti şu anda. Ders bitiminde eğitimleri devam edecekti herhâlde. Duvarla, binanın arasındaki yer bizi gizliyordu ama biz net bir şekilde bahçeyi görüyorduk. Emre beni kenara çektiğinde, cebinden çıkarttığı sigarasını çakmağıyla yaktı.

"Bırakmayı düşünüyor musun?" diye sordum sigarayı işaret ederek.

"Zor Gamzelim, alışkanlık olduğu için değil, genelde görevde stres atmak için içiyorum," diye cevap verdi derin bir nefes alırken.

"Benim yanımda çok içmiyorsun zaten ama sağlığına zarar."

Emre bana cevap veremeden büyük bir gürültü koptu. Bakışlarım bahçeye kaydığında, kalabalık bir grubun toplandığını gördüm. İki asker birbirinin boğazına sarılmış kavga ediyordu. Araya giren Çavuş ikisini ayırırken, Emre sigarasını atmış ilerlemeye başlamıştı.

"Sen burada kal Gamze," dedi.

Askerlerden birisi çavuşu geriye itince yere düştü. Elinde duran jileti o zaman fark ettim. Nefesim kesilirken ayağa kalkıp üstüne yürüyen çavuşa doğru jileti salladı. O an Emre jileti tuttuğu

eline tekme attı. Nefesim kesilirken askeri omzundan tuttuğu gibi yere yapıştırdı.

"Semih çabuk gel," dedim biraz ileride Semih'i görünce.

Semih hızla kalabalığa doğru ilerleyip, diğer askeri aldı. Çavuşa baktığımda elinin kanadığını fark ettim. Çantamdan çıkarttığım peçetelerden birini alıp, hızla ona doğru ilerledim. Emre ve Semih diğer ikisini hırpalayarak götürüyordu.

"Eliniz kanıyor," dedim henüz farkında olmayan adama.

"Jilet kesti sanırım o hengamede," dedi eline bakarak. Adrenalin yüzünden bazen acı duyusu hissedilmiyordu.

"Bunu alın," dedim elimdeki peçeteyi uzatarak.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra peçeteyi aldı elimden.

"Gamze." Uğur'un sesiyle arkamı döndüm. Bize doğru ilerliyordu, yanımıza geldiğinde durdu. Çavuşa kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu. Nedense bir gerginlik sezdim.

"Ders iptal mi oldu?" diye sordum. Emre ve Semih ortalıkta yoktu.

"Emre beni gönderdi seni almam için. İkisini ceza verilmesi için Haşim Albay'ın yanına götürdüler. Biz derse gidelim," dedi Uğur bana bakarak.

"Tamam," dedikten sonra "Geçmiş olsun," diyerek çavuşa döndüm.

"Teşekkür ederim Gamze Hanım."

Uğurla birlikte yürümeye başladık. Bahçede kimse kalmamıştı şimdi, herkes biraz önceki olayın etkisindeydi sanırım. O çavuşu tanımıyordum, daha önce derslerde de görmemişim ama dikkatimi asıl çeken Uğur'un tavrıydı.

"Uğur bir sorun mu var?" dedim binaya girdiğimizde.

"Sadece dikkatli oluyorum Gamze," diye cevap verdi.

"Aranızda bir gerginlik olduğunu düşündüm çavuşla daha önce." Uğur durup bana baktığında oldukça ciddi duruyordu.

"O çavuş yeni geldi, unutma daha önce aramızdan bir hain çıktı. İkincisi neden çıkmasın? Tedbirli olmakta fayda var artık

sen de ailedensin ve bizim dışımızda kimseyle iletişime girme," diyerek beni uyardı.

Yüzümde büyüyen gülümsemeyle başımı salladım. Kimsesiz birisinin sizi ailesi görmesi çok değerli bir şeydi. Uğur çok konuşmaz, kendini çok fazla ifade etmezdi ama birkaç cümleyle tüm her şeyi açığa çıkartırdı. Mesela şu zamana kadar bana hiç aileden olduğumu söylememişti ama hissettirmişti. Bunu ilk isteme töreninde Emre'ye karşı benim yanımda kız tarafı olarak durduğunda anlamıştım. Kendimi çok şanslı hissediyordum, mükemmel bir adamın yanında bana bir sürü dost kazandırmıştı.

Sınıfa girdiğimizde Emre ve Semih dışında herkes yerindeydi. Derse başladıktan on dakika sonra ikisi de geldi. Yeni konuya geçtikten sonra Ercan'a fotokopi çektirmesi için test verdim. Son yirmi dakikada testleri dağıttım konuların daha iyi anlaşılması için. Abimi bugün hiç görmemiştim, Emre'ye soracaktım dersten sonra.

Testleri topladıktan sonra bir saatin sonuna gelmiştik. Herkes görev yerlerine dağılırken testleri düzenleyip, çantama koydum. Emre'yle sessizce odasına doğru ilerledim. Etrafta askerler olduğu için Kurt sert duruşundan taviz vermiyordu.

"Emre ben bir lavaboya gitsem, kadınlar için vardır herhâlde," dedim umut ederek.

"Var tabii ama diğer koridorda," dedi eliyle yan tarafta kalan koridoru işaret ederek.

"Tamam sen git çalışma odana, ben geliyorum."

Emre bana bir süre kararsız bir şekilde bakınca tuvalete de kendim giderim artık dememek için zor tuttum kendimi. Arkamı dönüp, yandaki koridora girdim, hemen önüme çıkmıştı zaten. Lavaboya girip işimi hallettikten sonra ellerimi yıkayıp çıktım. Emre'nin odasına gidecekken, yaralanan çavuşu fark ettim. Sanki birinden kaçıyor gibiydi, etrafa bakıyordu sürekli. Bir odanın önünde durunca ben de kendimi geriye çekip, duvara yaslandım. Kapı açılıp, kapanma sesi geldi.

Emre'ye haber vermek için ilerliyordum ki sesini duydum. Kapıya doğru baktığımda burasının çavuşlara ait olduğunu anladım. Belki kendi odasına girmiştir diye düşündüm. Odanın önünden ilerlemeye başladığımda merakıma engel olamayıp dinlemeye başladım.

"Sana sürekli korunduğunu söyledim. Bir an bile yalnız bırakmıyorlar, Uğur benden şüphe etmeye başladı zaten. Kes sesini Sercan, burada ben de tehlikedeyim." Duyduğum sözlerle donup kaldım. Sercan'a çalışıyordu, Uğur haklıydı. Hemen arkamı dönüp hızla ilerlemeye başlamıştım ki bir el ağzımı kapattı.

BÖLÜM 12

Beni biraz önce çıktığım koridora çeken kişinin kaburgasına dirseğimi geçirecekken "Gamze benim, sessiz ol," diyen Haşim Albay'ın sesini duydum.

Ağzımdaki elini çekince karşı karşıya geldik, şok içinde gözlerim kocaman olmuştu. O an çavuşun odasının kapısı açıldı, duvara yaslanmış kenardan bakıyorduk biz de. Çavuş etrafa baktıktan sonra hızlı adımlarla az önce benim ilerleyeceğim koridordan geçti. Haşim Albay beni çekmese kesin yakalanırdım.

"Hadi gel," dedikten sonra tam tersi yöne doğru ilerlemeye başladık. Merdivenlerden çıkıp albayın bir üst kattaki odasına girdik.

"Emre nerede?" diye sordu koltuğuna oturduğunda telefona uzanarak.

"Çalışma odasındaydı." Beni bekliyordu üstelik endişelenmiş olmalıydı.

Haşim Albay telefonda tuşlara bastığında -eski tip ev telefonlarındandı- Emre'nin odasını aradığına emindim. "Emre çalışma odamdayım, Gamze burada hemen gel," dedikten sonra karşıdan olumlu bir yanıt almış olacak ki kapattı.

"Otur kızım," dedi masanın önünde karşılıklı duran koltukları göstererek.

Derin bir nefes alıp, tekli koltuğa oturdum. Sanırım o çavuşun hain olduğunu herkes biliyordu. Uğur'un sabah söylediklerini hatırladım. Anlam veremediğim şeyse o adamın hain olduğu biliniyorsa Emre asla beni buraya getirmezdi. Yine aklından neler geçiyordu Kurt?

Kapı çalınıp açıldığında Emre içeriye girdi. Albaya selam verdikten sonra gözleri hızlıca üstümde gezdi. Hasar tespiti yapıyordu sevgili nişanlım. Haşim Albay sayesinde hasar yoktu ama o adam beni fark ettiğinde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Komutanım ne oldu?" diye sordu Emre.

"Bunu Gamze'ye soracağız, ne duydun Gamze?" diyerek bana yöneldi Albay.

"Çavuşun odasının önünden geçiyordum, sesini duydum. Sercan'la iş birliği yapıyormuş. Beni yalnız bırakmadığınızı söyledi ona." Aslında bilerek dinledim ama sizin bunu bilmenize şu an hiç gerek yok bence.

"Hemen evrakları işleme koyuyoruz o zaman albayım. Telefonunun dinlenmesi için savcılıktan izin çıkartalım." Emre'nin kısık gözleri ve söyledikleriyle emin oldum ki akında bir plan vardı.

"Hazırlıklara başlayın." Albayın emriyle birlikte Emre onayladı.

Ben de oturduğum yerden ayağa kalktım, Emre gidecekse benim kalmamın bir anlamı yoktu. Emre'yle Albayın odasından çıktığımızda hiçbir şey söylemedim çünkü o casus çavuş bir yerden çıkabilirdi. Emre'nin odasına girdiğimizde masanın üstündeki kâğıda bir şeyler yazıp bana uzattığında aldım.

"Eve gidince konuşacağız."

Emre'ye bakıp başımı salladım. Kapı açıldığında içeriye Semih girmişti.

"Emre sen eğitime geç, Gamze'nin yanında ben kalırım." Semih'in sözleriyle birlikte Emre bana doğru döndü. Dikkat çekmememiz gerekiyordu anlaşılan, bu da görevine devam etmesi demekti.

"Sağ ol Semih," dedikten sonra bana döndü. "Gamzelim bir şey istersen Semih'e söyle. Benim iki saatlik bir işim var sonrasında geleceğim." Gözlerime bakarak söylediğinde, Semih'in yanından ben gelene kadar sakın ayrılma demek istemişti. Beni bir tek ona emanet ederdi çünkü.

"Tamam, buradayım ben," dedim gülümseyerek. Aklı bende kalsın istemiyordum ama kalacağını bilmek de ayrı bir mutluluktu.

Emre bana göz kırptıktan sonra Semih'e döndü. "2 saate gelirim."

Emre odadan çıktıktan sonra onun yerine oturdum. Bana yazdığı notu çantamın içine attım. Semih'e baktığımda o da kendi yerine oturmuş, masanın üstündeki dağınık evrak yığınını düzenlemeye başlamıştı.

"Bir şey istiyor musun Gamze? Ben çay alacağım," diye sordu Semih.

"Aslında kahve iyi olur sütlü, orta şekerli." Kahve içmeyeli uzun zaman olmuştu, kokusunu seviyordum.

Semih telefonla kantini arayıp sipariş verdi. Burada kalacağımı bildiğim için çantamdan okuma kitabımı çıkarttım. Biraz sonra içeriye giren asker içeceklerimizi bıraktı. Kahvemi içerken bir yandan da kafamı dağıtmak için kitabımı okuyordum. Semih'i de rahatsız etmek istemiyordum, Ankara'da olduğumuz sürede işleri birikmişti onun da. Önünde duran dosya yığınından anlamıştım.

"Yardım ister misin?" dedim bir saatin sonunda dosyaların içinde kaybolmuş Semih'in sıkıntılı sesini duyduğumda. Küfrediyordu sanırım ama benim duymamam için kısık sesle homurtular çıkartıyordu sadece.

"Aslında iyi olur. Bunları bilgisayara geçmem gerekiyor ama sıralamasını bulamıyorum. Günlük olarak yapınca bu kadar karışmıyor." İçini çekerek eline aldığı kâğıdı masanın üstüne geri bıraktı.

Yerimden kalkıp, Semih'in masasının önündeki koltuğa oturdum. Elime aldığım sayfaları tek tek birleştirip paragraflara göre

sıralamaya başladım. Altlarında sıralama sayısı olmadığı için mecburen kaldıkları yerleri bulmak gerekiyordu. Okumayı sevmem iyi bir şeydi çünkü hepsinin devamını okuyarak bulmak gerekiyordu. Genelde hepsi eğitimlerle ilgili görevlerdi. Benim düzenleyip okuduklarımı Semih bilgisayara geçiyordu.

Kapı açıldığında Emre'nin geldiğini gördüm. Saate baktığımda uzun süredir Semih'le dosyalara daldığımızı fark ettim, aslında iyi olmuştu. Hem kafam dağılmış hem de Semih'e yardımcı olmuşum. Ankara'ya bizim için gelmişti ve işleri bu yüzden aksamıştı.

"Biraz boş bıraktım hemen çalıştırın kızı," diyerek içeri girdi Emre.

"Ben istedim, ayrıca hiç sıkılmadım," dedim omuz silkip.

"Görüyorsun Kurt, Gamze de benden yana." Semih'in gülerek söylemesiyle ben de tebessüm edip ayağa kalktım.

"Ben her zaman nişanlımdan yanayım Yerli Hulk," dedim Emre'nin koluna girerek. Semih'e göz kırptığımda ikisi de benim geri vitesime gülüyordu.

Emre bana doğru döndüğünde yüzü ciddi bir ifadeye büründü. Önemli bir şey söyleyeceğini anlamıştım.

"Doktorun gelmiş Gamzelim, konferans salonuna aldım orası boş olacağı için."

"Tamam ben gideyim o zaman. Kolay gelsin Semih." Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan Emre'nin masasına bıraktığım çantamı aldım.

Emre ile merdivenlerden inmeye başladık. Konferans salonu giriş kattaydı. Daha sabah ders verdiğim yere şimdi hayatımı anlatmak için gidiyordum. Kapının önünde durduğumuz an Emre bana doğru döndü. Elimi tuttuğunda gözlerine baktım. Askeriyede birbirimize temas etmezdik, bu kural gibi bir şeydi.

"Eğer bir sorun olursa burada bekleyeceğim. Bana gel," dediğinde biraz ileride nöbetçiler için konulmuş masayı işaret etti.

"Ben hep sana geleceğim." Elini hafifçe sıkıp geri bıraktım.

Ben kapıyı açıp içeriye girerken, Emre kapının önünde duruyordu. Kapıyı kapattığım anda gideceğini bildiğim için daha fazla bakmadan kapıyı kapattım. Arkamı döndüğümde benim öğretmen masamda oturan adamı gördüm. Ayağa kalktığında ben de ona doğru ilerledim.

"Deniz Poyrazoğlu," diyerek elini uzattığında sıktım. Otuzlu yaşlarında, Emre ile aynı boylarda, kumral, ela gözlü bir adamdı.

"Gamze Karademir," dedim ben de, ismimi bilmesine rağmen. Ankara'daki dosyam ona gitmişti ve neden burada olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Memnun oldum Gamze, otur lütfen," diyerek masanın diğer tarafına konulmuş sandalyeyi işaret etti.

Gösterdiği yere oturdum. Oldukça gergin hissediyordum kendimi, yeni birileriyle tanışınca çok kolay uyum sağlardım ama bu defa başkaydı. Çünkü karşımdaki kişi ben anlatmadan benim hayatım hakkında pek çok şeyi biliyordu ve bu biraz zordu.

"Bana biraz kendinden bahseder misin? Neleri seversin ya da neleri sevmezsin?" Sorusuyla birlikte önündeki dosyayı açtı.

"Tarih öğretmeniyim, tarihle ilgili şeyleri severim. Kitap, film olabilir. Bunun dışında okumayı seviyorum, yeni bilgiler edinmeyi, yemek yapmayı, Emre'yle vakit geçirmeyi seviyorum. Aslında düşününce sevmediğim pek fazla şey bulamıyorum." Düşünerek cevap vermiştim sorusuna. İçimden gelerek yaptığım her şeyi seviyordum ben.

"Emre, nişanlın değil mi?" Doktora baktığımda parmağımdaki yüzüğe bakıyordu.

"Evet, yeni nişanlandık," diye cevap verdim.

"Tebrik ederim. Şimdi biraz daha yüzeysel konulardan derine inelim. Dosyanı okudum, yaşadığın şeyler kolay değil ama senin çok güçlü bir kadın olduğunu görüyorum. Bütün bu olanlardan sonra kendini nasıl hissediyorsun?" Doktorun dikkatli yaklaşımıyla, geriye yaslandım. En azından bana tekrar anlattırmayacaktı.

"Kendimi diken üstünde hissediyorum. Sanki saatli bir bombanın üstündeyim, geriye doğru sayıyormuş gibi." Gerçekçi bir yanıt vermiştim, her ne kadar Emre'ye bunu hissettirmesem de böyle hissediyordum.

"Çok normal bunları hissetmen, insanlar çok kolay güven duygusuna sahip olurlar. Güven duygusu zor olan kişi, geçmişte bu yönde kırılmış demektir. Sen de kırıldın ve bu sende güven eksikliğini gösteriyor. Mesela şu an bana güvenmiyorsun. İçeriye girdikten sonra kendince acil bir durumda buradan nasıl kaçacağını düşündün." Doktor son derece haklıydı, iyi bir gözlemciydi.

Pencereden dışarıya bakmıştım giriş kat olduğu için rahatlıkla atlardım. Oturduğum sandalyenin kenarında elimi gezdirmiştim, fazla ağır değildi. Olası bir durumda kaldırıp atabilirdim. Kapıya olan yakınlığıma bakmıştım eğer koşarsam ondan önce yetişebilir miyim diye. Bağırırsam Emre beni duyar mı diye düşünmüştüm.

"Şu an hayatıma kabul ettiğim kişiler dışında kimseye güvenmiyorum. Bunun için oldukça geçerli sebeplerim var," dedim. Sercan, Özge ve çavuş. Üst üste üç büyük hata ve sonucu ölümdü.

"Dediğim gibi seni bu durumda olduğun için yargılamıyorum. Böyle düşünmek için geçerli sebeplerin var. Konuyu biraz değiştirelim. Ailenle aran nasıl?" Gerildiğimi fark ettiği için biraz yumuşatmaya karar vermişti anlaşılan.

"Annem ve babamla iyiyiz Ankara'da yaşıyorlar. Iğdır'a gelme sebebim abimdi. Burada üsteğmen olarak görev yapıyor, Seda yani eşi hamileydi. Abim göreve gittiği zaman yalnız kalıyor diye gelmiştim, üç aylığına yani doğum yapana kadar. Turan şimdi, iki aylık olacak neredeyse." Doğru düzgün görememiştim bile yeğenimi.

"Seda ismi geçtiğinde kaşlarını çatıyorsun. Bu klasik gelin-görümce çatışması mı yoksa altında bir sebep var mı?" Yine tam ucundan yakalamıştı çünkü diğer doktorla bu konu hakkında hiç konuşmamıştık.

"Seda'yı bundan beş ay önce sorsaydınız baş belası derdim sadece. Şimdiyse kimseden nefret etmeyen, kin gütmeyen ben birkaç ay içinde oldukça nefret sahibi oldum. Abimle her zaman aramızda iyi bir ilişki oldu ama Seda bunu hep kıskandı. Bencildi. Abimin sevgisi, ilgisi sürekli kendinde olsun isterdi. Bana yaptığı baskılarda bu yüzden birçok kez sessiz kaldım, sırf abim üzülmesin diye." Eski günlere dönerken, Iğdır'a ilk geldiğim zamanları hatırladım.

"Sonucunda büyük bir patlama olduğunu düşünüyorum ya da kavga," diyerek devam etti doktor.

"Aynen öyle oldu ve ipler tamamen koptu. Abimden boşanmasını asla istemem ama o manyakla büyüyecek yeğenime üzülüyorum. Abim zaten onu çoktan bu hâliyle kabullendi çünkü Seda yılladır böyle, hiç değişmedi. Sadece sanırım benim sabır kotam doldu."

Elimle çantanın kulpuyla oynuyordum anlatırken. Geçmişe dönseydim eğer bu kadar anlayışlı olur muyum diye düşünüyorum. Sanırım yine olurdum çünkü hamileydi ve yeğenime bir şey olmasını göze alamazdım. Kavga etsem o manyak kendini yerden yere atar, bir şey olduğunda da suçu bana atardı.

Aslında bir yanım da üzülüyordu ona. Seda'nın ailesini tanımıştım, üç kız kardeşlerdi. Seda üçüncü kızlarıydı ailenin, babası erkek olmasını çok istemiş. İki tane kızı olunca, Seda'nın doğmasıyla birlikte hayal kırıklığı olmuş. Bunları tabii kendisi anlatmadı bana, abimin anlattığı kadarıyla biliyordum. Geri kalanı ise benim tahminimdi. Ailesinin sevgisi kendinden önce gelen iki kız kardeşe bölünmüştü ve Seda'ya bir şey kalmamıştı. Abim onu sevdiğinde bencil olmuştu çünkü ona gösterilen buydu. Onu seven tek kişinin sevgisini kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Seda'ya kızmak ve üzülmek arasında kalmıştım bu zamana kadar ama Turan olayından sonra sinirlerim de yıpranınca Seda'ya karşı sustuğum her şey bir anda patlamıştı. Bu zamana kadar düşünmeye fırsat bulamadığım şeyleri yeni fark ediyordum.

"Sana bakıyorum ve bana iki farklı kadın görünüyor Gamze. Birisi neşeli, mutlu, hayalleri var; diğeriyse depresif, hayatı sorgulayan ve kırılgan. Seda'yla olan ilişkinizi anlatırken bunu düşündüm çünkü bir yanın Seda'ya karşı bile üzüntü duyuyor ama diğer yanın onun sebepleri olsa bile bencil olduğunu iddia ediyor. Sen hangi yanını dinliyorsun?" Açtığı defterin üstüne bir şeyler yazıyordu.

"Biliyor musunuz gerçekten iyi bir psikolog olduğunuzu düşünüyorum. Kendi içimde ikiye bölündüğümü fark edeli çok oluyor. Bu benim için ne istediğimi bulma yöntemim aslında. O an önemli bir olayın ortasındayım ve dikkatimi toplamam gerekiyorsa mantıklı yanımı öne çıkartmak için vicdanımı bile susturuyorum. Siz hiç birini öldürmek için başına silah dayadınız mı? Ben yaptım, üstelik bunu isteyerek ve bilinçli bir şekilde yaptım, öleceğini bilerek vicdanımı susturdum." Özge'nin başına dayadığım silah ve elimin dahi titremeden o tetiği çekeceğim geldi aklıma. Bunu yapacaktım, emindim.

"Bunlar oldukça kesin cümleler. Sözlerindeki kararlılığı hissediyorum ve bu beni bir miktar ürküttü diyebilirim. Bu senin kendini savunma mekanizman aslında, aklını korumaya çalışıyorsun. Kötü anılarını ve güzel anılarını ayırıyorsun. Merak ettiğim bir şey var, Emre hem kötü anılarında ve hem de iyi anılarında. Peki bu ikiye ayrılmanın Emre'yle bir ilgisi var mı? Şöyle sorsam daha doğru olur, ona iki yanını da rahatça gösteriyor musun?"

"Ona hep bahar olan yanımı göstermeye çalışıyorum ama çok zeki bir adam. Benim ilkbaharımın bile sonbahardan geçtiğini biliyor. Ben ondan saklamak istesem bile o izin vermez. Beni, kendimden daha iyi tanıyor. Bir başkası olsa benim yerimde onu suçlayabilirdi çünkü Emre hayatımda olmasa bütün bunları belki de yaşamayacaktım."

"Peki bunu ister miydin? Emre'nin hiç hayatına girmemiş olmasını."

"Bana yarın öleceksin ama sadece bir günün var deseler yine de bütün bu acıları yaşamayı kabul ederdim, sırf Emre'yi ölmeden önce bir kez daha görebilmek için."

Emre'yi asla suçlamadım, o kendini suçlasa bile. Hayatımda olmasa bile bunların başıma gelmeyeceği kesin miydi? Gediz gibi bir belayı ben Emre'den önce başıma almıştım. Sercan değil bir başkası mahvedecekti belki de hayatımı. Özge değil bir başka kadın almaya çalışacaktı sevdiğim adamı elimden. Hayat neyi getirir bilinmez ama ben yolumu seçmiştim.

Emre'ye hep bencilim diyordum, o beni susturmaya çalışsa bile. Bencildim çünkü Emre'nin de son bir günü kalsa benimle geçirsin isterdim.

"Bugünlük burada bitirelim mi?" Doktorun sorusuyla birlikte başımı kaldırıp baktım.

"Tabii," dedim. Sanırım bana düşünmek için biraz zaman vermek istiyordu ki düşünecek çok fazla şey vermişti bana. Kendimi dinlemiyordum uzun süredir, kulaklarımı kapatmıştım çünkü duyacağım şeyler beni korkutuyordu.

"İki gün sonra görüşürüz Gamze, yine bu saatlerde gelirim sana da uygunsa," dedi elini uzatarak.

"Bana uygun," diyerek uzattığı elini sıktım.

Ara ara notlar aldığı defterini kapattıktan sonra masanın üstündeki çantasına yerleştirdi. Ben de çantamı alıp, sandalyeden kalktım. Kapıyı açıp çıktım. Emre'yi söylediği gibi koridorun ucunda bekleme yerinde otururken gördüm. Ona doğru yürüdüğümde adım seslerimi duymuş olmalıydı ki bana doğru dönüp beklemeye başladı.

"Nasıl geçti?" diye sordu yanına gittiğimde.

"Fena değildi. Sen ne yaptın?" Mesai saati bitmişti.

"Seni bekledim, bana gelmeni. Hadi evimize gidelim." Gözlerimden ayırmadığı gözleriyle kalbim tekledi.

"Gidelim evimize."

Emre'yle yönetim binasından ayrıldık. Arkada kalan otoparka ilerlerken ikimiz de sessizdik. Arabanın kilidini açınca, kapıyı açıp ön tarafa yolcu koltuğuna oturdum. Emre arabaya binip, çalıştırdığında yola çıktık. Başımı omzuna yaslayıp, gözlerimi kapattım. Üstünde hâlâ kamuflajı vardı. Sakallarını kesmişti sabah, saçlarıysa hâlâ uzundu.

"Markete gidelim, evin eksiklerini alırız tabii yorgun değilsen," dediğinde gözlerimi açtım.

"İyi olur, hava almak istiyorum biraz."

Askeriye ve ev dışında bir yere çıkmamıştım, daha önce de sürekli evdeydik zaten. Emre merkeze doğru arabayı sürerken, dışarıyı izledim. Hava kararmaya başlamıştı, yaz yaklaştıkça geç kararıyordu.

"Emre, son günlerde Semih çok üzgün, mutsuz gibi göründü bana. Sen de fark ettin mi?" Bugün Semih'e yardım ederken daha çok dikkatimi çekmişti. Normalde şakalar yapar, benimle sohbet ederdi. Bugünse oldukça durgun görünüyordu, gerçi son günlerde öyleydi hep.

"Sema'yla sanırım sorunu. Çok üstüne gitmek istemediğim için sormadım ama benim de dikkatimi çekti. Konuşacağım artık, derdi neymiş. Onların özeli bile olsa Semih için ben de endişeliyim." Fark ettiğini zaten biliyordum ama sorunu öğrenip öğrenmediğini merak etmiştim. Kurt'un gözünden kaçmazdı.

Kurt ve Yerli Hulk birbirlerine her şeyi anlatırlardı.

Emre arabayı marketin önünde durdurduğunda birlikte indik. Markete girdiğimizde market arabalarından birini alıp, raflar arasında gezmeye başladık. Emre elimi tutup, arabayı en arkada peçetelerin olduğu yerde bıraktı. Telefonunu çıkartıp mesaj yazdıktan sonra kâğıt havlulardan birini arabaya bıraktı. Cebimdeki telefon titreşince çıkartıp açtım.

"İzleniyoruz, normal davran."

Benim fark ettiğimde panikleyeceğimi düşünerek haber vermişti. Telefonu geri cebime koyup, yemek masası için serviste

kullanılacak desenli peçetelere baktım. Mor, çiçek desenli olanda karar kılıp arabaya attım. İçecek reyonundan kola ve meyve suyu aldık. Çayın yanına atıştırmalıkları da ekleyip daha sonrasında yemeklik malzeme ve kahvaltılık aldık. Alışveriş süresince Emre'yle sadece alacağımız ürünler hakkında konuştuk. Hangi marka daha iyi, evde ondan var mıydı, hangisini daha çok seviyorsun gibi.

Kasaya gittiğimizde aldıklarımızı poşetledik, Emre ödemişti tutarı. Aslında bu duruma bir yönden içerliyordum. Ben ödemek istesem izin vermezdi. Babamın gönderdiği para vardı hesabımda, ayrıca öğretmen maaşı alıyordum askeriyeden. Emre'ye güzel bir hediye almayı düşündüm. Benim için pek çok kez hediye almıştı, bense bir türlü fırsat bulamamıştım. En iyisi yarın askeriyede Semih'le konuşmaktı. İnternetten sipariş verebilirdim, böylelikle dışarı çıkmama da gerek kalmamış olurdu.

"Ne düşünüyorsun öyle Gamzelim, daldın gittin," dedi Emre poşetleri arabaya koyarken.

"Seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum." Sonuçta yalan değildi. Emre'yi sevdiğim için hediye alacaktım ona.

"Ben de seni çok seviyorum."

Yüzümdeki tebessüm büyürken, sözlerindeki saf aşk kalbimi hızlandırdı bir kez daha. Arabaya bindiğimizde bizden sonra siyah bere takan, kısa boylu bir adamı fark ettim. Bizim olduğumuz yöne bakıp, ilerlemeye başladı. Emre'nin arabasının camları siyah filmle kaplı olduğu için dışarıdan görünmüyordu. Ben adama baktığımda beni fark etmemişti bu yüzden.

"Eve gidince." Emre elimi tuttu, ne demek istediğini anlamıştım.

Radyoya uzanıp tuşuna bastım. Ferhat Göçer'in sesi arabayı doldurdu. Ara sıra dinlediğim, sevdiğim bir sanatçıydı. Lojmanlara dönerken camdan dışarıya baktım, Iğdır'a geldiğim ilk günü düşündüm, lojmana adımımı attığım anı. Şimdiyse Emre'yle gidiyordum. Üstelik başka bir eve, "bizim" diyebileceğim bir yere.

Emre sık sık dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. Neden olduğunu biliyordum ama sessiz kalmıştım. Emre bir nedenden

ötürü eve gidene kadar konuşmak istemiyordu. Açık alanları kabul edebilirdim ama arabada bile konuşmamızı istememişti.

Eve geldiğimizde Emre bana hafif olan poşeti uzatıp -içinde sadece bisküviler vardı- verdikten sonra diğer poşetleri aldı. Anahtarı bana uzatınca kapıyı açıp girdim. Emre arabada kalan birkaç poşeti daha alıp, geri geldi. Mutfağa girdiğim an çığlık atacaktım neredeyse.

"Kalbime mi indireceksiniz siz benim?" Elim kalbimde durmuş, mutfak masasında oturan Semih, Uğur, Ercan, Dursun ve Mert'e baktım.

"Gamze ne oldu?" Emre'nin arkamdan gelen sert sesiyle birlikte kenara çekildim.

"Hocam birazcuk korkiverdu bizu gorunce." Dursun açıklamıştı durumu.

"Oğlum bir ses verseydiniz, kızı öldürmek mi niyetiniz?" diye azarladı Kurt.

"İyiyim ama şaşırdım. Ne yapıyorsunuz burada?" Meraklı çıkan sesimle, Emre elimden tutup boşta kalan sandalyeye kendisiyle birlikte oturttu.

"Semih'te evin yedek anahtarı var, sana söylemiştim daha önce. Askeriyeden çıkınca takip edildiğimizi anladım, Semih'e herkesi toplayıp buraya gelmesini söyledim. Peşimizdeki adam bizimle markete gelirken, bizimkiler de eve girdiler. Adamı oyalamış olduk bu süre içinde." Emre'nin neden konuşmak istemediğini anlamıştım çünkü adam bizi duyabilirdi.

"Dışarıyı anladım, arabada neden konuşmadık?" diye sordum Emre'ye.

"Güvenli değil, dinleme cihazı olabilirdi. Biz yokken çocuklar bütün evi kontrol etti, herhangi bir cihaz var mı diye. Ev güvenli olduğu için burada konuşuyoruz. Herkesin bildiği üzere, Askeriyede de bir casus var." Emre'nin açıklamasıyla derin bir nefes aldım.

"Planı uyguluyor muyuz?" Uğur'un sorusuyla benim ruhum bile duymadan plan yaptıklarını anladım.

"Hayır, çok riskli bunu göze alamam." Emre kesin bir şekilde konuştuğunda, kaşlarımı çattım.

"Benden ne saklıyorsun Kurt?" Sorumla birlikte Emre'nin bakışları da bana döndü.

"Bir şey saklamıyorum sadece anlatma gereği duymadım çünkü böyle bir şey olmayacak." Emre'nin sert bakışları masada oturanların üstünde gezdi.

"Anlat Semih," dedim bu masada bana her şeyi anlatacak tek kişiye. Emre beni düşündüğü için anlatmıyordu, diğerleri aramızdaki ilişkiye karışmak istemediği için. Ben Semih'e bu hakkı, ona Ankara'da her şeyi anlattığım anda vermiştim.

"Uğur yeni bir plan geliştirdi. Seni yalnız bırakırsak tekrar kaçıracaklar ama bu sefer peşinde biz olacağız. Yani planlı bir kaçırılma olacak, seni öldürmek istemiyorlar. Bizi doğrudan Sercan'a götürecekler, seninle birlikte."

Semih, Emre'nin sözlerine ve bakışlarına rağmen bana anlatmıştı. Emre'nin neden bunu söylemediği ortadaydı çünkü ne olacağını o da iyi biliyordu. Yanımda oturan adama hiç bakmadan konuştum.

"Kabul ediyorum."

Emre anında ayağa kalkarken, elimden tuttuğu gibi beni de kaldırdı. Gözlerindeki öfkeyi ilk defa kendime karşı bu kadar net görüyordum. Buna asla izin vermeyeceğini hissediyordum.

"Sen, hiçbir şeyi kabul etmiyorsun! Kimse umurumda değil, seni bir daha bırakmam. Başkalarının eline vermem!" Emre'nin bağırışı bütün odada yankılandı.

Tuttuğu elimi, sıkıca tuttum. Burada olduğumu hissetmeye ihtiyacı vardı. Çaresiz kalmaktan nefret ediyordu ve ben onu çaresiz bırakıyordum.

"Ne olmasını istiyorsun söyle bana? Nereye kadar saklayacaksın beni? Gözünü kapattığın an yanında kalacağıma nasıl emin

olacaksın? Şu an benim Kurt'a ihtiyacım var, Emre'ye değil." Onun aksine sakin bir şekilde konuştum, anlamasını istedim.

"Eğer ona bir şey olursa seni affetmem!" Semih'e doğru sözlerini söyledikten sonra elimi bırakıp gitti.

Öylece orada kalırken nefes alamadım. Gözlerim doluyordu! Lanet olasıca gözyaşları sadece ona karşı koyamıyordu! Gözlerimi kapattım, nefes almaya çalıştım.

"Gamze, al hadi," dedi Semih. Gözlerimi açıp uzattığı suyu ellerim titrerken aldım. Yerime geri oturup birkaç yudum içtim. Semih, Emre'nin arkasından mutfaktan çıktı yanına gitmek için.

"Onu da anla, sensiz geçen bir haftada enkaza dönüştü. Korkuyor, seni kaybetmekten çok korkuyor." Uğur'un sözleriyle ona baktım.

"Ben korkmuyor muyum? Her an bir şey olacak diye aklım çıkıyor. Ben tükeniyorum, daha fazla ne kadar aklıma sahip çıkarım bilmiyorum. Sadece her şey bitsin istiyorum."

Büyük bir yenilgi ve kabulleniş vardı sözlerimin içinde. Her ne kadar dik dursam da ben de kırılıyordum. İçinde bulunduğum psikoloji ve gerginlik beni içten içe bitiriyordu. Tek dayanağım Emre'ydi, o olmasa çoktan pes ederdim.

"Yarın deneyeceğiz ama en ufak terslikte Gamze'yi alır basar giderim." Emre'nin sesini duyduğum anda arkamı dönüp kapıya baktım, gözleri benim üstümdeydi.

Semih'e dudaklarımı oynatarak sessiz bir teşekkür gönderdim. Başını salladı hafifçe, Emre'yi ondan başkası ikna edemezdi. Emre ve Semih geri yerlerine oturunca planın detaylarını konuşmaya başladılar.

"Bir dakika, Haşim Albay'ın bu konuyla ilgisi ne? Çünkü beni koridorda kurtaran oydu." Cidden bu sorunun cevabını merak ediyordum.

"Haini ortaya çıkaran, daha doğrusu ilk şüphe eden Haşim Albay'dı. Özge mevzusu yüzünden adam öyle çok etkilendi ki ziyaretçi kayıtlarına varana kadar inceledi. Bu çavuş da gelince dos-

yasını incelemiş, direkt bizim tugaya istemiş tayinini. Bil bakalım hangi şehirden?" Ercan sorumu cevaplarken geriye yaslandım.

"Ankara'dan," dediğimde Ercan başını sallayıp onayladı ve devam etti.

"Emin değildik ama içimize şüphe düşmüştü, senin duyduklarından sonra kesinleşti. Her ihtimale karşı böyle bir olay olursa diye neler yapabileceğimizi düşündük."

Saat ilerlerken planlar yapılmış, yarın için vakit belirlenmişti. Sabah Haşim Albay'la konuşmak için Mert gidecekti askeriyeye. Diğerlerinin çıkabilmesi için Emre'yle lojmanın içinde kısa bir gezintiye çıkacaktık. Peşimizdeki adam bizi takip ediyordu, Semih'in söylediğine göre dikkat çekmemek için sadece bir kişi vardı. Daha fazla kişi olsaydı Kurt'un dikkatinden kaçamayacağını anlamıştı Sercan. Artık hafife almıyordu Emre'yi. Bütün adamlarını tek tek öldürmüştü çünkü.

"Gamzelim, vazgeçmek için geç değil." Evden dışarı çıktığımız an Emre'nin kurduğu ilk cümle bu olmuştu.

"Vazgeçmeyeceğim." Kararlı ve net çıkan sesimle elimi tuttu.

Buz gibi ellerim yine onun sıcaklığına sığındı. Teni, tenime değdiği an yine hissettim o beni mahveden derin aşk sızısını. Karanlık gecede evlerin arasındaki yolda yürürken, benim de bir evim olduğunu düşündüm. Emre'nin elimi tuttuğu her yer benim evimdi. Bana o sıcaklığı tattıran tek adamdı. Sıcak elleri arasında ısınan ellerim gibi ısıtmıştı kalbimi ve kendine mühürlemişti. Bir daha kalbimi başka hiçbir sıcaklık ısıtamazdı.

Sessiz bir şekilde el ele yürüdük, binaların önüne konmuş sokak lambalarının altında. Yarın kendimi bir kaosun içinde bulacaktım ama huzurluydum. Bunun için savaşacaktım, huzurumu kaybetmemek için. Emre ne kadar içerlese de bu duruma vazgeçmeyecektim.

Lojmanda bir tur atıp eve döndüğümüzde kimse yoktu. Arabalarını askeriyeden biraz uzağa, ormanın başlangıcına bırakmışlardı. O yolu Gediz sayesinde öğrenmiştim, beni kaçırdığında ora-

dan çıkartmıştı kimse görmeden. Şimdi oraya nöbetçi asker konsa bile bizimkileri tanıdığı için dışarıya çıkışları zor olmazdı.

"Saat geç olmasına rağmen hava güzeldi," dedim ceketimi çıkartıp askıya asarken.

"Düğünü Temmuz'da yapalım diyorum, hem en güzel doğum günü hediyesi sen olursun bana," derken Emre belimden tutup kendisine çekti beni.

"Şimdi de ikna yöntemlerini mi geliştiriyorsun? Temmuza sadece iki ay var sevgilim, umarım farkındasındır." Sözlerimle birlikte burnunu burnuma sürttü gülümseyerek.

"Daha ikna edici yöntemler bulabilirim." Sesi kısık ve oldukça ikna ediciydi.

"O ikna yöntemlerinden bende de var," dedim. Oynak Gamze yükleniyor...

"Hım neymiş bakalım?" derken gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Emre'nin dudağına hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra o şaşkınca kalırken kollarından sıyrıldım. Geriye doğru kaçarken surat ifadesine kahkaha attım. Oldukça tatlı görünüyordu. Bana doğru döndüğünde dudağımı ısırdım.

"Evde sadece ikimizin olacağını ve gecenin sonunda aynı yatağa gireceğimizi biliyorsun değil mi sevgilim? Devam et hadi kışkırt beni." Yüzünde hain bir gülümseme oluşurken, yutkunma sırası bendeydi.

Geri geri yavaş adımlarla kaçmaya başlarken, Emre koltuğun üstünden atladığında çığlık atarak merdivenlere doğru koştum. Arkamdan kahkaha atarak geliyordu. İstese beni çoktan yakalardı ama yavaş hareket ediyordu. Yatak odasına girdiğim an kapıyı kapatacakken araya bir el girdi ve hiç zorlanmadan kapıyı açtı.

"Hayatım, sevgilim, nişanlım ben hiç öyle şeyler yapar mıyım? Kışkırtmak falan çok ayıp kelimeler bunlar," dedim geriye doğru giderken.

"Hım eminsin yani Gamzelim?" Tek kaşını kaldırıp, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Kollarını birleştirmiş, kapının pervazına dayanmıştı.

"Kurt falan demem ısırırım o yanaklarını! Yüzün alı al, moru mor gezersin sonra, gülme şöyle," dedim içimi ısıtan gülümsemesiyle.

"Peki, ben gülmeyim ama sen gül."

Ayağım yatağa değdiği an Emre bir anda yanımda bitti. Ben daha şaşkınlığımı atamadan gıdıklamaya başladı. Karnımdan fena hâlde huylanıyordum. Emre beni gıdıklarken nefessiz kalana kadar güldüm. En sonunda hâlim kalmadığında yanağımdan öptükten sonra yan tarafıma yattı. Yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim.

"Acıktın mı?" Bana doğru dönüp sorduğunda yüzüme gelen saçlarımı geriye doğru çekti.

"Acıktım, akşam yemeği yiyemedik sen de beni bekledin yiyemedin biliyorum," dedim. Yemek saatinde ben doktorla konuşuyordum, Emre de yalnız kalmamam için yemeğe gitmemişti.

"Hadi gel bir şeyler hazırlayalım."

Emre'nin bana uzattığı elini tuttum. Birlikte el ele aşağıya inip, mutfağa geçtik. Yarının ne getireceğini bilmeden o anın tadını çıkartarak, gülerek, şakalaşarak birlikte yemek hazırladık. Yemeğimizi yedikten sonra benim ellerim suya değmemesi gerektiği için Emre bulaşıkları sudan geçirdi ben makinaya dizdim. Çayı demlediğimde, Emre mısır patlattı. Televizyonun karşısına geçip, film açtık. Filmin sonunda birlikte kahve içtik. Yarın neler olacağını hiç konuşmadık, sadece ikimiz vardık.

Gecenin sonunda sabah erken kalkacağımız için uyumaya odaya çıktık. Emre eşofmanlarını alıp, çıktıktan sonra ben de odada üstümü değiştirdim. Yatağa yattığım an kapıyı çaldı, Emre'ye gelebileceğini söyledim. Yanıma geldiğinde göğsüne başımı koydum. Bir kez daha sevdiğim adamın kollarında uykuya daldım.

Sabah saçlarımı okşayan elin varlığıyla derin bir nefes verdim. Gözlerimi yavaşça açtığımda Emre'nin beni izlediğini fark ettim. Yüzümde büyük bir gülümsemeyle "Günaydın," dedim.

"Günaydın," dedikten sonra gözlerime baktı uzun uzun.

Yataktan kalkıp Emre'nin saçlarını karıştırdım. Hâlâ çok çekici görünüyordu, ben saçlarını dağıtırken yüzünde küçük bir gülümsemeyle beni izledi. Ellerimi omuzlarına koyarak yanağından öptüm.

Birlikte uyandığımız bütün sabahlar başkaydı, tarif edilemez büyük bir mutluluk içeriyordu. Emre durgun olsa da ben onun aksine normal davrandım. Birlikte aşağıya inip, kahvaltı hazırladık. Emre salatalıkları doğrarken, ben de ikimiz için tost yaptım. Çaylarımızı bardaklara koyup masaya oturduk. Emre'nin tabağını önüne koyduğumda elimi tutup öptü.

Kahvaltımızı sessiz bir şekilde sık sık birbirimizin gözlerine bakarak yaptık. Biz değil, gözlerimiz konuşuyordu sanki. Yeşillerinde hayat bulduğum adam aşkla bakıyordu. Yeşil gözleri toprakla buluşmaya can atan bir filizdi, benim kahve gözlerimse ona ev sahipliği yapan toprak. Aşkımızla birlikte her geçen gün büyümüş büyük bir orman olmuştu şimdi o küçük filiz.

Kahvaltı masasını yine birlikte topladık. Üst kata üstümüzü değiştirmek için çıktığımızda Emre kamuflajlarını giymek için yan odaya geçerken ben elime aldığım siyah kot pantolonumu ve lacivert sweatimi giydim. Saçlarımı tarayıp, arkadan topladım, makyaj yapmadım. Aynı anda çıktık ikimiz de odadan. Elimi uzattığımda tuttu. Merdivenlerden indiğimizde kapının önünde durduk. Elini yüzüme koyup okşadı. İçimi çekerken başımı avucuna yasladım.

"Gitme," diye fısıldadı.

"Birlikte tekrar gireceğiz bu evin kapısından içeriye." Gözlerine bakarak konuştuğumda başını çevirdi.

"Korkuyorum." Yere bakarak kurduğu cümleyle kalbim sıkıştı.

Bana ilk defa korktuğunu söylüyordu. Yüzüme bakamadan yaptığı itirafla içim sızladı. Onu en çok böyle görmekten korkuyordum, çaresiz.

"Ben korkmuyorum çünkü biliyorum bu sefer beni bulacağını." Kararlı çıkan sesimle gözlerime baktı yine.

"Bu bir veda değil." Onaylamamı istiyordu, gülümsedim.

"Bu asla bir veda değil, beni bul Kurt."

"Bulacağım."

Emre'nin ellerini bırakıp arkamı döndüm. Gözlerimin dolmasını istemiyordum. Kapıyı yavaşça açtım ve çıktım. Arkamdan kapanan kapının sesiyle gözümden bir damla yaş aktı. Şimdiyse attığım her adım, benim canımdan can alana doğru gidiyordu.

BÖLÜM 13

Yüzüme düşen damlayla birlikte gökyüzüne baktım. Yağmur yağmaya başlamıştı. Ben ağladığım için mi yağıyordu yağmur yoksa bir daha sevdiğim adamla aynı yağmurun altında ıslanamayacağım için mi ağlıyordum?

Korkuyordum... Çok korkuyordum. Bir daha Emre'ye dönememek ölesiye korkutuyordu beni.

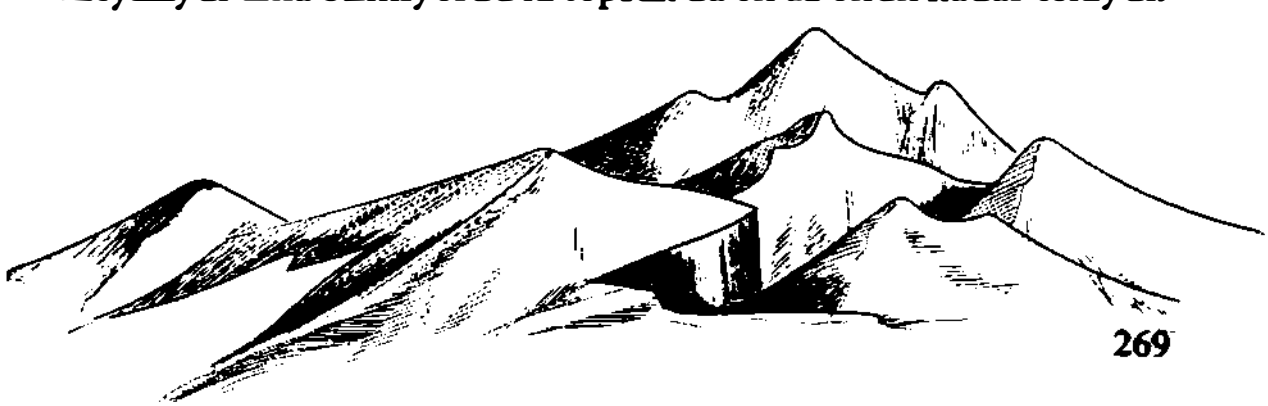
Ellerim üşüyordu mesela, yanımda olsa sıkıca tutardı.

Gözlerime misafir ettiğim yağmur bulutlarından korurdu beni.

Kalbim yokluğuyla değil, varlığıyla, huzuruyla sızlardı.

Derin bir nefes alıp, yürümeye devam ettim. Sadece birkaç adım kalmıştı kapıdan çıkmama. Lojmanın kapısında bekleyen asker beni görünce kapıyı açtı yavaşça. Demirin, demire sürtme sesi çıktı. Üstümde sadece bir montla yanımda hiçbir şey yokken -ne bir kimlik ne cüzdan ne de silah- sadece kalbimdeki sızıyla devam ettim.

Gözlerimden akan yaşları silmedim, ne de olsa yenileri ekleniyordu. Yağmur sanki kimsenin görmemesini istemiyormuş gibi gözyaşlarımın üstüne damlıyordu. Toprak kokuyordu, baharın gelmesiyle yeşillenen çimler capcanlıydı. Zemine sertçe çarpan yağmur taneleri isyan ediyor gibiydi. Toprağı yerinden etmeye meyilliydi ama bilmiyordu ki toprak da en az onun kadar eskiydi.

Sonunda birbirilerine karışacak ve birlikte yaşamayı öğreneceklerdi.

Boş yolda yürürken, zamanımın gelmesini bekliyordum. Yanımda duran arabayla başımı çevirdim. Arabanın camını açtığında, karşımdaki kişi dün markette gördüğüm adamdı. Gözlerini kısıp beni inceliyordu, muhtemelen burada tek başıma ne yaptığımı düşünüyordu.

"Yardım ister misiniz?" diye sordu.

"Çok iyi olur, teşekkür ederim." Arabanın kapısını açıp bindim. İçeride ısıtıcı açık olduğu için sıcaktı.

Benden kısaydı, 1.70 boylarındaydı. Kafasındaki siyah bereden kel olduğunu anladım, ensesinde dahi hiç saç yoktu. Kahve, siyaha yakın gözleri ve sert yüzüyle pek tekin biri değildi.

"Nereye gidiyorsunuz?" Arada dikiz aynasından arkasına bakıyordu. Takip edilip edilmediğini düşünüyordu. Akıllı bir adam olmalıydı yoksa Sercan onu tek başına göndermezdi.

"Beni götüreceğin yere gidiyorum, Sercan'a." Cümlem biter bitmez bana doğru döndü. Islak saçlarımı yüzümden çekip, karşımdaki adama baktım.

"O zaman bu bir tuzak?" Belindeki silaha gitti eli, hâlâ dikiz aynasını kontrol ediyordu. Demek ki o kadar da akıllı değilmiş.

"Bizi takip etmeyecekler, silahını yerine koy. Kendi isteğimle gidiyorum Sercan'a. Beni istiyordu, ben de nedenini öğrenmek için gidiyorum." Adam bana cidden deli olup olmadığımı soracak gibiydi. Kim hayatını karartmış birine kendi ayaklarıyla giderdi ki? Ben gidiyordum.

Başımı camdan yana çevirip, sessizce yolu izledim. Adam bir daha soru sormamış ben de konuşmamıştım. Merkez yolunu es geçip dağlık yola girdi. Bu yolu biliyordum, burayı tanıyordum. Daha önce Emre'yle kahve içtiğimiz Siva yoluydu burası. Kapatıldığı için -çünkü dağın tepesinden kaya düşme riski vardı- kimse buraya girmiyordu.

Ne bekliyordun Gamze? Sercan burayı avucunun içi gibi biliyor, en başından beri burnumuzun dibinde saklanıyordu. Kurt bunu öğrendiğinde çıldıracaktı.

Arabanın göstergesinden saati kontrol ettiğimde bir saati geçmişti ki ileride yolun barikatlarla kapatıldığını gördüm. Yağmur bu süre içinde durmuştu, güneş bulutların arkasına sığınmıştı. Etrafta yağmurun bıraktığı izler vardı.

Yanımdaki adam camı açıp, ıslık çaldığında kayaların arasından çıkan tamamen siyah giyimli ve yüzleri maskeli iki adam, barikatı kenara çekti. Biz ilerlerken arkamızdan geri kapattı. Yolun sonuna geldiğimizde dağın zirvesine az kalmıştı. Arabayı görünmeyecek bir yere park etti.

"İniyoruz, buradan sonra yürüyerek devam edeceğiz." Katildi büyük ihtimalle ama sanırım ona karşı çıkmadığım için fazla kibardı.

Kibar bir katil mi? Cidden mi?

"Ne kadar yürüyeceğiz? Ben fazla hâlsizim," dedim katilin iyi anına denk gelmeyi umarak.

"Yarım saat en fazla, zirvenin diğer tarafına geçeceğiz," dedikten sonra arabadan indi. Diğer tarafa dolanıp kapımı açmak için durdu.

Cebimden çıkarttığım iğneyi kapıyı açar açmaz göğsüne sapladım. "Yol tarifi için teşekkür ederim." Sanırım duyduğu en son şey buydu çünkü anında yere yığıldı.

Bir daha teslim olmayacaktım o pisliğe. Kendi ayaklarımla gitmeyecektim ona. Asla yüzüme bakmasına, benimle konuşmasına izin vermeyecektim. Elimi, kolumu bağlamasına izin vermeyecektim. Bu sefer can vermeye değil, almaya gelmiştim. Belinde duran silahını aldıktan sonra yol kenarındaki çukura zorlukla ittim. Üstüne etraftan bulduğum ağaç dallarını attım. İğnenin etkisi beş, altı saat sürerdi en az. Bu benim için yeterli bir süreydi.

Emre asıl planı bilmiyordu.

Duyduğunda çıldıracaktı, muhtemelen Uğur'la uzun bir süre konuşmazdı. Bu planı Uğur yapmıştı. Semih'le Emre dışarı çık-

tığında Uğur beni kenara çekmişti konuşmak için. Onun aklında olan plan sadece benim yakalanmam değildi. Ben uslu bir kız olup Sercan'ı oyalarken, diğerleri bütün yol kameralarından beni takip edecekti. Adamı takip etseler yakalanma riski vardı ve ben direkt tehlikeye girecektim. Böylelikle peşimden gelmeseler bile nereye gideceğimi biliyor olacaklardı. Onların beni kurtarmasını bekleyecektim bu planda.

Ama öyle olmayacaktı. Ben kendi kendimi kurtaracaktım. Uğur planını anlattıktan sonra ettiğim intikam yeminini hatırladım. O pisliği ben öldürecektim ve Uğur'un planı bana istediğimi veriyordu. Emre duysa beni bir odaya kilitleyip kapıma dikilip hiç uyumayacak kadar da tehlikeliydi.

Uğur içlerinde beni en çok anlayandı. Ailesi, kimsesi yoktu en başında, ama sonra kendi ailesini kendi seçmişti. Bu gerçekten güzel bir şeydi. Uğur ailesi olarak Emre'yi, Semih'i, Ercan'ı, Dursun'u, Mert'i, beni ve abimi seçmişti. Onun ailesi yok olmuştu, gitmişti, belki de ölmüştü bilmiyorum ama bunun acısıyla yüzleşmişti Uğur. Ben de ailemi kaybetmiştim. Emre ile kuracağım o ailenin geri kalanını kaybetmiştim. Bu yüzden Uğur beni anlıyordu.

Adamın üstü yeterince kapandığında fark edilmeyeceğine emin oldum. Arabanın yanına ilerleyip, sürücü koltuğuna oturdum. Ne kadar o adama dokunmak istemesem de telefonu var mı diye bakmıştım. Arabaya binince üstümü arar belki diye yanıma almamıştım. Haklıydım sanırım bu adam hiç akıllı değildi. Torpidoyu açtığımda telefon değil ama telsizi buldum.

"Kenan giriş yaptı, gelmedi mi hâlâ?" Kapıdakiler içeriye girdiğimizi haber veriyordu telsizi açtığımda.

"Gelmedi, gidip bakayım."

Demek adın Kenan'mış takipçi. Torpidoda bulduğum bir diğer şeyse plastik kelepçelerdi. Onları da hızlıca cebime koydum. Araba kenarda bile olsa, yakına gelen biri olsa görebilirdi. Hızla kayaların arkasına saklandım. Burası dağlık bölge olduğu için zirvenin bir yamacı ormana iniyordu, diğer tarafı büyük kayalar-

la kaplıydı. Biraz daha bekledikten sonra gelen maskeli başka bir adamı gördüm. Elinde büyük bir kalaşnikof vardı. Arabayı biraz daha yaklaştığında fark etti. Telsizine uzanmıştı ki sessiz adımlarla arkasına geçtim.

"Telsizi ve silahı bırak yoksa seni vururum," dedim.

Bana doğru döndüğünde kim olduğumu bildiğini anladım. Sercan fotoğraflarımı kahve bardaklarına mı bastırdı acaba?

"Sen silahını bırak yoksa ateş ederim," dedi silahını bana tutarak. Telsizi cebine geri koymuştu, güzel.

"Bende açacağın en ufak yara ölmeme sebep olur. Sercan'ın beni canlı istediğine eminim. Birinci seçenek silahını ve telsizi bana atarsın yaşarsın, ikinci seçenek bana ateş edersin Sercan seni öldürür, üçüncü seçenek sen daha hareket edemeden vuracağını hissettiğim an seni vururum. Şuna bak ki silahımda susturucu var, sessizce ölürsün." Omzumu silkip, durumu açıkça anlattım.

"Burada olduğunu anlayacaklar." Telsizi ve silahı bana doğru attı.

"İyi tarafından düşünelim. O zamana kadar hepsini öldüreceğim." Cebimdeki plastik kelepçelerden birini çıkartıp omzundan bastırıp yere diz çöktürdüm. Bileklerine kelepçeyi geçirip sıktım.

"Ayağa kalk," dedim silahla omzunu ittirip.

Arabanın yanına geldiğimizde bagajı açtım. İçine doğru girmesi için birkaç kez daha tehdit ettim. En son birini kasığından vurduğum aralarında belki duyulmuştur. Tabii bunu söylediğim an yüzü kireç gibi oldu orası ayrı.

Yine yapmıştım, vicdanımı susturmuştum.

"Şimdi telsizi açacağım ve onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceksin. Bagajda yaşama şansın var ama eğer ufak bir imada bulunursan beyninde bir kurşunla yaşayamazsın." Silahı başına doğru tutup, telsizi açtım.

"Ufuk neredesin? Sana sesleniyoruz." Cızırtılı çıkan sesle Ufuk yutkundu.

"Tuvalet molası verdim, burada her şey yolunda. Orman tarafını kolaçan etmeye gidiyorum şimdi." Akıllı Ufuk.

"Tamam."

Telsizi kapatıp, Ufuk'un ağzını her ihtimale karşı kel adamın arabasında olan atkısıyla bağladım. Bagajı tamamen kapattım, umarım nefes alırdı. Neyse zaten kurtulsa bile Kurt'un eline düşecekti. Ölümle eş değerdi zaten bu da.

Ormana girip, yukarı doğru zirveye ilerledim. Ağaçlar beni kapatsa da silahtaki elim hep tetikteydi. Şimdiye kadar güzel idare ettim, aferin bana. Eğer buradan kurtulursam, askeriyeye başvuru yapacaktım.

Emre delirecekti.

Kendi hâlime güldüm. Kurt düğün diyor, ben elime silah almış asker olacağım diyordum. Madem kendi evladım olmayacaktı, ben de vatanın evlatlarına sahip çıkardım.

Dik yamacı yürürken elimi ağaca dayayıp soluklandım. Sürekli evde kaldığım için çok çabuk yoruluyordum, tabii üstüne eklenen sinir krizlerinin de etkisi oluyordu. Gözlerim bileklerime takıldı, eskisi kadar acımıyordu. Seda'nın sıktığı bileğim biraz daha geç iyileşiyordu sadece. Turan'ı özlemiştim eğer buradan kurtulursam abimle konuşup, az bir zaman da olsa görmek istiyordum. Kokusu beni rahatlatıyordu, bebekleri kim sevmezdi ki zaten... Doğumuna gün saydığım yeğenimi doğduğu gün bile görememiştim. Nefeslerim düzenli bir hâl alınca yürümeye devam ettim. Telsizi açtım, sürekli açık olunca sesi duyurabilirdi ama ara sıra açınca fark edilmezdi. Yani öyle umuyordum en azından.

"Kenan ve Ufuk'u bulduk. İçeride birisi var, Sercan güvenli bir yere git." Demek ufak kaçamaklarımı bulmuşlardı. Sercan'ın buradan gitmemesi gerekiyordu.

"Ne o, kaçacak mısın Sercan? İnsan misafirini böyle mi karşılar? Pardon, insan dedim." Telsizin düğmesine basarak konuştuğumda sessizlik oluştu.

"Gamze." Sercan'ın sesini duyduğum an boğazıma bir yumru oturdu.

"Yanlış cevap, ben seni cehenneme gönderecek olan kadınım. Senin için geliyorum."

Telsizin arka kısmını açtım. Beni istiyordu, hiçbir yere gitmeyecekti. Telsizin pillerini çıkartıp tamamen kapatmıştım. Kendi kendine konuşup delirebilirdi artık.

Şansıma Ufuk'ta da telefon çıkmamıştı. Ne yapıyordu bunlar? Telefona hayır kampanyası falan mı?

Odaklan Gamze, az bir yolun kaldı. Ağaçlardan birinin arkasına saklandım, karşıdan gelen birisi vardı. Ağacın kenarından göz ucuyla baktım. Beni arıyorlardı tabii ki!

Durduğum ağaca baktığımda sık yapraklara sahip söğüdün altında olduğumu fark ettim. Geri geri giderek ağacın dalları arasına girdim. Yaprakları neredeyse yere değiyordu. Geçip gitmesi gerekiyordu çünkü az sonra zirveye çıkacaktım. Burada konuşsam bile sesim duyulurdu. Adam tam ağacın altından geçiyordu ki bastığım dal çatırdadı. Silahını kaldırıp, bana doğru tuttuğu anda alnına yediği bıçakla yere yıkıldı. Arkama baktığımda bana doğru gelen adamı tanıdım. Ne de olsa plan onundu.

"Sana, ben gelene kadar arabada bekle demiştim." Uğur sessizce fısıldadı.

"İkinci nöbetçi gelmeden önceydi o dediğin. Geç kaldın ayrıca," dedim omuz silkip.

"Kurt'a hissettirmeden kaçmak kolay mı? Üstelik iki kere yakalanmış biri söylüyor bunu," derken sırtındaki çantanın içinden silahı çıkartıp bana uzattığında aldım.

"Umarım üçüncü olmaz çünkü fena hâlde gazaba uğrayacakmış gibi hissediyorum." İrkilirken, bunu gerçekten de düşünüyordum.

"Seni eve kapatacak, en iyi ihtimalle pencerendeki parmaklıklardan dışarıyı izlersin." Eğlenen sesiyle yüzümü buruşturdum.

"Çok komik. Asıl ben, seni poligonda hedef tahtası yaptığında izlerken güleceğim." Silahın şarjörünü kontrol edip mermiyi silaha sürdüm.

"Dediğin gibi Gamze, bu aramızda kalacak. Gerçi ben anlatmaktan yanayım. Sona Sercan kalana kadar hepsini halledeceğim. Bunu Kurt senin intikam almana izin vermez diye yapıyorum. Onu öldürmene burada olsa asla izin vermeyeceğini bildiğim için," diyerek bir kez daha hatırlattı bana Uğur.

"Teşekkür ederim Uğur, yanımda olduğun için."

Uğur'la birlikte ormanın zirvede son bulan sınırına ilerlerken, dediğini yapmış yolumuza çıkanları tek tek indirmişti. Uğur normal değildi, ilk defa onu böyle görüyordum, bir operasyonun ortasında. Daha önce Emre ve Semih'i görmüştüm ama bu sefer başkaydı. Hayalet gibiydi. Uğur'a bu konuda söz verdiğim için kimseye anlatamazdım ama ona kesinlikle bunu soracaktım. Eğer asker olmaya kesin karar verirsem, ondan ders almalıydım. Kurt bana başka konular hakkında ders vereceği için buna zaman kalmayabilirdi.

Şu an ne yapıyordu acaba?

EMRE'DEN

"Nasıl yok lan?" Bağırmamla birlikte masaya yumruğumu geçirdim.

Gamze'nin bindiği araba tamamen yok olmuştu. Hiçbir kamera görüntüsünde yoklardı. Semih vardı sadece yanımda, diğerleri arabayı aramak için dağılmıştı. Gamze bir kez daha avuçlarımın içinden kayıp gitmişti.

"Bulacağız Gamze'yi. Saçının tek teline bile zarar gelmeden geri alacağız onu." Semih elini omzuma koyduğu anda geri çekildim.

"Ona anlatmasaydın hiçbiri olmayacaktı bunların! Gamze'nin kabul edeceğini bile bile söyledin Semih!" Sinirle ona bakarken haklı olduğumu ikimiz de biliyorduk.

"Gamze'ye söz verdim ben o gün. Ondan bir şey saklamayacağımı söyledim Kurt. Karar onun kararıydı, biz söylemesek bile Gamze bu, ne yapar eder yine öğrenirdi. Şimdi sakin olup, ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor."

Derin bir nefes alıp, emniyetin alt katındaki odada mobese kameralarını izledikleri monitörlere tekrar baktım. Çıldırmama çok az kalmıştı eğer ona bir şey olursa taş, taş üstünde bırakmazdım.

"Lojmanlara geri dönüyoruz," dedim kapıya yönelip.

Semih'le odadan çıktığımızda merdivenlere yöneldik. Yukarı çıktığımızda aceleyle yürüyordum. Birine çarptığımda başımı çevirip baktım. Kaşlarım çatıldığında selam durmuştu.

"Komutanım," dediğinde adamı nereden hatırladığımı ses tonundan anlamıştım.

"Muharrem," dedim.

Gamze'ye evlilik teklifi ettiğim gün aklıma geldi. Onu yıldızları en güzel izleyeceği yere götürmüştüm. Bununla birlikte gelen gece nöbetçisi bizi öpüşürken basana kadar her şey güzel gidiyordu.

"Benim Komutanım. Buradan çıkınca tugaya gelecektim ben de." Karşımda durup konuşunca Semih'e bakış attım.

"Hayırdır?" Semih'in sorusuyla Muharrem ona doğru döndü.

"Siva Dağı'na çıkan yol kapanmıştı ancak iki gündür sürekli araç trafiği var. Nöbetleri sıklaştırdık ama bir gariplik var, diğerlerine söylüyorum beni dinlemiyorlar. Siz oradaki yolla ilgilendiğiniz için gelecektim yanınıza."

Siva yolu lojmanlara en fazla bir saatti. Dağlık alan. Yasak bölge.

"Yürü Semih, Gamze'yi bulduk."

GAMZE'DEN

"Uğur duydun mu?" dedim aslında duyduğunu bilsem de refleks olarak sormuştum.

Telsiz sesi geliyordu ama ses net değildi, gidip geliyordu. Cebimde duran telsizin pillerini takıp, sesini son ayar kıstım. Frekansı ayarladıktan sonra ses net bir şekilde duyuldu.

"Sercan, koşmaya başlasan iyi olur. Bulduğum yerde leşini köpeklere yedireceğim." Kurt'un buz gibi sert sesini duyunca Uğur'la göz göze geldik.

"Ah be Kurt, on dakika sonra zaten haber verecektim!" Uğur söylenirken telsizi kapatıp, hızla ona doğru ilerleyemeye başladım. Kurt buraya gelmeden bu iş bitmeliydi.

"Ne yapacağız?" diye sordum Uğur'a.

"Ateş edeceğim, bütün dikkatleri üstüme çektiğim anda fırsatını bulur bulmaz Sercan'ın peşine düş. Bunu yapacağına güvenmesem seni yanımda getirmezdim Gamze. İntikamını al." Başımı sallayıp onayladım.

Uğur benim gideceğim yönün tam tersi istikamete doğru ilerledi. Silah sesini bekleyecektim. Ağaçların arasında kalmaya dikkat ederek zirvenin kayalık olan yamacına geçtim. Birkaç çadır vardı, ateş yanıyordu. Dağdaki teröristlerden hiçbir farkı yoktu. Derin bir nefes alıp beklemeye devam ettim.

Arka arkaya atılan üç silah sesiyle gözlerimi çadırlarda gezdirdim. İçinden çıkan adamlar hızla silahlarını alıp, diğer tarafa doğru ilerlemeye başladı. Son çadır açıldığında gördüm onu. Korkak, kaçmak için arkasını dönüp yamaçtan aşağıya doğru ilerledi. Saklandığım yerden çıkıp hızla ilerlemeye başladım. Çatışma sesleri duyulurken Sercan'ın peşine takıldım. Sabit durmadığı için ateş edemiyordum. Semih gibi keskin nişancı olmam gerekiyordu sanırım bunu yapabilmem için. Yolun sonunda gördüğüm arabayla kaçacağını anladım. Koşarken derin nefesler alıyordum, yetişmem gerekiyordu.

"Sercan!" Bağırmamla birlikte bana döndüğünde elindeki silahı bana doğru tuttu. Amacım da buydu.

"Kendi ayağınla geldin demek bana," dedikten sonra arkama baktığını fark ettim. Birilerinin daha gelip gelmeyeceğini kontrol ediyordu.

"Ölmek için değil, öldürmek için geldim!" Silahın emniyet kilidi açıktı zaten, tek yapmam gereken tetiğe basmaktı.

"Sen asker değilsin Gamze. Eğer beni öldürürsen hapse girersin. Yıllarca hapiste kalmak mı istiyorsun?" Beni öldürmüyordu, istese çoktan yapardı.

"Neyin peşindesin?" Sorumla birlikte geriye doğru bir adım attı.

"Seni kimsenin öldürmemesini istedim!"

Sercan sorumu cevapladığında sinsice güldü. Onu şimdi öldürmüyorsam sebebi bunun altında bir şey olduğunu düşünmemdi. Bir şey yapmıştı, bu yüzden ölmemi istemiyordu. Arabaya daha çok yaklaştığında kafasına yediği mermiyle yere düştü.

Tetiğe basan ben değildim.

Arkamı dönüp baktığımda kimse yoktu. Koşarak Sercan'ın yanına gittim. Bana bir şey söylemesi gerekiyordu, bir cevap vermeliydi. Son nefeslerini verirken ona doğru eğildim.

"Söyle ne demek istedin!" Yakasından tutup kaldırdığımda kan kustu.

"Sen değerliydin, kanın sayesinde eski gücüme kavuşacaktım," diyerek fısıldadı.

"Birine söyledin mi? Benden, zehirli kanımdan bahsettin mi?" Resmen çırpınıyordum bunun olmaması için.

"Ha-hayır." Tutuk bir nefes verdi, başı yana düştü.

"Konuş Allah'ın cezası, konuş! Benden doğmamış çocuklarımı çaldın, hayatımı mahvettin! Neden yaptın ha, neden? Ben sana hiçbir şey yapmamıştım oysaki, sadece sevdiğim adamla mutlu olmak istemiştim. Canımın canını neden aldın?" diyerek sarstım tuttuğum yakasını. Gözleri açıktı ama ölmüştü.

Ellerime bulaşan kanıyla birlikte yakasını bırakıp yere çöktüm. Ölmüştü, bitmişti işte, neden rahatlamış hissetmiyordum peki? Toprak zemine bakarken, yanımda ölü bir beden yatıyordu. Dizlerimin üstüne çöktüm. Yanımda bir ceset vardı ama ölen sadece o pislik değildi. Giderken benim canımın yarısını da götürmüştü. Bu kadar kolay mıydı bir insanın hayatını mahvetmek? Acılar içinde bırakmak ya da kalbini söküp almak?

Anne olamayacaktım ben. Bir bebeğe süt verememeyecektim göğsümden, karnımda teklemelerini hissedemeyecektim, dünyaya ilk geldiği an onu göremeyecektim. Düştüğünde ağlayarak ilk bana koşmayacaktı, ilk aşkını heyecanla anlatmayacak, beğendiği oyuncağı almam için ısrar etmeyecekti.

Anne olamayacaktım ben!

Silah sesleri artık duyulmuyordu, sessiz bir uğultu vardı. Kasvetli, gri bulutlar sanki yıkımın habercisiydi. Ellerimdeki kan sanki bitişi değil, başlangıcı gösteriyordu. Katil değildim ama olmak istemiştim. Onu öldürmek istemiştim.

"Gamze!" Yeri göğü inleten Kurt'un sesiyle başımı kaldırdım.

Dağın tepesinden bakıyordu bana. Hızla aşağıya inmeye başladı. Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. Buluştuğumuzda sıkıca sarıldı. Başımı omzuna gömdüm, derin bir nefes çektim içime. Sözünü tutmuştu Kurt, beni bulmuştu.

Geri çekildiğinde bakışları ellerimdeki kanı buldu. Biraz önce ona geldiğim yere baktığında Sercan'ın cesedini gördü. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde içini çekti.

"Ne yaptın sen Gamzeli?"

Gözlerine bakarken hâlâ elimde duran silaha baktım. Sercan'ı Emre öldürmemişti, ben de öldürmemiştim. Uğur söz vermişti, benim öldürmemi kabul etmişti. Peki, o zaman Sercan'ı kim öldürmüştü? Özge olabilir miydi?

"Ben öldürmedim Kurt. Ben yapmadım," dedim elimdeki silahı ona uzatarak.

Emre silahı alıp şarjörünü çıkarttı. Hiç ateş etmemiştim, bu yüzden şarjör tamdı. Yolumuza çıkan herkesi Uğur öldürmüştü. Emre'nin bakışları etrafta dolandı, onun da aklı karışmıştı. Silah sesinin nereden geldiğini düşündüm, tam arkamdan gelmişti.

"Buradan ateş edildi," diyerek zirvenin taşlık olan yamacını gösterdim. Biz ağaçlık olan taraftan geçmiştik.

"Kurt!" Semih'in yukarıdan gelen sesiyle ona baktık. Yanında Ercan, Mert ve Dursun vardı. Uğur yakalanmamıştı anlaşılan.

"Buraya gelin," dedi Emre.

Diğerleri zirveden aşağıya inerken Kurt, Sercan'ın yanına ilerledi. Cesedin durduğu yerden baktığında ne yaptığını anladım. Merminin geliş açısını hesaplıyordu. Benim sesin geldiğini söylediğim yere baktı bir süre.

"Başka bir nişancı varmış burada, Sercan'ı öldüren." Diğerleri yanına geldiğinde nişancının ateş ettiği yeri gösterdi.

"Kim yapmış olabilir ki? Operasyonu bizden başka kimse bilmiyordu. Uğur da Özge'nin yanında şu an." Semih'in sözleriyle anladım.

Uğur, beni takip eden adamın arabasına gece Emre'yle lojman içinde gezerken takip cihazı takmıştı. Başından beri nereye gideceğimi bildiği için şüphe çekmemek adına Emre'nin yanında kalmıştı. Onlar Uğur'un Özge'nin yanına gidip Sercan'ın planını öğrenmeye çalıştığını düşünüyorlarken o benim yanıma gelmişti. Plana göre ben teslim olacaktım, Uğur'un bana o gece verdiği iğneyi adam beni getireceği yerde durduğunda yapacaktım. Sonra da Uğur'un yanıma gelmesini bekleyecektim.

Uğur, beni direkt o adama götüreceğini biliyordu ama Sercan'ın önlem aldığına emindi. Yani birkaç aşamadan sonra güvenlik geçilirse beni Sercan'a vereceklerdi. Buradaki aşamada sırayla dizilmiş nöbetçilerden geçiyordu. Planda olmayan sadece Ufuk'un, yani başka bir nöbetçinin daha beni bulmasıydı. Uğur'dan önce hareket etmiş, yolu yarılamıştım. Başladığımız an Emre'ye mesaj atıp adresi verecekti. Kurt beni kısa süre sonra bulacaktı.

Planda olmayansa Emre'nin zamanından önce bizi bulmasıydı.

"Gamze hadi ekipler gelmeden gidelim." Ben bunları düşünürken Kurt, kolumdan tutup kendine çekti beni.

Gizli bir operasyon olduğu için burada sadece çatışma çıkmış gibi gösterilecekti. Benim ismim bu olayların hiçbirinde geçmeyecekti kayıtlarda. İfade vermeyecek, mahkemede şahitlik yapmayacaktım. Emre bunu en çok benim için istiyordu çünkü bütün olanları anlattığım an herkes öğrenecekti. Bunu asla istemiyor-

dum. Kimseye bir şey anlatmak, açıklamak, bana baktıklarında aldığım yaraları görmelerini istemiyordum.

Belime sarıldıktan sonra geride Sercan'ın cesedini bırakarak yürümeye başladık. Bize doğru gelen Uğur'u gördüğümde durdum. Dikkatlice baktığımda hiçbirinin yara almadığını görünce rahatladım. Her ne kadar kendi isteğiyle bana yardım etmek istese de zarar görmesini istemiyordum. Kurt, Uğur'u gördüğünde durdu.

"Özge'den bir haber var mı?" diye sorduğunda Uğur bana baktı. Özge'nin yanına hiç gitmemişti.

"Anlatacağım," dedim Uğur'a. Bunun aramızda sır olarak kalmasını ben istemiştim ama şimdi görüyordum ki bu bir hataydı. Uğur beni ailesine kabul etmişti ve ben onun ailesiyle arasına sır sokmak istemiyordum.

Kurt'tan bir kez daha bir şey saklamak istemiyordum.

"Neyi anlatacaksın?" dedi kaşlarını çatarak bir bana bir Uğur'a bakarak.

"Eve gidince konuşsak olur mu?" Emre sonunda başını sallayıp onaylandığında Uğur yanımızdan ayrılıp Semih'e doğru ilerledi.

Emre'yle dağın zirvesini beraber çıkarken, yüzleri maskeli yerde yatan cesetlerin içinden geçtiğimizde dahi konuşmadık. Yere bakmak yerine beni yönlendirmesine izin vererek gözlerimi açılmaya başlayan gökyüzüne çevirdim. Bulutlar dağılıyor, gri kasvetli hava yerini mavi gökyüzüne bırakıyordu. Kan kokuyordu şimdi toprak, sabah yağmurun etkisiyle oluşan çim kokusu silinmişti.

Arabaların olduğu yere geldiğimizde Emre kapımı açtı. Arabaya bindikten sonra kapıyı kapatıp, sürücü koltuğuna geçti. Bileklerime hâlâ dikkat ediyordu. Islandığım için üşüyordum, ellerim kan içindeydi, beyaz sargılarım kirlenmişti. Hiçbirini önemsemedim, Emre yanımdaydı artık, güvendeydim. Geldiğimiz yolu sessizce dönerken Emre tek kelime etmedi. Gelecek olan fırtınayı o da hissediyordu, farkındaydı. Sanırım bu daha kötüydü çünkü anlatacaklarımdan sonra bile yanımdan ayrılamayacaktı.

Araba durduğunda Emre'yi beklemeden kapımı açıp indim. Saatler önce çıkmıştım bu kapıdan şimdiyse içeriye söz verdiğim gibi birlikte giriyorduk. Emre anahtarla kapıyı açtığında önce ben girdim.

"Üstümdeki kan, onun kanı. Banyoya girebilir miyim önce?" Sessizce fısıldadığımda başını salladı.

Yukarı merdivenlere çıkıp, odaya girdim. Üstümdeki montu çıkarıp kenara attım. Kapı çaldığında direkt açtım. Emre elinde çantayla içeriye girdi. Yatağın üstüne bırakıp açtığında pansuman malzemeleri olduğunu fark ettim. Yanına giderek yatağa oturdum. Nazikçe bileğimdeki sargıları açtı. Ellerimdeki kan lekelerini pamukla temizledi. Bandajla tekrar sarıp üstüne su geçirmez başka bir bandaj daha yapıştırdı.

"Bileklerin ıslanmaz şimdi, su geçirmiyormuş bu bandaj."

Ellerini tuttum, bana bakıyordu.

"Sana yalan söyledim. Başka bir plan yaptım. Amacım oraya rehine olarak gitmek değildi hiçbir zaman, ben oraya o pisliği öldürmeye gittim. Bizi izleyen adamın arabasına bindikten sonra beni oraya götürdü. Adamı ve nöbetçinin birini etkisiz hâle getirip ilerlemeye başladım. Nöbetçinin silahı vardı, onu aldım yanıma. Sonra Uğur geldi, beni buldu. Sercan'ın yerini tespit ettiğimizde peşine düştüm. Siz de aynı anda içeriye girmiştiniz. Sercan'ı ben öldürmedim ama yapacaktım. Uğur'a kızma Kurt, eğer onun yerinde sen olsaydın aynısını yapardın. Onun ailesi yoktu, sizden önce beni anladı çünkü benim ailemin bir parçasını çaldı o pislik. Üstelik o parça hiç olmayacak." Bütün her şeyi tek tek anlatırken sakince dinledi beni. Ellerini elimden çekmedi ama bedeninin ne kadar gerildiğini hissediyordum.

"Duşunu al sen," dedi sonunda. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Bir şey daha var, Sercan'ın ölmeden önce söylediği bir şey. Doktoru öldürmüş bunu biliyorduk zaten ama beni neden canlı istediğini öğrendim. Kanımdaki zehri istiyormuş, beni silah ola-

rak kullanmak için." Sesim titrerken Emre'ye bakarak konuştum. Son cümlemde gözleri tekrar beni buldu.

"Kanındaki zehrin bilgisi Sercan'la birlikte mezara gömüldü. Bedeninde büyük bir kimyasal silah saklıyorsun. Doktor öldü, formül de onunla gitti. Seni denek olarak kullandılar. Sercan'ın iş birliği yaptığı adamlar da onu kullanıyordu ama Sercan onlara zehrin başarılı olduğunu söylemedi. Sercan'ın hatası doktoru öldürmekti çünkü panzehri elde etmek için her şeyi yapacağımı biliyordu. Parçaları birleştirmek uzun sürdü ama seni öldürmemek için çabalaması her şeyi yerine oturtturdu. Seni canlı istiyordu, böylece büyük bir güç elde edecekti. Başarısız olduğu için de öldürüldü."

Her duyduğum şey daha anlamlı geliyordu ve bu bütün bildiklerimizi değiştiriyordu. Gözlerimi kapattım. Bedenimde kimyasal bir silah, kanıma karışmıştı. Beni denek olarak kullanmışlardı. Emre'nin bana sıkıca sarılmasıyla birlikte gözlerimi açtım. Sıkıca sarıldım, bunlar benim tek başıma kaldıramayacağım kadar ağır şeylerdi. Kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı, zaman nefesimi zehredecek kadar yavaş ilerliyordu. Dayanamıyordum.

"Kriz geçirmek üzereyim." Zar zor nefes aldığımda fısıldadım. Emre geri çekildiğinde ellerini yüzüme koydu.

"Derin nefesler al Gamze, gözlerini kapat." Dediklerini yaptığımda beni göğsüne yasladı.

"Biz şu an burada değiliz. Deniz kenarını düşün, dalgalar kıyıya çarpıyor. Masmavi bir gökyüzü, ılık bir meltem esiyor yüzümüzde. Yan yana iki şezlongun üstünde oturmuşuz. Kumsalda bizden başka kimse yok. Senin elinde kitap bir yandan benimle konuşuyorsun diğer yandan seni lafa tuttuğum için bir saattir aynı satırı tekrar okuyorsun. Bundan şikâyetçi olup beni susturmuyorsun, benimle konuşmayı aynı satırı okumaya tercih ediyorsun. Çünkü Gamzeli ne olursa olsun bana geleceğini biliyorsun."

Gözlerimi açtığımda nefesim düzene girmişti, Emre'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Uzanıp dudağından öptüm. Emre gözlerini açtığında tekrar sıkıca sarıldı bana.

"Çok kızarsın diye düşündüm, Uğur'la yaptığım planı öğrendiğinde." Başka şeylere odaklan Gamze.

"Bunu daha sonra konuşacağız, cezan olacak tabii ki. Uğur konusunu merak etme, ona senden daha az kızdım. Ayrıca bir teşekkür borçluyum yanında olduğu ve seni koruduğu için." Saçlarımı okşayarak sakince konuştuğunda rahat bir nefes verdim.

"Temmuzda evlenelim." Birden söyleyince Emre gözlerime baktı.

"Ciddiyim, iki ay sonra evlenelim. Artık hiçbir şey kaybetmek istemiyorum. Daimî ve sonsuza kadar yanında olacağım. Bedenim, ruhum ve tüm kalbimle seni seveceğim."

"İki ay sonra," dedi Emre.

Ben banyoya geçerken Emre üstünü değiştirmek için odada kaldı. Yanıma havlu aldım. Banyoya girdiğimde üstümdeki her şeyi çöpe atacağım için kenara çıkarttım. O pisliğin kanı olan hiçbir şeyi kullanmayacaktım. Sıcak suyu açıp bütün vücudumu yıkadım. Saçlarımı üç kez yıkadığımda artık kanın kokusunu almıyordum. Duştan çıktıktan sonra havluya sarılıp banyodan çıktım.

Yatak odasına girdiğimde Emre'nin gittiğini fark ettim. Aşağıya inmişti büyük ihtimalle. Üstümü giymek için valize yöneldim ama temiz kıyafetim kalmamıştı. Emre'nin dolabına yönelip siyah kapüşonlu sweat ve gri eşofmanını aldım. İç çamaşırlarımın üstüne giydikten sonra saçlarımı taradım. Kirlileri de alıp banyoya geri döndüm. Çamaşır makinasını çalıştırdıktan sonra merdivenlerden indim.

"Selam Gamze." Semih'in sesiyle salona baktım. Herkes buradaydı.

"Sana ne oldu?" dedim Uğur'u görünce.

"Kurt teşekkür etti," dedi yüzünde büyük bir morlukla. Gözünün birisi kapanmak üzereydi neredeyse.

"Emre, ah Emre!" dedim içim acırken. Mutfağa girdiğimde çay doldurduğunu fark ettim.

"Uğur'un hâli ne öyle? Haşat etmişsin, bir de teşekkür edeceğim dedin!" Sakince bana baktıktan sonra gülümsedi.

"Dediğimi yaptım Gamzelim, teşekkür ettim. Benim teşekkür yöntemimi beğenmiyorsanız bu sizin sorununuz," dedikten sonra göz kırptı.

Yerimde resmen tepinirken ne dersem diyeyim ancak kendim sinirleneceğim için pes ettim. Buzluğu açıp içinden buz kalıbı çıkarttım. Kullanılmamış mutfak bezine buzları sardıktan sonra salona geçtim. Emre ve diğerleri oturmuş çay içiyorlardı. Elimdeki buzu Uğur'a uzattığımda aldı.

"Özür dilerim, benim yüzümden," dedim. Buzu gözünün altına koyduğunda zor da olsa tebessüm etti.

"Hak ettim Gamze, bu yüzden onun bebek yüzünde bir şey yok." Bu durumda bile dalga geçebiliyorlardı.

"Ağlama Fişek, Kurt ezdi geçti," diye güldü Ercan.

"Görmeliydin Gamze, Uğur içeri girdiği anda geri çıktı," diye katıldı Mert.

"Uşağum uçtu da." Dursun nerede kaldı diyordum ben de.

"Uğur sen onlara bakma, sana borçlandım. Eğer bir gün kız kaçırma olur, bunlardan birine karşı yapacağın plan olur söz yanındayım." Minnetle baktığımda Uğur başını sallayıp onayladı çünkü konuşacak pek hâli yok gibiydi.

"Yapın, yapın siz ancak plan yapın. Tabii bir daha ikiniz yalnız kalırsanız."

Emre'nin sözlerinden sonra yanındaki boş yere oturdum. Aslında planı yaparken Dursun, Mert ve Ercan da oradaydı ama sürekli kendi aralarından konuştukları için bizi duymadılar. Bir de anlamıştım ki ağlayacak bir kadın görünce ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Emre'ye sanırım bunu söylemesem daha iyi olurdu. Bana uzattığı çayı aldığımda içim ısındı. Herkes sessizleşince Emre'nin durumu söylediğini anladım. Sercan ölse bile benim artık göz önünde olmamam gerekiyordu.

"Yurt dışına mı çıksanız bir süre ortadan kaybolsanız." Mert önerisini sunduğunda Kurt'un bunu yapmayacağını biliyordum. Kaçmazdı.

"Tedavi için tekrar doktorlarla konuşalım, belki bir gelişme olmuştur." Semih hâlen umut ediyordu, ben bile pes etmeye yaklaşmışken.

"Askeriyeye taşının bir süre, odalardan ikisi boş. Bir süre içeride kalın." Ercan'ın çözümü de kesin değildi. Ne kadar kalacaktık, içerideki hainler, ya onlar ne olacaktı?

"Evlenun benca Komitanum, Gamze hocamun soyadu değişur." Ah be Dursun onu da denedik Ankara'da, olmadı.

Hepsine tek tek baktım, en sonunda Emre'nin gözlerinde kaldım. Elini tuttuğumda bana doğru döndü. Yüzümde tebessüm oluşurken, derin bir nefes aldım ve aklımdan geçenleri gözlerine bakarak söyledim.

"Benim daha kesin bir çözümüm var. Üniversite mezunuyum, sadece 6 ay eğitim görüp mezun olabilirim. Asker olmak istiyorum ben de."

BÖLÜM 14

Emre elindeki çay bardağını yere düşürdüğünde bardağın kırıkları her yere dağıldı. Sıcak çay üstüne gelmemişti, buna da şükür.

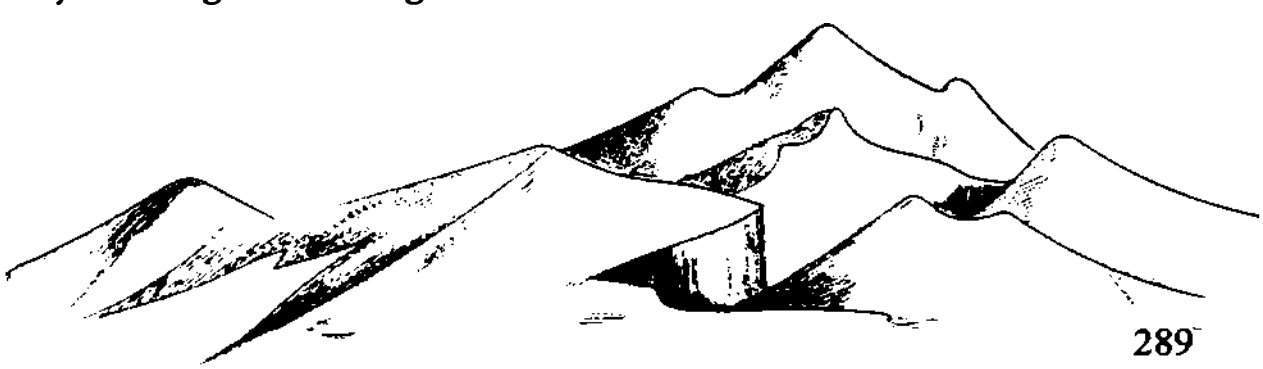
"Süpürgeyi alıp geleyim, kırıklara dikkat edin," dedim ayağımda ev terliği olduğu için rahatça kalkıp.

Herkese tek tek baktığımda donup kalmışlardı, hadi ya bu kadar mı beklemiyorlardı? Kenardan geçerek Emre'nin alt katta boş duran odaya koyduğu süpürgeyi almak için ilerledim. Oda daha çok ardiye gibiydi, elektrikli süpürge, birkaç tamir aleti, çamaşırlık, ütü falan buradaydı. Kapıyı açıp, kenarda duran süpürgeyi aldıktan sonra içeriye geri döndüm.

"Ben hallederim," dedi Emre elimden süpürgeyi alıp. Mutfaktan bez aldım, Emre kırıkları süpürürken ıslattığım bezle çayın sıçradığı yerleri sildim.

Emre süpürgeyi geri odaya götürürken ben de bezi mutfağa bıraktım. Karşı çıkmasını bekliyordum ama böyle bir tepki beklemediğim ortadaydı. En fazla ne saçmaladığımı sorar ya da kesinlikle hayır derdi. Ama böyle sessiz kalması bir garipti, anlayamıyordum.

"Bence bu daha iyi bir fikir," diyerek ilk konuşan Semih oldu yerimize geri oturduğumuzda.

"Emre sen ne düşünüyorsun?" dedim yan tarafımda oturan nişanlıma dönerek. Gözleri beni bulduğunda yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Sen ayakları yere basan çok güçlü bir kadınsın. Ne istersen onu başarırsın, her konuda arkandayım. Benden izin almak, kabul ettirmek gibi bir şey söz konusu bile değil. Asker mi olmak mı istiyorsun karar senin." Sözlerindeki ciddilik beni afallattı çünkü altında bilmediğim bir Emre vardı. Bu kadar içten konuşmasını beklemiyordum.

"Ama sen istesen bile asker olamazsın Gamze, izin vermezler," diye ekledi sonrasında.

"Neden ki? Çok iyi silah kullanıyor, Cahit abi üniversiteye giderken yakın dövüş dersi aldırmış Gamze'ye. Bu konuda da oldukça yetenekli," diyerek Uğur görüşünü bildirdi. Oldukça mantıksal yönden yaklaşıyordu.

"Bunlardan rahatlıkla geçeceğine eminim ama psikolojik sınavda kalır. Sinir krizleri geçiriyor, tedavi görüyor ve hayatı alt üst oldu. Oradaki eğitim ve baskı hakkında hiçbir fikri yok, seni en çok yara aldığın şeyden hedef tahtasına oturtuyorlar. Ayrıca psikolojik tedavi görüyorsun, sınavlara girmene izin verseler bile öğrendikleri anda geçersiz sayarlar."

Gözlerine baktığında orada bana inanan ama zarar göreceğimi bilen bir adam vardı. Asker olmayı zaten zor bir şekilde kabulleneceğini, isteklerime saygı duyacağını biliyordum ama o bunu yapamayacağımı bana direkt değil, mantıklı bir şekilde anlatıyordu. Duygusal yönden değil, somut olarak ele almıştı bütünüyle.

Haklıydı.

Psikolojik olarak gerçekten çok fazla yıpranmıştım, oradaki eğitimi her türlü geçerdim ama bana uygulayacakları en ufak psikolojik baskıda dağılırdım. Geçmiş Pandora'nın kutusuydu ve ben onu açamazdım. Açarsam zar zor kurduğum dünyam başıma yıkılırdı.

"Daha iyi bir fikri olan var mı?" Korumla birlikte herkes asker olmam konusunu kapattığımı anladı.

Emre elimi tuttuğunda tebessüm ettim. Asker olmayı istiyordum, bunun içinse önce psikolojimi düzeltmem gerekiyordu. Belki öğretmen olarak yeni açmış çiçeklere can suyu olurdum. Vatanın her karış toprağı bizimdi, emek emek işleyecektik cevherleri.

"Sercan'ın iş birliği yaptığı adamlarla ilgili herhangi bir bilgimiz yok mu şimdi? Kimdir, nedir hiç bilmiyoruz ve elde var sıfır sonuç. Vural'ı aradın mı?" Ercan'ın isyan ederek Emre'ye bakmasıyla bu konuyu ben de merak ettiğim için sessizce konuşmasını bekledim.

"Vural'ı aradım ama telefonuna ulaşılamıyor, görevde olabilir. Amcamla konuştum, Sercan'ın geçmişe dönük telefon kayıtlarını çıkartacağız. Bir de şu çavuş tutuklandı, sorgusuna gireceğim. Neler biliyormuş öğreneceğiz. Bir yerden başlayacağız ve yolumuzdan ayrılmayacağız. Bizim için şu an en iyi haber Gamze'den haberlerinin olmaması." Son cümlesinde gözlerime baktı Kurt, kararlıydı hepsinin canını alacaktı.

"Yarın izin alır mısın Haşim Albay'dan? Doktora gitmek istiyorum."

Tedavi için ne olursa olsun kabul edeceğimi ve deneyeceğimi söylemiştim. Öyle de yapacaktım, şansımı bir kez daha deneyecektim. Eğer tedavi işe yarar da bu pis kandan kurtulursam peşime düşmeleri için hiçbir sebep kalmazdı.

"Gideriz." Emre gözlerini benden ayırmadan cevap verdiğinde tebessüm ettim.

"Sizin yatma vaktiniz gelmedi mi?" diyerek diğerlerine döndü sonra da.

Derin bir nefes alırken diğerleri gülüyordu. Emre'nin onları ilk konuşu değildi, son da olmayacaktı galiba. Hepsi bu duruma alışık olduklarından yerlerinde oturup, çaylarını içmeye devam ettiler.

"Ben acıktım yalnız, yemek yiyelim," dedim Emre'ye inat hepsini yemeğe davet ederek.

"Yengelerin bir tanesi işte ya," diyerek elini yumruk yapıp havaya kaldırdı Ercan büyük bir heyecanla.

"Zahmet etmeseydin Gamze, askeriyede de yeriz biz," dedi Mert biraz daha mahcup durarak.

"Oğlum sürekli kara şimşek yiye yiye içimde şimşekle çakıyor artık." Ercan karnını tutarken güldüm.

"Ha bu uşakta anasu babasu nerde yanluş yapmuş?" Dursun, Ercan'a bakarak başını iki yana sallayıp konuştu.

Hepsini birbiriyle didişirken bırakıp, mutfağa geçtim. Fazla kişi olduğumuz ve hazırlığımız olmadığı için makarna yapmaya karar verdim. Basit ve hızlıydı. Büyük bir tencerenin içine su doldurduktan sonra ocağa koydum. 2 paket çubuk makarna çıkarttım, ancak yeterdi içerdekilere.

"Ben ne yapabilirim?" Emre'nin sesiyle kapıya doğru baktım, yanıma geldiğinde belimden sarıldı.

"Salatayı yapabilirsin," dedim yanağından öperek.

"Üstündekiler çok yakışmış, hep görmek isteriz." Burnunu burnuma sürttüğünde kıkırdadım.

"Siz yeter ki isteyin Kurt Bey."

Emre üstündeki sweatin kollarını yukarı çekip ellerini yıkadı. Salata malzemelerini dolaptan çıkartırken ben de yoğurt çıkartıp, ayran yaptım. Kaynayan suya makarnaları atarak, sosu yapmaya başladım. Beraber mutfak masasına sofrayı hazırladık. İkimizin de omuzlarındaki yükten birazı gitmişti bugün. Kalbimize çöken ağırlık hafiflemişti. Bir ölüm yapar mıydı bunları? Yapıyordu işte.

"Daldın," dedi Emre arkadan belime sarılıp boynumu öptüğünde.

"Hadi diğerlerini çağıralım, çok acıktım," dedim makarnanın sosunu karıştırıp. Emre saçlarımı koklayıp geri çekildiğinde yine içim titredi.

Her defasında, ilk kez sarılıyormuş, öpüyormuş, kokluyormuş gibi hissetmem normal miydi?

Kalbim yine yerinden çıkarcasına attığında şükrettim. Beni bu kadar çok seven bir adam yanımda olduğu için. Daha önce hiç tatmadığım bir sevgiyle beni sardığı ve hata yapsam, düşsem dahi elimden tutup kaldırdığı için. Tarifi mümkün olmayan bir mutluluk veriyordu bana bu kaosun içinde.

Emre diğerlerini de çağırınca hep birlikte oturduk. Yemeğimizi yerken bir yandan da operasyonla ilgili konuşuyorlardı. Gizli bir operasyon olduğu için yine istihbarat almıştı cesetleri. Sercan daha önce öldü olarak bilindiği ve kimseye yaşadığı açıklanmadığı için duyurulmadan mezarına geri gömüldü. Yanındaki adamların hiçbirinden ne telefon ne kimlik hiçbir şey çıkmamıştı. Ben de telefona hayır kampanyası yapıyorlar sanmıştım ama adamlar modern çağa tövbe etmişler.

"Kim oldukları nasıl belirlenecek o zaman?" diye sordum makarnamdan bir çatal daha alarak.

"Kayıp başvurularına bakılacak ama oradan da sonuç çıkacağını sanmıyorum. Bu adamlar kimsesiz bence sokaktan toplatılıp eğitiliyorlar. Eğer sokaktan seni biri kurtarıyorsa iki seçim hakkın var." Semih'in anlattıklarıyla bunların gerçek dünyada yaşandığını düşünmek bile beni tedirgin ediyordu.

"Nedir?" diye sordum.

"Ya paralı asker olursun birilerinin elinde ya da çetelerin eline düşersin. Paralı askerler yani kiralık katiller bir oluşuma hizmet eder. Paravan olan şirketler var bunun için hizmet veren. Çetelerse ikiye ayrılıyor, uyuşturucu işinde genelde küçük yaştaki çocuklar kullanılır, sokak çocukları." Semih, Emre'ye baktıktan sonra cevap vermişti bana.

"Küçücük bir çocuktan, katil yetiştirmek inanılır gibi değil." İştahım kaçtığı için çatalımı tabağa bıraktım.

"Daha kötüleri de var," dedi Uğur ve devam etti. "Yetiştirme yurdundan kaçan bir arkadaşım vardı daha on iki yaşındaydı o zaman, ben de on üç. İlk önce sıcak yemek ve yatacak yer verip kandırıyorlar sonra bunun karşılığı olarak uyuşturucu sattırıyorlar.

Bu bataktan kurtulamasın diye uyuşturucu bağımlısı yapıyorlar çocukları. On dört yaşında yüksek dozda uyuşturucudan öldü, bizim yetimhaneye kayıtlı olduğu için polisler gelmişti o gün. Müdürle konuşurken duydum öldüğünü. Ara sıra ben okuldan çıktıktan sonra yetimhaneye giderken yanıma uğrardı. Uzun zamandır gelmemişti ki nedenini o gün öğrendim, ölmüş meğerse."

Boğazıma öyle bir yumru oturdu ki nefessiz kaldığımı hissettim.

Uğur... Öyle çok acı dolu geliyordu ki bana şu an, başından beri benim için hep bir kapalı kutu olmuştu. Şimdiyse o kutu aralandıkça keşke hiç açılmasaydı demekten kendimi alamıyordum. Neler yaşamıştı da hayat onu bu kadar erken olgunlaştırmıştı? Merak ediyordum bir yanda da çünkü o kadar çok anlatacağı şeyi varmış gibi duruyordu ki belki sorsam dağları yerle bir ederdi anlatacakları.

Bazıları çocuk sahibi olmak için her şeyini vermeye hazırken, bazıları bunun kıymetini bilmeyecek kadar kötüydü. Ben burada sevdiğim adamdan bir parça için ölümü göze almışken, canının parçasını sokağa atanlar vardı. Nasıl bir adaletsizlik bu? Oturduğum sandalyeden bir anda kalkıp mutfaktan çıktım. Merdivenlere yönelip basamakları çıkarken peşimden gelen Emre'nin ayak seslerini duyuyordum. Odaya girdiğim anda beni kolumdan tutup kendine çekip, sıkıca sarıldı.

"Uğur çok iyi birisi Emre. Neden istememiş, sevmemişler ki onu? Bunların hiçbirini yaşamayı hak etmemiş, yazık değil mi?" Ağladığım için sesim titrerken zar zor konuştum.

"Dünya adil değil Gamzelim. Hangimiz başımıza gelenleri hak ediyoruz ki? Her yağmurdan sonra gökkuşağı çıkar ve biz unuturuz biraz önce yağan sağanağı. Uğur için hâlen yağmur yağıyor ve bir gün benim gökkuşağımın karşıma çıktığı gibi onun da gökkuşağı karşısına çıkacak."

Elleri saçlarıma giderken okşayarak, sakince konuştu benimle. Uğur için her şeyin iyi ve güzel olmasını istiyordum. Karşısında ağlamak istemediğim için kalkmıştım yanlarından. Daha önce

hiç ağlamayan ben bir günde iki defa ağlayarak kendi rekorumu kırmıştım. Gözyaşlarını silip, gülümsedim.

"Umarım Emre, umarım o da kendi gökkuşağına sarılıp bütün acılarını unutur." Uğur'a en içten dualarımı ettim, yolunun açık olması için.

Emre geri çekildiğinde şakağımdan öptü. Elimden tutup, yatağa yönlendirdi. Pikeyi açtıktan sonra yatağa yattım. Kendimi çok yorgun hissediyordum hem ruhsal hem de bedensel olarak. Emre saçlarımı okşarken gözlerimi kapattım. Uyku gitgide beni esir alırken karşı koymadım.

EMRE'DEN

Gamze uyuyunca üstünü örtüp saçlarından öptüm. Derin bir nefes alıp, sessizce odadan çıktım. Bugün bir kez daha ispat etmişti ne kadar güçlü bir kadın olduğunu. Onu bulduğumda aklından çıkmıyordu hâli. Üstü başı kan içinde elinde bir silahla o şerefsizin cesedinin yanına dizleri üstünde yere çökmüştü. Başından itibaren Gamze'nin uzak kalmasını istememin nedeni buydu. Eğer elindeki silahla o şerefsizi öldürseydi ömür boyu kâbuslarında görecekti. Aklı ona bunun doğru olduğunu söylese bile Gamzeli vicdanına sahip çıkamazdı. Elleri kana bir kez bulanırsa geri dönüşü olmazdı.

Aşağıya indiğimde mutfağa geçtim. Masayı toplamış, oturuyorlardı. Kimsede yemek yiyecek hâl kalmamıştı zaten olanlardan sonra. Sırf Gamze acıktım dediği için ona ayak uydurmuşlardı. Gamze bile bilmiyordu herkesi bu kadar etkilediğini. Sadece ben değil, diğerleri de üzülmemesi için çabalıyorlardı. Herkese kendini sevdirmişti güzel kalpli kadın.

"Uğur nerede?" dedim göremeyince.

"Dışarıda sigara içiyor, kendini suçladı galiba Gamze bir anda kalkıp ağlayarak gidince." Semih'in cevabıyla birlikte kapıya yöneldim.

Gamze kendini çok fazla sıktığından fark etmemişti ama daha masadan kalkmadan gözyaşı akmaya başlamıştı. Uğur için de kolay değildi, eski anılarını ne zaman hatırlasa içine kapanırdı. Gerçi ne zaman açılıyor o bile belli değildi. Daha önce bize birazını anlatmıştı ama genel şeylerdi bunlar. Masada anlattığı olayları biz de ilk defa duyuyorduk.

"İkram edersin artık," dedim yanında durduğumda. Paketi cebinden çıkartıp, bana uzattığında bir dal aldım. Çakmağını uzattığında sigaramı yaktım.

"Gamze nasıl?" Uğur'un sorusuyla sigaramdan derin bir nefes alıp cevap verdim.

"Ağlayarak uyudu, bir daha onun yanında bunları anlatma Uğur. Gamze zaten çok merhametli bir kadın ama bu son olaylardan sonra daha da hassaslaştı. Psikolojisi daha fazlasını kaldıramayacak kadar doldu." Uğur'u uyarmak istememin tek nedeni Gamze'nin üzülmesi değildi, hatırladıkça kendine de eziyet ediyordu.

"Kusura bakma Kurt, düşüncesizlik ettim. O an düşündüm ki eğer o çocuğun senin gibi babası, Gamze gibi annesi olsa hayatı nasıl olurdu. Gamze'nin ne düşündüğünü anlıyorum, o bu duygudan mahrum kalırken, insanların ne kadar acımasız olduğunu düşündü. Pişman oldum, anlattıktan sonra aklıma geldi." Yere bakarak konuştuğunda aslında o çocuğun yerine kendini koyduğunu da biliyordum. Sıcak bir ailesi olsaydı ne olurdu, bunu düşünmüştü Uğur.

"Senin ailen var Uğur. Biz senin aileniz, abin, kardeşiniz biz senin. Oğlum ben senin için canımı veririm," dediğimde Uğur'un bir bakışı vardı ki ölsem unutmam, küçük çocuk gibiydi.

"Ben de senin için kurşun atar, kurşun yerim," dedi elini omzuma koyarak.

"Oo duygusal buluşma, Gamze'yi uyuttun kaçamak mı yapıyorsunuz?" Ercan'ın alaylı sesiyle bize doğru geldiklerini gördüm.

"Oğlum ben hep biliyordum bunların arasında bir şey olduğunu zaten. Baksana el omuzda, göz göze." Semih gülerek de katıldı Ercan'a. Sigaramı söndürüp onlara döndüm.

"Ha uşakları rahat birakun da, rahatsuz etmeyalum." Laz eksik kalmaz tabii.

"Gamze'ye aldatıldığını ilk ben söylerim o zaman." Mert'le Ercan el sıkışınca Uğur'a döndüm.

"İyi ki varsınız lan," dedi hepsine gülümseyerek bakarken Uğur.

"Burada sarılmamız gerekiyorsa beni es geçin, bu herifin ayak kokusunu yeterince çekiyorum," diyerek Uğur geri geri gitmeye başladı, Ercan'ı göstererek.

Uğur'la, Ercan çıktığımız bir operasyonda geçen yıl birlikte aynı mağarada kalmışlardı. Sınırda yine kaçakçılık ihbarı almıştık. Haşim Albay kontrol için beni, Semih'i, Uğur'u, Ercan'ı görevlendirmişti. Doğru olup, olmadığını teyit edecekti ve operasyon için emir verilecekti.

İhbar asılsız çıkmıştı, biz de geri dönüş yoluna geçmiştik. Arabanın lastiği patlamıştı, sınıra yakın olduğumuz içinde etrafta orduevi ya da karakol gibi bir yer yoktu. Gece geç saat olduğundan sabahı beklememiz gerekiyordu. Yakındaki köylere gidip kimseyi rahatsız etmemek için arabanın yakınında kaçakçılık için kullanılan mağaralardan birine girdik.

Bu mağaralara sınırdan geçecek mallar istifleniyordu genelde. Daha önce çok kez baskın yaptığımız için yerlerini kolayca buluyorduk. İç içe geçmiş odacıklar şeklinde oluşuyordu. Mağara diyorduk ama bunlar insan eliyle yıllar önce yapılmıştı. Sırayla nöbete durarak kısa sürelerle uyumuştuk, bu sırada Ercan nasıl yaptıysa Uğur'un burnunun dibine sokmuştu ayaklarını. Uğur'un bütün gece Ercan'a sövmesini dinledik.

"Siktir git lan, sen kim benim kaslı vücuduma sarılmak kim? Açılmamış goncayım ben daha." Ercan kollarını bedenine sardı gözlerini kısıp.

"Tohumluk gonca seni," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Biz artık gidelim, siz de dinlenin Emre. Bir şey olursa haberleşiriz." Herkes Mert'i onaylayınca onlar askeriyeye geçerken ben eve girdim.

Merdivenlerden çıkıp, üst kattaki banyoya girdim. Ellerimi yıkadıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Gamze'nin sigara kokusunu sevmediğini biliyordum. Üstümdeki sweati çıkartıp, kirli sepetine attım. Banyodan çıkıp Gamze'nin uyuduğu yatak odasına sessizce girdim. Geçen gün üstümü değiştirirken beni kendisine çektiğinde karşı koymak yerine dediğini yaparak yanına yatmıştım direkt. Uyanınca yüzündeki şaşkınlığı hatırlayınca gülümsedim. Evlilik konusunu hızlandırmak için elimden ne geliyorsa yapmıştım iki ay, sayılı gün çabuk geçerdi.

Dolaptan tişört çıkartıp, üstüme giydikten sonra pikeyi bacaklarının arasına sıkıştırıp yatan güzel kadına baktım. Saçları biraz daha uzamıştı, omuzlarına değiyordu artık. Yastığın üstünde dağılmış saçlarına dokunmak istedim ama kıyamadım, ellerini yastığın altına koymuştu. Çok güzeldi. Gece çok deli yatıyordu, bacağını, kolunu sürekli üstüme atıyordu. İlk zamanlar sıçrayarak uyanıyordum ama şimdi alışmıştım artık. Gamze'nin olduğunu kokusundan anlıyordum ve uyumaya devam ediyordum.

Yatağın diğer tarafına yattığım gibi bana doğru döndü. Ben onu ne kadar hissediyorsam, o da benim varlığımı hissediyordu. Başını göğsüme yaslandığında huzurla derin bir nefes aldım. Gamze'ye sarıldıktan sonra gözlerimi kapattım.

GAMZE'DEN

Gözlerimi açtığımda Emre'nin sıcaklığıyla ısındığımı hissettim. Başımı biraz kaldırdığımda derin bir şekilde uyuyordu. Kaç gündür doğru düzgün dinlenmediğini, sürekli düşündüğünü biliyordum. Sessizce yataktan kalktığımda ilk kez uyanmadı. Sanırım birlikte uyumaya alışmıştık.

Şifonyerin üstündeki telefonumu alıp, aşağıya indim. Annem aramıştı ama telefon sessizde olduğu için duymamıştım. Annemi geri arayıp konuşurken kendime kahve hazırladım. Kısa cümleler kurarak iyi olduğumu söyledim. Babam yeni bir kursa yazılmıştı, annem komşusu Serpil ablayla birlikte kahve içiyordu. Onlar için sıradan bir gündü.

"Anne, biz Emre'yle karar verdik. Temmuzda düğünü yapalım diyoruz," dedim bunu da aradan çıkartmak için.

"Temmuza iki ay var, yetişir her şey. Korkmadım değil biz evlendik diye çıkıp geleceksiniz diye." Aslında onu da bir ara düşünmedim değil.

"Yok anneciğim siz olmadan düğün falan olur mu? Nişan aceleye geldi ama düğüne daha iki ay var, beraber yaparız bütün hazırlığı," dedim.

Anne ben Emre'yle yaşıyorum zaten, kalan eşyalarımı bir bavula koyup göndersen yeter.

"Benim güzel kızım, damadıma selam söyle ben bir Zeynep Hanım'ı arayım," diyerek neşeyle konuştu annem.

"Anne bırak Emre konuşsun ailesiyle, kendi haber vermek istiyordur belki." Kahvemi karıştırırken, telefon bir anda elimden gitti.

"Siz istediğiniz gibi konuşun ayarlayın Zeliha anne, bakına sen bu kızına," dedi Emre bana göz kırparak.

Sonra da beni hiç takmadan "Babama çok selamlar, görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp bana verdi.

Annemle benden iyi anlaşmasına kızsam mı sevinsem mi bilemedim. Annem beni Emre'nin annesinden kıskanınca gülüp geçmiştim ama aynı şeyi ben yaşıyordum şu an. Kendi kendime güldüğümde Emre yanağımdan öptü.

"Ne gülüyorsun yine?" Ellerini dağınık olan saçlarından geçirip daha çok dağıttı. O kadar güzel göründü ki o an.

"Annemle aranız çok iyi ona gülüyorum. Gören beni gelin, seni oğlu zanneder," diyerek cevap verdim.

"Benim annem için de aynı şey geçerli. Gerçi seni sevmeyen yok Gamzelim."

Diğerleri ben uyuyunca gitmişti sanırım. Uğur'a da ayıp olmuştu, konuşup durumu yanlış anlamamasını söylemek istiyordum. Emre kendine de kahve alınca beraber salona geçtik. Telefonum çalınca abimin aradığını fark ettim. Bizim yaptığımız plandan haberi yoktu, özellikle bilmemesini istemiştim. Çünkü benim geri rehine olarak verileceğimi öğrense imkânı yok göndermez, sorun çıkarırdı.

"Abi," diyerek açtım telefonu.

"Prensesim ne yapıyorsun?" Arkadan Turan'ın sesi geliyordu.

"İyiyim abi, kahve içiyoruz Emre'yle oturduk. Sen nasılsın? Paşamın sesi geliyor, o nasıl?" Seda'nın durumundan sonra abim bugün izin almıştı, askeriyede de yoktu tüm gün.

"Biz de iyiyiz halası. Turan'ı sana bir saatliğine bırakabilir miyim diye soracaktım. Seda'yı doktora götüreceğim," dedi abim.

"Tabii abi, bakarım ben paşama." Emre bana bakarken sessizce Turan geliyor dediğimde tebessüm etti.

"10 dakika geliyoruz," dedikten sonra abim telefonu kapattı.

Seda'nın neden hastaneye gittiğini sormadım çünkü onunla ilgilenmiyordum. Abim gerekli görseydi zaten açıklardı. Belki psikoloğa götürüyordu, zaten onu bizim gözümüzle gören herkes direkt ne kadar ruh hastası olduğunu anlardı. Gerçi Seda iyi rol yapıyordu, bunca yıl abime oynadığı o göz boyama oyunları sayesinde evlenmişlerdi ne de olsa.

"Çok özlemiştim iyi oldu, bir saat de olsa göreceğim," dedim bu bizim ilk hala-yeğen buluşmamızdı. Bir öncekini Seda mahvettiği için onu saymıyordum.

"Aynen sevgilim, ben de ilk defa göreceğim miniği." Emre'nin de yüzünde oluşan gülümsemeyle içimi çektim.

Biraz sonra kapı çaldığında abim Turan'ı eşyalarıyla birlikte getirdi. Karnı yeni doymuştu ama her ihtimale karşı Seda'nın sütünden biberona da koymuşlardı. Abim giderken Turan kucağımdaydı,

Emre de eşyalarını almıştı. Daha bu ayın sonunda iki aylık olacaktı, çok küçüktü. Mis gibi kokusunu içime çektim. Kucağımda gözleri açık meraklı bir şekilde etrafa bakıyordu. Öyle masum, öyle savunmasızdı ki insanın sarıp sarmalayıp bütün kötülüklerden koruyası geliyordu. Boncuk gözleri bana bakarken beni tanımış gibi sessizdi.

"Çok güzelsin," dedim.

"Bence de fazla güzelsiniz." Emre'ye baktığımda ikimizin birlikte fotoğrafını çekmişti. Yüzüm görünmese bile çok güzel çıkmıştı. Sonra Emre bir sürü fotoğrafımızı çekti Turan'la.

"Hadi sen kucağına al, ben de sizin fotoğrafınızı çekeyim," dedim Emre'ye ayağa kalkarak.

"Gamzelim çok küçük şimdi ben fark etmeden bir yerini incitirim. Senin kucağında hem uslu uslu duruyor," dediğinde başımı salladım.

Aslında neden almak istemediğini biliyordum. Ben buna alışmaya, kabullenmeye çalışıyordum ama Emre için de zordu. Bana söylediği o kadar güzel hayalleri vardı ki...

Darısı anneliğine.

Sana benzeyen bir kızımız olsun istiyorum.

Kızımızın ismini ben buldum, oğlumuzun ismini sana bırakıyorum.

Bakışlarımı Emre'den çekip geri oturdum. Bir süre sonra Turan kucağımda uyuyakalmıştı. Ana kucağının içine geri yatırıp, üstünü örttüm. İlk aylarda bebekler çok fazla uyuduğu için normaldi. Günün ancak sekiz, dokuz saatini uyanık geçiriyorlardı. Uyurken bir süre izledim, bir daha ne zaman görecektim bilmiyordum. Abim sık sık getirmek istese bile Seda izin vermeyebilirdi. Ama ben yine de Turan'la aramızda güzel bir bağ oluşacağını hissediyordum. Benden başka halası yoktu ya da bir amcası. Ona çok iyi bir hala olacaktım.

"Uyudu mu ufaklık?" dedi Emre yanıma oturduğunda.

"Evet. Uyurken bile kopamıyorum. Sanırım abime çekmiş, annem abimin hep sessiz, sakin bir bebek olduğunu söylerdi." Turan'ın da abime çekmesi için çok dua etmişti, Seda yüzünden.

"Sen nasıl bir bebekmişsin?" Ona doğru dönüp gülümsedim.

"Çok yaramaz bir bebekmişim. Annem bütün gece uyumadığımı, gündüzleri uyuduğumu söylerdi. Kadın da bütün gece ayakta, gündüz de abimle ilgilenip çok yoruluyormuş. Geç yaşta çocuk sahibi olmuşlar. Annem 30 yaşında abimi, 34 yaşında beni dünyaya getirmiş. 10 yıl evlat hasreti çekmişler evlendikten sonra, annem hiç pes etmemiş. Bu süre içinde tedavi görmüş en sonunda önce abime hamile kalmış, sonra da bana," diyerek anlattım Emre'ye.

"O zaman annene bir kez daha teşekkür etmeliyim, asla pes etmediği için." Beni kendine çekip sarıldığında başımı boynuna gömdüm.

Turan uzun bir süre uyudu. Bu süre içinde Emre, Semih'in getirdiği operasyon dosyasını doldurdu. Ben de derslerde yaptığım testleri puanladım. Bugün ders vermemiştim ama yarın öğleden sonra derslere devam edecektim. Sabah doktora gidecektik.

"Halasının bir tanesi acıkmış mı?" dedim Turan uyandığında.

Biberondaki süt oda sıcaklığında üç saat durduğu için ısıtmaya gerek yoktu. Turan'ı yerinden kaldırıp üstüne yelek giydirdim, yeni uyandığı için. Kucağıma aldığımda sesler çıkartmaya başladı. Biberonu uzattığımda gerçekten acıktığını anladım. Sütü bitirdikten sonra sağ tarafıma doğru yatırıp, sırtını hafifçe ovaladım. Gazını çıkarttığında, koltuğa battaniyesinin üstüne yatırdım tekrar.

"Bakalım halana ne sürpriz yaptın," dedim altını açarak. Bezini değiştirdikten sonra geri giydirdim. Rahatlamış gibiydi.

Kapı çaldığında Emre açtı. Abimi gördüğümde gitme vaktinin geldiğini anladım. Turan'ı geri ana kucağına yatırıp, eşyalarını hazırladım. Biberonunu mutfakta yıkadıktan sonra çantasına geri koydum. Bebekler öpülmez, koklanırdı. Tenleri çok hassas olduğu için kolaylıkla hasta olabilir ya da mikrop kapabilirlerdi.

"Yine getirirsin değil mi abi?" diye sordum Turan'ı kucağına verdiğimde.

"İlk fırsatta prensesim," dedi güvence vererek.

"Karnını doyurdum, biberondaki sütü bitirdi. Biberonu Seda'ya söylersen daha iyi yıkar, sıcak suyla çalkaladım sadece şimdi gideceğiniz için. Altını da yeni değiştirdim." Emre bebek çantasını verince abim teşekkür edip gitti. Zaten evleri yürüme mesafesinde olduğu için arabaya gerek duymamıştı. Onlar giderken bir süre arkalarından bakıp kapıyı kapattım.

"Gel hadi pizza söyleyelim, güzel bir film izleriz," dedi Emre elimden tutarak.

Beraber televizyonun karşısındaki koltuğa oturduk. Emre belime sarılırken, ben de göğsüne yattım. Pizza siparişi verdikten sonra televizyonu internete bağlayıp film açtı. Biraz sonra pizzalarımız da geldi, film izlerken yedik. Sabah erken kalkıp, hastaneye gideceğimiz için odaya çıktık. Emre'yle her gece beraber uyumaya alışmıştım ve bu bana huzur veriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedim yan tarafıma dönüp gözlerine bakarak.

"Bütün bunların içinden bir şekilde çıktık. Hayat bize iyisiyle, kötüsüyle bir sürü anı verdi. Bize daha iyi anılar oluşturmak istiyorum." Bunu ben de her şeyden çok istiyordum. Elimi yüzüne koyup gülümsedim.

"Birlikte daha çok vaktimiz olacak o anıları oluşturmak için." Emre sözlerimle birlikte gülümsedi.

O uyumak için yatağa giderken, ben de banyoya girip dişlerimi fırçaladım. Elimi, yüzümü yıkayıp saçlarımı taradım. Aynaya baktığımda bundan bir sene önceki Gamze'yi göremiyordum. Daha güçlü bir kadın vardı artık karşımda. Sevdikleri için gözünü kırpmadan ateşe atlayacak, adam öldürecek bir kadın. En güzeli de Kurt'un sevdiği kadındı aynadaki.

Banyodan çıkıp, odaya döndüğümde Emre telefonunun alarmını kuruyordu. Işığı kapatıp, yanına ilerledim. Her gece olduğu gibi yanına yattım ve Emre beni göğsüne çekti. Gözlerimi kapattım. Ne kadar bugün uyumuş olsam da kendimi hâlâ yorgun hissediyordum. Emre'nin kolları arasında uyuyakaldım.

Sabah gözümü açtığımda Emre telefonun alarmını kapatıyordu. Uykumu iyi aldığım için hemen uyanmıştım.

Yanağımdan öptükten sonra "Günaydın," dedi.

Ben üstümü değiştirirken, o banyoya duş almak için geçti. Üstüme siyah kumaş pantolon, beyaz gömlek ve siyah ceket giydim. Hastaneden sonra askeriyede ders vereceğim için artık daha ciddi öğretmen havasında giyiniyordum. Emre eve geri dönmeyeceğimiz için kamuflajlarını giymişti. Yüzüme günlük makyaj yaptıktan sonra daha özenli duruyordum. Saçlarımı tarayıp, kulaklarımın arkasına sıkıştırdım gözlerimin önüne gelmemesi için.

"Ben tahlil isterler diye aç gidiyorum, sen yeseydin bir şeyler," dedim evden ayrılırken Emre'ye.

"Dün pizzayı fazla yemişim, pek aç hissetmiyorum. Hastaneden erken çıkarsak dışarıda yeriz." Kapıyı kilitledikten sonra arabaya doğru ilerledik.

Bileklerimde hâlâ bandaj vardı ama dün Emre pansuman yaptığı için temizdi. Hazır gitmişken bileklerime de baktırmak, dikişlerimin tutup tutmadığını görmek istiyordum. Bandajların çıkması benim için en iyisiydi çünkü çok dikkat çekiyordu.

Arabaya bindiğimizde Emre'yle derslerden, Turan'ın dünkü tatlılığından konuştuk. Artık daha normal konuları konuşmaya geçmiştik sanırım ve bu iyi hissettiriyordu. Hiçbir şey hakkında endişe etmek istemiyordum. Normal bir devlet hastanesini seçmemiştik yine. Emre dosyamı Ankara'dan istemişti, Vural iki gün önce kargoyla göndermişti. O dosyada neler yazdığına ben bakmamıştım ama Emre incelemişti.

Dün ben hastaneye gitmek istediğimi söyleyince Emre randevu işini ayarlamıştı. Iğdır küçük bir yer olduğu için burada tedaviye yeterli bir tedavi imkânı yoktu, bu yüzden Ankara'ya dönmem gerekiyordu. Şimdilik sadece kontrol için gelmiştik, kan değerlerimde ya da bedenimde herhangi bir sorun olup olmadığını öğrenmek istiyordum. En azından tedavi olana kadar değerlerimin

normal şekilde devam etmesi gerekiyordu. Bedenimin içinde kimyasal silah taşırken bunu nasıl yapacaktım ben de bilmiyordum.

"Hoş geldiniz buyurun," diyen doktorla birlikte içeriye girdik.

"Hoş bulduk," dedim derin bir nefes alıp.

Artık gizleyecek bir şey kalmadığından ve her şey ortaya döküldüğünden Emre dosyamı doktora verdi. Zaten bizi bulmak isteyenler yerimizi biliyordu. Doktor dosyayı incelerken bir an durup bana baktı. Ne düşündüğünü anlamak kolaydı, kanım kirlenmişti.

"Sizin bir an önce tedavi olmanız gerekiyor. Bu zamana kadar beklemeniz hata, şimdiye bütün vücudunuza yayılmıştır kimyasal," dedi doktor kesin bir şekilde.

"Tedavi olacağım ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Sizden ricam kan değerlerimi kontrol etmeniz. Herhangi bir değişiklik var mı elinizdeki sonuçlarla karşılaştırıldığında bunu bilmek istiyorum."

Doktor başını sallayıp onayladı, odaya hemşire çağırarak kan aldırdı. Sonuçlar bir saat sonra çıkacaktı. Henüz kahvaltı etmediğimiz için hastanede beklemek yerine yakınlarda bir kafede oturmaya karar verdik. İkimiz de tost ve çay söyledikten sonra sessiz kaldık. Düşünüyorduk, bir çıkar yol arıyorduk ama elimizde sonucu kesin olan hiçbir şey yoktu. Tost ve çayımız geldikten sonra sessizliğe devam ederek kahvaltımızı yaptık.

"Başka bir şey istiyor musun?" diye sordu Emre kafeden çıktığımızda.

"Hava güzel, hastaneye kadar yürüyelim mi? Zaten on beş dakikalık yol," dedim dört duvar arasında kalmaktan sıkılarak.

"Olur Gamzelim." Emre elimi tuttuğunda beraber hastaneye doğru yürümeye başladık.

Hastaneye geldiğimizde sonuçlarım çıkmıştı. Doktorun odasında hasta olduğu için biraz bekledik. İsmim ekranda yazdığında derin bir nefes alıp içeriye girdik. Doktor bilgisayardan sonuçlara bakıyordu.

"Gamze Hanım sonuçlarınızda küçük de olsa bir azalma söz konusu. Hiç kan verdiniz mi bu süre içerisinde?" Doktorun soru-suyla içimi çektim. Üstümde gömlek olduğu için bileklerimi gö-remiyordu.

Emre, "Ufak bir kaza atlattı nişanlım, duşa kabin patladı ban-yoda ve bilekleri kesildi. Kan kaybetti bu süre içerisinde az da olsa," diyerek açıkladı.

Ah Emre, daha kaç yalan söyleyeceksin benim için?

"Anladım, dediğim gibi çok az miktar ama kan değişimi ile ta-mamen vücudunuzdan atabilirsiniz bu kimyasalı. Riskler konu-sunda doktorunuz sizi bilgilendirdi mi?"

Evet, ölebileceğimi söyledi.

Emre doktorla konuştuktan sonra hastaneden ayrıldık. Yaman abiye göstereceğim bileklerimi, hastane beni boğmaya başla-mıştı. Derin nefesler aldım dışarı çıktığımızda. Emre'yle kafenin önünde kalan arabaya doğru yürüdük. Bugün oldukça sessizdik. Arabaya bindiğimizde Emre bana doğru döndü.

"Hepsi geçecek Gamzelim," dediğinde tebessüm ettim.

Askeriyeye döndüğümüzde Emre arabasını park edince indik. Hava bugün gerçekten güzeldi, meyve ağaçları çiçeklerini dökme-ye başlamış yaza hazırlık yapıyordu. Yönetim binasına doğru iler-lerken Emre'yi durdurdum.

"Yaman abiye uğrasak olur mu? Bileklerimi kontrol etsin," de-diğimde "Tamam," dedi.

Revire girdiğimizde Yaman abi kitap okuyordu. Kitabını bıra-kıp bizi karşıladı. Bileklerime bakmasını istediğimde Emre'nin dün sardığı bandajı açtı. Dikişler birbirine kaynadığı için artık bandaja gerek kalmadığını söylediğinde sevindim. Görüntü ola-rak çok kötü durmuyordu ama bandaj olunca daha çok dikkat çe-kiyor ve rahatsız ediyordu.

"Teşekkür ederim Yaman abi," dedim gömleğimin kol düğme-lerini ilikleyip, ceketimi giydim.

"Rica ederim Gamze. Kendine dikkat et, sen de kızımıza iyi bak Kurt," dedi Yaman abi gülümseyerek.

"Bakarım abi." İyi bakıyordu yalnız hakkını yememek gerek.

Emre kapıyı açtığında beraber yönetim binasına doğru ilerledik revirden çıkıp. Ders saatini öğleden sonraya aldığımız için iki saat sürecekti. Bugün doktorumla da randevum vardı, derslerden sonra da psikologla görüşecektim. Yine yoğun bir gündü. Köşeyi döndüğümüzde Semih, Ercan, Dursun, Mert ve Uğur'u bize doğru gelirken gördüm. Endişeli gibiydiler. Sonradan fark ettim yanlarında iki adam daha vardı.

"Gamze Karademir siz misiniz?" dedi adamlardan birisi.

"Evet, benim," dedim ama karşımda duran kişiyi tanımıyordum.

"Özge Yıldırım cinayetinde şüpheli olarak tutuklusunuz."

BÖLÜM 15

EMRE'DEN

"Bir yanlış anlaşılma var galiba, siz ne dediğinizi duyuyor musunuz?" Sorumla birlikte iki Polis bana doğru döndü.

"Elimizde tutuklama kararı var," dedikten sonra kâğıdı bana uzattı.

Sinirle kâğıdı elinden aldığımda hızla okudum. Gerçekten de doğduydu. Tutuklama kararı bir saat önce çıkarılmıştı, alttaki ismi görünce bir küfür savurdum. Gediz'in davasına bakan Mete denen savcı vermişti kararı. Kâğıdı geri uzattım.

"Biz de geliyoruz." Gamze'yi önce emniyete alacaklardı ifade için.

"Tabii gelebilirsiniz. Kelepçe takmamız gerekiyor ama prosedür gereği," dediğinde kelepçeyi çıkarttı.

"Gerek yok, geliyor işte," dedi Semih öne doğru çıkarak.

"Bırak Semih, polisler de görevini yapıyor. İyiyim ben," dedi Gamze gözleri dolu dolu olsa da gülümseyerek.

Ben o gözlerde kalbimi, o gülümsemede ruhumu bıraktım.

Bileklerine kelepçe takılırken, tutup aralarından çekip almak istedim Gamze'yi. Ama bu çözüm değildi, aksine her şeyi daha berbat hâle getirirdi. Gamze iki polisin arasında yürürken yanında durdum. Bir şey söylemiyordu ama korktuğuna emindim.

Beynim durmuştu sanki, düşünemiyordum. Bunu kim yapardı, Gamze dün yanımızdaydı. Bizimkiler dışında kimse bilmiyordu üstelik. Görev emri gizli olduğu için dosyada Gamze'nin adı bile geçmiyordu.

"Semih, Mine'yi ara," dedim arabaya binerken.

Ben polislerin arabasına Gamze'nin yanına oturdum. Diğerleri Semih'in arabasıyla gelecekti. Dün operasyonda olduğumuzdan bugün hepimiz rapor vermek için gelmiştik. Semih'in telefonunu çıkarttığını gördüğümde araba hareket etti. Olayları bütün detaylarıyla Mine bildiğinden bize en iyi o yardım ederdi. Gamze'nin elinden tuttuğumda yine buz gibiydi.

"Yanındayım," dedim gözlerine baktığımda.

"Beni bırakma." Öyle saf öyle masum duruyordu ki alıp göğüs kafesimin içine saklamak istedim.

"Asla, seni asla bırakmam." Gözünden akan bir damla yaş yavaşça kendine bir yol çizerken parmağımla sildim.

Ellerini avuçlarımın içine aldım. Korktuğunu biliyordum ama o yine de dimdik duruyordu. Gamzeli beni şaşırtmıyordu, bana inanıyordu. Onu asla bırakmayacağımı biliyordu. Sadece işin aslını öğrenmem gerekiyordu. Sonra hepsini halledecektim.

Karakola gelene kadar düşünmekten başka bir şey yapamadım. Bu işin bir çıkar yolunu bulmam gerekiyordu. Özge ölmüştü ama kim tarafından planlanmıştı bu cinayet? Eğer Sercan ölmeden önce böyle bir şey planladıysa, geride iz bırakmış olmalıydı. Araba durduğunda polisin kapıyı açmasıyla önce Gamze sonra ben indim. Arkamızdan Semih'in arabası durdu, peşimizden onlar da geldi. Karakoldan içeri girdiğimizde Gamze'nin elini tuttum. Ellerimize bakıp tebessüm ettiğinde güzel yüzünü izliyordum.

"Mine gelene kadar tek kelime etme," dediğimde bana baktı. Başını sallayıp onayladığında Gamze'yi sorgu odasına aldılar.

Duvara doğru yaslandığımda yapacak bir şeyim yoktu şu an. Gamze'yi bırakıp buradan çıkamazdım. Neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu ki onun için de önce Mine gelmeliydi. Herkes

sessizce bekliyordu. Semih, Mine'nin birazdan burada olacağını söyledi. Burada ortaklaşa devam ettirdiği dava devam ediyordu neyse ki, henüz Ankara'ya dönmemişti.

"Mine geldi." Uğur'un sesiyle kapıya doğru döndüm. Mine hızlı adımlarla yanımıza geldiğinde avukat kartını çıkarttı.

"Neler oluyor? Gamze nasıl tutuklandı?" Şaşkınlıkla sorduğunda hepimiz aslında bu sorunun cevabını merak ediyorduk.

"Sen gelene kadar konuşmamasını söyledim. Özge ölmüş, nasıl bilmiyorum ama cinayeti Gamze'nin üstüne yıkmaya çalışıyorlar." Mine'ye doğru yaklaşıp sessizce fısıldadım. "Dün Gamze bizimle operasyondaydı, Sercan öldü. Kayıtlarda Gamze'nin ismi geçmiyor, nerede olduğunu ispat etmemiz zor," dediğimde Mine'nin kaşları çatıldı. Durumun ne kadar zor olduğunu o da anlamıştı.

"Konuşmamasını söylemekle iyi yapmışsın. Gamze'yi bir an önce kurtarmak için yapılacak en önemli şey gerçek katili bulmak. Ben Gamze'nin doktorunu arayacağım, gerekirse hastaneye sevk ettireceğim. Gamze'nin kesinlikle içeriye girmemesi için her yolu deneyeceğim. Git ve katili bul."

Mine'nin Gamze'yi yalnız bırakmayacağını bildiğim için derin bir nefes aldım. Telefonumu çıkartıp, doktorun numarasını Mine'ye verdim. Mine avukat kartını gösterip, sorgu odasına girerken diğerlerine döndüm.

"Dursun sen burada kal, en ufak şeyde haber veriyorsun. Ercan, Uğur, Mert, Semih biz gidiyoruz." Dursun daha yeni nişanlanmıştı ve nereye gittiğimizi bile bilmeden onu götürmek istemiyordum. Hem burada haber verecek birine ihtiyaç vardı gelişmeleri.

"Emredersiniz komitanum, ararum," dedi Dursun.

Son kez sorgu odasının kapısına bakıp, arkamı döndüm. Gamze için gitmem gerekiyordu, burada bir işe yaramazdım. Suçsuz olduğunu ispat etmem, onu buradan alıp gitmem şarttı. Karakoldan çıkıp Semih'in arabasına bindik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Semih sürücü koltuğuna oturduğunda. Yan tarafına da ben oturdum.

"Askeriyeye sür," dediğimde arabayı çalıştırdı, yola çıktık.

Gözlerimi kapatıp arkaya yaslandım. Özge'nin nerde olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Haşim Albay'a haber gitmiş miydi bilmiyordum ama bu haberi vermek çok zor olacaktı. Özge'nin bilinen tek yakını Haşim Albay olduğu için bütün detaylara erişecek tek kişiydi. Bize birçok defa yardım etmişti ve yine edeceğini düşünüyordum.

Askeriyeye geldiğimizde beklemeden arabadan indim. Hızlı adımlarla yönetim binasına ilerledim. Askerler dönüp selam verdiğinde bile durmadım. Haşim Albay'ın odasına geldiğimde kapıda duran asker beni görünce selam verdi.

"Albay odasında mı?" diye sordum.

"Hayır komutanım, yarım saat önce bir haber geldi, acil çıktı."

Anlaşılan Özge'nin öldüğünü öğrenmişti. Zaten buraya gelmemiz gerekeceği için direkt merdivenlere yöneldim. Diğerleriyle karşılaştığımda albayın burada olmadığını söyledim. Birlikte cephane odasına geçtik, dün mermilerimin çoğunu bitirmiştim. Diğerlerinin durumu da aynıydı, takviye yapmamız gerekiyordu. Cephaneliğe girdikten sonra kapıyı kapattım. Gerekli olan yedek şarjörleri aldıktan sonra listeye ismimizi yazdım teker teker ne aldığımıza dair.

Derin bir nefes alıp verdiğimde gelen o duygu yoğunluğunu hissettim. Gamze'nin bileklerine takılan kelepçe sanki benim kalbime ket vurmuştu. Düşünüyordum, bütün planlarımı gözden geçiriyordum. Bunu onların yanına bırakmayacaktım.

"Hazır mısınız?" Sorumla birlikte bakışlar bana döndü.

"Hazırız," diyerek silahımı bana uzattı Semih. Şarjörü kontrol ettikten sonra belime taktım.

"Gamze'nin yanında Mine var, merak etme elinden gelen her şeyi yapacak." Mert'e döndüğümde başımla onayladım.

Gamze konusunda Mine'ye güvenim tamdı. Yanında ne kadar olmak istesem de şu an yapılacak daha önemli bir işim vardı. Gamze'yi oradan çıkartmak için delil bulmamız gerekiyordu. Kamera kayıtları, içeri girip çıkan isimler, personelin hepsini didik didik edecektim. Elbet bir yerden açık vereceklerdi, işte o zaman karşılarında merhameti olmayan bir adam göreceklerdi.

Gamze'nin gözünden düşen her damlanın hesabını soracaktım.

Askeriyeden çıktıktan sonra gideceğim ilk yer Özge'nin kaldığı cezaeviydi. Müdürüyle konuşacaktım çünkü Özge içeride öldürülmemişti. Eğer öyle bir durum olsaydı Gamze'ye suçu atamazlardı. Benim asıl merak ettiğim, Özge'nin nasıl dışarı çıktığıydı. En son teslim olup, bütün suçunu itiraf ettikten sonra tutuklanmıştı.

"Benim arabam buradaydı, Uğur, Semih siz benimle gelin cezaevine gideceğiz. Mert sen Ercan'ı al yanına Sercan'ın burada irtibata geçtiği kim varsa hepsinin adreslerini bulun. Biz gelmeden harekete geçmeyin."

Cephanelikten çıkarken, ikiye bölününce daha hızlı hareket edeceğimizi düşündüm. Uğur strateji konusunda iyiydi, Semih konuşturma konusunda. Benim aklım fazlasıyla Gamze'yle dolu olduğu için onlara güveniyordum. Cezaevinden bir şey çıkmazsa Ercan ve Mert'in bulduğu adreslere tek tek bakacaktım. Sercan'ın ölmeden önce tuttuğu biri olabilirdi.

"Tamamdır," diyen Mert, Ercan'la birlikte arabasına geçti. Biz de Semih'in arabasına geçtik.

"Cezaevine gidelim Semih, bakalım kim nasıl çıkartmış oradan Özge'yi," dedim.

"Aslında iki yolu var. İçeriden birisi sayesinde hastaneye sevk edilmiştir ya da savcılığa ifade için çağrılmıştır tekrar. Hastane daha uygun geliyor bana, tek başına kalıyor, üstelik odaya doktor dışında kimse girmiyor. Birini öldürmek için de yeterince kullanılabilecek malzeme de var. Damara doğrudan yapılan hava dolu bir iğne bile rahatlıkla öldürebilir." Uğur'un düşündüklerini ben

de düşünmüştüm ama hastaneye sevk için cezaevinde bir sorun olması gerekiyordu.

"Öğreneceğiz, Gamze'yi oradan çıkartacağız," dedim yumruğumu sıkarak. Gamzelim bana gelecekti.

Semih cezaevine doğru arabayı sürerken yolda Uğur'u Ercan aradı. Polis kayıtlarında geçmeyen isimlerin olduğu listeyi Haşim Albay vermişti bize daha önce. Gamze kaçırıldığında her birine baskın yapmıştık. Ercan araştırmalarında baskın yaptığımız bir adamın evinin adresini araştırmıştı. Şu işe bakın ki adamın yeğeni Özge'nin kaldığı koğuşun görevli gardiyanıydı. Süveyda Yalçın. Bu kadınla konuşmalıydım.

Cezaevinin karşısındaki sokakta durunca, Semih arabayı park etti. Arabadan inip, kimliklerimizi gösterip içeriye girdik. Müdürün odası en üst katta ayrı bir bölümdeydi. Oraya kadar bize gardiyanlardan birisi eşlik edecekti.

"Bütün gardiyanları bulacağımız bir yer var mı?" diye sordum.

"Dinlenme odasında olan birileri mutlaka vardır," diyerek sağda kalan kapıyı gösterdi. Kapının üstünde Görevli Dinlenme Odası yazıyordu.

"Buradan sonrasını biz gideriz, teşekkürler," dedim. Gardiyan gittikten sonra kapıya yönelip, açtım.

İçeri girdiğim an havasız ortamdaki yoğun sigara dumanı karşıladı beni. İçeride oturan beş gardiyan bir yandan sigara içip diğer yandan ellerindeki karton bardaklardan çay, kahve içiyorlardı. Dinlenme odaları olduğundan ocağın üstünde altı yanan demlik, tezgâhın üstündeki boş kahve paketleri bana bu izlenimi vermişti. Gözler bize dönerken içeriye giren üç adamı fark etmiş.

"Birini arıyorum. Süveyda Yalçın hanginiz?" Sorumla birlikte birisi öne çıktı, bana bakıyordu.

"Süveyda bugün işe gelmedi. Siz kimsiniz, nasıl buraya girebildiniz?" Kadının sorusuyla birlikte Semih'e doğru döndüm.

"Müdürden ev adresini alalım." Bugün işe gelmediğine göre ya bir haltlar yemişti ya da ölmüştü.

Kapıdan çıktığımızda direkt üst kata çıkan merdivenlere yöneldim. Ercan'ın söylediğine göre Özge'nin koğuşuna bakan gardiyan o kadındı. Eğer dün bir şeyler olduysa en iyi o bilirdi. Müdürün odasına geldiğimizde kapıyı çalıp içeriye girdik.

"Teğmen Emre Kurt," diyerek elimi uzattım direkt. Müdür ellili yaşlarda saçları beyazlamış, gözlüklü, kısa boylu bir adamdı.

"Mümtaz Korlu. Bir sorun mu var?" Gözlüklerini burnunun üstüne itip yerine oturdu bize boş koltukları göstererek.

"Hapishanenizde kalan mahkûm Özge Yıldırım dün öldürüldü. Haberiniz vardır sanırım." Yerime oturup müdüre döndüğümde başıyla onayladı.

"Evet, maalesef haberi sabah saatlerinde aldım. Dün sabah yüksek ateş ve kusma şikâyetiyle hastaneye sevk etmiştik. Olayın cinayet olduğunu duyduğumda inanamadım. Polisler ifade için sabah geldiler, her şeyi anlattım." Müdür başını iki yana sallarken, üzülmüş görünüyordu.

"Olayı biz de araştırıyoruz. Özge'nin peşindeydik uzun süredir, babasının kurduğu kaçakçılık ağı bizim tarafımızdan yapılan bir operasyonla çökertildi. Hâlâ açığa çıkmayan bir taraf olduğundan şüphe ediyoruz. Özge onun kızıydı, onunla iletişime geçmiş olabilirler. Bu yüzden ziyaretçi kayıtlarına erişim istiyoruz sizden."

Olayı cinayetten uzak tutup başka tarafa çekmek en akıllıca olanıydı. Merkezde olan bir cinayetle jandarma ilgilenmezdi, Polislerin işiydi ama olayı kırsal kesimdeki kaçakçılığa getirince bu bizim işimizdi. Dikkat çekmezdi.

"Tabii size yardımcı olmak isterim. Zaten kendisi on gün önce gelmişti." Müdür masanın üstündeki telefonunu kaldırıp birilerini aradı ve ziyaretçi defterini istedi. Görüşe gelen herkes kime geldiğini belirtir kimliğini verip imza atardı.

Biraz sonra içeriye giren gardiyan, aşağıda gördüğümüz kadındı. Defteri müdüre uzattığında müdür geri çıkmasını söyledi. Kadın gittikten sonra defteri bana uzattığında son on günün ziyaretlerine baktım. Hızlı bir şekilde sayfaları çevirip Özge'nin ismini

aradım. Aynı isim ve soyadıyla başka bir mahkûm olup olmadığını sordum müdüre. Başka birinin kaydıysa karıştırmamak için. Müdür tekrar arayıp kontrol ederken, gördüğüm isimle durdum. İsmi hafızama kazıdıktan sonra defteri geri uzattım.

"Başka Özge Yıldırım yok," dedi Müdür defteri geri alırken.

"Bir de gardiyanlarınızdan birisi Süveyda Yalçın, Özge'nin kaldığı koğuşla ilgileniyormuş. Kendisini aşağıda sorduk ama bugün gelmemiş. Birkaç sorumuz var kendisine, telefon numarasını ya da adresini alabilir miyiz?" Müdürün kaşları çatılırken bunu nereden bildiğimi düşünüyordu.

"Savcılık izni olmadan, bu konuda bilgi paylaşımı yapamam." Sesi biraz öncekine göre daha mesafeliydi.

"Teşekkür ederiz Müdür Bey. Herhangi bir şey sormak için sizi arayabilir miyiz?" Biz ayağa kalkarken, müdür masadaki kartvizitlerden birini uzattı.

"Tabii numaram burada yazıyor. İyi günler," dedi.

Odadan çıkarken, elimdeki kartı cebime koydum. Hapishaneden çıkana kadar tek kelime etmedik. Kapıdan çıktığımız an karşı yola geçtik. Semih arabanın kilidini açınca arabaya bindik. Derin bir nefes verip arkada oturan Uğur'a doğru döndüm.

"Ne diyorsun?"

"Yalan söylüyor, sakladığı bir şeyler var. Sen defteri kontrol ederken terlemeye başladı, ellerini iç-içe geçirip sıktı, kravatı çok sıkı bağlı olmadığı hâlde üç kere gevşetmeye çalıştı. Bunlar tedirginlik hareketleri, bir şeyler saklıyor." Ben konuşmuştum, Uğur izlemişti. Bu yüzden diğerleri yerine onu yanıma almıştım.

"Sende ne var?" Semih'e döndüğümde gözlerini kıstı.

"Gardiyan kadın aşağıda gördüğümüz, ilk çıkıp o konuştu. Neden diğerleri sesiz kaldı? O gardiyanla ilgili bir şeyler bildiğine eminim, müdür de aynı şekilde davrandı. Gardiyanı bulmamız lazım, bize yardımcı olabilir." Bu konu benim de dikkatimi çekmişti.

"Özge'yi ziyaret edenlerin arasında bir isim buldum. Çetin Kopar diye bir adam. Ercan'ı arayalım, bir bakalım listede bu adamın

ismi var mı ya da kayıp gardiyanla bir bağlantısı," dedim telefonumu çıkartarak.

Ercan'ı aradığımda askeriyede çalışma odasında görev raporlarına bakıyorlardı. Tahmin ettiğim gibi Özge'yi ziyarete gelen adam da listenin içindeydi. Listeyle birlikte, görev raporlarını alıp onlar da askeriyeden çıktı. Bize adamın adresini verdiler, orada buluşacaktık.

"Mine arıyor," dedim telefon elimde çalmaya başlayınca.

"Emre, Gamze'yi nöbetçi savcılığa sevk etmek istiyorlar, bir şey var. Bu adamlar sanki bilerek işleri hızlandırıyor. Gamze'nin doktorunu aradım, geliyor şimdi. Halletmeye çalışacağım." Mine sessizce olayları anlatırken gözlerimi kapattım. Şerefsizler, boş durmuyordu.

"Mine elinden geleni yap, ipucu yakaladık onun peşindeyiz. Gamze kesinlikle savcılığa gitmemeli sen de benim kadar biliyorsun bunun sonucunu, tutuklama emri çıkar!" Öfkeyle konuştuğumda sinirle yumruk yaptığım elimi ön taraftaki torpidoya vurdum.

"Sakin ol lütfen, sana bunları haberin olsun diye anlatıyorum. Gamze'ye yardımcı olmak için mantıklı düşün Emre çünkü sinirle hareket edersen başın derde girer. Kapatıyorum şimdi, geri Gamze'nin yanına döneceğim." Mine'nin sözleri beni sakinleştirmeye yetmiyordu, benim Gamzeliye ihtiyacım vardı. O bana bir kez baksa, ben zaten her şeyi unuturdum.

"Gamze nasıl?"

"Güçlü, sen de öyle ol." Mine telefonu kapattıktan sonra ben de gözlerimi açıp telefonu geri cebime koydum.

"Nasılmış?" diye soran Semih'ti. Gamze için o da çok endişeleniyordu.

"Güçlü duruyormuş, öyle dedi Mine," diyerek cevap verdim.

Iğdır küçük bir yer olduğu için bir yerden bir yere gitmek saatler almıyordu. Bugün bana zaman oldukça lazımdı ve en çok da bu avantajdı şu anda. Geldiğimiz ev iki katlı müstakil bir evdi. Çetin denen adamı araştırdığımızda adres olarak burası kayıtlıydı.

Arabadan inip, eve doğru ilerledik. Kapının önünde ayakkabılar vardı, içeriden sesler geliyordu.

"Kapıyı çalıyor muyuz yoksa direkt mi giriyoruz?" Semih'in sorusuyla birlikte pencerelere baktım.

"Evde çocuklar olabilir kapıdan girelim ama kim olduğumuzu söylemeden," dediğimde Uğur ve Semih kapıdan uzaklaştı. Zile bastığımda biraz sonra ayak seslerini duydum.

"Kim o?" diye sordu kalın bir erkek sesi.

"Kargo, Çetin Kopar adına teslimatınız var," dediğimde kapı açıldı. Beni görünce kapıyı geri kapatacaktı ki yüzüne sağlam bir yumruk geçirdim. Semih ve Uğur da yanıma gelmişti.

"Teslimatı beğenmedi sanırım," dedim kapıyı iyice açarak içeri girerken.

"Yazık, daha benim teslim edeceklerimi almadı," diye söylendi Semih de.

Adamın yakasından tutup kaldırdım, Uğur kapıyı kapatmıştı. İçerideki odaya girdiğimizde yarı çıplak bir kadın vardı, bakışlarım yere indi. Kadın çığlık atarken Uğur küfrediyordu.

"Kulağımın ırzına geçtin, giy üstünü!" Uğur'un bağırmasıyla sessizlik oluştu.

Biraz sonra başımı kaldırınca kadının üstünü giydiğini gördüm. Adamı koltuğa doğru fırlattım. Yerde bulduğum kelepçeleri ne için kullandıklarını düşünmeden adamın bileklerine geçirdim.

"İçeride çocuk yokmuş Kurt ama her an olabilirmiş," diyerek güldü Semih. Semih'i tanıyordum, sinirli bir gülüştü ama boşunaydı. Bu adam benimdi.

"Süveyda bu kadın," dediğinde Uğur'un elindeki kimliği gördüm. Gardiyanların hapishaneye giriş için kullandıkları yaka kartlarındandı.

"Bir taşla iki kuş," dedim.

Aralarındaki bağlantıyı şimdi çözmüştük. Kadının sevgilisi Çetin denen adamdı, Özge'nin babasına çalışan adam da kadının dayısıydı. Bu üç kişinin ortak noktası aynı çeteden olmalarıydı.

Özge'nin ölümünü planlamak için uygun koşulları sağlamış olmalıydılar. Geriye tek bir soru kalıyordu. Neden?

"Bizimkiler geldi," dedi Uğur zil çaldığında. Biraz sonra içeriye Mert ve Ercan da girdi.

"Yolda gelirken bizim polis arkadaş var ya onunla konuştum. Hastanenin güvenlik kamerasını gönderdi. Olayları sırasıyla anlatıyorum." Ercan telefonunu çıkartıp kamera görüntülerini açtı ve konuşmasına devam etti.

"Burası Özge'nin odası, başında kesinlikle bir polisin beklemesi gerekiyor. Kapıda polis var ama sonra şu arkanda gördüğün gardiyan ona kendisinin beklerken bir kahve içebileceğini söylüyor. Polisin ifadesi alınmış. Polis şüphelenmeden kahve içmek için kantine giderken bu kadın kapıda bekliyor. Biraz sonra saçları Gamze gibi siyah ve kısa olan bir kadın geliyor hemşire kılığında, yüzü maskeli. Gardiyan kapıyı açınca hemşire içeri giriyor ve beş dakika sonra çıkıyor. Kameralara asla bakmıyor, yüzü görünmüyor. Direkt otoparka iniyor ki oradan da yürüyerek çıkıyor. Sonrasında polis geri dönüyor içeriyi kontrol ediyor ve Özge'nin öldüğü anlaşılıyor. Bu kadına dün sorulduğunda ise içeriden sesler duyduğunu 'Gamze' diye birisinin seslendiğini ifadesinde söylüyor. Polis daha önceki dosyalardan Gamze'nin fotoğrafını gösterdiğinde onaylıyor. Sonrasını hepimiz biliyoruz, sabah Gamze'yi tutuklamaya geliyorlar."

Ekrandaki görüntüleri izlerken kızın boy ve vücut hatlarının Gamze'yle çok benzediğini fark ettim. Özellikle seçilmişti, hedef başından itibaren Gamze'ydi. Sinirle koltuğa attığım adama doğru döndüm. Dudağı patlamış, sessizce duruyordu.

"İş birliği yaptığın adamın ve kameradaki kadının adını ver, ben de buradan tek parça çıkacağına söz veririm." Soğuk çıkan ses tonumla gözümün karardığını hissettim. Başlıyorduk.

"Tek kelime edersen ben öldürürüm seni," diyen kadınla adamın pasif konumda olduğunu anladım.

"Süveyda ismin değil mi? Bizde kadına el kalkmaz ama haine acımamız da yoktur." Silahımı çıkartıp emniyet kilidini açtım, ucuna susturucu taktım. Ses yapıp, insanları korkutmak istemezdik.

Silahı kadına doğru tuttuğumda korkuyla geri çekildi. Terörist bir grubun üyesiydi, onu öldürsem bile bunu delillerle kanıtlardım. Konuşmazsa ölecekti.

"Beni böyle korkutamazsın," derken biraz uğraştıracağını anladım.

"Tutun şunu," dedim adamı göstererek. Semih ve Ercan adamın kollarından sıkıca tuttuklarında Semih ne yapacağımı anlamış gibi adamın ağzını kapattı. Sağ bacağını kurşun sıyıracak şekilde hedef aldım. Amacım öldürmek değil korkutmaktı ilk olarak.

"Bir dahaki senin bacağına gelecek, yerinde olsam sakat kalmak istemezdim," dedikten sonra adamın bacağına ateş ettim.

Çığlığı Semih'in elinin altında boğukça yankılanırken çırpındı. Ercan ve Semih sıkıca tuttukları için hareket edemiyordu. Kadına doğru döndüğümde dehşet içinde bakıyordu adamın bacağına. Silahı ona doğru tuttuğumda geriye doğru kaçtı.

"3'ten geriye sayacağım 0 dediğimde eğer hâlâ ağzından bir isim çıkmazsa, canın yanacak." Bir elimdeki silaha bir de yerde can çekişen adama baktı. Ne kadar kararlı olduğumu anlamış olması gerekiyordu.

"3, 2, 1..."

"Kenan yaptırdı, para verdi ağzımızı sıkı tutmanız için. Kızı kendi getirdi hemşire olarak içeriye soktum, polis sorunca Gamze diye bir kızın ismini verdim." Bağırarak her şeyi anlattığında Uğur'a döndüm.

"Kaydettim, Mine'ye gönderiyorum şimdi," dedi elindeki telefonu göstererek.

"Bu şerefsiz bayıldı," dedi Ercan tiksintiyle adamı ileri doğru iterek.

"Ufak bir sıyrıktı, ne tatlı canı varmış şerefsizin," dedim yüzümü buruşturarak.

Ercan ve Mert adamı yerden kaldırdılar. Onun ifadesine ihtiyacım yoktu, bu kadının ifadesi yetiyordu. Mert'e hastaneye götürmesini söyledim, durumu polislere ben anlatacaktım. Semih'le birlikte kadını alıp evden çıktık. Uğur askeriyeye dönüp, biz olmadığımız için görevli olarak askerlerin başında duracaktı. Cahit abinin olayların hiçbirinden haberi yoktu. Bütün bu olayların içinde bir de ona haber vermek zor gelmişti. Gamze'yi oradan aldıktan sonra anlatacaktım artık.

"Eğer bana anlattıklarını karakolda anlatma, işte o zaman cehennemin dibine bile gitsen bulurum seni. Böyle kurtulamazsın o zaman direkt kafana sıkarım." Tehdidimle birlikte başını hızlıca sallayıp onayladı.

Karakola giderken kadınla birlikte arkaya oturdum her ihtimale karşı. Semih'in arabası büyüktü Allah'tan. Kadını kontrol ediyordum, kırmızı ışıkta durduğumuzda arabadan atlayabilir ya da Semih'e doğru hamle yapabilirdi. Silahım elimde duruyordu.

Semih karakolun önünde arabayı durdurunca silahı belime koyup arabadan indim. Kadının kolundan tutup arabadan indirdikten sonra Semih de bizimle karakoldan içeriye girdi. Direkt emniyet müdürünün odasına ilerledim. Kapıda duran polise müdür bizi tanıdığı için ismimi verdim.

"Komiserim sizi bekliyor," dedi polis kapıyı açarak.

Odaya girdiğimde müdür ayağa kalktı. Elini sıktıktan sonra Süveyda'yı koltuğa doğru ittim oturması için. Gamze'nin gözyaşlarının akmasına sebep olan bu pislik için sabrım artık gittikçe azalıyordu.

"Hayırdır beyler?" derken müdürün gözleri de kadındaydı.

"Size bir suçlu getirdik. Sabah tutuklanan Gamze Karademir benim nişanlım komiserim. Suçsuz yere üstüne iftira atıldı, şimdi size her şeyi anlayacağız. Konuş Süveyda," diyerek kadına baktığımda yutkundu. Başına neyin geleceğini bildiği için komisere doğru döndü ve anlatmaya başladı.

GAMZE'DEN

"Neden öldürdün kadını?"

Zevk için öldürüyorum ben dememek için zor tuttum kendimi.

"Bakın daha kaç kere aynı soruyu soracaksınız bilmiyorum ama ben size hep aynı cevabı vereceğim. Ben kimseyi öldürmedim!" Sakin kalmam zordu, masanın üstünden atlayıp boğazına yapışmam gerekiyordu.

"Özge, nişanlına ilgi duyuyormuş. Hatta bu yüzden kaçırılmana bile yardım etmiş." Farklı bir yol deniyordu demek.

"Siz hiç benim nişanlımı gördünüz mü? Adam yürüyen meteor. Nişanlıma yürüyen her kızı öldürseydim kız nüfusunun yarısının katili olurdum. Geri kalan yarısı Semih ve diğerlerine yürüdüğü için onlar beni ilgilendirmiyor." Yüzümde küçük bir gülümsemeyle cevap verdiğimde adam sinirden kıpkırmızı oldu.

"Dün neredeydin?" Başa döndük yine.

"Bütün gün evdeydim hiç çıkmadım." Mine'nin bana söylediği gibi tekrar ettim.

"Yanında biri var mıydı?"

Ölü bedenler dışında mı? Sanırım onlar canlı sayılmadığı için dürüst olabilirdim.

"Hayır, yanımda kimse yoktu."

"Görüntülerde çok açık bir şekilde o kızın odasına girdiğin görünüyor. İtiraf et ve pişmanlık yasasından faydalan," dediğinde sert bir şekilde baktım.

"Sizin boylarınızda bir adam bulurum, aynı saç şekline sahip, takarım yüzüne bir maske sonra gider birini öldürmesini isterim. Sonra size gelip birini öldürdün hadi itiraf et, adam öldürsen bile pişmanım dersen yasadan faydalanıp sana indirim yaparız derim. Size de bu senaryo tanıdık geliyor mu?" Gözlerinin içine bakarak konuştuğumda gerilişini anbean izledim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Beni bastırmaya çalışmak için sesini yükseltiyordu, geri çekilmek yerine.

"Diyorum ki insanların hayatları eşya mı da indirim yapıyorsunuz! Özge ne kadar kötü birisi olursa olsun ölmeyi hak etmiyordu. Kimin yaşayıp, kimin öleceğini biz karar veremeyiz," dediğimde beni merhametli biri sanıyordu galiba, yüzümde oluşan tiksintiyle devam ettim.

"Özge için iyi şeyler düşündüğümü sanmayın, yaşamasını istememin nedeni farklı. Bunu iyi biri olduğum için değil, yaşayıp yaptıklarının bedelini ödemesi için istiyordum. Ölmesi onun için kurtuluş benim gözümde, yaşaması gerekiyordu. Kendi pisliğinde boğulup ölecek kadar yaşamasını istiyordum!"

Benim bu çıkışımı beklemeyen polis kaşlarını çatarak geri çekildi. Uğur'dan mesaj gelince Mine apar topar çıkmıştı dışarıya. Bir şey olmuştu, aklım bir yandan da oradaydı. Polis o çıkınca bunu fırsat bilip daha çok üstüme gelmeye başlamıştı. Bana son kez bakıp kapıyı açıp çıktı. Sonunda derin bir nefes aldım. Saatlerdir oturduğum sandalyede artık belimi ve bacaklarımı hissetmiyordum. Kapı açılınca içeriye giren Mine'nin gülümsediğini görünce güzel bir haber aldığını anladım. Artık bu odadan çıkmak istiyordum, defalarca aynı şeyi tekrar etmekten bıkmıştım.

"Emre burada, birazdan çıkacağız," dediğinde gülümsedim.

Beni burada bırakmayacağını biliyordum.

"Mine ne zaman görebilirim Emre'yi?" diye sordum oturduğum yerden kalkarak. Bacaklarım uyuşmuştu.

"Müdürle konuşuyor, birazdan bizi de çağıracaklar," dediğinde kapı açıldı.

"Komiserim sizi bekliyor." Sinirle baktım adama. Sorgu sırasında o kadar çok üstüme gelmişti ki çok zor sakin kalmıştım. Sürekli aynı soruları sormuştu, sanki farklı bir şey söyleyecekmişim gibi.

Mine ile odadan çıkıp polisi takip ettik. Rahat bir nefes aldım, sonunda buradan çıkıyordum. Kapıyı açtığında içeriye girdik. Emre ve Semih ayakta dikiliyordu, yanlarında oturan bir kadın daha vardı ama daha önce hiç görmemiştim. Emre'nin karşısında

durduğumda zümrüt yeşili gözleri karşıladı beni. Evime gelmiştim, yuvam olan adama. İçim titredi yine gözlerinin derinliklerinde kaybolurken. Beklemiştim, Kurt kimin canını yakmıştı bilmiyorum ama elindeki kan izlerini görüyordum. Kendi kanı değildi, bundan emindim.

"Emre sen Gamze'yi alıp gidebilirsin. Biz şu bahsettiğin Kenan denen adamın ve Özge'yi öldüren kızın peşine düşeceğiz," diyerek konuşan komisere döndüm. Bunu tahmin etmiştim, ben gibi görünen birisi yapmıştı, yoksa beni tutuklamaları için bir sebep yoktu.

"İyi çalışmalar," Komiserin dediklerinden sonra Emre elimi tutup odadan çıktı. Peşimizden Semih ve Mine'nin geldiğini görebiliyordum ancak.

"Semih, Mine'yi arabayla gideceği yere bırak. Sonra ne halt yiyorsan ye." Bu haline gülümserken sıkıca tuttum elini.

"Kızı elinden mi alıyorlar demeyeceğim, gerçekten alıyorlar," dedi Semih gülerek.

Emre onu hiç takmadan emniyetin yanında duran taksi kulübesine doğru yürümeye devam etti. Anlaşılan Semih'in arabasıyla gelmişlerdi. Boş taksilerden birine bindiğimizde hâlâ elimi sıkıca tutuyordu. Telefonunu çıkartıp Uğur'a mesaj attı.

"İfade vermem gerekiyor, şerefsizin birini vurdum. Bugün bizi kimse rahatsız etmemeli." dedi sakin bir şekilde.

"Bence de rahatsız etmesinler." Ona doğru döndüğümde gözleri üstümdeydi.

"Nereye abi?" diye sordu taksici.

"Esintepe Mangal Evi'ne," diye cevap verdi Emre.

Karnım mideme yapışmıştı gerçekten de, kahvaltıyla duruyorduk. Başımı Emre'nin omuzuna dayadım. Derin bir nefes aldığımda barutla karışan kokusunu içime çektim. Çok uzun sürmemişti yolculuğumuz, merkezde olduğumuz için kısa sürede gelmiştik. Emre'nin üstünde sabah giydiği kamuflajları vardı hâlâ. Taksiden indiğimizde buraya daha önce geldiğimizi hatırladım. Bizimkiler-

le birlikte yemek yediğimiz mangal evliydi burası. Elimi tuttuğunda birlikte içeriye girdik, üst kata çıkıp terasa oturduk.

"Bir de evde yemek yapmakla uğraşmayalım Gamzelim. Ne yersin?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Köfte istiyorum, ayranla."

Emre garsonu çağırıp ikimiz için köfte ve ayran söyledi. Elimi tuttuğunda gülümsedim. Bugün korkmuştum ama sonra tüm korkum geçmişti. Emre benim için her şeyi yapardı. Suçsuz olduğumu ikimiz de biliyorduk, her şeyin ortaya çıkmasını da sağlamıştı. Şimdi onlar düşünsün.

"Özledim," dediğinde kalbimin en derinliklerinde hissettim.

"Çok özledim," diyerek cevap verdim.

Eli elimde öylece birbirimizi izledik, yemeklerimiz gelene kadar. Konuşacak şeylerimiz vardı ama bekleyecekti bir süre daha. İkimiz de yorgunduk. Güneş gökyüzünden kaybolurken yemeğimizi yedik. Karnımız doyunca Emre elimden tuttuğu gibi kaldırdı beni. Hesabı ödedikten sonra başka bir taksi çağırdı.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Önce bir çarşıya uğrayalım alacağım birkaç şey var, sonra eve geçeriz."

Taksiye binip merkezde indiğimizde Emre önce telefon satan bir mağazaya girdi. Telefonlara bakarken birinin önünde durdu.

"Sence hangisi iyi?" diye sorduğunda kırılan telefonumun bir üst modelini gösterdim. Gediz kırmıştı o telefonumu, daha sonra babamın kartıyla daha uygun fiyatlı bir telefon almıştım.

"Ben memnundum bir alt modelini kullanıyordum," dediğimde Emre görevliyi çağırıp telefonu istedi. Ödemesini yaptıktan sonra çıktık.

"Hayırlı olsun yeni telefonun sevgilim. Yeni bir hat alalım hadi sana," dediğinde durdum.

"Benim telefonum ve hattım var zaten," dedim şaşırarak.

"Telefonunda dinleme cihazı var Uğur söyledi dün gece. Aslında bunu sabah yapacaktım ama zamanımız yoktu. Hattını yine

benim üstüme alınız istersen." Emre'nin sözleriyle derin bir nefes verdim.

"O yüzden cinayeti üstüme bu kadar kolay yıktılar çünkü o saatte nerede olduğumu kimseye ispatlayamazdım." Parçaları birleştirmiştim, dün bütün gün telefonum yanımda yoktu çünkü bir operasyona misafir olmuştum. O ara yapmış olmalıydılar. Emre başını sallayarak beni onayladı.

Cadde üstünde bir yere uğradık. Hattı Emre'nin üstüne almıştık, diğer hattı iptal ettirip. Telefonum yanımda yoktu, çantamı Emre'nin arabasında bırakmıştım. Bütün rehberimi yeni telefonuma geçirdikten sonra onu kırıp atacaktım. Dinleme cihazını çıkartsak bile Uğur telefonda hasar oluşacağını söylemiş. En iyisi imha etmekti. Elele caddede gezerken bakışlarım mağaza vitrininde takılı kaldı. Beyaz elbise o kadar güzel görünüyordu ki çok hoşuma gitmişti.

"Bakalım mı?" diye sordu Emre.

"Nerede giyeceğim ki? Üstelik beyaz, düğünde falan giyilmez," dedim içimi çekerek.

"Gamzelim, iki aya evleniyoruz. Nikâhta giyebilirsin bence," dediğinde Emre'ye döndüm hızla.

"Tek bir şartla, ben alacağım eğer almaya karar verirsem," diyerek şartımı öne sürdüm. Aslında nikâh elbisesini erkek tarafı alıyordu ama her şeyimi Emre alıyordu. Kendim bir şeyler almak istiyordum artık.

"Kabul," dedi Emre ilk defa itiraz etmeden.

Sevinçle içeriye girdiğimde görevliden elbisenin bedenini istedim. Bugün çok fazla şey olmuştu ve ben güzel bir şey yaparak kötü olanları unutmak istiyordum. Kendime nikâh elbisesi almak bunlardan biriydi. Elbiseyi giydiğimde aynada kendime baktım. Bel kısmında biraz transparanlık vardı ama dantellerle çok güzel durduğu için fazla dikkat çekmiyordu. Kabinden çıktığımda beni bekleyen Emre'ye doğru döndüm.

Emre baştan aşağıya bana bakarken, yüzünde muhteşem bir gülümseme ortaya çıktı. Bana doğru yaklaşıp elini uzattığında tuttum. Beni kendi etrafımda döndürdü. Gülerek ona baktığımda yüzüme gelen saçlarımı çekti. Hayranlıkla parlıyordu yeşilleri.

"Savaşlar başlatacak kadar cesur, karşına çıkanı köle edecek kadar zeki ve baş döndürecek kadar güzelsin."

Emre'nin ses tonu bile yetmişti nefesimi kesmeye, üstüne söylediği sözlerle nefes almayı bile unutabilirdim. Bana sımsıcak bakan adam, beni dünyanın en mutlu kadını yapıyordu iki kelimesiyle.

"Seni seviyorum," dedim sesimi bulduğumda.

Emre bana gülümserken güneş benim için gülüşünde doğdu. Kabine geri dönüp elbiseyi üstümden çıkarttım. Kasaya geçtiğimizde ücretini kartımdan ödedim, Emre karton çantayı elimden aldı. Diğer elimi tuttuğunda caddede yürüdük. Geçen taksilerden birini durdurduğunda eve gitmek için bindik. Ne olursa olsun mutluydum. Yanımda sevdiğim adam vardı, kalbim onun için çarpıyordu. Biz birbirimize aittik.

Lojmanlara geldiğimizde kapıda indik. Beraber yürüyerek ilk tanıştığımız yerden geçtik. Koskoca 7 ay geçmişti o günün üstünden. Ekmek almaya diye çıkıp, âşık olan bir tek ben vardım sanırım. Evin önüne geldiğimizde Emre kapıyı açtığında ayakkabılarımızı çıkartıp içeriye girdik. Başımı kaldırdığım an öylece kaldım. Uğur, Ercan, Semih, Mert ve Dursun'un yanında bir adam daha duruyordu. Neden takım elbise giymiş bunlar? Üstelik yanlarındaki adamın üstünde kırmızı bir cübbe elinde de büyük bir defter vardı.

Kurt dediğini yapmıştı, nöbetçi nikâh memuru bulmuştu.

BÖLÜM 16

Şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken, arkamdan kapanan kapının sesini duydum. Bakışlarım Emre'ye döndüğünde bana tedirgin bir şekilde bakıyordu. Açıkçası ben de tedirgindim.

"Gamze, iki kere evlenme teklifi ettim sana hazırsan üçüncüsü de geliyor. Benimle şu an evlenir misin?"

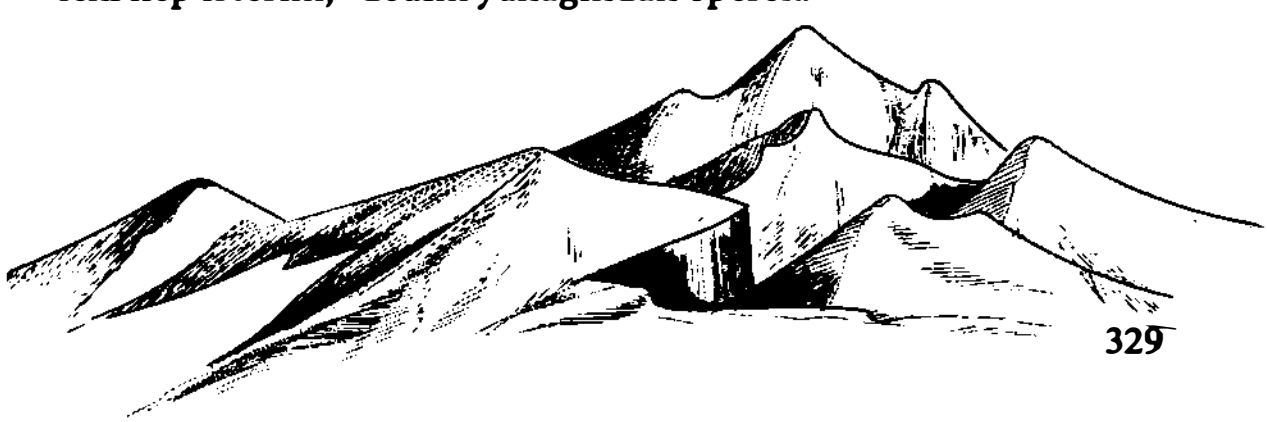
Boğazıma yumru otururken derin bir nefes aldım. Sesim çıkmıyordu çünkü şok olmuştum. Emre'nin gözlerine bakarken kendimi toplamaya çalıştım.

"Evlenirim." Sessizce fısıldadığımda Emre derin bir nefes verdi bu sefer.

Elindeki karton çantayı bana uzattığında aldım. Elimi tuttuğunda beraber diğerlerine döndük. Emre üstümüzü değiştirmek için üst kata çıktığımızı söyledi Semih'e. Salondaki büyük masaya onlar geçerken, biz de merdivenleri çıkmaya başladık. Kapının önüne geldiğimizde Emre bana doğru döndü.

"Gamze istemiyor musun? İçine sinmiyorsa iptal edebiliriz sadece söylemen yeter," dediğinde elimi ellerinin arasından çektim.

"Sadece ailemin yanımda olmasını isterdim, kızlarının evlendiği günü görmelerini. Sen de benim ailemsin. Üstümü değiştirip geliyorum ve istememe kelimesini bir daha duymayayım. Ben seni hep isterim," dedim yanağından öperek.

Bana tekrar gülümsediğinde, tebessüm ettim. Emre bana yeterdi. Daha önce çok kez düşünmüşüm bunu, benim ona ihtiyacım vardı. Sevgisine, ilgisine, aşkına, merhametine, yanımda olmasına ve her koşulda beni desteklemesine ihtiyacım vardı. Onun her şeyi olmak istiyordum ve Kurt benim her şeyimdi.

Odaya girince kapıyı kapatıp, karton çantadaki elbiseyi çıkarttım. Yüzümdeki gülümsemeyle birlikte üstümü değiştirdim. Elbisemi giydiğim an aynada kendime baktım. Gerçekten üstümde güzel duruyordu. Saçlarımı taradıktan sonra, makyajımı yaptım. Hazır olunca kapıyı açıp çıktığımda Emre karşımda duruyordu. Mağazada yaptığı gibi baştan aşağıya süzdü beni yüzünde gülümsemeyle. Bana doğru yaklaşıp şakağımdan öptü.

"Sen elbiseni denerken bunu senin için seçtim," dedi cebinden bir kutu çıkartarak. Kutuyu bana uzattığında aldım, merakla açtım.

"Çok güzel," dedim kelebeğin kanatlarına dokunarak.

"Sana çok yakışacak," diyerek tokayı alıp saçımı kulağımın arkasına doğru itip taktı.

Elinden tutup, odaya geri döndüm, aynaya baktığımda kısa saçlarımın arasına çok yakışmıştı. Emre arkadan belime sarıldığında aynada ikimizin yansımasını izledim. Başını omzuma gömüp, öptü. İçimi çekerken gözlerimi kapattım.

"Biraz sonra kocam olacaksın, hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Gamze Kurt, bu dünyada soyadımın bu kadar yakışacağı tek kadınsın." Gözlerimi açtığımda aynada gözlerimiz birleşti.

"Adam gidecek şimdi hadisenize, aşkınızı evli olarak yaşarsınız," diyerek kapıya vuran Semih'le güldüm.

"Evli olmayı en çok da bu adamı evden kovarken seveceğim," diyerek söylendi Kurt kapıyı açarak.

Semih kapının önünde durduğundan Emre ile burun buruna geldiler. Emre küfredip geri çekilirken, Semih gülüyordu. Onların bu hâllerine, dostluklarına, kardeşliklerine imreniyordum. Çok güzel bir ekiptiler.

"Ben çıkayım en iyisi sizi baş başa bırakayım. Konuşacak özel şeyleriniz vardır," dedim kıkırdayarak.

"Utan lan utan, senin söylemen gerekenleri söylüyor Gamze·lim." Emre beni kolunun altına çekince Semih kaşlarını çattı.

"Kız hâlâ bizde Kurt," diyerek bileğimden nazikçe tutup sanki daha önce bizi öpüşürken basmamış gibi arkasına çekti Semih.

"Sikiir git Semih," dedi Emre gürleyerek.

Semih kahkaha atarken Emre yüzüne kapıyı kapattı. Ben de Semih'in arkasında olduğum için kapının dışında kaldım. Öyle şaşkınca kapıya baktım, bir dakika geçmeden kapı tekrar açıldı.

"Sen git Gamzelim, beş dakikaya geliyorum," dedikten sonra göz kırpıp, kapıyı tekrar kapattı.

Yüzümde büyük bir gülümseme oluşurken, Semih'in arkasından aşağıya indim. Normalde gelin beklettir ama biz damadı bekleyecektik artık. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde diğerleri beni görünce ıslık çalıp "Gamze hoca yengemiz!" diye tezahürat yapınca ellerimi yüzüme kapatmamak için zor tuttum kendimi. Ercan bir ara Uğur'un omzuna çıkmaya mı çalışmıştı? Allah'ım bu çocuk hiç değişmeyecekti ama hepsi kendi hâlinde ayrı güzeldi.

"Müstakbel eşimi utandırmayın."

Emre'nin sesini duyduğumda dediği gibi beni çok bekletmeden inmişti. Üstünde resmî tören üniformam vardı. O kadar yakışmıştı ki bu hâlini ilk defa görüyordum. Saçlarını geriye doğru taramıştı, yüzünde mükemmel bir gülümseme vardı. Yanıma gelince kolunu uzattığında, elimi koluna koydum.

"Bu senin için hocam, nişandakini beğenince çiçek satan bir yerden bulup yaptım," dedi Ercan kenarda duran kutuyu alıp bana uzatırken. Kutuyu açtığımda beyaz güller karşıladı beni.

"Ercan çok güzel olmuş, nişan çiçeğimi de saklıyordum bunu da saklayacağım emin ol," dedim mutlulukla.

Semih çiçeği Ercan'a vermişti nişanda ama sonradan Ercan bana geri vermişti çiçeği. Hatıra olarak saklamak istersem diye.

Hepsi çok düşünceliydi. Emre için konulan tek gülü alıp, yakasına taktım.

Ercan, "Rica ederim yenge hocam," dediğinde hepimiz güldük.

Nikâh merasimi için salondaki boş masaya geçip konulan sandalyelere oturduk. Nikâh memuru defterini açtığında kalbim yerinden çıkacaktı. Emre elimi tuttuğunda derin bir nefes aldım. Sakin ol Gamze, sadece âşık olduğun adamla evleniyorsun.

"Şahitler kim?" Nikâh memurunun sorusuyla seçeneklerime baktım.

"Benim şahidim Semih," dedi Emre.

"Uğur," dedim tebessüm ederek. İsmini söylediğimde bir an şaşırmıştı, sonra gülümseyip boş sandalyeye oturdu.

Semih ve Uğur kimliklerini nikâh memuruna verdi. Defterde gerekli yerleri nikâh memuru doldurduktan sonra bize doğru döndü. Emre'nin elini sıkıca tutuyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Belediyemize evlenmek için müracaat ettiniz. Evlenmek istediğinizi yazılı olarak beyan etmekle kalmayıp evimin adresine kadar bulup televizyon karşısında meyve yerken beni alıp buraya getirdiniz." Nikâh memurunun sitemiyle dudaklarımı ısırdım gülmemek için ama diğerleri adamın yüzüne yüzüne güldüler bir de utanmadan. Adam onlara doğru bakış attığında hepsi öksürerek susmak zorunda kaldı.

"Şimdi bir de şahitlerin ve davetlilerin huzurunda bu beyanınızı sözlü olarak alacağız. Gelin hanım adınız, soyadınız," dediğinde bana doğru baktı.

"Gamze Karademir." Biraz sonra Kurt olacaktı.

"Damat bey adınız, soyadınız."

"Emre Kurt." Zümrüt Gözlü Kurt.

"Gelin hanım, anne-baba adınız." Sülalemi de sayacak mıyım memur bey?

"Zeliha Karademir, Turan Karademir."

Affet beni anne, kızın bir Kurt'a âşık oldu.

"Damat Bey anne, baba adınız," diyerek bu sefer Emre'ye döndü.

"Zeynep Kurt, Orhan Kurt." Zeynep anne bize bu nikâhı yeniden yaptırmazsa ben de Gamze değilim.

"Gamze Hanım, hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle Emre Bey'i kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?" Derin bir nefes aldım ve Emre'ye bakarak cevap verdim.

"Evet, ediyorum." Emre'nin yüzünde büyüyen gülümsemeyle, heyecanım daha çok arttı.

"Siz Emre Bey, hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle Gamze Hanım'ı kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Ev..."

"Durun bu nikâh kıyılamaz!" Ercan'ın sesini duyunca gözlerimi kapattım, derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

"Neden?" Emre birazdan Ercan'ın üstüne atlayacak gibi duruyordu.

"Filmlerde hep oluyor ya ondan şey yaptım," dedi Ercan geri adım atıp Mert'in arkasına saklanarak.

"Ha bu uşak olmamuş, yazuk da." Aynen öyle Dursun, aynen öyle.

"Evet, ediyorum. Kıyın şu nikâhı memur bey yoksa ben birilerine kıyacağım." Emre'nin konuşmasıyla birlikte nikâh memuru Allah'tan anlayışlı adammış da bir şey demedi.

"Siz de şahitlik ediyor musunuz?" diyerek Uğur ve Semih'e döndü.

"Ediyoruz," dedi ikisi de, çok şükür başka bir olay çıkmadan bitmişti.

"Ben de Iğdır Belediye Başkanımızın bana verdiği yetkiye dayanarak, şahitler ve davetliler huzurunda sizi eş ilan ediyorum."

Ayağa kalktığımızda nikâh memuru evlilik cüzdanını uzattı. Çok şaşkındım, evlenmiştim. Emre'ye döndüğümde ellerini yüzüme koyup şakağımdan öptü. Onun da ne kadar heyecanlı olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Evlenmiştik.

"Hoş geldin Gamze Kurt."

"Hoş buldum Emre Kurt."

Dursun nikâh memurunu evine bırakmak için gitmişti. Sırayla tebrikleri kabul ettikten sonra diğerleriyle birlikte bol bol fotoğraf çekinmiştik. Mert nikâh kıyılırken videoya almış, Ercan bir sürü fotoğrafımızı çekmişti profesyonel fotoğraf makinesiyle. Aslında makine Uğur'a aitti ama nikâh şahidimiz olduğu için bu görevi Ercan'a devretmişti. Fotoğraf çekmeyi sevdiğini de öğrenmiştik böylece.

"Hadi kutlamaya çıkalım nikâhı, Dursun direkt oraya geçer," dedi Emre. Saat daha yediydi, yaz aylarına girdiğimiz için hava yeni kararmaya başlamıştı.

"Üstümü değiştireyim ben," dedim üstümdeki beyaz elbiseye bakarak. Böyle bir yere çıkmak pek akıllıca olmazdı sanırım. Emre belime sarıldığında kulağıma doğru fısıldadı.

"Olur güzel karım."

Dudaklarımı yine birbirine bastırdım gülmemek için, diğerleri dalga geçiyordu sonra. Bir cümle insanı bu kadar mutlu edebilir miydi? Ediyordu işte, kalbim aşkıyla dolup taşıyordu. Bu arada diğerleri de dışarıya çıkmayı kabul etmişti. Takım elbiselerinin ceketlerini çıkartınca hepsi hazır olmuştu. Zaten kimse kravat takmamıştı. Keşke biz kızlar da bu kadar kolay hazır olsaydık.

Odaya çıktığımda elbiseyi çıkartıp, özenle askıya astım. Hâlâ bavulda duran elbiselerime yönelip, mavi yüksek bel pantolonumu çıkarttım, üstüne yarım kol beyaz düz bir tişört aldım. Yüzümdeki makyaj yeterli olduğu için sadece üstümü değiştirdim. Tokamı çıkarmaya kıyamayıp, Emre'nin taktığı gibi bıraktım. Odadan çıkıp, aşağıya indiğimde Emre yanağıma öpücük kondurup yukarıya çıktı. Tören üniforması olduğu için o da değiştirecekti üstünü. Salona bizimkilerin yanına gidip oturdum.

"Çiçeği atmayı unuttum, hadi toplanın," dedim oturduğum gibi kalkarak. Gelin çiçeğimi masanın üstünden aldım. Dursun yanımızda değildi ama nişanlı olduğu için zaten tutmasına gerek yoktu. Onun başı bağlıydı.

Salonda geriye doğru döndüğümde nişanda olduğu gibi bakmadan attım çiçeği. Arkamı döndüğümde herkes sessizdi. Çiçeğe baktığımda Uğur'un kucağında duruyordu. Demek birilerinin yağmuru sonunda dinecekti. Gökkuşağın hayırlı olsun demek düşerdi bize de.

"Hayırlı olsun Uğur," gülerek dediğimde çiçeği bir anda Ercan'a doğru fırlattı.

"Oğlum manyak mısın?" Ercan söylenirken, Uğur'un hâlen çiçeğe baktığını fark ettim.

Sanırım yağmur dinse bile fırtınaya alışmış bu adam zor görecekti gökkuşağını.

"Hadi gidelim," diyen Emre'nin sesiyle birlikte ona doğru döndüm. Elini uzattığında tuttum. Ercan çiçeği geri masanın üstüne bırakmıştı.

Ben nikâh cüzdanıma bakarken Uğur, Emre'yi yanına çağırmıştı. Ne konuştuklarını merak etsem de özel olacağını düşünüp sormadım. Emre'ye baktığımda kaşlarını çatıp başıyla onayladı Uğur'u. Sonrasında bana doğru gelmeye başladı.

Emre, "Bir yere uğramamız gerekiyor bizim sevgilim. Diğerleri bizi burada bekleyecek, çok sürmez işimiz," dediğinde nereye gideceğimizi merak etmiştim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Her şeyi ayarladım ama ufak bir detayı unutmuşum, onu halledeceğiz. Evlilik cüzdanını yanına al." Masanın üstündeki kırmızı kaplı defteri çantama attım.

Diğerlerine "Siz bizi bekleyin, geliyoruz," dedikten sonra elimden tuttu. Uğur başını sallayıp onaylandığında diğerleri bir şey demedi.

Evden çıkıp, arabaya bindiğimizde hâlâ nereye gideceğimizi merak ediyordum. Lojmanlardan çıktığımızda çok uzaklaşmadan yakın köylerden birine girdik. Araba durduğunda çevrede dolaşan birkaç kişinin dikkatini çekmiştik. Emre arabadan indiğimizde elimi tuttu. Beraber bir evin kapısına ilerledik ve Emre zile bastı.

Kapıyı açtığında bizim yaşlarımızda bir adam çıktı. Emre'yi görünce gülümsedi.

"Kardeşim hoş geldiniz," dedi beni fark edip başını hafif eğip selam vererek.

Emre "Hoş bulduk, Hakan. Babana bir işimiz düştü," dediğinde Hakan ayrılmayan ellerimize baktı.

"Babam evde, çıkmadan yakaladınız, geçin hadi." Hakan geri çekildiğinde ayakkabılarımızı çıkartıp içeriye geçtik.

Normal tek katlı, köy evlerindendi ama oldukça temiz ve düzenliydi. Başka bir huzur vardı sanki bu evde. Emre ile salona Hakan'ın arkasından ilerleyerek girdiğimizde oturan ev halkı ayağa kalktı. Hepsi Emre'yi tanıyordu sanırım.

"Hoş geldin oğlum," dedi yaşlı adam sevgiyle Emre'ye bakarak.

"Hoş buldum Hasan amca, bak sana gelin kızını getirdim," dediğinde yaşlı adam yüzündeki tebessümle bana döndü.

"Hoş geldin kızım," dediğinde yaşlı amcaya "Hoş buldum," dedim ben de tebessüm ederek.

"Maşallah pek de güzelmiş." Amcanın eşiydi galiba konuşan teyze. Güler yüzlü, pamuk gibi kadındı. Bu arada Emre ve ben boş koltuğa geçmiş yan yana oturmuştuk.

Emre "Hasan amca hani senin bana bir sözün vardı, borcumu almaya geldim," dediğinde, işler garipleşmeye başladı. Neden ben bir şey anlamıyordum?

Hasan amca, "Başım üstüne oğlum. Hanım, kızımız bir abdest alsın, üstüne de nikâh için uygun bir şeyler verin," dediğinde bende jeton düştü.

Hayır resmi nikâhı haber vermiyorsun da imam nikâhını niye söylemiyorsun be adam?

Yerimden kalktığımda teyzeyle birlikte odadan çıktım. Banyoyu gösterdiğinde abdestimi aldım. Verdiği yazmayı tokayı çıkartıp, annemin yaptığı gibi bağladım saçlarım görünmeyecek şekilde. Teyzenin getirdiği dizlerime kadar gelen hırkayı giyip, önünü

kapattım. Sanırım hazırdım. Salona geri döndüğümde Emre beni görünce ayağa kalktı. Heyecanlanmıştım yine.

"Geldik biz de," diyen teyze yanında genç bir kızla içeriye girdi.

Kız çok güzeldi, bakışlarım Hakan'a dönünce ikisinin arada başını kaldırıp birbirine baktığını fark ettim. Sakin ol çöpçatan Gamze. Şu an nikâh sırası sende. Emre'nin şahidi Hakan okurken, benim şahitlerim Hakan'ın annesi ve komşularının kızı olduğunu öğrendiğim Sıla'ydı. Hasan amca nikâhı kıydıktan sonra derin bir nefes aldım. Artık hem resmen hem dinen Emre ile eş olmuştuk.

"Teşekkür ederim," dedim gitmeden önce yazmayı ve hırkayı teyzeye uzatarak.

"Yazma hediyem olsun kızım, yeni yapmıştım ama takmak sana nasip oldu," diyerek sadece hırkayı aldı.

Kırmızı oyalı yazmayı katlayıp çantama koyarken "Elinize sağlık çok güzel, tekrar teşekkürler," dedim. Bugünün anısı vardı.

Emre'yle evdekilere veda edip lojmanlara gitmek üzere tekrar arabaya bindik. Yola çıktığımızda çantamı arka koltuğa koyup tebessüm ettim.

"Çok iyi insanlar," dedim. Aslında yeni tanıdığım birine bunları söylemek zordu ama içim huzurla dolmuştu o evde. Ayrıca Kurt güvenmediği birinin evine beni götürmezdi.

"Öyleler, geçen kış köylerine baskın yapan teröristler Hakan'ı yaraladı. Askerî bölge oraya yakın olduğu için pusu kurmaktı niyetleri ama Hasan amca bize ihbar etmişti. Haberi alır almaz buraya geldik, Hakan'ı nasıl hastaneye taşıdığımızı hâlâ hatırlıyorum. Karın üstüne damlayan kanın kokusu yayılmıştı havaya. Zor bir ameliyat, atlattı, okuluna ara verdi. Hakan'ın sınıf öğretmeni, kız çocuklarının okuması için uğraşıyor, babası Hasan amca da köyün imamı. O yüzden dostları kadar düşmanları da var." Ne kadar iyi insan olduklarını şimdi daha iyi anlamıştım. Hem vatanını koruyup hem de onlar için çalışmak çok onurlu bir davranıştı. Umarım hayatlarının her anında mutlu olurlardı.

Eve geldiğimizde zili çaldım. Kapıyı Mert açmıştı, diğerleri de arkasından çıktı bizi görünce. Kutlamaya gideceğimiz için ellerine ceketlerini alıp arabalara doğru ilerlediler. Herkes çıktıktan sonra en son biz kalmıştık ki kapının önünde durduk. Emre cebinden çıkarttığı anahtarlığı avucumun içine bıraktı. Daha önce her yere birlikte gittiğimizden evin anahtarına ihtiyaç duymamıştım. Şimdiyse bizim olan evin anahtarları avucumda duruyordu, Emre'ye baktım.

"Teşekkür ederim kocacığım." Emre kahkaha atarken, ben de güldüm. Tam yeni evli moduna girmiştim işte. Nerede benim o kurabiyeleri hediye paketine çevireceğim kurdeleler?

Evin kapısını yeni anahtarımla kilitledikten sonra birlikte arabaya doğru yürümeye başladık. Dursun diğer arabayı aldığı için Semih'in arabasına Uğur ve Mert, Emre'nin arabasına ben ve Ercan geçtik. Ercan yolda aramıştı Dursun'u, zaten o da yeni bırakmıştı nikâh memurunu evine. Geri lojmanlara dönmesine gerek kalmamıştı.

Yolda gideceğimiz yere de karar vermiştik. Uğur ve Ercan en çok gezen oldukları için akşamları canlı müzik yapan bir kafeyi önermişlerdi. Bizim kutlamamız da canlı müzik eşliğinde kahve içip, tatlı yemekti. Daha ne olsun, değil mi?

Ercan yanımızda olduğu için yolu bize tarif ederken, Uğur da Semih'e yolu göstermişti. Aynı anda arabaları yan yana park ettiler. Kapıyı açıp indiğimizde kafeye doğru yürümeye başladık. Mine'nin de burada olmasını isterdim ama sabah çok önemli bir davası vardı. Avukat arkadaşıyla burada sürdürdüğü dava bitince zaten tamamen Ankara'ya dönecekti. Mert ile aralarında bir şey olmadığı için üzülmüştüm ama bu işe el atacaktım daha sonrasında.

"Yine kimin kedisinin kuyruğuna bastın da böyle düşünüyorsun?" Alt tarafı hayırlı işler için uğraşıyorum yani Kurt Bey sen de hemen fark et.

"Hiç sevgilim, düşünüyordum da annen evlendiğimizi öğrenince ne yapacak? Yani tahminlerim var ama terbiyem müsaade

etmiyor söylemeye." Emre ensesini kaşırken, doğru noktaya parmak bastığımdan emin oldum. Şimdi biraz da sen düşün Kurt.

Kafeden içeri girdiğimizde üst kata canlı müzik yapılan yere yöneldik. Bütün gözler bizim masaya dönmüştü, ben olsam ben de bakardım şahsen. Emre'nin yanına oturunca sandalyemi dibine kadar soktum. Kolunu oturduğum sandalyenin arkasına koyduğunda gülümsedim.

"Hoş geldiniz, ne alırdınız?" Garson kızın konuşmasıyla birlikte hepimiz menüye bakmaya başladık.

"Hoş bulduk. Sütlü filtre kahve ve tiramisu alacağım," dedim kararımı vererek.

"Ben de sütsüz filtre kahve yanında da çikolatalı ıslak kek alırım." Emre de siparişini verince diğerleri de tatlı ve kahve istediler.

Sahneye baktığımda üniversite öğrencisi oldukları belli olan bir grup çıktı. Genelde konservatuvar okuyanlar akşamları kafe ve barlarda sahne alıyordu. Ankara'da çok yaygındı hatta caddelerde sokakta şarkı söyleyen, enstrüman çalan çok fazla kişi görebilirdiniz. Durup, dinlemeyi seviyordum. Ankara sokaklarında Emre'yle gezmek istiyordum.

Tatlı ve kahvelerimiz geldiğinde müzik de başlamıştı. Şarkıyı söyleyen adamın sesi gerçekten iyiydi, kendini dinletiyordu. Kahvemden içip, tatlımı yerken diğerlerinin sohbetini dinliyordum. Biraz sonra Dursun da aramıza katılmıştı.

"Sizi de evlendirdiğimize göre sırada Dursun, onun arkasında Semih var. Uğur, Ercan ve ben sap kadromuzun son üyeleri olarak kalıyoruz," dedi Mert.

"Siz kendinize bakın, ben evlilik için gayet hazır hissediyorum kendimi." Ercan kendini ayrı tutunca Uğur devreye girdi.

"Seni alacak kız bulursan tabii, yazık kıza şimdiden üzülüyorum." Ercan, Uğur'un sözlerini hiç takmadan öz güvenli bir ifadeyle üstten bakarak konuştu.

"Soğuk nevale, asıl seni kim alır?"

Atışmalarını gülerek izlerken Emre elimi tutup ayağa kaldırdı beni. Dans müziği çalarken, sahneye çıktık. Kimse yoktu bizden başka ama önemsemedim. Kurt istediği sürece onunla her şey uyardı bana. Ellerini belime koyduğunda ben de ellerimi boynuna doladım. Gözlerine baktım sadece.

Şarkının nakarat kısmında "Seneler doldurmuş gamzelerini," sözleri geçerken "Senelerin gamzelerine dokunmasına asla izin vermeyeceğim," diyerek fısıldadı Emre bana doğru yaklaşıp.

"Ben de gözlerinin ışıltısının gitmesine asla izin vermeyeceğim. Sadece benim için bak yeşil yeşil."

Yaptığım göndermeye gülümserken, şarkı bitince oturmak için masaya doğru geçtik. Bizi görünce diğerleri alkışlamaya başladı, Emre'nin arkasına saklandım. Çekin çekin, bütün ilgiyi üstümüze çekin sanki herkes bize bakmıyormuş gibi. Yerimize oturduğumuzda tatlımın kalanını yedim, kahvem bitmişti zaten.

"Laz senin düğünde horon teperiz artık." Emre'nin Dursun'a takılmasıyla ben de onları dinlemeye başladım.

"Teperuk da komitanum. Gamze hocam başu cekecak zaten." Dursun, ben ne zaman dedim onu? Emre bana tek kaşını kaldırıp baktığında şirince gülümsedim.

"Mesaj geldi şimdi, Haşim Albay'ın tayini çıkmış, yerine başka bir Albay gelmiş," dedi Mert telefonuna bakarak.

"Bekliyorduk zaten böyle bir haberi, Özge'nin ölümünden sonra adama ağır geldi. Yıllarca kızı gibi sevdiği yeğeni tarafından ihanete uğradı, soruşturma geçirdi üstüne." Daha önce Semih ve Emre bunun üstünde konuşmuştu. Emre de başını sallayıp onayladı bir kez daha Semih'in sözlerini.

"Ne zaman gider peki?" diye sordum.

"Yarın görevi teslim eder, yazılı emir geldiğine göre sonrasında taşınma iznini kullanır. Göreve 15 gün sonra başlayacağı için bir haftaya kadar gider." Bu tayin ve izin işlerini benim de öğrenmem gerekiyordu. Ercan birazını açıkladığında kalanını Emre'ye sormayı aklıma not ettim.

"Saat geç olmuş hadi kalkalım." Uğur saatine bakıp konuştuğunda hesabı istediler.

Emre kutlama olduğu için hesabı kendisinin ödeyeceğini söyleyince kimse itiraz etmedi. Kafeden çıktıktan sonra diğerleriyle vedalaştık. Semih kendi evine geçerken, Uğur, Ercan, Mert ve Dursun askeriyeye geçtiler.

"Bizimkiler öğrendiğinde kıyamet kopacak," dedim arabaya bindiğimizde.

"Kimse öğrenmeyecek, biz söyleyene kadar. Kimliğini değiştirmediğimiz sürece soyadın aynı kalacak. Düğüne 2 ay var, son 1 hafta kala söyleriz. Çocuklardan sır çıkmaz merak etme," dedi Emre.

Sanırım bu en iyisiydi çünkü bir de herkesin söylenmesini çekmek istemiyordum. Zaten yakın zamanda evleneceğimizi herkes biliyordu, nişanlıydık sonuçta. Ha bugün ha yarın ne fark ederdi ki, değil mi?

"Sen öyle diyorsan, öyle olsun," dedim.

Zeynep anne sorarsa bütün suçu Kurt'a atacaktım tabii ki!

Nikâh olacağından haberi olmayan ben, kendimi on dakika içinde evet derken bulan ben, suçlu neden ben olayım? Zeynep annenin, Emre'nin kulağından tutmuş çekerken ya da poposuna terlikle vururken hayal edince kendimi tutamayıp güldüm.

"Annen öğrenirse eğer, tek başınasın." Emre bana baktığında göz kırpıp omuz silktim.

"İlk dakikadan kocanı satıyorsun yani Gamzelim?" Tek kaşını kaldırıp böyle sorunca da böyle bir şey oldu, ne bileyim kocan falan deyince nefessiz kaldım. Allah'ım isteyen herkese hayırlı bir eş nasip eyle.

"Kocamı elin kadınına değil ya, annesine satıyorum. Nişanda annenin söylediklerini gayet iyi hatırlıyorum sevgilim. Dua et annen öğrenmesin, zaten bizimkiler alıştı benim deliliklerime bir şey demezler bana."

Camdan dışarıya baktığımda annemin tepkisini düşündüm. Bir, iki niye haber vermediniz der sonra bir şey demezdi. Emre'yi

çok seviyor ve güveniyordu, çoktan damadı olarak kabul etmişti. Asıl tepkili olan abim olurdu, beş dakikalık mesafede oturuyordu en azından haber vermediğimiz için kırılırdı. Son olanlardan sonra gelip yüzüme söylemezdi kırgınlığını. Aramız yeni düzelmişken, bozmak istemezdik ikimiz de.

Eve geldiğimizde Emre arabayı park edince indik. Cebimden çıkarttığım anahtarla kapıyı açıp içeriye girdim. Ayakkabılarımı çıkartıp kenara koydum. Kapıdan aldığım anahtarı girişteki anahtarlığa bırakıp, salona doğru adımladım. Koltuklardan birine kendimi bıraktığımda, Emre içeri girip kapıyı kapatmıştı.

"Sabah kaçta gideceğiz askeriyeye?" diye sordum başım yastığa düşerken.

"Üç gün izinliyim," diyerek yanıma oturdu. Emre'ye baktığımda anlamayarak sordum.

"Neden ki?"

"Evlendiğinde askeriye 3 gün izin veriyor da ondan sevgili karım. Haşim Albay'a Ankara'dan dönünce izin kâğıdını imzalatmıştım. İyi ki öngörülü bir kocan var." Göz kırptığında, yerimden hafifçe doğrulup oturdum.

"Emre, abim öğrenmez mi?" Neden izinli olduğunu soracaktı elbet.

"Haşim Albay gidiyor, bizimkiler söylemez zaten, nereden öğrenecek?" Bir bakıma doğruydu tabii.

Emre beni kendine doğru çektiğinde göğsüne yattım. Saçlarımın arasına öpücük kondurduğunda tebessüm ettim. Bu adama âşıktım ve ölene kadar da öyle kalacaktım. Kalbinin sesini dinlerken ne kadar hızlı attığını hissettim, elimi kendi kalbime koyduğumda yarışır nitelikteydiler. Yüzümdeki tebessümün nedeni olan adamın zümrüt yeşili gözlerine baktım. Dudakları alnıma değerken fısıldadı.

"Sen günüme doğmuş en güzel güneşsin."

Söylediği cümle kalbime işlerken, dudaklarına doğru nefesimi verdim. Emre nazikçe beni kendine doğru çekip, dudaklarıma ka-

pandığında büyük bir aşkla karşılık buldu benden. Nefes almayı unutacak kadar seviyordum bu adamı.

Öpüşmemiz gittikçe şiddetini arttırırken, elimi omuzlarından içeriye doğru kaydırdım. Üstüne giydiği lacivert tişörtünün yakası açıldığında sıcak teni karşıladı beni. Elim tenine değdiği an gerilen bedeniyle dudaklarını benden ayırıp geri çekildi.

"Sakın bana iki ay bekleyeceğimizi söyleme," dedim isyan ederek.

"Evliliğimizin ilk gecesini koltukta geçirmek istiyorsan senin seçimin karıcığım," dedikten sonra beni kucağına aldığı gibi kalktı.

"Emre!" dedim kollarımı boynuna sıkıca sararak.

"Gelini kucağımda evin kapısından geçiremedim ama odamıza taşıyabilirim," derken merdiven basamaklarını çıkmaya başlamıştı.

Ben gülerken, Emre söz verdiği gibi odamıza kadar beni kucağında taşıyıp, ayağıyla kapıyı arkamızdan kapattı.

***

Sabah gözlerimi açtığımda beni izleyen yeşil gözlerle karşılaştım. Sanırım bütün hayatım boyunca böyle uyanmak için dua edecektim. Yüzümde büyüyen tebessümle birlikte sevdiğim adamın yüzüne elimi koydum. Avucumun içini öptükten sonra tebessüm etti.

"Günaydın sevgilim, nasılsın?" Sorusuyla birlikte elimi yüzünden çekip derin bir nefes aldım.

"Sana da günaydın sevgilim ve gayet iyiyim. Sen nasılsın?" diyerek yataktan doğruldum.

"Sevdiğim kadınla evliyim ve her sabah onunla uyanıyorum. Harikayım!" Bana muzipçe göz kırptığında kıkırdadım.

"Ben duşa giriyorum, sen kahvaltıyı hazırlıyorsun. Bence süper iş paylaşımı," diyerek yanağından öptüm. Sandalyenin üstündeki havlu ve Emre'nin üstünün giyinik olmasından anlıyordum ki uyanmış, duşunu almış ve üstünü giymişti.

"Emredersiniz komutanım!" Asker selamı çakıp, dudaklarıma arsızca öpücük kondurduktan sonra çıktı.

Gülerek arkasından baktım. Emre'nin benim için çıkarttığı havluyu alıp, banyoya geçtim. Güzel bir duş aldıktan sonra üstümü değiştirdim. Yatağı ve etrafı topladım. Aşağıya indiğimde mutfaktan sesler geliyordu. Kapıdan baktığımda Emre'nin ocağın başında omlet yaptığını gördüm. Tavada yumurtayı ustaca ters çevirip, doğradığı salatalıklara geri döndü. Arkasından ilerleyip beline sarıldım. Hep o mu yapacaktı?

"Ben ne yapayım?" dediğimde elimden tuttu ve sandalyeye oturttu beni. Önümdeki tabağa omletin yarısını koyup ağzıma salatalık sıkıştırdı.

"Karnını güzelce doyurmakla işe başlayabilirsin," dedikten sonra çay doldurduğu bardakları masaya koydu. Yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Daha önce evlenmeliymişiz," diyerek güldüm.

"Sana kalsa daha çok beklerdik." Çok değil canım iki ayçık. Tabağıma bir şeyler alırken, kahvaltıya başlamıştık.

"Semih mesaj atmış. Haşim Albay öğlen askeriyeye gelecekmiş, gelen albay bu sabah başlamış göreve." Emre'nin sözleriyle çatalımı bıraktım.

"Bence Haşim Albay'a bir teşekkür borcumuz var. Ne olursa olsun, hep bizim yanımızda durdu. Kendi yaşamı ve kendisine rağmen," dediğimde Emre elimi tuttu.

"Kahvaltıdan sonra gideriz. Hem psikolog randevum var bugün hem de abine görünelim." Kurt, yine bir taşla bir sürü kuş vurma derdindeydi.

Kahvaltımızı yapıpkan sonra beraber evden çıktık. Askeriye ve lojmanları arası çok kısa olduğu için üç şarkı dinleyene kadar gelmiştik. Bu üç günlük nikâh izni benim için de geçerliydi, dersime o zaman başlayacaktım. Nikâh izninde kocamı tek bırakmazdım değil mi?

Yeni albay olan Tufan Albay ile tanışmıştık. Gayet sakin ve otoriter bir adamdı. Dersler konusunda hiçbir sıkıntı çıkartmamış, devam etmemi desteklemişti. Diğerleriyle buluşup Haşim Albay'ı da uğurlamıştık. Bu arada abimle de bir araya gelmiştik.

"Nasılsın prensesim?" diye sordu abim bana sarılarak.

Evliyim abi.

"Çok iyiyim abi, sen nasılsın?" diye sordum gülümseyerek.

"Gayet iyiyim ben de, seninle bir şeyler konuşacaktım," dediğinde Emre'ye baktım.

"Ben bizimkilere bakayım. Bu arada Cahit abi yıllık iznimden 5 gün aldım. Gamze yoruldu, biraz evde dinlensin istiyorum." Atıp tutanı Kurt Bey.

"Tamam Emre," diyerek onayladı abim.

Beraber abimin çalışma odasına doğru yürümeye başladık. Emre'nin çalışma odasının bir üst katındaydı. Rütbelere göre düzenlenmişti her kattaki odalar. İçeri girdiğimizde abimle karşılıklı otururduk.

"Seni böyle mutlu görmek bana iyi geliyor Gamze. Emre'den önce de bir hayatın vardı ama şimdi bir başka mutlusun. Senin için en iyisini istiyorum ve görüyorum ki Emre senin için en iyisi," dediğinde gülümsedim.

"Beni mutlu etmek için uğraşıyor, her şeye rağmen yanımda ve birbirimizi seviyoruz." Abim başını sallayıp onayladı, ilk başta ne kadar tereddüt etse de şimdi anlamıştı o da. Emre ve ben birbirimizi çok seviyorduk, bu öyle bir aşktı ki bütün yaralarıma şifa oluyordu.

"Bir şey daha bilmeni istiyorum. Seda psikolojik tedaviye başladı. Doktorun söylediğine göre lohusa bunalımına girmiş. Tedavi sonuç veriyor, şimdi daha iyi ve senden özür dilemek istiyor. Buna mecbur değilsin ama eğer kabul edersen konuşmanız iyi olabilir."

Abim gözlerime umutla bakarken derin bir nefes aldım. Ben de psikolojik olarak çok şey yaşamıştım ama yaptığım şeyleri bunun arkasına saklamamıştım hiçbir zaman. Onun adına gerçek-

ten üzüldüm ama özrünü kabul etmek benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Seda bir gün karşıma çıkıp özür dilerse eğer, bunu o zaman düşüneceğim abi. Şimdilik bununla ilgili bir sorunum yok." Ne kabul etmiştim ne de etmemiştim. Sanırım en iyisi buydu.

***

Derin bir nefes alıp uyandığımda yan tarafımda gördüğüm boşlukla yatakta doğruldum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip, yorganı üstümden atıp ayağa kalktım. Ayağıma geçirdiğim tavşanlı panduflarımı Emre dün almıştı benim için. Yüzümde gülümseme oluşurken, odanın kapısına doğru ilerledim. Açtığımda direkt banyoya girip elimi, yüzümü yıkadım. Banyoda işim bitince merdiven basamaklarını inip mutfağa yöneldim.

Tam bir aydır evliydik Emre'yle. Düğün hazırlıkları hem bizim evde hem de Emre'nin ailesinin evinde son hız devam ediyordu. Bana kalsa böyle devam etsin hiçbir şeye gerek yok derdim ama ailelerin de gönlü olsun istiyordum. Bu kadar olaydan sonra herkes bir düğün görmeli, mutlu anlar paylaşılmalıydı. Emre'nin de itiraz edeceğini sanmıyordum.

Gelinliğimin modelini internetten beğenmiş, Ankara'daki terziye beden ölçülerimi göndermiştim bile. İki hafta sonra Ankara'ya gidecektim son hazırlıkları tamamlamak için. Kendi aramızda yapacağımız kına gecesi ertesi gün tutulan düğün salonuyla üç saatlik bir eğlencenin ardından tekrar Iğdır'a gelecektik. Düğün sonrası tatil planlarını Emre'nin görevi çıktığı için yaza ertelemiştik. Her şey çok güzel gitmeye başlamıştı ve Emre'nin yanında olmak hep huzur veriyordu bana.

Mutfaktan gelen ıslık sesiyle yüzümdeki gülümseme büyürken mutfak kapısının pervazına omzumu yasladım. Sevgili kocam bana kahvaltı hazırlıyordu. Elindeki yumurtaları kaseye kırdıktan

sonra gürelce çırptı ve altı kısık ateşte yanan tavaya döktü. Cızırtı sesi eşliğinde biraz karıştırıp, kapağını kapattı.

"Ne kadar daha beni izlemeyi düşünüyorsun Gamzelim?" Burada olduğumu her zamanki gibi biliyordu.

"Sanırım ömrümün sonuna kadar seni izleyebilirim."

Birkaç adımda yanına geldiğimde belinden sarıldım. Tek koluyla beni sarıp, saçlarıma öpücük bırakıp geri çekildi. Gözlerinde sevginin ve şefkatin en güzel karışımı vardı. Bakışları bile yetiyordu dudaklarından dökülen her bir cümleyi anlatmaya. Ayaklarımı yerden kesiyordu Kurt, beni bulutların üstünde taşıyor narin bir kır çiçeğiymişim gibi davranıyordu. Kendinden bile sakınıyordu hafifçe, üstüme titriyordu.

"Hapını aldın mı?" Tek kaşını kaldırıp sorduğunda "Henüz almadım," dedim.

"Unutma almayı. Bugün evde kalıp biraz dinlensen mi? Son zamanlarda çok yoruldun." Sözlerinden sonra gözlerimi kaçırıp yanağımın içini ısırdım.

"Sınavınız önümüzdeki ay, artık boş vaktimiz yok aylaklık edecek." Sessiz mırıltımla birlikte Kurt güldü.

"Özel ders veriyorsun sonuçta sevgilim. Özel dersler sınırlı sayıda ve sadece bana ait." Emre burnunu, burnuma sürttüğünde imasıyla kızardım.

Haftada üç gün verdiğim askeriyedeki dersleri bu ay kapsamlı olarak beş güne çıkartmıştım. Konuların çoğunu toparlamış üstelik testlerden de güzel netler yakalamaya başlamıştık. Birkaç kez Emre'nin ısrarıyla dersleri ertelemiştim, izinli olduğu günlerde beni evde istiyordu. Telafi olarak da askeriyede üst üste ek ders vermiştim.

"Omlet yanıyor."

Aslında yanmıyor ama Emre'nin dikkati yanımda olduğu zaman çok çabuk dağıldığı için bunu kullandım. Emre aceleyle ocağa dönerken, kolunun altından gülerek kaçtım. Omlette sorun

olmadığını görünce bana doğru dönen Kurt oldukça tehlikeli görünüyordu. Gülerek öpücük attığımda gözlerini kıstı.

"Yaramaz kadın seni," diyerek bana doğru geldiğinde geri geri gitmeye başladım. Duvara sırtım değince durdum, Emre iki kolunu yanıma kaçmamam için koydu. Dudakları dudaklarımla buluşunca gülümsedim.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra mutfağı ben topladım. Emre üstüne kamuflajlarını giymek için yukarı çıkmıştı. Mutfakta işim bitince üst kattaki yatak odasına çıktım. Kapıyı açtığımda üstündeki asker kamuflajıyla kalbimi tekleten kocama baktım. Üniforma üstünde daha bir başka duruyordu. Kusursuzdu.

"Gamzelim sen üstünü değiştir aşağıda bekliyorum. Vural'ı aramam gerekiyor." Emre yanağımdan öperek çıktığında giysi dolabıma yöneldim.

Odayı topladıktan sonra giysi dolabımı açtım. Dolaptan aldığım siyah kumaş pantolonu ve bordo rengi gömleği yatağın üstüne koydum. Bir aydır burada olduğum için kendi düzenimi oluşturmuştum artık. Yeni eşyalar konusunda düğüne daha yakın bir zamanda bakmayı düşünmüş ama aceleye gelmesini istemediğim için daha sonrasında vazgeçmiştim. Emre yıllık iznine ayrılacağından daha kapsamlı bakıp beraber seçecektik. Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı taradım. Açık bırakmak yerine arkadan toplayıp, çıkan birkaç tutam saçımı tel tokayla tutturdum. Parmağıma yüzüklerimi taktım. Günlük, hafif bir makyaj yaptığımda tamamen hazırdım. Çantamı alıp aşağıya indim.

"Tamam Vural, görüşürüz." Emre bana bakarak telefonu kapattığında uzattığı elini tuttum.

Evden çıktıktan sonra arabaya geçtik. Askeriyeyle arası on dakika olduğu için uzun sürmeyen yolda üç şarkı ancak geçmiştik. Evli olduğumuzu bizimkiler dışında kimse bilmiyordu hâlâ. Onlardan da sır çıkmazdı. Desteklerini her zaman hissettiğim abi ve kardeşlerim olmuşlardı. Semih, Uğur, Ercan, Dursun, Mert hepsi benim için ayrı ayrı değerliydi. Çok şey atlatmıştık beraber.

"Gamzelim bugün doktorunu da arayalım mı?" Emre arabayı durdurduğunda bana dönmüştü. Tek kaşı kalkarken hâlâ benim için endişeli olduğunu biliyordum.

"Olur sevgilim, dersten sonra Deniz Bey müsaitse konuşalım," dedim tebessüm ederek. Seanslara düzenli olarak devam ediyordum ve uzun bir süre daha devam edecek gibi görünüyordum.

Emre ile arabadan indikten sonra beni konferans salonuna kadar bıraktı. İçtima almak için ön avluya çıktığında pencereden onu izliyordum. Daha sonra Semih görüş alanıma girdi. Bir şeyler konuştuktan sonra ikisi de askerlere döndü. Emre'nin arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama biraz sonra ikişerli dağılan askerlerle işinin bittiğini anladım. Yerime geçip, notlarımı çıkarttığımda kapı açıldı.

"Günaydın Gamze hoca yengem," diyerek ilk Ercan girdi içeriye.

"Günaydın Ercan," dedim tebessüm ederek.

Sonrasında sırayla Uğur, Mert, Semih, Emre ve Dursun girdi. Kalan askerler de hızlı bir şekilde yerlerini aldıklarında derse başladım. Konularda ilerlediğimiz için genelde anlatıyor, daha sonrasında test veriyordum. Artık testleri evde çözmeleri için verecektim, vaktimiz kısıtlıydı. Bir saat süren dersin ardından on dakika ara verdim.

"Kantine gidiyoruz bir şey istiyor musunuz?" Semih'in sorusuyla kendimi nedense okulda gibi hissettim.

"Su sadece," diye cevapladım.

Emre başını iki yana sallayınca Semih çıktı. İçeride kimse kalmayınca Emre ile karşılıklı oturduk. Askeriyede olduğumuz ve her an içeriye birisinin girebilme ihtimali olduğundan uzak duruyorduk birbirimizden. Özellikle abime yakalanmak felaket olurdu.

"Ne düşünüyorsun?" Emre gözlerime bakarak sorduğunda düşüncelerimi söyledim açıkça.

"Abimin bizi basmasını düşünüyorum, uzak duruyoruz ya hani yakın olsaydık diye." Kendi kendime mırıldandığımda Emre sesli bir şekilde güldü.

"Hım, birileri yakın olmak istiyor anlaşılan." Yine aynı şeyi yapıyordu. Duymak istediklerine odaklanıyordu sadece. Göz kırptığında içimi çektim. Tam cevap verecekken kapı açıldı.

"Bölmüyoruz ya?" Semih ve arkasındaki Ercan başını uzatmış görmek için bakarken güldüm.

"Tam zamanında geldiniz." Yerimden kalktığımda Kurt küfür mırıldandı. Biraz daha benimle uğraşsa ona karşı koyamayacağımı biliyordu çünkü.

Semih'in uzattığı suyu alıp, kapağını açtım. Emre'nin gözlerine bakarak suyu oyalanarak içtiğimde, gözlerini kısarak beni izledi. Dudağımı ısırıp masaya doğru yaklaştım. Emre sertçe yutkunurken, gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Öyle kışkırtılmaz Kurt Bey!

Yerime oturduğumda sevgili kocam biraz sonra beni tek hamlede yiyecek gibi duruyordu ki bence biraz daha zorlasam yapardı da. Askerlerin gelmesiyle derse yeniden başladım. Konuları anlatırken tekrar ciddiyete bürünmüş, karşımdaki adamların hepsinin benden yaşça büyük olmasını bir kenara bırakmıştım. Dersi büyük bir ciddiyetle anlattıktan sonra anlaşılmayan yerlerin üstünden tekrar geçtim. Bir şeyler öğretmeyi seviyordum. Mesleğimi yapmayı, bilgilerimi paylaşmayı, yeni bilgiler öğrenmenin heyecanını yaşamak istiyordum. Bu sene her şey bambaşka olmuştu ve bir dileğim daha vardı bu hayattan. Mesleğimi yapmak.

Emre ile göz göze geldiğimizde dikkatlice beni izlediğini biliyordum. Başımı çevirip anlattığım konuya geri döndüm. Uzun saatler hiç bıkmadan izleyebilirdim gözlerini zümrüde benzettiğim kocamı ama eğer bunu yaparsam diğerlerinin diline fena hâlde düşerdim. Emre beni korusa bile bana olan aşkının böyle dilden dile dolanması hoşuna gidiyordu.

Ders bittiğinde kâğıtlarımı toplarken çıkmaya başlamışlardı. Çantama dosyalarımı koyduktan sonra beni izleyen Emre'ye baktım. Elindeki telefonla konuşuyordu ama sesini duymuyordum uzakta kaldığımdan. Semih ve Uğur bir şeyler konuşurken yan-

larında duruyordu, gözleri bendeydi. Çantamı elime alıp, yanlarına doğru ilerledim. Emre telefonunu cebine koyduğunda ben de yanlarına gitmiştim. Emre'nin yanında durduğumda elini belime koydu.

"Gamze, doktorunla konuştum. Benim odam boş bugün, seansı orada yapabilirsiniz. Semih'le eğitime çıkacağız ama askeriye içindeyiz yine," diyerek açıkladığında kiminle konuştuğunu da anlamıştım.

"Tamam, ben yukarı çıkarım. Yolu biliyorum nasıl olsa."

Semih, Uğur ve Emre yanımdan ayrılınca merdivenlere yöneldim. Askeriyede beni tanımayan yoktu artık. Hem derslerden dolayı hem abim komutanları olduğundan hem de Emre'nin nişanlısı olarak. Artık eşi olsam da birkaç kişi dışında kimse bilmiyordu bu gerçeği. Odanın kapısına geldiğimde kapıyı açıp içeriye girdim. Emre'nin masasının arkasına geçip oturdum. Yanıma aldığım okuma kitaplarımdan Tenin Kan Kokuyor'u çıkarttım. Kitabın başkarakteri olan Gece benim için yeni yollar açarken soluksuz bir şekilde okumaya devam ettim. Ben kitabın içinde Gece'nin hayata bakış açısı içinde kaybolurken kapının tıklatılmasıyla başımı kaldırdım. Kitaba öyle bir dalmıştım ki saatin farkına bile varmamıştım.

"Girin," diye seslendim. Asker geldiyse ses vermeden içeriye girmiyordu. Kapı açılırken ayağa kalktım ben de. İçeriye giren doktorumla birlikte masanın arkasından çıktım.

"Hoş geldiniz Deniz Bey," dedim elimi uzatarak. Elimi tuttuktan sonra "Hoş buldum," dedi tebessüm ederek.

Karşılıklı sandalyelere yerleştiğimizde çantasından ajandasını ve kalemini çıkarttı. Aramızda mesafe olduğu için yazdıklarını görmüyordum ama oldukça merak ediyordum. Acaba gerçekten deli olduğumu düşünüyor muydu? Bazen kendimi gerçekten deli gibi hissediyordum. Zaten Emre de pek normal sayılmazdı. İyi bir çiftik.

"Görüşmeyeli nasılsın?" Doktorumun sorusuyla düşüncelerimden sıyrıldım.

"Çok iyiyim." Acaba siz nasılsınız falan diye sorsa mıydım? Sonra bana dertlerini falan anlatıyormuş kötüyüm diyerek. Danışılanın da danışana ihtiyacı oluyor muydu acaba?

"Oldukça düşünceli gördüm seni. Yine neyden kaçıyorsun?" Tek kaşını kaldırmış bana bakan doktor yine yakalamıştı bir yerden.

"Emre ile evlendik, bir ay oldu. Bunu size söylüyorum çünkü hasta-doktor mahremiyetimize güveniyorum." Bunu başkasına söylememesi gerektiğini anlayan doktor başını salladı.

"Tebrik ederim, Emre'yi çok sevdiğini biliyorum. Peki sorun nerede?" Hem de öyle böyle değil çok sevmek yanında az kalır doktorcuğum. Daha önceki seanslarda bahsetmediğim için bir sorun olacağını düşünmüştü ayrıca.

"Kimsenin haberi yok arkadaşlarımız dışında, yine birilerinden bir şeyler gizliyorum. Emre'den Gediz'i gizlemiştim, sonu bizim için çok kötü oldu. Şimdiyse ailemden bu evliliği gizliyorum. Bu beni yoruyor."

O anın heyecanıyla bunu hiç düşünmemiştim çünkü âşık bir kadındım ben. Sevdiğim adamla evlenmekten başka bir şeyi düşünmüyordum. Şu an olsa yine Kurt'la evlenir miydim, evet evlenirdim. Ama bir yandan da düşünüyorum abim, babam, annem bana kırılır mı diye. Ben olsam çok kırılırdım. Özellikle abim beş dakikalık bir yerde oturuyorken ona haber bile vermeyişimiz canımı sıkıyordu. O an düşünmeden de olsa yaptığımız evlilikten asla pişman değildim. Hatta verdiğim en iyi karardı ama aileleri düşünmemiştik işte.

"Ailenin seni anlamayacağını mı düşünüyorsun?" Başımı kaldırıp doktora baktığımda kâğıdına bir şeyler daha ekliyordu.

"Anlarlar ama kırılırlar. Emre ile tam sekiz aydır tanışıyoruz. Onu ilk gördüğüm an âşık oldum ve bela bizim hayatımızdan hiç çıkmadı. Sanırım tam mutluluğu yakalamışken bozulmasından korkuyorum. Sanki birisi çıkacak ve diyecek ki 'Nereye gidiyor-

sun böyle gülerek, daha başından ne karlar yağacak', sanırım beni korkutan da bu kısım. Yağmur yağarken üstüme, sığınacak bir yer bulmuşken, çatımın başıma yakılması tedirgin ediyor beni."

Emre'ye anlatmak istemiyordum çünkü öyle mutluydu ki içimdeki bu derin sancıyla üzülürdü. Benim için kendini yıpratırdı, kıyamıyordum ki onun üzülmesine. Belki boş yereydi bu endişem ama o kadar çok şey yaşamıştım ki düşünmeden edemiyordum. Düşündükçe de kendimi bitiriyordum bir yerde.

Acaba beş dakika sonra ne olacak? Emre operasyona çıkınca başına bir şey gelecek mi? Yine birileri bizi ayırmaya çalışacak mı? Kanımdaki zehir beni öldürecek mi? İleride anne olamadığım için Kurt çocuk özlemi duyar mıydı? Yaptığım şeyi öğrenince beni bırakır mıydı? O kadar çok sorum vardı ki ama hiçbirinin cevabı yoktu.

"Evliliğiniz duyulsa bile ailelerinizin sizi anlayışla karşılaşacağını söyledin biraz önce. Gamze asıl korktuğun şeyi söyle bana." Ajandasını kapatıp, kalemiyle birlikte bir kenara bıraktı.

"Ben bir şey yaptım. Bunu yapmaya da kararlıyım. Kurt bunu yaptığım için beni bırakabilir, hatta öğrenince bırakacağına eminim." Gözlerim dolarken, sesim titriyordu. Birine söylemek istiyordum, artık içimde tutmak istemiyordum.

"Ne yaptın Gamze?" Doktorun endişeli bir şekilde bana bakmasıyla derin bir nefes aldım. Gözlerimi kurulayıp tebessüm ettim.

"Söz verin Deniz Bey. Hasta doktor olarak aramızda kalacağına, Emre dâhil kimseye söylemeyeceğinize söz verin." Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

"Söz veriyorum Gamze, bir yemin ettim ve arkasındayım. Doktor, hasta arasında konuşulan her şey burada kalır." Doktorumun dikkati bendeyken, ellerimi birleştirdim. Geriye yaslanıp, herkesten saklayacağım gerçeği söyledim.

"Benim durumumu biliyorsunuz, çocuk sahibi olamıyorum. Daha doğrusu olsam bile kanımdaki zehir beni öldürecek düzeye gelecek zamanla. Tedavi olanağım var ama ne kadar işe yarayacak

belirsiz. Emre'nin bana aldığı doğum kontrol haplarını kullanmadım ben hiçbir zaman. Ona kullandığımı söyledim, eksiksiz her sabah soruyor çünkü gerçeği ikimiz de biliyoruz ama ben yapamıyorum. Denemek istiyorum, küçük bir şansım bile olsa kullanmak istiyorum." Akan gözyaşlarımı silerken, sesim titriyordu. Ellerimin içine tırnaklarımı batırdım.

Bunu yapmam aptalcaydı biliyordum ama düşünceler beni mahvediyordu. Turan'ı gördükçe özlemim katlanıyordu. Benim de bir bebeğim olsun istiyordum. Emre ile sevgi dolu ailede büyüteceğim bir çocuk istiyordum. Bunca şey sonra bir mucize olsun ve ben ilk defa güleyim istiyordum. Sadece anne olmak istiyordum, her kadının doğuştan hakkı olan ama benim elimden zorla alınanı istiyordum. Önceden olsa Emre'nin baba olmasını istediğim için derdim ama bir şeyin farkına da varmıştım son zamanlarda. Emre baba olamayacaktı doğru ama ben de anne olamayacaktım.

"Gamze bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyorsun değil mi? Eğer hamile kalırsan zamanla bebek bedenindeki hormonların değişmesine sebep olacak. Ölecek kadar çok mu istiyorsun bu bebeği? Hadi diyelim bebeği dünyaya getirdin ama seni kaybettik. Emre sen yanında olmadıktan sonra ne yapacak bir bebekle tek başına peki? Ya da bebeğin öldü, sen yaşadın o zaman bu acıya nasıl dayanacaksın?"

Bütün bunları ben de düşünmüştüm elbet, hepsini kabullenmiştim. Bu yükü tek başıma çekecektim. Her şeyden sonra bir de Emre'nin üstüne bunu yükleyemezdim. Ben sadece bir mucize istiyordum, sadece benim için gelecek olan bir mucizeyi bekliyordum. Ölecek miydim? Peki buradan çıkınca düşüp başımı vurup, ölmeyeceğimi kim garanti ediyordu? Hamile kalırsam bebek mi ölecekti? Peki sağlıklı doğmayacağının garantisini kim veriyordu? Kararımı vermiştim.

"Gözümü kararttım doktor, ben bu yükü kabul ettim. Sadece birisine söylemek istedim ve bunu Emre'ye söylemeyecek tek kişi sizsiniz şu an. Merak etmeyin eğer hamile kalırsam bunu Emre'ye

söyleyeceğim. Kocamın da haberi olması gerek, sonuçta baba olacak." Yüzümde oluşan tebessümle içimi çektim. Eğer o gün gelirse Emre kıyameti koparacaktı.

Ona söylemediğim için beni suçlardı. Bebeği aldırmamı bile isteyebilirdi. Emre benim için her şeyi yapardı. Belki terk ederdi beni, belki de sadece yanımda dururdu. Emre'yi biraz olsun tanıyorsam bu yaptığım için savaş açardı bana. Onun kıyamadığı Gamzelisi kendine kıyıyordu haberi yoktu.

"Gamze bence bunu Emre ile paylaşmalısın, şu an bile hamile kalmış olabilirsin. Kadın doğum doktoruna görünmen gerekiyor." Ses tonu endişeli bir hâle bürünen doktorum beni ikna etmeye çalışıyordu. Farkında bile değildi ben çoktan kabulleniş evresini geçmiştim aslında. Kapı tıklatılınca karşımda duran doktora baktım. Söz vermişti ama sözüne tam olarak güvenmiyordum.

"Eğer Emre'ye bir şey söylerseniz seansları bırakırım ve söylediklerinizi yalanlarım. Her koşulda yalan bile söylesem Emre bana inanır."

Sessizce doktora söylediklerimden sonra kapıya dönüp içeriye girmesini söyledim. Bunu başkasından duymasını göze alamazdım. En azından ileride bunu bilerek yaptığımı bilirse kendini suçlamazdı. Doktora söylememin bir sebebi de buydu. Eğer bana bir şey olursa Emre'nin kendini suçlamasını istemiyordum. Her şeyle başa çıkacak güçlü bir adamdı Kurt.

"Bitirmediyseniz beklerim," diyen Emre'yi görünce gülümsedim.

"Hayır, bitirmiştik. Değil mi Deniz Bey?" Tek kaşımı kaldırıp doktoruma döndüğümde onu böyle zor bir durumda bıraktığıma üzüldüm ama o benim için buradaydı. Kendimi daha iyi hissetmem için yapıyorduk bu seansları.

"Evet, bitirdik. 3 gün sonraya randevu veriyorum size. Saati asistanım mesaj atar. Sizden kararlarınız konusunda düşünmenizi istiyorum. 3 günde çok fazla şey değişebilir." Emre burada olduğundan açıkça konuşamayan doktoruma başımı iki yana sallayarak cevap verdim.

"Bazı kararlar alındıkları itibariyle hayatımıza öyle bir yer edinir ki kim olursa olsun değiştiremeyiz. 3 gün sonra görüşmek üzere Deniz Bey," dedim yüzümdeki tebessümü bozmadan.

Doktor çıktıktan sonra Emre yanıma gelip önümde duran sehpaya oturdu. Tam karşımda durduğu için gözlerini net bir şekilde görüyordum. Ellerimi tuttuğu an sıcaklığını yüreğimde hissettim. Gözlerine uzun uzun bakmak istiyordum. Bazen gece uyanıp Emre'yi izliyordum. Birlikte uyumaya alıştığımız için gece eskisi gibi uyanmıyordu artık. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip, her gün tıraş olduğu için pürüzsüz olan yüzüne dokunmayı seviyordum. Barutla karışık kokusu beni her şeyden uzaklaştırıyordu. Kokusuna bile âşıktım karşımda duran adamın.

"Evlendiğimiz için pişman mı oldun?" Emre'nin sorusuyla kaşlarımı çattım.

"O da nereden çıktı?" dedim şaşkınlıkla.

"Gözlerin kızarmış, ağlamışsın. Doktor da kararlardan bahsedince o geldi aklıma." Oldukça ciddi duruyordu. Sanırım buna kendini inandırmış gibiydi ama bilmediği bir şey vardı. Ben Emre'yle aldığım kararlardan hiçbir zaman pişman değildim.

"Sana bakarken bile kalbim titriyor, sence bu mümkün mü? Evlendiğimizi biz söylemeden duymalarından endişe ediyorum burası doğru ama hiçbir zaman bu kararımdan pişman değilim." Emre sözlerimle birlikte rahat bir nefes alırken, benim gibi onun da aklında bir sürü soru olduğuna emindim.

Bazı geceler onu izlediğimi hissediyordu çünkü o da uyanık oluyordu. Benim düşüncelerim gibi onun da endişeleri vardı. Hâlen bedenimde bir zehir vardı, kesin çözümü bulunmuş değildi. O yüzden her sabah hapları içip içmediğimi soruyor, benim için en iyisini yapmaya çalışıyordu. Sadece arada kaldığım bir nokta vardı. Hep böyle mi sürecekti? Emre her sabah benim için endişe edecek, hamile kalmamdan korkarak ama hep bebek sahibi olmak, baba olmak isteyerek içi mi sızlayacaktı?

Benim kalbim Emre ile doluydu ama ben yer açabilirdim. Sadece bebeğimiz için kalbimi ikiye bölebilirdim. Onun bana katacağı güzellikleri hissedebilirdim. Sadece ikimiz için bir şans daha istiyordum. Sevdiğim adamla ömrümü endişe etmeden, pişmanlık duymadan, keşke demeden yaşamak için bir şans istiyordum.

"Seni böyle görmeyi sevmiyorum Gamzelim. Bana böyle bakmana dayanamıyorum. İçime lanet olasıca bir şey dokunuyor. Ne yapıyorsan yapma Gamze, ne düşünüyorsan düşünme. Sen en son bana böyle baktığında yağmurlu bir günde ellerimin arasında kendini bilinmezliğe bıraktın. İki kere sensizlikle sınanmış bu adama üçüncüsünü tattırma."

Öyle bir hâldeydi ki Emre anlamıştı, ondan gizlediğim bir şey olduğunu biliyordu. Zaten anlayacağını tahmin ediyordum çünkü Kurt, beni benden iyi tanıyordu. Ellerimi ellerinin arasından çektim. Yüzüne dokunduğumda gözlerimiz birleşti. Benim cennetime ev sahipliği yapan gözleri, bir cümlemle cehenneme dönecek gibiydi. Ve ben gerçeklere sustum.

"Yanındayım, sana dokunuyorum ve beni istediğin sürece hep yanında kalacağım." Sözlerim bittiğinde Emre'nin dudağını öpüp geri çekildim.

Kapıya vurulduğunda Emre yerinden kalktı, çok yakındık. Karşımdaki koltuğa oturunca içeri girmesini söyledi. Asker elindeki evraklarla içeri girince, kitabımı masanın üstünde bıraktığım yerden aldım. Emre evrak işleriyle uğraşırken kendimi oyaladım biraz daha. Mesai saati bitimi geldiğinde Semih de bize katılmıştı.

"Yemeğe gidelim hep birlikte. Yeni bir restoran açılmış, yemeklerine çok güzel diyorlar." Semih'in önerisiyle Emre diğerlerini de aradı.

Mert, Uğur, Ercan ve Mine kabul etmişti. Dursun iki gün izin almıştı Trabzon'a gitmek için Emre'nin dediğine göre. Nazlı'sını özlemişti, o yüzden bize katılamayacaktı bugün. Yönetim binasından ayrıldığımızda arka taraftaki otoparka ilerledik. Emre'nin arabasına geçtiğimde diğerleri de gelmişti. Semih önden gider-

ken biz de onu takip ettik. Emre'yle yol boyunca konuşmadık, ben düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Emre'ye daha fazla bir şey belli etmek istemiyordum. Araba durunca beklemeden indim. Emre yanıma geldiğinde uzattığı elini tuttum. Elimi sıkıca, hiç bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Yine aklından neler geçiyor Kurt?

İçeriye girdiğimizde cam kenarı bir masaya geçtik. Ben Emre'nin karşısına oturdum, Mine benim yanıma oturdu, onun karşısında da Mert vardı. Uğur ve Ercan da masanın uç tarafında karşılıklı oturuyorlardı. Semih masanın başına geçti. Garsonun getirdiği menülerle birlikte herkes damak tadına uygun bir şeyler sipariş vermeye başladı. Ben de isteğimi söyleyince garsonun gitmesiyle masada sohbet başladı.

"Abimi askeriyede görmedim bugün." Emre'ye baktığımda, cevapladı beni.

"Bugün izinliydi."

Başımı sallayıp, onayladım. Telefonumu çıkartıp baktığımda sessizde olduğu için fark etmemiştim ama abim aramıştı. Derste sessize almıştım sonrasında doktorla görüşünce tamamen aklımdan çıkmıştı. Abimi arayıp telefonu kulağıma tuttum. Ortam fazla gürültülü olmadığı için burada konuşabilirdim. Uzun uzun çalan telefon kapanmaya yakın açıldı.

"Abi," dedim.

"Cahit'le Turan uyuyakalmış. Uyanınca söylerim aradığını." Seda'nın sesini duyunca içimi çektim.

"Peki, iyi akşamlar." Ses tonum istemsizce soğuk çıkarken beklemeden telefonu kapattım.

Bu bir ay içinde abim her akşam yanıma gelmişti işten dönerken. Hatta bir gün yemek bile yemiştik Emre, ben ve abim birlikte. Aramız neredeyse eskisi gibiydi. Turan'ın fotoğraflarını, videolarını istiyordum, abim de beni kırmıyor her akşam çektiği fotoğrafları bana gönderiyordu. Aramız beş dakika bile olsa yeğenimi görmeye gidemiyordum. Derin bir nefes aldım, bunları düşünmek beni sadece yoruyordu.

Siparişlerimiz gelince herkes yemeği ile ilgilenmeye başlamıştı. Kahvaltıdan sonra ben de bir şey yemediğim için oldukça acıkmıştım. Yemeğimi yerken bir yandan da Mine ile sohbet ediyordum. Ankara'ya dönecekti yarın. Gitmeden önce buluşmamız iyi olmuştu, onu da görmüş oldum.

"Uğur seninki geliyor." Ercan'ın gülerek kurduğu cümleyle şaşkınlıkla Uğur'a baktım.

"Siktir!" Uğur hemen diğer tarafa yüzünü saklamak ister gibi dönünce olaya anlam veremedim.

"Senin sevgilin mi var Uğur?" Şaşkınlıkla sorduğumda Ercan daha fazla gülmeye başladı. Karşıdaki masaya bakarken yirmili yaşlarda bir kız ve erkek oturmuştu.

"Ne sevgilisi Gamze, Allah korusun," diye söylendi Uğur.

"Hemen anlatıyorum size, merakta kalmayın. Bu kızın arabası bozulmuştu askeriyenin önünde, Uğur o gece nöbetçi olduğundan kıza yardım etti. Ben de oradaydım ama Uğur ilgilendiğinden karışmadım. Kız iki gün önce askeriyeye çiçek gönderip üstüne numarasını yazmış. Bomba kısmına şimdi geliyorum 'Yakışıklı Çekici' demiş Uğur'a." Ercan anlattıklarıyla daha fazla kendimi tutamayıp güldüm. Mine de bana katılırken diğerleri sırıtıyordu.

"Oo kardeşim hayırlı olsun," diyerek açılışı yaptı Mert.

"Artık bir düğün pilavını yeriz." Aklı fikri yemekte olan Semih'ti tabii ki.

"Yalnız bu kız tam bir aşk kuşu, Uğur geçmiş olsun canım," diyerek devam ettirdi Ercan.

"Kız buraya geliyor." Emre'nin cümlesiyle birlikte Uğur neredeyse Mert'in omzuna kapanacaktı görünmemek için. Kız tam masanın önünde durunca Uğur'a dikkatli bir şekilde bakıyordu.

"Çekici Uğur Bey," diye şakıyarak neşeyle konuştu. 1.60 boylarında, siyah kıvırcık saçlı, ela gözlü tatlı bir kızdı.

"Sude Hanım," dedi Uğur sonunda pes edip önüne dönerken.

"İsmimi unutmamışsınız, ne güzel. Çiçeklerimi aldınız değil mi? Aramanızı bekledim bütün gün." Kız sanki biz ortamda onları hiç izlemiyormuşuz gibi konuşuyordu. Öz güvenine hayrandım.

"Aldım evet, teşekkür ederim. Kırmızı güller tam beni yansıtıyor." Uğur rahatsız bir şekilde kıpırdanırken gülmemek için tuttum kendimi.

"Acaba bir kahve içebilir miyiz? Yemeğiniz de bitmiş görünüyor," derken boş tabaklara bakıyordu.

"Sevgilim çok kıskançtır, üzgünüm." Kızın kaşları yukarıya doğru kalkarken, üzülmüş gibiydi.

"Oysa nizamiyedeki çavuş, Uğur komutanımızın hayatında kimse yok demişti. Sabah size kıymalı börek getirmiştim."

Dudağını büzdüğünde Uğur sessizce arka arkaya küfür mırıldanıyordu. Börekleri yiyen çavuş daha fazlasını istemişti sanırım. Börek gelse sabah birlikte olduğumuz için ben de fark ederdim. Bu detayı Ercan bile fark etmemişti ki şaşkınlıkla bakıyordu.

"Siz mi sevgilisisiniz? Özür dilerim hanginizse, kabalık ettim," dediğinde kızın bakışları ben ve Mine arasında gidip geldi.

"O benim karım," dedi Emre elimi tutarak, sert bir ifadeyle.

"Kesinlikle öyle bir şey yok," diyerek Mine'ye baktı Mert'te.

"Sude Hanım size gerçeği söylemek üzücü ama ben geyim. Yani kızlardan hoşlanmıyorum." Uğur gayet ciddi bir şekilde söylemişti bunu.

Mine içtiği suyu Mert'in yüzüne püskürttü, Semih elindeki çatalı düşürdü. Ercan oturduğu sandalyeden düşecekti az daha, ben ağzım açık kaldım, Emre'nin ekmeğe uzanan eli havada kaldı.

"Yaa," diyen kız arkasına bile bakmadan diğer masaya yürüdü. Masada oturan adama bir şeyler söyledikten sonra restorandan çıktı.

"Biliyordum ulan, biliyordum!" Ercan parmağını Uğur'a doğru sallarken, Uğur umursamadan derin bir nefes aldı.

"Salak salak konuşma Ercan kız gitsin diye öyle dedim. Sevgilim var diyorum inanmıyor, bekâr olmama kadar araştırmış kız.

Eğer evet desem kahveme ilaç atıp, sabah nikâh dairesine götürürdü bu kız beni." Uğur'un bezgince açıklama yapmasıyla masada kahkahalar yükseldi. Gülerken gözlerim yaşarmıştı.

"Oğlum abisi sanırım şu gelen, canını okuyacak şimdi."

Mert'in bize doğru gelen adamı işaret etmesiyle masada sesler kesildi. Herkes olay falan çıkacak düşüncesiyle harekete geçmek için beklerken masaya gelen adam Uğur'a döndü.

"Ay şekerim, Sude söyledi sen de bendenmişsin bir tanışalım istedim. Ben Berkecan," diyerek elini benim bile yapamayacağım zarif bir hareketle Uğur'a uzattı.

Aha geliyor gelmekte olan demeye kalmadan Uğur küfürler eşliğinde yerinden kalktı. Berkecan ne olduğunu anlayamadan Ercan araya girdi.

Elini beline koyup "Sen kimin manitasına el uzatıyorsun bas git ayol," dediğinde Uğur'un gözleri büyüdü.

"Aa senin miydi bu yakışıklı?" dedi Berkecan yüzünü düşürerek.

"Al beni kollarına Uğur aşkım," diyerek Uğur'a kollarını açarak öpücük atan Ercan'la birlikte Berkecan tamamen umudunu kesti.

Berkecan aynı Sude gibi arkasını dönüp kaçarken biz kahkahalarımıza yenilerini ekledik. Öyle çok güldük ki bir zaman sonra elimle karnımı tuttum, nefes alabilmek için. Restoranda fazla kişi olmadığından şanslıydık. Birisi videoya falan çekse tam rezillikti.

"Bu gece bana yetti, herkes evinde yesin tatlısını," diyen Uğur hesabı ödedi.

Restorandan çıkarken Ercan, Uğur'a musallat oluyordu hâlen. Bu hâllerine gülerken Emre omuzlarıma ceketini bıraktı. Elimi tuttuğu için üşümüyordum ama akşam olduğundan hava esiyordu. Eve gitmek için arabaya bindiğimizde derin bir nefes verdim. Bugün çok ağlamıştım ve biraz önce çok gülmüştüm. Çok gülen çok ağlar derlerdi, umarım hep gülerdik.

Lojmanlara doğru yola çıkarken Emre'nin ceketine sarıldım. Kamuflaja kokusu sinmişti. Başımı geriye yaslarken gözlerim kapandı yavaşça. Erken kalkmıştık, yoğun bir gün geçirmiştim.

Önce ders, terapi, sonra yemek falan derken bir günü daha bitirmiştik. Emre'ye doğru dönüp başımı geriye yasladım. Yüzünü izlemeye başladığımda bir süre sonra gözlerim kapandı.

Saçlarımda gezinen elle gözlerimi araladım. Bana gülümseyen kocamı gördüğümde tebessüm ettim. Başımı kaldırdığımda evin önündeydik. Arabadan indiğimizde Emre belimden tuttuğunda boynuna gömdüm başımı. Eve girdiğimizde kapıyı kapattı. Beni kucağına aldığında kıkırdadım.

"Seni çok seviyorum Gamzelim. Sanırım bunu söylemekten hiç bıkmayacağım." Üst katın basamaklarını kucağında benimle hiç zorlanmadan çıkarken gözlerime baktı.

"Seni çok seviyorum Kurt," dedim ellerimi boynuna sıkıca sararken.

BÖLÜM 17

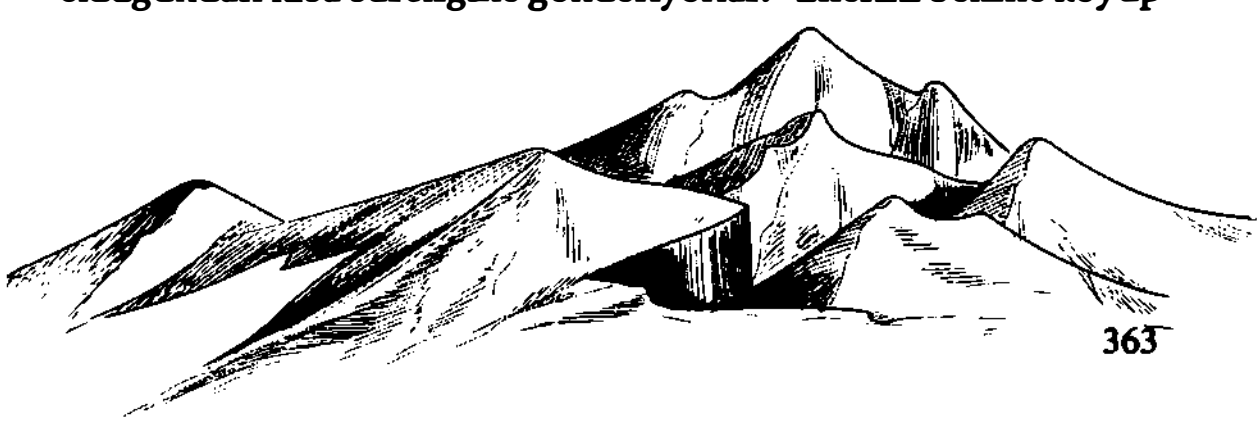
Düğün zamanı yaklaştıkça içim de garip bir heyecanla doldu. Emre göreve gideceği için de tedirgindim. Son zamanlarda oldukça garip bir dönem atlatmış, tamamen huzura kavuşmuştuk. Hafta sonu rütbe yükseltme sınavları olacaktı. Annemin ısrarıyla Ankara'ya gidecektim ben de Emre görevden dönene kadar. Zaten döndükten bir hafta sonra düğünümüz olacaktı. Çok az kalmıştı...

Yan yana hazırladığım iki küçük bavul yatağın üstünde duruyordu. Birisi Emre içindi sınır dışına gidiyordu, diğeri benim içindi. Ankara yolculuğumda lazım olacakları almıştım yanıma. Üç hafta sonra bütün eşyalarımla birlikte tamamen bu eve dönmüş olacaktım. Her şeyin hazır olmasıyla sandalyenin üstünde duran Emre'nin tişörtünü de kendi bavuluma attım. Ne var canım yanlışlıkla bavulumun üstüne düşmüş olabilirdi. Fermuarlarını çekip kapattım.

"Hazır mısın Gamzelim?" Emre'nin seslenmesiyle bavulu yere bırakıp ona doğru döndüm. Diğer bavulu da yanına indirmiştim.

"Evet hayatım, sabah sen gidince ben de taksiyle havaalanına geçeceğim." Gülümsediğimde bu durumdan hoşlanmadığını biliyordum. Beni tek bırakmayı sevmiyordu.

"Bir an önce döneceğim sana zaten çok uzamaz görev sınav olduğundan kısa süreliğine gönderiyorlar." Ellerini belime koyup

kendine doğru çektiğinde boynuna doladım kollarımı. Parmak ucumda yükselip yanağına dudaklarımı bastırdım.

"Beni düşünme, annemin sonunda kızım gelin oluyor adlı eserini dinleyip bol bol hayırlı olsun demeye gelen misafire seni anlatacağım. Çok dikkatli ol damat bey düğünden önce aksilik istemiyorum." Gözlerine bakarak ciddi bir şekilde konuştuğumda sonunda o da gülümsemişti.

"Her bir sözünüz benim için emirdir Gamzeli Hanım." Kendine doğru biraz daha çektiğinde sıkıca sarıldı bana. Derin bir nefes alırken bu güzel anlarımızın hep sürmesini istedim.

Sabah erkenden yola çıkacağını bildiğim için bu anın tadını çıkarttım. Bugün de erken uyanmıştık ve sabah da erken kalkacaktık. Yatağa yattığımızda Emre'nin göğsüne doğru uzandım. Elleri uzayan saçlarımın arasında usul usul dolanırken gözlerimi kapattım. Her zaman bu adamın sıcaklığına kayıtsızca kendimi kolaylıkla bırakabileceğimi biliyordum. Kolları sanki beni sarsın diye vardı, göğsü beni saklamak için bu kadar genişti ve elleri hep soğuk olan ellerimi ısıtmak için sıcaktı. O beni tamamlıyordu.

Gözlerimi açtığımda gün doğmak üzereydi. Emre gece uyuduğumuzdaki gibi sıkıca sarıyordu beni. Kolları arasından çıkmak istemesem de gitmeden bir şeyler yemesini istiyordum. Yataktan kalktığımda sessiz adımlarla odadan çıkıp aşağıya indim. Mutfağa geçtiğimde zamanım çok olduğu için Emre'nin en sevdiği böreği yapmaya başladım. Diğerleri de yesin diye iki tepsi hamur açmıştım. Birini peynirli diğerini kıymalı yaptığım börekleri fırının derecesini ayarlayıp içine koydum. Mutfağı topladıktan sonra kahvaltıyı hazırlamaya başladım. Saat altıya gelirken böreği fırından çıkartmış, çayı da demlemiştim. Emre kahvaltıdan sonra askeriyeye gidecekti, ben de öğlen çıkacaktım yola.

Merdivenleri çıkıp Emre'yi uyandırmak için odaya girdim. Yastığıma sarılmıştı. Cebimden çıkarttığım telefonumla birkaç kez fotoğrafını çektim. Emre'yi uyurken çektiğim bir fotoğraf albümüm vardı. Klasörü görmesin diye gizlemiştim, görse bir şey

demezdi ama sadece bana özel olsun istiyordum. Yatağa yaklaşıp üstüne anladığımda beni tuttuğu gibi altına aldı. İki elimi yatakta geriye doğru bastırıp kıskacı altına almıştı. Göz göze geldiğimiz an çatılan kaşları düzelirken güldüm.

"Bir gün çok fena olacak," diye üstüme doğru eğildiğinde sıcak nefesi boynuma değdi.

"Ne yaparsın sevgilim başına bu belayı aldın bir kere." Dudağımı ısırıp haylaz bakışlarla ona baktım.

Benim bu hâlime gülerken dudakları dudaklarımla buluştu. İyi ki yukarı çıkmadan çayın altını kapatmıştım.

Emre duştan çıktıktan sonra mutfağa gelmişti. Üstüne askerî kamuflajlarını giymiş onu ilk gördüğüm andaki gibi kalbimi yine heyecanla doldurmuştu. Yaptığımız kahvaltıdan sonra küçük bir sepete hazırladığım börekleri de götürmesi için bavulunun yanına koydum. Bugün itibariyle dersler de bitmişti, sınava az bir süre kaldığı için sadece testleri çözmeleri gerekiyordu. Odaya çıkıp hızlıca üstümü değiştirdim. Normalde askeriyeye gitmeyip evde vedalaşacaktık ama içimde bir sıkıntı vardı, oysa sabah çok güzel uyanmıştım.

Emre'yle birlikte arabaya binmiştik. Geri dönüşte arabayı ben alacaktım. Askeriyeye geldiğimizde Emre bavulunu aldı, ben de küçük sepeti. Yan yana yürürken aramızdaki sessizlik büyüdü. Ekibin de içeride olduğu kantine girdiğimizde çay içerken bulduk onları. Bizi görünce ayağa kalktılar, gitmek için Emre'yi bekliyorlardı. Böreği verdiğimde en çok Semih sevindi.

"Gamzelim ben bir albayın yanına gidiyorum gelirim şimdi." Emre'nin sözlerine başımı sallayıp onayladım.

Emre benden sonra Semih'e baktı. Beni yalnız bırakmamasını istediğini anladım. Bu görev sırasında aklının bende kalmasını istemiyordum orada neyle karşılacağını bile bilmiyordum.

"Semih senden bir şey isteyebilir miyim?" Ona doğru baktığımda benim tedirgin hâlimle kaşlarını çattı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu temkinli bir şekilde yaklaşarak.

"Semih içimde kötü bir his var," dedim sesime de yansımış sıkıntım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Gidiyorsunuz ya nedense içimde tuhaf bir his var. Emre'ye dikkat et olur mu? Bunu başkasından isteyemem Semih. Sen benim için her zaman abi, Emre için kardeş gibi oldun." Birkaç saattir sanki kötü bir şey olacağını hissetmiş gibi nefesim kesiliyordu. Semih'e güveniyordum, beni anlardı.

"Söz veriyorum Gamze, Emre'ye dikkat edeceğim," dedi içtenlikle.

Emre geldiğinde eşip dışarı çıkarken karşılıklı durduk. Burada birbirimizle kısa süre için vedalaşmamız gerekiyordu. Uzanıp ellerimi tuttu.

"Kendine çok dikkat et, haplarını unutma ve doktorunla iletişimde ol herhangi bir sorun olursa. Fırsat buldukça sana haber vermeye çalışacağım. Dün yurt dışındaki doktor mail atmış biraz önce gördüm." Yüzünde tebessüm oluşurken kalbim son cümleyle hızla çarpmaya başladı.

"Sonuç?" diye fısıldadım zorlukla.

"Düğünden sonra tedaviye başlıyorsun sadece iki ay Gamzelim, iki ay sonra her şey bitecek. Panzehir şu an deneme aşamasındaymış." Emre'nin boynuna atlayıp sıkıca sarıldım. Gözyaşlarım akarken şükrettim. Bitmişti, sonunda kurtulacaktım.

"Seni seviyorum, seni çok seviyorum," dedim bana sıkıca sarıldığında ayaklarını yerden kesti.

"Ben de seni çok seviyorum, bitti Gamzelim, her şey çok güzel olacak. Sana hiçbir zaman kesin konuşmadım ama bu sefer bittiğini ben söylüyorum." Dudaklarının saçlarımda, şakağımda hissederken sıcak damlalar gözlerimden süzüldü. Kendimi serbest bırakıp mutluluktan ağladım ve benim ağlamama ilk defa izin verdi. Çünkü biliyordu, buna ihtiyacım vardı.

Emre gitmeden bana sunduğu hediyeyle dünyaları vermişti. Ağlamam durunca sakince birkaç kelime etmiştik. Sonrasında

gitmesi gerektiği için sıkıca sarılmıştık. Gittiğinde bir süre olduğum yerde durup aldığım haberi sindirmeye çalıştım. Heyecandan ellerim titriyordu, cebimden telefonumu çıkartıp tarihlere baktım düğünden bir buçuk ay sonrasına denk geliyordu. İçim içime sığmazken askeriyeden ayrılıp otoparktan Emre'nin arabasını aldım. Lojmanlara doğru yola çıktım.

İçimdeki sıkıntı biraz olsun hafiflerken evden bavulumu alıp çıktım. İlk önce hastaneye uğrayıp Deniz Bey'le görüşmek istiyordum. Büyük bir özür borcum da vardı, son zamanlarda aklım karıştığı için oldukça sıkıntılı bir dönem geçiriyordum. Emre yanımda olduktan sonra atlatamayacak hiçbir şeyim yoktu ama bu durum onu da bu kadar yaraladığı için canım daha çok yanmıştı. Şimdiyse hevesle tutunuyordum, umudun varlığıyla nefes alıyordum.

Hastaneye geldiğimde Deniz Bey'in hastası olduğu için bekleme alanına geçtim. Sehpanın üstünde duran dergilere baktığımda üstte duranı elime aldım. Annelik hakkında her şey yazıyordu başlıkta. Fotoğrafta mavi gözlü iki dişi görünen sevimli bir bebek vardı. Dudağımı ısırıp gülümsememi bastırdım. Sekreterin ismimi söylemesiyle dergiyi yerine bırakıp oturduğum yerden kalktım. Çantamı alıp psikoloğumun ilk defa geldiğim odasına ilerledim.

"Gamze seni beklemiyordum," dedi. İçeriye girdiğimde elini uzattığında sıktım.

"Ankara'ya gitmeden sizi görmek istedim Deniz Bey." Yüzümdeki gülümseme ilgisini çekmiş olmalıydı ki masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Oturduğumda konuşmaya devam ettim. Çantamdan çıkarttığım düğün davetiyesini doktorun masasına bıraktım.

"İki hafta sonra Emre'yle düğünümüz var Ankara'da ama iki gün sonra da buradaki arkadaşlarımız için küçük bir yemek düzenledik. Siz de katılırsanız seviniriz." Buradaki yemek Emre'nin fikriydi çünkü bazı arkadaşları görevde olduğu için düğüne katılamayacaktı. Şehir dışından da gelecek misafirlerimiz olacaktı.

"Müsait olursam gelirim tabii, bu arada seni çok iyi gördüm." Doktorum tebessüm ederken derin bir nefes alıp asıl konuya geldim.

"Ben sizden özür dilemek istiyorum. Bir daha konusunu açmadınız karar benim diye ama haklıydınız. Şu an fark ediyorum ki söylediğiniz her şey doğruydu. Ben psikolojik olarak fazla yıpranmıştım." Başımı eğip kucağımda duran çantama baktım mahcup olarak.

"Çok zor şeyler atlattın ama sen çok güçlü bir kadınsın doğru kararı vereceğini biliyordum. Üstelik psikolojik olarak sana şu ana kadar hiç ilaç vermediğimi fark etmişsindir." Başımı kaldırıp ciddiyetle konuşan doktoruma baktım.

"Evet, ilaç kullanmadım," diyerek onayladım.

"Emre senin için ilaç niteliği taşıyor bunu sizi ilk gördüğümde anladım. Seni sakinleştiriyor, güven veriyor ve koruyor. Sevgi her şeyin ilacıdır. Ayrıca artık bana haftada bir gelmene de gerek yok, artık seansları iki haftada bir yapalım ayrıca kendini iyi hissetmediğinde de gelebilirsin." Son bir aydır hep güzel şeylerden konuşmuştuk artık eskisi kadar aklıma gelmiyordu kötü düşünceler. Emre'yle o kadar çok mutluydum ki ayaklarım yere basmıyordu.

"Bir şey daha var, Emre benim dosyamı yurt dışına göndermişti araştırma için. Bundan kimsenin haberi yoktu özel bir araştırma merkeziydi. Haber geldi, panzehir bulunmuş, kısa süre sonra tedavi olacağım."

"Çok sevindim Gamze gerçekten senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim." Doktorumun tebriklerini kabul ettikten sonra daha fazla başka hastaların zamanından çalmamak için ayrıldım hastaneden.

Hastaneden çıkınca arabayla eve geri döndüm. Arabayı evin önünde bırakıp, bavulumu aldım. Çağırdığım taksi geldiğinde bavulumu bagaja yerleştirmesi için verip arkaya oturdum. Havaalanına geldiğimizde bavulumu alıp indim. Ankara'ya olan yolculuğum sürekli Emre'yi düşünmekle geçmişti. Havaalanından babam almaya gelmişti. Uzun zamandır görüşmediğimiz için çok özle-

miştim. Sıkıca sarıldım, zamanımız kısaydı zaten, üç hafta sonra geri dönecektim ve bu sefer tamamen uzun süreliğine ayrılacaktık.

"Nasıl geçti yolculuğun güzel kızım?" dedi babam arabaya bindiğimizde.

"İyi geçti baba, sorunsuz geldim." Emniyet kemerimi takıp babama doğru döndüm.

"Emre oğlum nasıl? En son iki gün önce konuştuk gerçi, iyiydi." Babamın sorusuyla derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

"Sabah göreve gitti, düğünden önce dönecek." Tedirginliğim sesime yansımasın diye kendimi sıkmıştım. Nedense kalbimdeki ağrı onsuz nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Rabbim sağ salim gelmeyi nasip etsin," dedi babam da sıkıntımı anlamış gibi.

"Âmin," dedim.

Eve geldiğimizde kapıyı açan annemle sıkıca sarıldık. Çokça özlem içeren görüşmemiz sonrası tahmin ettiğim gibi salona serilen çeyiz merasimiyle devam etti. Üstümü değiştirip bavulumu odama bıraktım. Annem, abim evlenince odasını değiştirmemiş geldiklerinde kullanmaları için misafir odası olarak bırakmıştı. Benim odam da bıraktığım gibi duruyordu. Yemek yiyip dinlendim, kahve yaptığımda annemle karşılıklı oturduk.

"Senin odaya da çift kişilik bir yatak alalım gitmeden seç de Gamze. Bugün bir gidiyorsun, yarın abin gibi üç gelirsin." Annemin sözleriyle yüzümde büyük gülümseme oluştu. Belki bir ay önce beni derinden yaralayacak cümle şimdi içimi kıpır kıpır ediyordu.

"Olur anne seçerim," dedim elime telefonumu alarak. Emre'nin telefonunu yanına alamayacağını bilsem de insan sürekli bakma ihtiyacı duyuyordu alışkanlıktan.

Saatin ilerlemesiyle salonu düzenleyip yatmak için odaya çekildim. Emre'yle olan fotoğraflarımıza bakarken şimdiden özlediğimi fark ettim. Odam, yatağım bile soğuk geliyordu artık. Onunla uyumaya, onunla uyanmaya alışmıştım ve onsuz olmak çok yalnız hissettiriyordu. Fotoğraflarımıza bakarken uyuyakaldım.

Bütün hafta benim için bir koşturmaca içinde geçiyordu. Gelinlik provasına gitmiştim iki kez annemle birlikte. Mine de gelmişti, hatta sonrasında birlikte yemek yemiştik. Ankara'daki bürosunda yoğun bir şekilde çalışıyordu, düğün davetiyesini de vermiştim, mutlaka gelecekti. Düğün yerini Emre ile internetten bulmuştuk, annemle babam gidip bakmışlar fotoğraf göndermişlerdi. Beğenince yaz ayında olacak düğünümüz için açık bir alan tercih etmiştik. Kendim gidip bir kez daha görmek istemiştim, mekân gerçekten çok güzeldi. Birkaç fotoğraf ve video çektim gelince Emre'ye göstermek için.

Emre gideli bir haftayı geçmişti, sadece ikinci gününde iyi olduğuna dair haber almıştım. Bavullarımı yavaştan hazırlamaya başlamıştım. Kendime düğüne kadar yetecek kıyafet bıraksam yeterli olacaktı. Kalemlerimi çantama koyarken telefonum çaldı. Her an gözüm telefonda olduğundan yakınımda tutuyordum hep. Yabancı bir numaranın aradığını görünce tereddüt ederek açtım.

"Alo," dediğimde arkadan cızırtılı bir ses geldi.

"Gamze benim Uğur." Uğur'un sesini duyunca elim kalbime gitti.

"Uğur bir şey mi oldu? Emre neden aramadı? O nerede?" Nefes almak gittikçe zorlaşırken gözlerim aklıma gelen ihtimalle dolmaya başladı.

Allah'ım lütfen ona bir şey olmasın.

"Sakin ol Gamze, Emre iyi. Ankara'ya geliyoruz, şu an helikopterdeyiz. Emre şu an albayla görüşüyor, o yüzden ben aradım seni. Bizim önce bir yere uğramamız gerek, sen de oraya gel." Uğur'un sesi normal geliyordu.

"Uğur, Emre beni arardı, kandırmaya çalışma beni. Bir şey oldu değil mi? Hem siz önce Iğdır'a gidecektiniz, acil bir şey var ki Ankara'ya geliyorsunuz." Elimdeki kıyafetleri kenara bırakıp ayağa kalktım. Hiçbir yere sığamıyordum.

"Bu kadar zeki olmasan keşke. Emre'nin durumu iyi, Semih yaralandı, ona kan veriyor şu an, o yüzden arayamadı seni. Has-

taneye geçiyoruz, az bir yolumuz kaldı, şimdi çıkarsan aynı anda geliriz." Emre iyiydi ama Semih yaralanmıştı.

"Hemen geliyorum." Çantamı aldığımda Uğur'dan hastanenin adını alıp çıktım evden.

Bizimkiler misafirliğe gittiği için evde yoktular. Caddeye çıktığımda taksilerden birini durdurup bindim. Hastanenin ismini verdiğimde bir yandan Semih için dua ediyordum. Gitmeden önce olan konuşmamız aklıma geldikçe içim sızlıyordu. Yarım saatin sonunda hastaneye gelmiştim. Taksiden inip acilin giriş kapısına yaklaştım. Asker üniformasını seçtiğimde hızla adımlarla ilerledim. Sedyede içeriye götürülen Semih'i gördüğümde gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

"Emre!"

Arkası bana dönük elleri kan içinde olan sevdiğim adamı gördüğümde seslenmemle bana döndü. Yüzünde bitkin, en kötüsü de acı bir ifade vardı. Bana doğru geldiğinde sıkıca sarıldım. Emre sadece başını boynuma gömüp derin bir nefes aldı, elleri kan olduğundan belki dokunmadı bana. Geriye çekilip gözlerine baktım, zümrüt yeşilleri kan kırmızısına boyanmıştı.

"İyi olacak, o çok güçlü," dediğimde "İyi olacak Gamzelim," dedi başını sallayıp.

Birlikte içeriye girdiğimizde Semih ameliyata alınmıştı. Ameliyathanenin önünde bütün ekip bekliyordu. Emre ellerini yıkamak için lavaboya giderken ben de Uğur ve Ercan'ın yanına bekleme koltuklarına oturdum. Nasıl oldu diye bile soramıyordum, anlatamazlardı ki yasaktı. Emre yanıma geldiğinde başımı omzuna dayadım.

"Ailesine haber vermeyecek misiniz?" Sorumla birlikte diğerlerine baktım.

"Hayati tehlikesi yok, haber verilmesini istemedi." Uğur, Semih'in isteğini açıkladığında karşı çıkmak istesem de bu onun kararıydı elimden bir şey gelmiyordu.

Annemi arayıp durumu haber vermiştim, onlar da gelmek istemişti ama Emre şu an gerek olmadığını söylemişti. Biz de beklemekten başka bir şey yapmıyorduk zaten. Emre'ye olan özlemimi bile Semih'e bir şey olma korkusuyla geriye itmiştim. Bana abilik yapan adamın iyi olmasına ihtiyacım vardı, hepimizin ihtiyacı vardı. Saatler ilerledikçe hepimizi saran endişe doktorun çıkmasıyla derin bir nefes almamızı sağladı.

"Durumu nasıl?" Ercan'ın sorusuyla doktor konuşmaya başladı. Belli etmiyorlardı ama herkes korkmuştu.

"Durumu iyi, kurşun karın boşluğuna gelmiş. Çok şanslıyız ki hiçbir organa zarar vermemiş, çok kan kaybettiği için ameliyat uzadı. Hastamız biraz iri olduğundan kan takviyesi gerekti. Sabaha kadar uyutacağız, sabah kendine gelir, çabuk toparlayacaktır." Doktorun olumlu konuşmasıyla hepimiz rahatlamıştık.

"Teşekkürler doktor bey," dedi Ercan.

Doktor gittikten sonra diğerlerine döndüm. Hepsinin üstünde kamuflajları vardı, görevden direkt buraya gelmişlerdi. Toz, toprak içindeydiler. Bu hâlleri içimi acıttı.

"Hadi bize gidin, annem yemek yapmış sizi çağırdı. Konuştuğumuzda demişti ama Semih'ten haber almadan gitmeyeceğinizi biliyordum." Ercan, Mert, Uğur'a döndüğümde hepsinin uyumaya ve sıcak yemeğe ihtiyacı olduğu belli oluyordu. Emre'ye söylememiştim çünkü gitmeyeceğini biliyordum.

"Gamze haklı, zaten bir şey olursa ben haber veririm. Kaç gündür uykusuzsunuz." Emre de bana katılınca diğerleri itiraz etse bile Semih'in sabaha kadar uyanmayacağını onlar da biliyordu.

"Gamzelim sen de git hadi," diyerek bana döndü.

"Olmaz Kurt, o senin kardeşinse benim de abim. Bekleyeceğim ben de." Kesin tavrımla ya bana karşı gelmek istemedi ya da beni yanından istediğinden daha fazla itiraz etmedi.

Anneme bizimkilerin geldiğini haber verdim yemekleri ısıtması için. Kat hemşiresine bir şey olursa araması için telefon numaramı bıraktım. Emre'yle birlikte hastanenin kantinine geçtiğimizde

Semih'i de yoğun bakıma almışlardı. Kahve alıp karşılıklı oturduk. Elimi çenemin altına koyup çok özlediğim yüzünü izledim. Yüzündeki yorgun ifade bile saatlerce onu izlememe nedendi.

"Semih dedi ki sana verdiği sözü tutmuş." Emre bana baktığında cümlesiyle buz kestim.

"Yoksa sen... sen mi vurulacaktın?" Zorlukla konuştuğumda düşündüğüm ihtimalin gerçek olması bile canımı yaktı.

"Semih önüme geçti, bana doğrultulmuştu silah." Gözlerinden geçen o anın hatırasıyla acı bir tebessüm yerleşti dudaklarına.

"İçimde bir sıkıntı vardı gittiğiniz gün, Semih'ten sana dikkat etmesini istedim." Sözlerim fısıltı gibi çıkarken, bunun ağırlığı üstüme çökmüştü.

Emre gözlerini kapatıp elini başına götürürken ben de söylediklerimin sonucunu öğrenmiştim. Sırf ona dikkat etmesini söylediğim için değil Semih, Emre'yi canını verecek kadar çok sevdiği, kardeşi bildiği için önüne geçmişti. Bunu biliyordum ama yine de hastanede olmasından kendimi sorumlu tutmaktan vazgeçemiyordum. Emre'nin yerinde olduğunu bilmek canımı daha çok yakıyordu.

"Senin yüzünden değil Gamzelim, benim yüzümden orada yatıyor Semih." Yanağımdan süzülen gözyaşımı uzanıp sildi Emre. Sesinde duyduğum o suçluluk beni mahvetti.

"Ne senin ne benim yüzümden oldu bunlar, Semih seni kardeşi olarak görüyor Emre. Bu onun kendi tercihiydi üstelik sen biliyor olsan önüne geçeceğini buna izin vermezdin biliyorum. Aynı durum içinde olsanız sen de onun önüne geçerdin. Sizin kardeşliğiniz böyle ama bu demek değil ki ona minnettar değilim. Bana sevdiğim adamı sağ salim getirdi, Semih'e ne kadar minnet duyduğumu tahmin bile edemezsin. Çok üzülüyorum onun için, canının yanmasını asla istemem. Bana abi sevgisini hiç esirgemeden sundu, aramızda bir bağ var bizim. Şu an iyi olduğunu biliyorum en azından." Elimi omzuna koyup sarıldım sıkıca, ikimiz için de zordu bu durum.

Sabah Semih'i yoğun bakımdan çıkarıp normal odaya aldılar. Ne Emre'nin ne de benim gözüne uyku girmemişti. Semih'in uyandığını hemşire haber verince onu görmek için odaya girdik. Göğsü açıktaydı, karnının hemen alt tarafında duran bandaja kaydı gözlerim, üstü kanlanmıştı. Semih hırıltılı nefesler alırken yatağın yanına doğru yaklaştım.

"Nasılsın Yerli Hulk?" Sorumun boş olduğunun farkındaydım ama iyiyim demesini istiyordum.

"İyiyim, anesteziyi fazla verdiler sanırım kafam hâlâ dumanlı," dediğinde dudağımın kenarı kıvrıldı. Sözlerine kıkırdarken gözlerim dolu doluydu.

"Kimseye haber vermedik ama söyleyelim artık evden merak ederler." Emre bir adım öne çıkıp konuştuğunda Semih'ten bir cevap bekledi.

"Kimseyi telaşa sokmaya gerek yok. Babam yeni anjiyo oldu kalbi zayıf hâlâ, duyulmasın." Kendinden önce yine ailesini düşünüyordu. Şu hâlde bile canı yanarken kimseyi istemiyordu.

"Doktor yarın çıkacağını söyledi hastaneden, bize gideriz. Annem senin de annen biliyorsun, üstelik hasta çorbası çok iyidir." Elini tutup sıktığımda onu asla yalnız bırakmayacağımızı bilmesi gerekiyordu.

"Saçmalamayın hafta sonu düğününüz var, ben bakarım başımın çaresine." Kesik kesik nefes aldığında konuşurken zorlanmıştı.

"Ertelerİz düğünü senden önemli değil kardeşim, Gamze ne diyorsa o olacak," diyerek Emre de bana destek çıktı.

"Sakın ertelemeyin." Semih kızgınlıkla kaşlarını çatarken ikisinin arasına girdim.

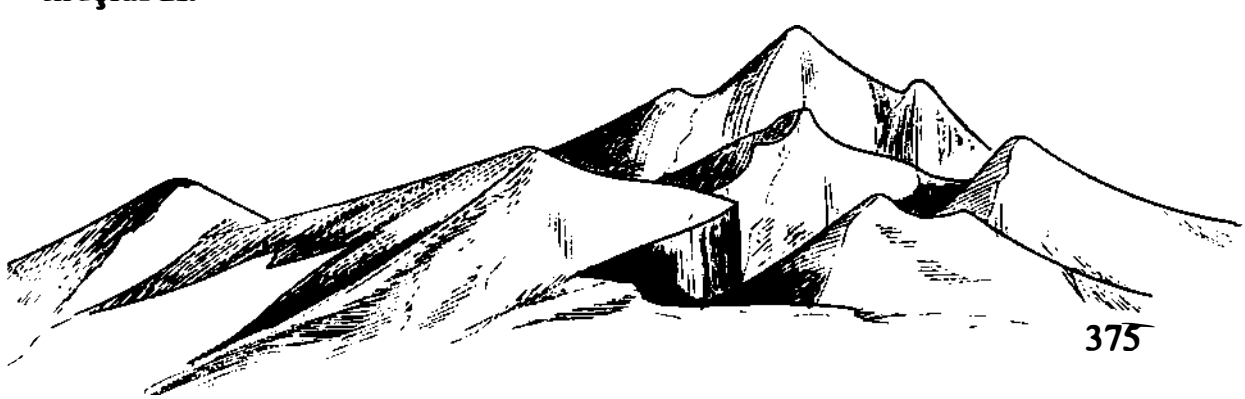
"Sorun çözüldü o zaman, yarın bize gidiyoruz, biz de sana düğüne kadar çok iyi bakıyoruz. Düğünümde hele bir yere yıkıl, bayıl falan kırk yıl dilimden düşmezsin." Gülümsediğimde Emre ve bana bakarak pes edip başını salladı.

BÖLÜM 18

Semih'i eve çıkarttığımızda annem bir dakika olsun yalnız bırakmamıştı onu. Sürekli ahlayıp vahlayıp Semih'in ağzına yemek tıkmıştı zayıfladığını söyleyerek. Bu durum sanırım en fazla benim işime gelmişti. Bütün gözleri düğün öncesi üstümde hissetmek germişti beni. Emre ise sürekli homurdanıyordu. Ankara'daki kendi evlerinde kalıyordu, Semih'in bizde kalıp da onun başka yerde kalması haksızlıkmış. Bu hâliyle bol bol dalga geçiyordu Semih. Ercan, Uğur ve Mert de Emre'nin evinde kalıyordu. Görev dönüşü hepsi izinliydi. Abim yarın akşam gelecek, pazar akşamı geri dönecekti iznini Turan'ın doğumunda kullandığı için izni bitmişti.

"Kaynananlar geldi." Mine'nin muzipçe seslenmesiyle odamdan çıktım.

Dün bizimkiler buradaki karargâhta sınava girmişti. Hepsi iyi geçtiğini söylüyordu, sonuçlar haftaya açıklanacaktı. Yarın akşam kına gecem vardı, kendi aramızda küçük bir şey olacaktı zaten. Mine de yardım için gelmişti ve bugün çok yardımcı olmuştu bana. Emre'nin annesi ve babası iki gün önce gelmişlerdi ama onların da kendilerine göre hazırlıkları ve şehir dışından gelen misafirleri olduğu için ancak bugün bize gelmek için fırsat bulmuşlardı.

"Hoş geldiniz Zeynep anne." Tebessüm ederek elini öptüğümde bana sıkıca sarıldı. En son nişanda karşılaşmıştık ama son zamanlarda sık sık telefonda konuşuyorduk.

"Hoş buldum kızım. Nasılsın?" diye sordu elimi tutup gülümseyerek.

"Çok iyiyim, siz nasılsınız?" Arkasından içeriye giren Orhan babaya da tebessüm ettim.

"Bugünleri de gördüm ya benden iyisi yok," dedi Zeynep anne.

Bizimkilerle içeriye geçerlerden kolumdan tutulduğum gibi odaya çekildim. Kapı hızla kapanırken sırtım kapıya yaslanmıştı bile. Emre başını boynuma gömerken derin bir nefes aldı. Dudaklarını tenime bastırdığında içimi çektim.

"Çok özledim," diye fısıldadı nefesini usulca verirken.

"Ben de özledim ama içeride herkes varken çok tehlikeli bu yaptığın." Kaşlarım hafifçe çatıldı ama yüzümdeki gülümseme tam tersini ispat eder gibiydi.

"Karımı özlemek de mi yasak?" Yüksek çıkan sesiyle hemen elimle ağzını kapattım.

"Delirdin mi?" Düğün öncesi duyulmasını istemiyordum bu durumun.

"Delirdim. Sensiz uyumak ne kadar zor senin haberin var mı?" Elini saçlarımın arasında gezdirip zümrüt yeşili gözlerini hasretle gözlerime değdirdi.

Emre'nin yanından birkaç adım atıp uzaklaştım ve masamın çekmecesini açtım. İçinden çıkarttığım siyah kadife kutuyu elime alıp ona doğru döndüm. İki adım atıp tekrar karşısına geçtiğimde ne yaptığımı merak ediyordu. Kutuyu ona uzattığımda aldı.

"Senin için düğün hediyesi," dedim yüzümden eksilmeyen gülümsememle.

"Genelde düğünde verilir hediyeler ama," dedi kutuyu açarken.

Benim hediyem düğün öncesi verilmesi gereken bir hediyeydi. Emre'ye kol düğmeleri almıştım ama normal bir kol düğmesi değildi. Aklımda uzun süredir ona bir hediye alma fikri vardı zaten,

sadece ne alacağıma karar verememiştim. Düğün alışverişi için gezerken vitrinde gözüme çarpan kol düğmelerini görür görmez içeriye girmiştim. Gümüş rengi kurt figürünün gözleri zümrüt yeşiliydi. İnce bir iğnesi vardı, arkasından tutturmak için de gümüş rengi tupa. Çok beğenmiş bütçemi biraz zorlasam da Emre için almıştım.

"Teşekkür ederim Gamzelim çok hoşuma gitti. Hatta en sevdiğim düğün hediyem bu kol düğmeleri oldu." Gerçekten beğendiğini görünce içim rahatladı. Yanağına bir öpücük kondurdum.

"Güle güle kullan sevgilim, uğur getirsin."

"Benim uğurum sensin." Boynuma bıraktığı öpücükle kıkırdadım.

"Hadi çıkalım yoksa yakalanacağız," dedim zorlukla.

Ben de onu çok özlemiştim ama hem burada bizimkilere yakalanmak istemiyordum hem de biraz daha kalırsak olacaklardan korkuyordum. Emre ısrarımla kapıyı açtığında Mine ile yüz yüze geldik. Bizim bu hâlimize gülerken yanaklarım kızarmıştı bile.

"Hemen boş bulduğun anı kaçırma sıkıştır kızı," diyerek daha da utanmamı sağladı.

Emre "Karım..." dediğinde dirseğimle karnına vurdum. "olacak sen işine bak, sonra ben seni yakalamayayım," diyerek devam etti, ses tonu ciddiydi.

Mine hemen kaçarken bir şeyler olduğu olduğunu elbette anlamıştım ama kalabalık olduğu için sorgulamadım. Mert ve Mine'yle ilgili olduğunu düşünüyordum. Şu düğünü bir atlatalım onun da çaresine bakardık artık. Mutfaktan aldığım tabakları salona götürdüm.

Keyifle yenen yemeğin ardından misafirleri göndermiştik. Üstüne bir de yalandan kıyılacak bir nikâhımız vardı. Belediyeden nikâh günü aldık düğünden önce kıyılacak desek illa bizimkiler gelmek isterdi ya da Emre'nin ailesi yanımızda olmak için gelirdi. En iyisi düğün salonunda yalandan bir nikâh kıymak diye çözümü bulmuştuk. Ercan'ın bir arkadaşı bizim için yalancı nikâh

memuru olacaktı. Emre'nin bu durum hiç hoşuna gitmese de yapacak başka bir şey bulamamıştık.

Akşam mutfağı toplayıp odama geçtim. Abimler Seda'nın ailesinde kalacaktı, zaten Semih abimin odasında kalıyordu. Geçen bir haftada en iyi şey Semih'in hızla kendini toplamasıydı. Gün içinde sıkılmaması için yanına uğruyordum. Ercan ve Uğur da sık sık geliyorlar, yalnız bırakmıyorlardı. Telefonum çalarken Kurt yazısını görünce beklemeden açtım.

"Sevgilim," dedim.

"Kapıyı aç hadi." Emre'nin kısık ses tonuyla yerimden hızla kalktım. Odadan çıkıp dış kapıyı açmak için koridorda ilerledim. Ev sessizdi, herkes uyumuştu.

"Bu saatte ne işin var?" Emre yüzünde tebessümle bana bakıyordu kapıyı açtığımda.

"Uyuyamıyorum." Gözlerine baktığımda içinde kırmızı hareler vardı, gerçekten de uyuyamıyor gibi yorgun görünüyordu.

"Sessiz ol," diye fısıldadım elini tutup içeriye çekerken.

Kapıyı kapatıp koridoru kontrol edip Emre'yi kimse görmeden odama soktum. Kapıyı kilitleyip ona doğru döndüm. Daha önce abimin evindeki gizli buluşmalarımız aklıma gelince yüzüme gülümseme yayıldı. Evliydim ama kocamı odama gizlice alıyordum.

Elinden tutup yatağa ilerledim, ben üstümü değiştirmiştim, Emre'nin de üstünde siyah tişört ve eşofman vardı. Tek kişilik yatağıma onun cüssesiyle nasıl sığacağımızı düşünürken yatağa uzanıp beni de göğsüne çekti. Kalbinin atışlarını duyarken sıkıca sarıldım. Şimdi daha iyi anlıyordum onu ne kadar çok özlediğimi. Eğilip dudağıma sıcak bir öpücük bıraktı.

"İki gün sonra kendi evimizde kendi yatağımızda yatıyor olacağız." Sessizce konuşmasıyla evi bile özlediğimi fark ettim. Emre'nin evinde yaşıyordum ve şimdi bizim evimiz olmuştu.

"Son iki gün sevgilim," diyerek onayladım gözlerimi kapatırken.

Sıcaklığı, beni saran kolları öyle huzur doluydu ki içimi ısıtıyordu. Yollarımız hiçbir zaman düz olmamıştı, hep engebeli bir

yolda yürümüş ama ellerimizi asla ayırmamıştık. Benim hayattaki en büyük şansım onun bana olan aşkıydı. Öyle bir adanmışlıkla bakıyordu ki gözlerime yeşil gözleri aklımdan geçen bütün düşüncelerin vaadini veriyordu bana. Öyle bir aşktı öyle bir sevgiydi ki bu uğruna her şey feda edilirdi. Etmiştim, Emre'nin uğruna kalbimi feda etmiştim.

Sabah uyandığımda yatakta tek başımaydım, rüya olduğunu bile düşünebilirdim belki masanın üstünde benim için yazılan notu görmeseydim. Özlemden delirmemiştim henüz.

"Çok güzeldin, uyandırmak istemedim güzel karım. Seni çok seviyorum..."

Yüzümdeki gülümseme büyürken odamın kapısı tıklatıldı. Annem kahvaltıya çağırınca elimdeki notu çantama koyup odamdan çıktım. Banyoya girip elimi yıkadıktan sonra mutfağa geçtim. Anneme yardım edip kalan birkaç şeyi hazırladım. Semih artık iyiydi, kahvaltı için mutfağa girdiğinde eskisi gibi görünüyordu. Rahat bir şekilde yürümeye başlamıştı, üç gün önce Emre hastaneye kontrole götürmüştü, herhangi bir sorun yoktu.

"Gel evladım otur hadi," dedi annem Semih'i görünce tebessüm edip.

"Zeliha teyze size de çok zahmet verdim," dedi Semih mahcup bir tavırla.

"Estağfurullah o ne demek oğlum? Senin Cahit'imden Gamze'mden bir ayrın gayrın mı var sanki sen de benim evladımsın." Annem Semih'i geçiştirirken bunları kalpten söylediğini biliyordum.

Semih ilk geldiğinde gerçekten kötüydü, annem dertlenmişti bu çocuğu nasıl iyi edeceğiz diye. Üstelik ailesi de burada olmayınca iyice sahip çıkmış, Semih toparlanınca gitmek istese de bırakmamıştı. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra Semih'i bırakmak istemeyen bir diğer kişi de bendim. Emre ne yapar eder Semih'e bakardı, hemşire de tutardı rahat etmesi için ama ben izin vermemiştim. Semih'in yaralanmasından hâlâ bir parçam kendini sorumlu tutuyordu.

"Günaydın baba," dedim mutfağa giren babamla olayı tamamen kapatarak.

Yaptığımız kahvaltının ardından Mine gelince birlikte kuaföre geçtik. Bindallımı bu bir hafta içinde Mine'yle çıktığımız alışverişte seçmiştim. Zümrüt yeşili üstünde kaftanı olan çok güzel bir bindallıydı. Emre'nin gözlerinin rengi olmasına mı yoksa üstündeki işlemelerine mi vurulmuştum bilmiyordum ama çok hoşuma gitmişti. Emre de oldukça beğenmişti fotoğrafını gönderdiğimde. Gelinliğimi henüz görmemişti, son ana bırakmıştım.

Kuaförden Emre alacaktı bizi, herkes tamamen hazır olunca arayacaktım. Kına yeri eve çok uzaktı, akşam yedide başlayacak on gibi bitirecektik. Saçlarıma takılacak tacı olan kaftanımın beyaz işlemelerine uygun almamı önermişti Mine. Nişanda bana hediye ettiği tacı çok sevdiğim için benim de aklıma yatmış ve güzel bir taç almıştım. Saçlarım artık omuz hizamı geçecek kadar uzamıştı. Dağınık topuz yapılmış saçlarımın arasına tacım yerleştirilmişti. Mine kahverengi uzun saçlarına dalga verdirmişti sadece ama böyle de su gibi duru ve güzeldi. Üstüne bordo renginde uzun ama bacak yırtmaçlı bir elbise giymişti.

"Nazlı ne zaman gelecek?" Makyajım yapılırken Mine'nin sorusuyla dudaklarıma sürülen rujla işim bitmişti.

"Kınaya yetişemeyecek, Dursun'la yarın sabah gelecekler. Nazlı'nın abisi nişanlandı bugün onların da ayrı telaşları var," diye cevap verdim.

Dursun, Iğdır'a geri dönmüştü Mert'le birlikte, daha sonrasında Nazlı'nın abisinin nişanı için Trabzon'a geçmişti. Mert dün akşam Ankara'ya geri gelmişti. Kına kadınlar arasında olduğu için Emre, Dursun'a gelmesine gerek olmadığını söylemişti zaten. Dursun damat olduğu için Nazlı'nın yanında olması gerekiyordu. Onların düğününe de az bir zaman kalmıştı. Dursun'un dediği çıkmış Emre ve ben onlardan önce evlenmiştik.

"Kızlar arıyor," diyerek oturduğum koltuktan kalktım.

Üniversiteden ve liseden arkadaşlarımın çoğu gelecekti. Arada sırada telefonda konuşmuştuk son zamanlarda ve evlenecek olmama hâlâ şaşırıyorlardı. Helin'in nişanında kızlarla Emre tanışmıştı ama o zamanlar aramızda net bir şey yoktu. Gerçi o nişan sonrasında bana duygularını açmıştı Emre. Üstünden sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Kızlara kına yerinin adresini konum olarak attıktan sonra Emre'ye bizi alması için mesaj attım. Mine'yle işimiz bittiğinde kalan eşyalarımızı topladık. Emre geldiğini haber vermek için aradığında meşgule atıp bindallımın eteğinden tutup kapıdan çıktım. Sokağın kenarında park edilmiş arabasının kaputuna yaslanmıştı. Üstünde siyah gömlek bedenine otururken uzun ve yapılı vücudunu ortaya çıkartmıştı. Uzun bacaklarını saran siyah kumaş pantolonu ve düzgünce taranmış saçlarıyla bende yutkunma isteği uyandırdı. Yüzündeki ifadede asılı kaldı gözlerim. Zümrüt yeşillerinde derin bir hayranlık vardı.

Bana doğru adımlayıp önümde durduğunda elini uzatıp enseme yasladı ve eğilip alnımda öptü. Dudakları bana değdiği an gözlerim doldu. Mutluluk denen duygu öyle bir şeydi ki hem kahkahalarla güldürüyor hem de iki damla gözyaşını akıtabiliyordu.

"Yükleme şu güzel gözlerine hemen de yağmur bulutlarını. Sen benim günüme doğan en güzel güneşken gri bulutlar hiç yakışmıyor." Ses tonu yumuşaktı öyle ki tenimi okşuyordu sesi.

"Mutluluktan sevgilim, öyle bir mutluluk ki bu bak buz gibi yine ellerim ama üşümüyorum. Çünkü sen varsın, kalbimi ısıttığın gibi ısıtırsın ellerimi." Ellerimi aramıza uzattığımda iki elimi de sıkıca tuttu.

"Hep yanında olacağım, ellerinin yeri daima ellerim olacak."

Arabaya bindiğimizde Mine de bizimle gelmişti. Kına alanı çok büyük değildi ama görür görmez sevmiştim. Akşam olduğu için kapalı bir alan tercih etmiştik. İki katlı eski bir konaktı, üst katı organizasyonlar için kullanırken alt katı restoran olarak tercih ediliyordu. Emre ve ekibin diğer üyeleri alt kattaki restoranda

oturacaktı, erkek kınası yakılırken yukarı çıkacaklardı. Konağa geldiğimizde Emre arabayı açık alandaki otoparka bıraktı. Bizimkiler ev sahibi olduğu için erken gelmişti. Beklemeden içeriye girip ikinci kata çıktık. Annem ve Zeynep anne girişte bekliyorlardı. İçerisi şimdiden kalabalık olmaya başlamıştı.

"Anne, Gamze fazla yorulmasın bak bütün akrabalarımızla da tanışmak zorunda değil kız. Yılda bir kez belki görür belki görmez zaten." Emre'nin annesine uyarısıyla kaşlarımı çatıp baktım ona sanki ben söyletiyormuşum gibi olmasını istemiyordum.

"Git şuradan sıpa seni, kırk yılın başı bir gelinim olmuş herkese nispet yapacağım. Evde kaldı diyenler de kudursun hasetliklerinden." Zeynep annenin Emre'yi bozmasıyla güldüm. Annem bana sus kız bakışları atarken keyfim gayet yerindeydi.

"Tabii Zeynep anne, karşılıklı oynarız zaten," dediğimde Emre'nin gözleri kısıldı.

"Oynarız tabii gelinim." Zeynep anne gülümserken Emre ben karışmıyorum dercesine ellerini yukarı kaldırdı.

Emre'nin telefonu çalınca açtı. Semih, Mert, Uğur ve Ercan gelmiş aşağıda bekliyorlardı. Babam ve Orhan baba da aşağıdaki restoranda oturmuş kahve içiyorlardı. Emre gitmeden önce dudaklarını yanağıma bastırıp göz kırptı. Ben arkasından dudaklarımı ısırıp gülümsememi saklamaya çalışırken Zeynep anne söyleniyordu.

"Kudurdu bu çocuk, kudurdu."

Abimi görünce sıkıca sarıldım. İki haftadır görüşmüyorduk ama alışmıştım sürekli onu görmeye. Kısaca konuştuktan sonra babamların yanına aşağıya indi. Seda gelmemişti, Turan huysuzlanmıştı biraz, hasta olup olmadığını sorduğumda iyi olduğunu öğrenince içim rahatlamıştı. Seda'nın gelip gelmemesini önemsemediğim için fark eden bir şey olmamıştı benim açımdan.

Gördüğüm arkadaşlarımla birlikte onlara doğru ilerledim. Arkadaşlarımı özlemiştim, neredeyse hepsi gelmişti, uzun uzun sarılıp sohbet ettik. Gittikçe kalabalık olan içerisi ve çalan müzikle

kızlar beni de kaldırmıştı. Birlikte Ankara havaları eşliğinde gülerek oynuyorduk. Çok eğlenceli geçen kına gecem, kınanın yakılacağının söylenmesiyle kısa bir kesintiye uğradı. Ortaya konan iki sandalyeyle birlikte gözlerim kapıya doğru döndü. Alkışlar yükselirken Emre içeriye adım attı, hemen arkasında babalarımız ve Mert, Semih, Ercan, Uğur vardı.

Gözlerim zümrüt yeşili gözlerinde takılı kaldı. Bana baktığında sanki ilk gün onu gördüğüm andaki gibi kalbim hızla atmaya başladı. Öyle güzel bakıyordu ki bir insan gözleriyle sever miydi? Emre bana hiç dokunmadan bütün kalbiyle sarılıyor, gözleriyle seviyordu. Canımdan can olan adam tam karşımda durduğunda tuttuğum nefesimi verdim çünkü nefesim olan adam karşımdaydı.

"Oturun hadi," diye uyaran annemle hâlâ ayakta dikildiğimizi fark edip tebessüm ettim.

Birlikte yan yana sandalyelere oturduk. Kına yakılmadan önce kızlar etrafımızda sıralanıp mumları yaktılar. Yüksek yüksek tepelere çalarken hep bir ağızdan eşlik ettiler. Başıma örtülen kırmızı duvağın arkasından izliyordum her şeyi. Yanımda oturan adamın gözleriyse benim üstümdeydi.

"Gelin ağlamıyor," dedi duvağı açan Mine gülerek.

"Rahat bırakın karımı," dedi Emre sadece Mine'nin duyacağı bir ses tonuyla.

Ben gülerken Mine başını iki yana sallayıp geri çekildi. Yuvadan ayrılacağım için belki ağlamam gerekiyordu onların düşüncesine göre ama onlar bilmiyorlardı ki benim yuvam zaten yanında oturduğum adamdı. O bana yuva olmuştu, birlikte gireceğimiz bir evin anahtarıydı ona olan aşkım. Onun bana olan aşkını anlatmaya bile kelimelerim yoktu benim, öyle eşsizdi.

Sonunda ağlamayacağımı anladıkları için kına yakma kısmına geçmişlerdi. Mumları üstünde yanan kırmızı kadife tepsinin üstündeki kına tabağı önümüze kondu. Emre'nin ablası birkaç saat önce gelmişti ve kınayı o yakacaktı. Emre'nin enişte si emniyet müdürü olduğu için iş yoğunluğunu ancak ayarlamıştı. Bir de biz

bu düğün işini çok aceleye getirdiğimiz için herkesin iki ayağını bir pabuca sokmuştuk, her şey son ana kalmış gibi olmuştu.

"Gelin elini açmıyor," diye bağırdı Füsun abla.

"Açıyorum ya abla," dedim avucumu gösterip ileriye doğru tutarak. Benim bu hâlime Emre bile gülerken Zeynep anne iki avucuma birer altın bıraktı.

Füsun abla kınayı avuç içime koyup üstüne peçete koydu. Elime geçirdiği kırmızı eldivenle sıra Emre'ye gelmişti. Sağ elinin serçe parmağını sürülen kınayla birlikte bakışlarım ona kaydı. Kınayı çok sevmediğini biliyordum ama sesini çıkartmamış az sürün bile dememişti. Kına merasimi bittiğinde ikimiz de ayağa kalktık. Karşı karşıya durduğumuzda kırmızı duvağımı açıp gülen gözlerle baktı bana ve bugün ikinci defa dudakları şafağımla buluştu.

Emre geri çekildiğinde kapattığım gözlerimi açıp yüzüne baktım. Siyah saçları, iki değerli mücevher gibi parlayan gözleri, pürüzsüz teni, beni talan eden sevgisiyle kalbimin sahibi olan adam tam karşımdaydı. Elleri ellerimdeydi ve bizden başka kimse yoktu sanki. Gerçi ondan başkasını da görmüyordu gözlerim, belki de ondandı göğsüne başımı yaslayıp beni sıkıca sarmasını istemem.

Kınanın sonuna geldiğimizde hem yorgun hem de çok mutluydum. Giden misafirlerin ardından annemlerle eve geçmek için dışarıya çıkmıştım. Emre'ye baktığımda biraz ileride sigara içtiğini gördüm. Abimi biraz önce gördükleri için annemle babam kapının önünde onunla konuşuyordu. Zeynep anne, Orhan baba ve Füsun abla da kendi arabalarına binmiş el sallıyorlardı bana. Gülümseyip ben de el salladım.

Yan tarafıma doğru dönüp Emre'ye doğru ilerledim. Yanında durduğumda belimden tutup beni kendine çekti. Semih, Uğur ve Ercan vardı yanında. Mert, Mine'yi evine bırakmak için biraz önce gitmişti. Başımı ona doğru yaslayıp gözlerimi kapattım birkaç saattir hayalini kurduğum gibi.

"Yarın düğünden sonra Iğdır'a geçiyoruz biz direkt." Semih'in konuşmasıyla gözlerimi açtım.

"Daha iyi olmadın ama," dedim kaşlarımı çatarak. Tam anlamıyla eski sağlığına kavuşmuş değildi.

"Kendimi iyi hissediyorum hem raporum da bitti, işler birikti. Yata yata pas tutacağım." Güldüğünde iyi göründüğünü ben de biliyordum ama aldığı yara hafife alınacak bir şey değildi, dikkat etmesi gerekiyordu.

"Merak etme, ilgilenirim ben," diye fısıldadı Emre kulağıma doğru. Büyük ihtimalle kendini yormadan çalışmasına izin verecekti çünkü oldukça kararlı görünüyordu Semih.

"Gamze gidiyoruz." Abimin seslenmesiyle başımı Emre'nin göğsünden kaldırdım.

"Cahit abi Gamze'yi ben getireceğim siz eve geçin." Emre'nin konuşmasıyla birlikte abim başını sallayıp arabasına doğru yöneldi bir şey demeden.

Semih bugün otele geçmek içi ısrar etse de n annem izin vermemişti, o da bizimkilerle gitmişti. Ercan, Uğur ve Mert de Emre'nin evi Füsun ablalar bugün geldiğinden dolu olduğundan otele gitmişlerdi. Ortalık birden sessizleşince Emre arabanın yolcu kapısını binmem için açtı. Bindallımın tarlatanı olmadığından rahat bir şekilde hareket ediyordum. Ben binince topladığım eteklerimle kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Arabaya bindiğinde ona doğru döndüm. Başımdaki tacı çıkartıp arka koltuğa bıraktım. Geriye yaslanıp Emre'yi izlemeye başladığımda onun gözleri de benim üstümdeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum hafif kırışan alnıyla dikkatli bir şekilde bakıyordu.

"Eve bir saat geç gitsek sizinkiler fark eder mi diye düşünüyorum." Gayet sakin bir şekilde söylediğinde bir an ciddi olduğunu sandım.

"Komiksin," dedim gülerek.

"Komik mi? Şu an sana dokunmak için ölüyorum." Baskın bir şekilde kurduğu cümleyle gözlerindeki ciddiyeti gördüm.

"O kadar da değildir," dedim gözlerimi kısarak hafif alaylı bir ses tonuyla.

"Iğdır'a dönmüyoruz düğünden sonra Gamzelim, tedaviye bir an önce başlaman gerekiyor. Tufan Albay'dan izin aldım bugün. Senin raporlarını sunduğumda ücretsiz izne ayrılmama izin verdiler bir süreliğine. Mail biraz önce geldi." Emre'nin benimle baş başa kalıp konuşmak için beklediğini anlamıştım. Son zamanlarda hiçbir şekilde yalnız kalamamıştık. Semih'in vurulması da araya girince bazı durumlar geri plana atılmıştı.

"Peki bu tedavi nasıl olacak?" Tedirgin bir şekilde sorduğumda elini uzatıp boynuma koydu. Nabzımın attığı yeri okşadı hafifçe.

"Pazartesi doktorla detaylı olarak konuşacağız. Bir bebeğimiz olmasını istemek bir yana her şeyden önce sen önemlisin. Kanında seni tehdit eden bir zehir varken yaşamak, her an ensende patlamaya hazır bir silahla yaşamaya eş değer. Buna izin veremem." Kaşları çatılırken bu konuda kararlı olduğunu biliyordum.

Bu konuda ben de kararlıydım. Emre'ye böyle bir acıyı bir daha yaşatamazdım. Hayat onu hep benimle sınamıştı. Kalbini verdiği kadını defalarca kaybetme noktasına gelmişti. Korkuyorum diyerek dizlerime sarılıp ağladığı günler aklıma geldikçe delirme noktasına geliyordum. Hem Emre'nin hem Kurt'un zayıf noktasıydım ben. Beni kaybetmek en büyük korkusuydu.

"İyi olacağım sevgilim, ikimiz için çok iyi olacağım," dedim uzanıp dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakırken.

BÖLÜM 19

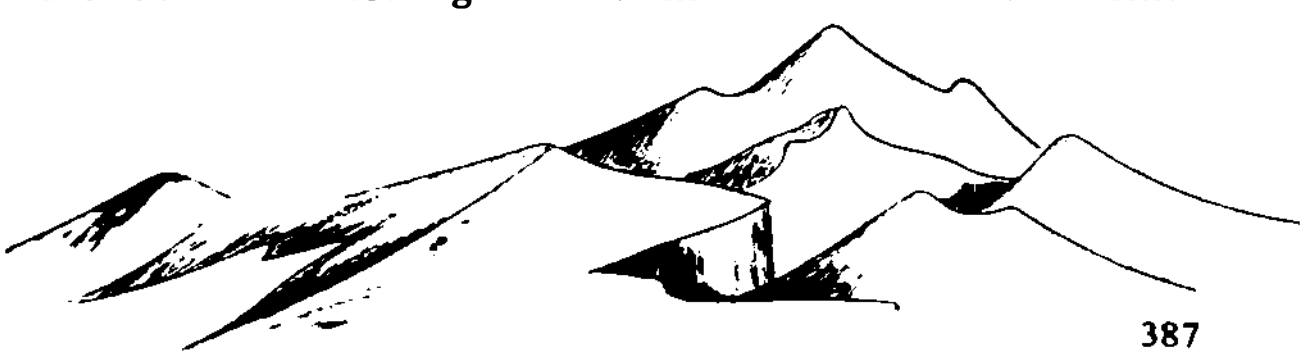
Sabah erken bir saatte gözlerimi açmıştım. Dün gece Emre konuşmamızın ardından beni eve bırakmıştı. İki aydan fazla zamandır evli olmamıza rağmen düğün telaşıyla birlikte yeni bir heyecan dalgası sarmıştı. Odamdan çıktığımda yoğun bir telaş karşıladı beni. Abimler kahvaltıya gelmişti. Seda'ya uzaktan selam verip Turan'ı abimin kucağından alıp koklayıp öptüm. Çok özlemiştim miniği, iki haftadır görmüyordum. Annemin acele etmemi söylemesiyle banyoya ilerleyip elimi, yüzümü yıkadım. Kahvaltı masasına oturduğumda hızlıca bir şeyler atıştırdım. Annem bir yanına aldığı Semih ve diğer yanına aldığı abimin tabağını doldurmakla uğraşıyordu. Babamın tabağıma eklediklerini yerken tebessüm ettim. Kapı çalınca ayağa kalktım Emre gelecekti kuaföre bırakmak için.

"Günaydın," dedim kapıyı açtığımda Emre'yi görünce gülümseyip.

"Günaydın Gamzelim. Bak sana kimleri getirdim." Kenara çekildiğinde Nazlı'yı gördüm.

"Çok özlemişim." Sıkıca sarıldığımızda "Ben de çok özledim," dedi Nazlı.

Hemen arkasından Mine de gelince birlikte içeriye girdik. Kızlar da benimle kuaföre gelecekti. Emre ve ekibin erkekleri damat

tıraşı için çıkacaktı bizi bırakınca. Gelinliğimin kılıfını aldığımda diğer çantaları da kızlar aldı. Aşağıya indiğimizde Emre bizi bekliyordu. Elimdeki gelinliğin kılıfını alıp arabaya dikkatlice yerleştirdi. Ben öne geçerken Mine ve Nazlı da arkaya oturmuştu. Emniyet kemerimi taktığımda derin bir nefes aldım. Kalbim çok hızlı atıyordu, yanımda oturan Emre'ye döndüm. Bana baktığında yeşil gözleri gülümsemesinin etkisiyle kısıldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda derin bir iç çektim.

"Evleniyor gibi," dediğimde gülümsemesi genişledi.

Saatler sonra yeniden aynı evin içine girecektik, aynı yatakta uyuyup birlikte uyanacaktık. Emre'nin buradaki evine yerleşecektik. Düğünden sonra Orhan baba ve Zeynep anne Emre'nin amcasının daha önce kaldığımız evine gidecekti. Füsun ablalar zaten eşinin iş yoğunluğu nedeniyle bu gece dönmek zorundaydı. Birlikte kaldığımız ilk eve bu sefer tamamen birbirimize ait bir şekilde girecektik. Bir daha ayrılmamak, sonsuza dek kalbinin diğer yarısına tüm aşkını verdiğini herkese ilan etmek işte benim için Emre ile evlenmenin diğer anlamı buydu.

Kuaförün önünde araba durduğunda Mine ve Nazlı indi. Emre arabayı kenara çektiğinde benim henüz inmeyeceğimi anlamış olmalıydı. Kızlar kuaföre girdiğinde Emre'ye doğru baktım.

"Canın bir şeye mi sıkıldı?" Dizimin üstünde duran elimi tuttu. Buz gibi olan ellerim onun tek bir dokunuşuyla ısınıyordu.

"Hayır, sadece seni özledim." Omuz silktiğimde beni kendine doğru çekip başımı göğsüne yasladı.

"Ben de seni çok özledim Gamzelim. Düğüne birkaç saat olmasa çoktan seni kaçırırdım." Sözleriyle güldüm ama oldukça ciddi bir şekilde söylemişti.

"Birkaç saat daha," diyerek bu gerçeği kabullendim sonrasında ayrılmamak üzere buluşacaktık.

Emre'ye kısa bir öpücük verdikten sonra arabadan indim. Kuaföre girdiğimde hızlı bir şekilde makyaj için aldılar beni. Yaz aylarında olduğumuz için yüzüme aşırı oturan bir makyaj iste-

memiş daha doğal duracak ayrıca ten rengime uyacak bir makyaj istemiştim. Bu kuaförü Mine bulmuştu, yakın bir arkadaşı evlenmişti ve memnun kalıp tavsiye etmişti. Ben de birkaç model üstündeki çalışmasını görmüş beğenmiştim. Kızlar saçlarını yaptırmak için oturmuşlar istedikleri modelleri söylüyorlardı. Yanımda olmalarına çok sevinmiştim.

Makyajım bittikten sonra saçlarım yapılmadan önce gelinliğimi giydim. Mine fermuarını çekmeme yardım ettiğinde aynadan kendime baktım. Gelinliğim balık model olarak kalçalarıma kadar dar sonra hafif genişleyerek geliyordu, sırtındaki derin dekolte beyaz yaprak detaylı dantellerle göz alıcı bir şekildeydi. Özellikle kabarık olmasını istememiştim, rahat etmek istiyordum aynı zamanda. Ayağıma geçirdiğim kısa topuk beyaz stilettolarla oldukça zarif görünüyordum. Gelinliğin kolları beyaz bollaşan tüldendi, yaka kısmı köprücük kemiklerime kadar geliyor, bedenimi sarıyordu. Sırtının aksine ön tarafı oldukça sadeydi. İlk görüşte çok sevmiş denediğimdeyse bayılmış ve almıştım.

Saçlarımın yapılması için kuaför koltuğuna oturduğumda Emre'nin benim için aldığı hediyeyi çantamdan çıkarttım. Kutuyu açtığımda iki tane gümüş rengi yaprağın üstündeki zümrüt yeşili taşlar gözler önüne serildi. Elime aldığımda parmağımı taşlar üstünde gezdirdim. Emre'nin bana verdiği anneannesinin yüzüğüyle aynı renkteydi, zümrüt yeşili.

"Çok güzel," dedi kuaför gördüğünde.

"Evet, çok güzel. Saçlarımı dağınık topuz yaparsanız arkadan bu tokayı takmanızı istiyorum." Diğer yapraklı tokayı da çıkartıp istediğim modeli anlattım.

"Biraz dalga verip hacim kazandırarak çok güzel bir dağınık topuk yapabiliriz. Saçlarınız zaten gür bu işimizi kolaylaştırır, tokayı da tam birleşme noktasına takarsak harika olur." Kuaför onay verdikten sonra saçlarımı ellerine bıraktım.

Arada telefona bakıyordum ki Emre mesaj atmıştı, onlar da tıraş olmaya gitmişlerdi. Bizimkiler evdeydi, eve gelen misafirlerimiz de

vardı, onlarla ilgileniyorlardı. Emre'nin ailesi şehir dışından gelen misafirleriyle birlikte geçecekti düğünün yapılacağı yere.

Aynadan kendime baktığımda saçlarıma dalga veriliyordu. Mine balerin topuzu yaptırırken Nazlı saçlarına güzel bir örgü yaptırıp dalgalandırmıştı. Kızların makyajı biterken üstlerini değiştirmek için arka taraftaki giyinme odasına geçtiler. Saçlarımın işi bittiğinde en son tokayı takıp geri çekildi kuaför. Arkadan tuttuğu aynayla birlikte takılan tokayı da görmüş oldum.

"Harika olmuş, teşekkür ederim." Memnuniyetle gülümsedim.

"Hayırlı olsun," diyerek tebessüm etti.

"Gamze, Emre bayılacak çok güzelsin." Mine baştan aşağıya süzerken beni Nazlı da ona katılmıştı.

"Asıl siz kendinize bakın, harika olmuşsunuz," dedim.

Nazlı'nın üstünde açık mavi bir elbise vardı, Mine ise tercihini bordodan yana kullanmıştı. Mine'nin karakteri ve mesleğinden dolayı daha baskın renkler giydiğini, Nazlı'nın ise daha açık ve naif renkleri tercih ettiğini fark etmiştim. İkisi de su gibi duru ve güzeldi. Mine'nin bu gece dikkatini çekeceği bir diğer kişi kesinlikle Mert'ti. Nazlı ise Dursun'la oldukça mutluydu, birkaç ay içinde onların da düğünü olacaktı. Telefonumun çalmasıyla Emre'nin aradığını fark ettim, gelmişti.

"Hadi çıkalım," dediğimde Mine bana gelin çiçeğimi uzattı. Beyaz güllerden oluşan çiçeğimin tokamla uyumlu zümrüt yeşili yaprakları vardı.

Mine ve Nazlı önden çantaları alıp çıktığında ben de hemen arkalarından çıktım. Başımı yerden kaldırdığım an göz göze geldik. Üstünde siyah takım elbisesi vardı, kravatı gözleri gibi zümrüt yeşiliydi. O kadar yakışmıştı ki derin bir nefes almak zorunda kaldım. Düğünde takım elbise giymesini istemiştim, nikâhta tören üniformasını giydiği için. Siyah gömleği, siyah takımı ve özenle taranmış saçlarıyla kusursuz görünüyordu. Bana doğru adım attığında sanki sadece ikimiz vardık, bu dünya üzerinde her şey silinmişti.

"Nefesimi kesiyorsun." Yutkunduğunda gözleri yüzümün her bir zerresinde yavaşça dolaştı.

"Duygularımız karşılıklı." Zümrüt yeşili gözlerine baktığımda nefes almayı bile unutacak duruma gelmiştim. Kalbim derin bir aşkla sızladı, öyle güzeldi ki şu an öyle değerliydi ki anlatamıyordum.

Elini uzattığında elimi avucunun içine bıraktım. Bana doğru yaklaştığında gözlerimi kapattım. Yanağıma değen yumuşak dudaklarıyla içimi çektim. Başını biraz daha eğip derin bir nefes aldığında yanağı yanağıma değdi. Gözlerim kapanırken usulca okşadı teni tenimi ve kalbimin tam ortasından geçen derin aşkı iliklerime kadar hissettim.

Yavaşça geri çekildiğinde elimi kaldırıp bileğimin içini çevirdi ve nabzımın attığı noktaya dudaklarını bastırdı. Gözlerinden geçen yoğun duyguları hissederken sıcaklığı ısıttı sevgisiyle. Arabanın ön koltuğunu açtığında binmeme yardım etti. Kapıyı kapattığında yan tarafa geçip arabayı çalıştırdı. Fotoğraf çekimine gidecek oradan da düğün yerine geçecektik. Nazlı ve Mine'yi bizim eve bıraktık düğün yerine beraber geçeceklerdi.

Fotoğrafçının attığı konuma geldiğimizde Eymir Gölü olduğunu fark ettim. Burayı çok sevmiştim, birkaç kez gezmek için gelmiştim daha önce. Fotoğrafçının bizi yönlendirmesiyle Emre ellerini belime yerleştirdi. Yüzümde kendiliğinden oluşan gülümsemeyle birlikte fotoğraflar çekilmeye başladı. Yaklaşık bir saat süren fotoğraf çekimi sonrasında birkaç fotoğrafa bilgisayardan bakmış çok beğenmiştim. Bir hafta sonra alacaktık fotoğrafları albümle birlikte.

Arabaya bindiğimizde bir saattir ayağımda olan ayakkabılar yüzünden biraz rahatsız olmuştum. Geriye yaslandığımda Emre'nin gözlerini üstümde hissediyordum. Başımı çevirdiğimde tahmin ettiğim gibi bana bakıyordu, göz göze gelmiştik. Elini uzatıp topuzumdan yüzüme dökülen dalgalı bukleyi parmağına doladı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi dikkatle bana bakarken.

"Acıktım aslında," diyerek elimi karnıma koydum.

"Hadi bir şeyler yiyelim o zaman." Elini çekip arabayı çalıştırdığında yola çıktık.

Sabahtan beri kendimi hâlsiz hissediyordum ama bugünün heyecanına yoruyordum. Bugünü uzun zamandır bekliyorduk ikimiz de. Şehir içine girdiğimizde bir şeyler yemek için Emre arabayı durdurdu. İnmeme yardım etmek için kapımı açtığında dışarı çıktım. Elimdeki çiçeği koltuğa bıraktım. Emre'ye doğru döndüğümde olduğum yerde sendeledim.

"Gamzelim," diyerek ellerini belime sardı sıkıca.

"Açlıktan sanırım başım döndü," dedim derin bir nefes alıp. Gözlerimi kapattım ama baş dönmem hafiflemedi.

"Gel, otur şöyle," diyerek arabanın kapısını açtı tekrar.

Gözlerimi açtığımda biraz daha iyiydim. Sabah güzel bir kahvaltı yapmıştım aslında kendimi o kadar aç hissetmiyordum. Hatta son zamanlarda iştahım hiç olmadığı kadar yerindeydi.

"Hadi hastaneye gidiyoruz, yüzün bembeyaz oldu." Emre'nin endişeli sesiyle başımı iki yana salladım.

"Gerek yok iyiyim," desem de ikna edemedim.

Hastaneye geldiğimizde sıkıntıyla nefes verdim. Hastaneye gelmemize gerek yoktu ama Emre artık en ufak şeyde endişe ettiğinden buna ikna edememiştim onu. Acilden giriş yaptığımızda işlemlerin daha hızlı olması için özel bir hastaneye gelmiştik. Gelinlikle olunca da daha çok dikkat çekiyordum.

"Şikâyetiniz nedir?" Doktorun sorusuyla Emre'ye baktım.

"Bir şikâyetim yok aslında sadece kısa bir an başım döndü. Biraz acıktım ve heyecan var üstümde, eşim biraz fazla evhamlı birisi," diyerek doktora Emre'yi şikâyet ettim. Hangi gelin düğün günü hastanede olmak isterdi ki?

"Düğün heyecanı olabilir tabii ama biz yine de bir kan testi yapalım. Tansiyonunuz da ölçülsün."

Doktorun isteğiyle yan taraftaki kan alma odasına geçtim. Kan verdikten sonra hemşire tansiyonumu ölçtü. Her şey normal

görünüyordu. Kan sonuçları bir saat sonra çıkacaktı. Kendimi iyi hissettiğim ve düğüne geç kalacağımız için Emre'yi zorlukla ikna ettim. En ufak sorunda ona söyleyeceğim konusunda söz verdiğimde hastaneden çıktık. Kimse hastaneye geldiğimizi bilmiyordu. onları da endişelendirmek istememiştim.

Yol üstünde Emre bir şeyler aldığında düğün yerine gidene kadar atıştırdım. Düğün yemekli olduğu için idare ederdim yemek saatine kadar. Gelin arabamızın bir şoförü yoktu, özellikle böyle olsun istememiştik ama diğerleri Ankara'yı pek bilmiyordu. Emre Ankara'da kısa süre de olsa kaldığı için yine en iyi yolları bilen oydu. Benim tarifimle de kısa yollardan istediğimiz yerlere gidiyorduk. Semih yanımızda olsun istemiştik ama bir süre araç kullanmaması gerekiyordu. Emre baş başa kalacağımız süreyi uzatmak için başka birisine gerek olmadığı konusunda en başından istekliydi zaten.

"Hazır mısın Gamzelim?" Düğün mekânına geldiğimizde arabayı park eden Emre bana doğru dönmüştü.

"İkinci kez seninle evlenmeye mi? Tabii ki hazırım!" Gülerek cevap verdiğimde aslında çok heyecanlıydım.

Ellerimiz buluştuğunda tutunduk birbirimize bir daha hiç bırakmayacak kadar sıkıca. Elleri soğuk ellerimi ısıtırken kapıda bizi karşılayan ailemizle birlikte içeriye doğru adımladık. Büyük bir alkış tufanının ardından çalan ilk dans şarkımız için sahneye ilerledik. Elleri belime yerleştiğinde omuzlarına koydum ben de ellerimi. Öyle güzeldi ki ona bakmak, ömrüm boyunca hep ona bakmak istedim. Öyle güzeldi ki onu sevmek ömrüm boyunca onu sevecektim.

"Gözlerin diyorum cennetimin aynası." Zümrüt yeşili hareler öyle can yakıcı bir aşkla bakıyordu ki kalbimin sesi kulaklarımda atıyordu.

"Sen Gamzeli benim tek gerçeğim, tek doğrum ve tek yolum. Kalbim yörüngenin esiri." Dudaklarını alnıma bastırdığında yüzümde geniş bir gülümseme belirdi.

Dua eder gibi seviyordu beni, öyle içten öyle ruhunu adayarak. Dua eder gibi seviyordum onu, kıblem onun kalbiydi.

Dans şarkısı bittiğinde elimi tutarak bizim için ayrılan masaya doğru ilerledik. Emre sandalyeye oturmama yardım ettikten sonra içeriye göz gezdirdim. En ön üç masa ailelerimize ve arkadaşlarımıza ayrılmıştı. Yemek servisi arkada çalan hafif müzik eşliğinde başlamıştı. Ercan'ın bir şeyler anlatarak Uğur'u çıldırttığını, Semih'in keyifli bir şekilde önündeki yemeği yediğini Mine ve Mert'in hafif tebessüm ederek konuştuğunu, Nazlı'nın etrafında dönen Dursun'un ona aşkla bakmasını izledim. Hemen yan masada babam torununu sevgiyle oynatırken annem ve abim konuşuyordu. Seda sessiz bir şekilde otururken onları dinliyordu sanırım o da kendi içindeki karmaşayı çözmeye başlamıştı. Emre'nin ailesinin oturduğu diğer masaya çevirdim bakışlarımı Zeynep anne ve Orhan baba sevgiyle birbirlerine tebessüm ediyorlardı, mutlulardı. Emre'nin ablası kızına bir şeyler yediriyor, eşi ise onları izliyordu. Herkes mutluydu.

"Gamzelim hadi bir şeyler ye, zaten hâlsiz düştün." Emre'nin sözleriyle endişeli gözlerine baktım. Benim için o kadar çok endişe ediyordu ki onu üzmek istemedim.

"Gayet iyiyim hayatım." Elime aldığım çatalla önümdeki börekten alıp ısırdım. Meyve suyumdan aldığım birkaç yudumla serinledim.

Yemek kısmından sonra çalan Ankara oyun havaları eşliğinde önümde duran sahne bir anda kalabalıklaştı. Mine ve Nazlı'nın kaldırmasıyla birlikte ben de onlara katıldım. Emre'yi aralarına alan Semih ve Ercan coşkuyla oynuyordu. Emre'yle göz göze geldiğimizde ikimizin yüzünde de keyifli bir tebessüm vardı.

Saatler ilerlerken yorulmuş bir şekilde kendimi sandalyeye bıraktım. Emre de yanıma oturduğunda birlikte derin bir nefes verdik. Önümdeki su bardağına uzanıp birkaç yudum aldım. Babamın Ercan'ın alnına para yapıştırdığını görünce kıkırdadım. Emre nereye baktığımı görünce onun da dudaklarında geniş bir

tebessüm belirdi. Başımı omzuna koyup soluklandım. Elini belime sarıp beni kendine doğru çekti. Liseden ve üniversiteden gelen arkadaşlarımla görüşmüş tebriklerini kabul etmiştim.

Nikâh için hazır olduklarını söylediklerinde gerilmiştim. İnşallah her şey yolunda giderdi. Emre ile birbirimizden biraz uzaklaştık, kesilen müzikle birlikte herkes masalarına yerleşmeye başlamıştı. Benim yalancı nikâh şahidim Uğur olurken Semih de Emre'nin şahidiydi. Gelen sahte nikâh memuru yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşlarındaydı. Üstünde gerçekten de kırmızı bir cübbe ve elinde de nikâh defteri vardı. Gerçek olan evlilik cüzdanımız da sahte nikâh memurundaydı, bize tekrar verecekti, bunu da Emre düşünmüştü.

Herkes yerine geçtiğinde oldukça gergindim. Nikâh memuru sahte de olsa gayet ciddiydi, önündeki defteri açtıktan sonra eline mikrofonu alıp bize doğru döndü. Şahitlerimiz de yerleştikten sonra bizim önümüze de bir tane mikrofon bırakıldı. Gerginlikle derin bir nefes aldığımda Emre dizimin üstüne koyduğum elimi tuttu sıkıca. Durum ne olursa olsun hislerimi hemen anlayıp yanımda olduğunu belli ediyordu. Yeşil gözlerine bakarak içimi çektim.

"Bugün burada Kurt ve Karademir ailelerinin mutlu günü için toplanmış bulunuyoruz. Gelin hanım adınız ve soyadınız," diyerek bana döndü sahte memur.

"Gamze Karademir." Kurt.

"Damat bey adınız soyadınız."

"Emre Kurt," dedi kendinden emin bir ses tonuyla Emre.

"Gelin hanım, anne ve babanın adı soyadı." Yine başa sarmıştık.

"Zeliha ve Turan Karademir." Başımı kaldırdığımda en önde oturan anneme ve babama değdi gözlerim. Annemin yüzünde derin bir tebessüm yer edinirken babam dolu dolu olmuş gözlerini kaçırdı.

"Damat bey, anne ve baba adı soyadı." Tekrar aynı heyecanı yaşamam sanıyordum ama ilk nikâhımız kadar heyecan sarmıştı içimi. Sahte olduğunu bile unutmuştum bir an.

"Zeynep ve Orhan Kurt." Emre'nin cevabından sonra sahte nikâh memurumuz elindeki kalemle deftere bir şeyler yazdı.

"Evlenmek için belediyemize başvurdunuz. Biz de yapılan değerlendirmeler sonucunda evlenmenizde herhangi bir engel olmadığını tespit ettik. Şimdi şahitler ve davetliler huzurunda bir kez daha sözlü olarak beyan etmenizi istiyorum. Siz Gamze Karademir, Emre Kurt'u kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?" Bana doğru dönen bakışlarla titrek bir nefes alıp öne doğru eğildim.

"Evet," dedim sesime yansıyan heyecanla. Büyük bir alkış tufanı salonda yankılandı.

"Siz Emre Kurt, Gamze Karademir'i kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?" Başımı yana doğru çevirip Emre'ye baktığımda onun gözleri zaten benim yüzümdeydi.

"Ev..." dediğinde içeride büyük bir gürültü oldu. Hayır ya Ercan olmasın bu sefer.

Ortam nikâh dolayısıyla sessiz olunca herkesin dikkatini çekmişti. Arka arkaya içeri giren polislerle genç bir çocuk bize kadar yaklaştığında hepimiz donup kalmıştık resmen.

"Bu mu?" diye sordu içlerinden bir polis bizden tarafa, işaret ederek.

"Evet polis abi, bu adamdı. Biraz önce dışarıda telefonda konuşurken duydum sahte nikâh kıyıyormuş." Gencin konuşmasıyla birlikte donup kalırken etrafta ölüm sessizliği yayıldı.

Yanımda oturan Emre'ye doğru döndüğümde yeşil gözlerindeki yansımam yüzümdeki saf dehşetin izlerini sundu bana. Kendi yansımamı onun gözlerinde izlerken polisler bize doğru ilerlemiş hatta birisi kelepçe çıkartmıştı. Uğultular çığ gibi yükselirken ailelerimizde ayağa kalkmış bu karmaşada bize doğru geliyordu. Bir an önce bir şeyler yapmalıydık.

"Memur bey bir sakin olun, sizinle konuşalım durumu lütfen." Semih araya girip adamı kenara çekerken ben de olduğum yerden kalktım hızla ve onlara doğru ilerledim.

"Bakın durum gördüğünüz gibi değil aslında nikâh memurunu biz bilinçli olarak buraya getirdik, nikâh formalite aslında." Emre de durumu açıklamak için konuşurken Semih ve Emre'nin arasından geçip polisin karşısında durdum.

"Biz zaten evliyiz aslında ama ailelerimiz durumu bilmediği için böyle bir şey yaptık," diyerek masadan kalkarken aldığım elimdeki gerçek nikâh cüzdanını polise uzattım. Nikâh cüzdanını alıp kontrol ettikten sonra seri numarasından sorgulattı ve bizim aslında iki ay önce evlendiğimizi doğruladı.

"Bu durum aramızda kalırsa iyi olur," dedi Emre. Ercan ve Uğur bizimkileri oyalıyordu yanımıza henüz gelmemişlerdi ama fazla tutamazlardı onlar da.

"Tamam, bu seferlik görmezden geleceğim madem evlisiniz," diyerek uzlaştı polis.

Herkese durumun bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu söyledikten sonra polisler gitmiş nikâh kaldığı yerden devam etmişti. Hızlıca imzaladığımız nikâh defterinin ardından Emre ile dansa kalkmıştım. Hemen sonrasında çalan oyun havaları ve halaylarla birlikte ortam coşmuş biraz önceki gergin hava tamamen dağılmıştı. Kendimi sandalyeye attığımda masadaki bardağımdan birkaç yudum aldım rahatlamak için. Müzik sesi kesilirken bizimkilerin sahnede olduğunu görünce tebessüm ettim. Emre'ye kayan gözlerim onu hızlıca bulduğunda bana göz kırpmıştı. Ne kadar zaman geçerse geçsin bu adamın bir bakışı beni öylece yerle bir edecekti bundan emindim.

Çalan müziğin melodisi ağırlaşırken yuvarlak oluşturdular. Harmandalı oynarken nişanda görmüştüm ama şimdi Zeybek çalıyordu. Emre'nin işaretiyle birlikte oturduğum yerden kalkıp karşısında durdum. Bir yanıma Mine diğer yanıma da Nazlı gelmişti. Emre ve diğerleri ağır ağır kollarını kaldırırken müziğin değişen ritmine ayak uydurup etraflarında dönüp yavaşça yukarı kalkıp tekrar kollarını indirip geri açtılar. Müzik gittikçe hızlanırken Emre tam tur döndüğü gibi tam önünde tek dizinin üstüne

çöktü. Elini yere vurup, kalbinin üstüne koyup başını eğdi önümde bütün boyun eğmelerim sana dercesine.

Müzik bittiğinde herkes heyecanla biraz önceki etkileyici gösteriye alkış tutuyordu. Elini uzattığında büyük bir istekle tuttum. Düğün pastamız gelirken yan yana duruyorduk. İçi çikolatalı dışı ise beyaz üstünde katlarına göre şekillenmiş incilerle süslenmişti. Elimize verilen bıçakla en alt katından bir parça kestik ellerim onun avuç içindeyken. Pasta yedirme gibi bir şeye hiç kalkışmadım bu heyecanla çatalı Emre'ye batırmakta vardı işin ucunda. Pastadan sonra takısını takan herkes yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

Mine ile lavaboların olduğu yere ilerlemeye başladık. Sıcaktan bunalmıştım, biraz serinlemem gerekiyordu. Önümdeki musluğu açıp suyla ensemi ve boynumu ıslattım hafifçe. Mine rujunu tazelerken ben de parfüm sıktım.

"Canım telefonun çalıyor," diyerek biraz önce ona verdiğim telefonumu uzattı Mine. Telefonumu aldığımda tanımadığım bir numaraydı ama Ankara kodu vardı başında. Telefon kapanmadan açtım.

"İyi akşamlar, Gamze Karademir ile mi görüşüyorum?" Bir kadın sesi duyunca kaşlarım çatılsa da cevap verdim.

"Evet benim." Kadın tekrar konuşmaya başlayınca dikkatle dinledim.

"Hastanemizde tahlil yaptırmışsınız bugün, sonuçlarınız çıkmış. Kan testinizin sonucuna göre hamilelik testiniz pozitif. Beş haftalık gebelik görünüyor, en kısa zamanda bir kadın doğum doktoruna..."

Kulaklarım uğuldamaya başladı, nefes alamıyordum. Kadın konuşmaya devam ediyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Tek bir kelime insanı alt üst eder miydi, etmişti işte. Donup kaldığımı fark eden Mine telefon düşmeden elimden aldı. Zorlukla arkamdaki duvara sırtımı yaslarken fayansın soğuk yüzeyini bile hissetmedim. Elim karnıma giderken gözümden bir damla yaş

süzüldü. Mine beni kendine doğru çekerken kendimi kukla gibi hissettim. Bekleme alanındaki koltuklardan birine oturtmuştu beni. Elimi tutup bir şeyler söyledi, dudakları kıpırdadı ama yine duymadım.

"Gamzelim." Başımı kaldırıp endişeyle bana doğru gelen zümrüt gözlü adama baktım. Dünyada bana sesini duyurabilen tek adama.

"Ne oldu?" derken gözleri kısa süreliğine Mine'ye dokundu.

"Bilmiyorum bir telefon geldi sonrasında böyle kilitlendi." Endişeyle bana bakıyordu Mine konuşurken.

Emre'nin gözlerine bakarken ellerini bana uzatıp belime sardı sıkıca karşımda durup. Endişeyle kısılan gözlerine eşlik eden duygu yoğunluğuyla birlikte yavaşça beni kendine doğru çekti. İncitmekten korkarcasına bakıyordu gözlerime, o böyle bir adamdı çünkü kırmadan, dökmeden, gözleriyle severdi. Şimdi karşımda durmuş benden bir cevap bekliyordu, neden bu hâlde olduğumu merak ediyordu. Elimi kaldırıp yüzüne koydum onu şu an hissetmeye ihtiyacım vardı, yanımda olduğunu bilmeye muhtaçtım.

Beni daha fazla zorlamadan elimi tutup yalnız kalacağımız gelin ve damat için ayrılan özel odaya götürdü. Mine dışarıda kalırken Emre beni koltuğa oturtup önümde diz çöktü. Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda biz bir savaşa tutuşmuştuk. Benden cevap almadan bu kapıdan çıkarmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. İstese şimdi telefonumu Mine'den alıp numarayı geri arayıp ne olduğunu öğrenirdi ama o yapmazdı. Her ne olursa olsun benden duymak için beklerdi, sabrederdi. Ve ben biliyordum ki Kurt'la girdiğim her savaştan mağlup olarak çıkacaktım.

"Ben bir şey yaptım ve bunun bir sonucu şimdi bütün gerçekliğiyle karşımda duruyor." Sessiz fısıltımla birlikte ellerimi daha sıkı tuttu.

"Ne yaparsan yap benim için vazgeçilmez olan tek kişi sensin, bunu unutma. Şimdi söyle bana, telafi edip yeni baştan her şeyi değiştirmem için ihtiyacım olan kelimeleri ver. Ne yaptın?" Bo-

ğazıma dizilen düğümleri yok edip yüzüme bir tebessüm ekledim onun endişesini gidermek için.

Emre'nin sıkıca tuttuğu elimi elinden çekip avucunu açtım. Gözleri avucuna kayarken karnımın üstüne elini yasladım. Benim gözlerim onu izlerken onun gözleri karnıma yaslanmış olan elindeydi. İlk tepkisi donup kalmak oldu, nefes bile alamadı. Gerçekliğini idrak etmek istercesine bekledi, o zeki bir adamdı, anlayacağını biliyordum. Bakışları yavaşça yüzüme doğru çıkarken yeşil gözlerinde depremlerin sarsıntısını hissediyor ve bizzat görüyordum.

"Ne yaptın Gamzeli?" Sorusu bile beni yerle bir etmeye yetmişti.

"Hamileyim, bir bebeğimiz olacak," dedim gözlerimden bir damla daha yaş düştü.

"Savaş açıyorsun bana, kıyıyorsun kendine." Başını iki yana sallarken ayağa kalkıp iki adım uzaklaştı benden. En fazla o kadar gidebildi, gücü en fazla bu kadarına yetti.

"Onu istiyorum. Emre lütfen yanımda ol, sensiz yapamam." Ellerimi yüzüme kapatıp sessizce nefesimi verirken çaresiz hissediyordum kendimi.

Ellerimden tutulup kaldırıldığımda sert gövdesine çarptım. Beni kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldığında başımı boynuna gömdüm. Islak gözlerimden akan damlalar teninde can bulurken içimi çektim. Ne o bana kıyabilirdi ne de ben ona kıyabilirdim. İstediğim tek şey sevdiğim adamla ve ondan bana armağan olan bir parçasıyla huzur içinde yaşamaktı. Bunu hak ediyordum, bunca yaradan sonra bu bize verilmeliydi. Kalbim sıkışırken ellerimi omuzlarına koyup aramıza biraz mesafe koydum.

"Yarın ilk iş testleri yaptırdığımız özel kliniğe gidiyoruz. Yurt dışı derlerse, yurt dışına çıkacağız. Benim önceliğim her zaman sensin, senin ne istediğin." Gözyaşlarımı silip, dudağıma küçük bir öpücük bıraktı. Oydu işte, benim sevdiğim adamdı. Her ne

yaparsam yapayım her ne olursa olsun benim yanımda duran adamdı. Benim için her şey yapan, herkesi karşısına alan adamdı.

"Eve gidelim." Kendimi yorgun hissediyordum. Yarın için dinlenmek, yalnız kalmak ve bu haberi sindirmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı.

Odadan çıktığımızda Mine'ye tebessüm ettim. Benim iyi olduğumu görünce o da gülümsedi ama bir şey sormadı. İçeriye geçtiğimizde bizimkiler dışında kimse kalmamıştı. Ailelerimizle ve arkadaşlarımızla görüştükten sonra gitmek için çıktık. Emre'yle arabaya bindiğimizde bizimkilere el salladım. Herkesin yüzünde bir gülümseme vardı, onların da uzun zaman sonra mutlu olduğunu bilmek iyi gelmişti.

Eve gittiğimizde Emre kapıyı açtıktan sonra beni kucağına aldı. Bu beni gülümsetirken içeriye girdik birlikte. Koltuğa bıraktığında kapıyı kapatıp tekrar yanıma geldi. Birlikte yan yana oturduğumuzda başımı omzuna yasladım. Bir süre sessizliğin sesini dinledik, sonrasında yorgunluğa yenik düşen göz kapaklarım yavaşça kapandı.

Emre gelinliğimin arkasındaki fermuarı indirdiğinde dokunuşuyla gözlerimi araladım. Gelinlik bedenimden ayrılırken beni tekrar kucağına alıp yatak odasına götürdü. Saçlarımdaki tacı çıkartıp tek tek tokaları açtı. Saçlarım omzumun altına gelecek kadar uzamıştı artık. Usulca dokunup saçlarımı dağıttı. Omzuma bıraktığı hafif bir öpücükle başımı geriye atıp avucuna yasladım.

"Duş al istersen, uyumana yardımcı olur," diyerek öneride bulunduğunda başımı sallayıp onayladım.

Ben duşa girerken Emre de üstünü değiştiriyordu. Ilık suyun altına girdiğimde elim istemsizce karnıma gitti. Bizim bir bebeğimiz olacaktı, bunu düşünmek bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu. Kalbimde bir odacık kendine yer açarken bebeğimin saf sevgisiyle dolduğumu hissettim. Sevdiğim adamdan bir parça kalbimin sahibinden bir armağan. Yüzümde oluşan gülümseme büyüdü. Bizim bir bebeğimiz olacaktı.

Duştan çıktıktan sonra üstüme siyah düz bir tişört ve şort giydim. Saçlarımı kurulayıp odadan çıktım. Emre'nin nerede olduğuna bakarken bahçenin ışığının açık olduğunu fark ettim. Kapıyı açıp çıktığımda bahçedeki ahşap sandalyelerden birinde oturduğunu fark ettim. Ucunda turuncu bir ışık olan sigarası parmaklarının arasında yanıyordu. İçine çektiği derin nefesle yanakları içine göçtü ve zehri üflediğinde havaya karıştı dumanı.

"Üşüyeceksin," dedi her zamanki gibi onu izlediğimi bilerek.

"Seni aradım ama evde yoktun." Ona doğru adımladığımda sigarasını yere attı ayağıyla sertçe basıp söndürdü.

Elimi tuttuğunda birlikte tekrar içeri girdik. Ben mutfağa geçerken Emre odaya girmişti. Biraz sonra banyodan gelen sesle onun da duş aldığını anladım. Dolaptan çıkarttığım sütü biraz ısıtıp içine bal koydum. Yatak odasına ilerlediğimde banyonun da kapısı açılmıştı. Arka arkaya girdiğimiz odada ben yatağa otururken Emre giysi dolabını açıp üstünü giydi. Temiz ve ferah kokuyordu ama onu her soluduğumda aldığım barut kokusu yine oradaydı.

"Doktorunla konuştum, sabah bizi bekliyor." Ben duştayken konuşmuş olmalıydı, elimdeki bardaktan birkaç yudum alıp başımı salladım usulca.

Biten bardağı elimden alıp alnıma dudaklarını bastırdı. Benden ayrılıp bardağı mutfağa bırakıp geri geldi. Işığı kapatıp yatağa yanıma uzandı. Göğsüne doğru yaslandığımda beni kendine çekti. Bir eli belimi sararken diğeri gerçekliği hayatımıza bomba gibi düşen karnımdaki bebeğimizin üstündeydi. Ne kadar benim için endişe etse de bu bebeği istediğini biliyordum.

"Beni affedecek misin?" Kısık sesle konuştuğumda boğazıma takılan o hissi yok sayamadım.

Yaptığımın o anki psikolojimle bana neler hissettirdiğini anlamamıştım. Bunun farkına çok sonradan varmış Emre'ye de haksızlık yaptığımı anlamıştım. Ona bir seçim şansı hiç tanımamış sadece istediğime odaklanmıştım. Şimdiyse beni kırmamak için

sustuğunu biliyordum. Ne kadar yanımda olsa da sıcaklığını hissetsem de aldığım karar onu da etkilemişti.

"Sana âşığım. Beni öyle bir ikilemde bıraktın ki bu durumda kalmak bana nefes aldırmıyor. Bebeği istediğini biliyorum ama aklımdan her ihtimali geçirmek zorundayım. Bu bebeği ben de istiyorum Gamzelim ama seçmem gerekirse eğer bil diye söylüyorum canım ne kadar yanarsa yansın her zaman benim seçimim belli. Sensin." Saçlarıma bıraktığı öpücükle daha sıkı sarıldı bana.

"Söz ver eğer bir şansım varsa denememe izin vereceksin." Başımı kaldırıp âşık olduğum adama baktım.

"Söz veriyorum," dedi.

Sabah uyandığımızda hastaneye gitmek için hazırlanmıştık. Oldukça sessizdik çünkü dün gece yaptığımız konuşmanın ağırlığı üstümüzdeydi. Hastaneye geldiğimizde beklemeden gereken testleri yaptırmış ardından daha önce geldiğimizde görüştüğümüz doktorlarla tekrar görüşmüştük. Kadın doğum uzmanının odasına girdiğimizde odada iki doktor daha vardı daha önce benimle ilgilenen.

"Gamze Hanım sedyeye uzanın lütfen, ultrasonla kontrol edelim bir de," dediğinde doktor perdenin arkasına geçmiştim.

Emre'nin yardımıyla sedyeye uzanmış karnımı açmıştım. Doktor gelip karnıma soğuk jeli döktükten sonra cihazı üstünde gezdirdi. Gözlerim ekrana kaydığında doktorun gösterdiği keseye gözlerim dolarak baktım. Bebeğim oradaydı.

"Genelde yedinci haftadan sonra kalp atışlarını net duyuyoruz ama deneyelim şansımızı," diyerek cihazın düğmesine bastı.

Odanın içinde duyulan güm güm sesleriyle gözlerim Emre'yi buldu. Benim gözlerimden akan bir damla yaşı uzanıp sildi, onun da gözleri dolmuştu ama yüzünde naif bir tebessüm vardı. Doktorun uzattığı peçeteyle karnımı silip kalktım sedyeden. Üstümü düzelttikten sonra diğer doktorların yanına geçtik.

"Bebeğiniz güçlü bir şekilde tutunmuş, herhangi bir sorun yok, altıncı haftaya girmek üzeresiniz." Doktorun konuşmasıyla birlikte derin bir nefes verdim.

"Bir an önce hastaneye yatışınızı yapmamız gerekiyor üçüncü ayı doldurmadan tedavinizi tamamlamış olmalısınız. Kanınızdaki zehir üçüncü ayınızdan sonra daha hızlı yayılmaya başlayacak değerleriniz hızla arttığı için." Başka bir doktorun konuşmasıyla yönümü ona çevirdim.

"Bebeğim iyi olacak değil mi?" diye sordum.

"Kendinize çok dikkat etmeniz gerekiyor tedaviniz bitene kadar. Üzülmekten, stresten ve aşırı heyecandan uzak durmalısınız. Hormon seviyeniz bir anda artmamalı ya da düşmemeli. Sizin için ve bebeğiniz için elimizden geleni yapacağız. Tabii baba adayımıza da burada çok iş düşüyor." Gözler Emre'ye çevrildiğinde elimi sıkıca tuttu.

"Ne gerekiyorsa daha fazlasını yapacağım onlar için," dedi.

Vural bütün yetkisini kullanıp bu özel kliniğe benim hakkımda hiçbir bilgi verilmemesi konusunda gizlilik kararı getirtmişti. Emre'nin amcasının ve kuzeninin istihbaratta olması ve durumun ciddiyetiyle birlikte hastane de bize bu konuda öncelik tanımıştı. Hamile olduğum haberini şu an sadece Vural biliyordu aileden. Tedavim tamamlanana kadar kimseye söylememe kararı almıştık. Hastaneye yatışım hızlı bir şekilde gerçekleşmişti.

Emre eve gidip bize küçük bir çanta hazırladıktan sonra bir an bile yanımdan ayrılmamıştı. Hastaneye yatışımın yapıldığı günün akşamı panzehrin ilk dozunu almıştım. Bedenim herhangi bir tepki vermezken ilk günün sonunda biraz ateşlenmiştim. Ateşim düştükten sonra iki gün daha hastanede kalmış üçüncü günün sonunda değerlerim normale dönmüştü. Doktorlar çıkabileceğime kanaat getirdiğinde kendimi daha iyi hissediyordum. Dördüncü günün sabahında eve gelmiştik, hastanenin kokusunu ve üstümdeki bıraktığı etkiyi azaltmak için duşa girmeye karar

vermiştim. Elime aldığım bornozla banyoya ilerlerken belimden sıkıca sarılanan kolların ardından duraksadım.

"Kötü kokuyorum, duşa girmem lazım," dedim yüzümü buruşturup.

"Senin güzel kokunu hiçbir şey bastıramaz." Saçlarıma bıraktığı öpücükle birlikte elimi tutup banyoya ilerlemeye başladı.

"Sevgilim?" Soran bakışlarla ona yöneldiğimde banyoya girmiş suyun sıcaklığını ayarlıyordu.

"Yalnız kalman yasak, bensiz banyoya girme. Hamileliğin yeterince zorken, daha yeni ilaç aldın. Başın dönebilir, ayağın kayabilir," diyerek üstümdeki gömleğin düğmelerini açmaya başladı ve parlayan yeşilleri beni buldu.

"Öyle olsun madem," dedim hâlimden son derece memnunken.

Emre dediğini yapmış beni gözünden sakınmıştı. Yıllık izne ayrıldığı için birlikte çokça vakit geçiriyorduk. Düğünden önce ayrı kaldığımız iki haftaya inat beni yanından ayırmıyordu. Birlikte film izliyor, uzun zamandır okumadığımız kitapları okuyor ve mutfakta yemek yaparak evliliğimizin tadına varıyorduk. Arada baş başa yürüyüşe çıkıyor, havanın tadını çıkartıyorduk. Birbirimizin tadına varıyorduk, ruhumuzla birbirimize karışıyorduk.

Her geçen gün bebeğime biraz daha bağlanıyordum. Emre elini karnıma koyup uyumaya alışmıştı geceleri. Usul usul okşuyor, bazen masallar anlatıyor bazen de sevgi dolu öpücüklere boğuyordu. Onu böyle mutlu görmek beni daha çok mutlu ediyordu. Baba olmayı ne kadar istediğini biliyordum.

Diğer yandan hamile olduğumu kimse bilmiyordu. Ailelerimizle telefonda görüşüyor, her şeyin yolunda olduğunu söylüyorduk. Arkadaşlarımıza ise tedavim bittikten sonra Iğdır'a döndüğümüzde hep birlikteyken söylemeyi düşünüyorduk. Benim tedavi gördüğümü bildikleri için Ankara'da neden kaldığımızı biliyorlardı. Bazen görüntülü konuşuyor bazen de telefonda soruyordum neler yaptıklarını. Onlar benim için arkadaştan ileri, dost ve abi olmuştu.

"Hazır mısın?" Emre'nin sorusuyla derin bir nefes verdim. Bugün ikinci doz panzehri alacaktım.

"Bugün bitecek, tabii hazırım," dedim gülümseyerek.

Emre dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup geri çekildi. Doktor kapıyı açtığında elindeki iğneyle bana doğru yaklaştı. Karnımda ve göğsümde kalp atışlarını ölçen kablolar vardı. Derin bir nefes aldığımda yanındaki diğer iki doktor değerlerime baktı ve bir süre izledikten sonra iğneyi yapmasına onay verdiler. Soğuk tenime işleyen iğnenin ardından kasılmıştım. İğne derimden çıkarken rahat bir nefes aldım.

"Kanınız büyük oranda temizlendi, bu iğneden sonra tamamen normale döneceksiniz ve hamileliğiniz daha iyi bir seyirde devam edecek." Doktorumun söylediği olumlu cümlelerden sonra içimdeki umut giderek büyüdü.

Hastanede geçen üç günün ardından yine testler yapılmıştı. Doktorum çıkmadan önce yanına uğramamızı istemişti. Yarın Iğdır'a dönüyorduk artık, Emre'nin de izni bitmişti. Tedavim tamamlanmıştı üstelik Ankara'da kalmak için bir sebebimiz yoktu. Burada olduğum hâlde annemlerle görüşmemiştim, en çok da buna üzülmüştüm. Onlar bizi tatilde sanıyorlardı, haberleri yoktu. Annemin hastalığı ve babamın ilerleyen yaşını göz önünde bulundurarak söylememe kararı almıştım. Emre de benim kararıma saygı duymuştu. Abimle neredeyse her gün telefonda konuşuyorduk bir tek ona söylemiştim tedavi gördüğümü. İki kez hafta sonu günübirlik yanıma gelmişti. Yanımda olması beni mutlu ediyordu.

"Girin," dedi doktor kapıyı tıklattığımızda.

"Test sonuçları için uğrayın demiştiniz." Kapıyı açıp konuştuğumda "Buyurun," diyerek sandalyeleri gösterdi oturmamız için.

"Gamze Kurt," diyerek dosyamı açtı.

Soyadımın söylemesiyle Emre'ye baktım. Evet, artık sevdiğim adamın yalnızca kalbine değil soyadına da sahiptim. Dört ayı geçmişti evleneli. Sonbahara girmek üzereydik.

"Kanınız tamamen temizlenmiş, artık risk taşımıyorsunuz. Size verdiğim vitaminlere devam edin yine aynı şekilde stres ve üzüntüden uzak durun." Doktorumun tebessüm ederek konuşmasıyla ben de gülümsedim.

Emre bana bakarken gözlerinden büyük bir mutluluğun geçtiğini gördüm. Sonunda beklediğimiz haberi almıştık. Hastaneden ne zaman çıktık, eve nasıl geldik bilmiyorum ama o kadar mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Sonunda bitmişti.

Emre "Benim güzel karım," diyerek sarıldığında gözlerimden bu sefer mutluluk gözyaşları akmaya başladı. Tek tek gözlerimden öpüp elleriyle sildi gözyaşlarımı.

"Ağlama Gamzelim, bitti artık, geride kaldı bütün kötü günler. Sen, ben ve bebeğimiz bundan sonra her şey çok güzel olacak." Sıkıca sardığında beni kokusunu çektim içime.

"Evet, sevgilim. Bundan sonra her şey çok güzel olacak." Bütün kalbimle inandım ona çünkü Emre bitti dediyse bitmiştir.

Birlikte bavulumuzu hazırlayıp yatağımıza yattık. Yarın öğle saatlerinde Iğdır'da olacaktık, aşkımızın başladığı şehirde. Bundan bir sene önce bana Iğdır deseler sadece haritada yerini gösterecek bilgiye sahiptim şu an ise neredeyse her yerini bildiğim şehrin içinde çok sevdiğim insanlar vardı. Hepsi birbirinden değerli olan insanların benim için yeri ayrıydı. En önemlisi de kalbimin sahibi olan adamı tanıdığım, sevdiğim şehirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Emre elini karnıma sararken bende başımı göğsüne yasladım. Sorusuyla birlikte içimi çekip gülümsedim.

"Nasıl tanıştığımızı düşünüyordum. Hava soğuk, yerler karla kaplı ve ben elimde ekmekle tilkilerden kaçıyordum." Güldüğümde başımı kaldırıp en çok sevdiğim şeyi yapıp gözlerine baktım.

"Burnunun ucu kızarmıştı, ellerin buz gibiydi seni tuttuğumda. Kahvenin en güzel tonuna sahip gözlerin endişeyle bakıyordu." Elini yüzüme koyup uzayan saçlarımı yüzümden çekip yanağımı okşadı.

"Zümrüt yeşili gözlerini gördüğümde hayran kalmıştım. Yüzünü göremiyordum ama beni gözlerinle bile etkilemiştin." Sözlerimle yüzünde güzel bir tebessüm oluşurken biraz daha sokuldum ona.

"Sürekli başına iş açan ayaklı bir belaya âşık olduğumu düşünmüştüm, gerçi hâlâ aynısını düşünüyorum." Elimi kaldırıp omzuna vurdum gözlerimi kısıp. Ne varmış canım başım derde giriyorsa, bir zahmet kurtarsın.

"Ben de bayılıyorum zaten belaya, gel beni bul diyordum. Beni Kerem'den kıskanıp evin peteğini kırdığını unutmadım ama ben daha." Göz kırpıp ne oldu ya der gibisine gülümsedim.

"Gözü vardı sende, daha inanma bana. Neyse umudunu kesmiş ki evlenmiş o da." Bunu nereden bildiğini bilmiyordum ama evet düğün davetiyesi geldiğinde annem söylemişti evleneceğini.

"Demek ki ayaklı bela değilmişim sadece." Kıskanç bir Emre görmek için yüzüne bakmam gerekiyordu sadece. Kıskandığını bilmek nedense mutlu ediyordu beni.

"Evet haksızlık olur çünkü sen hem güzel hem zeki hem de çok güçlüsün. İyi ki beni seçtin Gamzelim, iyi ki kalbini bana vermeyi seçtin." Gözlerindeki hayranlığı gördüğümde büyük bir aşk vardı yanında.

"Sen de sevgilim iyi ki kalbini bana verdin." Dudaklarımız kısa bir süre buluştuğunda gülümsemem, gülümsemesiyle buluştu.

"Emre," dedim heyecanla. Başını geriye çekerken ne oldu der gibi yüzüme baktı.

Elini hemen karnımın biraz aşağısına biraz önce hissettiğim kıpırtının üstüne bastırdım. Neredeyse üç aylık hamileydim ve doktor bu aylarda hissetmeye başlayacağımı söylemişti. Aramızda sessizlik olurken aynı yerde yine küçük bir hareket oldu. Emre'nin gözleri büyürken sevgiyle okşadı karnımı. Dudaklarını yaklaştırıp öptüğünde sevgisiyle içim titredi.

"Merhaba babacığım, sonunda kendini belli ettin bize. Seni ne kadar çok beklediğimizi tahmin edemezsin. Bir an önce kavu-

şalım diye heyecanlıyız annenle. Ama sen tam vaktinde gel olur mu? Seni çok seviyoruz." Naif bir ses tonuyla konuştuğunda ara ara duraksayıp derin bir nefes aldı. Bebeğimizle ilk kez konuşmuyordu ama ilk defa onu hissederek kurmuştu cümlelerini.

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinin dolduğunu gördüm. Yüzünde dünyanın en harika babasının tebessümü varken bana bakıyordu. Emre benim her şeyimdi ve bebeğimiz bizim için mucizeydi. Beni yine sıkıca sardığında gözlerimi bu sefer korkularımın üzerine kapattım. Artık korkularımın yerini umut almıştı.

Ertesi gün bizim için yeni bir yolculuk başlamıştı aşkımızın doğduğu şehre.

BÖLÜM 20

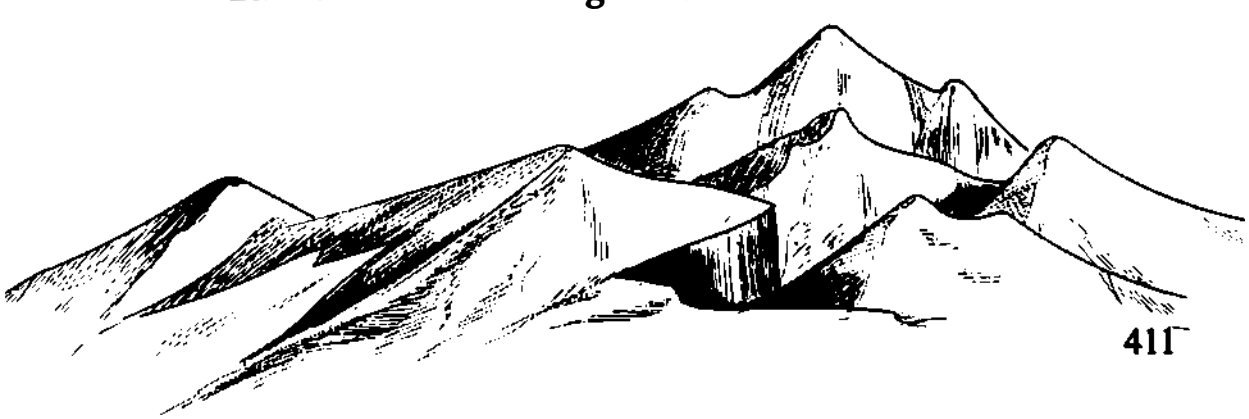
Aşk...

Tek kelime hayatımıza bu kadar yön verebilir miydi? Benim hayatımı değiştiren tek bir kelime olmuştu. Bir gün bana deseler ki aşk uğruna öleceksin, öldüreceksin inanır mıydım bilmiyorum. Ama kesin olan bir şey var ki artık birini çok sevmek ne demek öğrendim. Kalbinin her odasının ayrı ayrı biri için çırpınmasının ne demek olduğunu öğretti bana. Öyle kolay da olmadı üstelik tenimi kazıyıp altından yeni bir ten çıkartacak kadar ıstırap dolu bir acıyla kavrulurken yaşadım ben bu büyük aşkı.

Kurt...

Aklımı başımda tutan tek adam, kalbimin yegâne sahibi olan adam. İsmi bile geçse her an kalbimin ritmini değiştirme hakkına sahip olan tek adam. Çok sevmek değildi bu, kendini onun önüne koymak sadece sevilerek yapılan bir eylem olamazdı. Tek taraflı olsa cehennem olacak bu durum çift taraflı olunca cenneti ayağınızın altına seriyordu. Cehennemi de tattım, cenneti de ama olacaksa sonumuz onunla cehenneme bile razı geliyordu ruhumun bulandığı adamla.

"Yine yakaladım seni," dedi zümrüt yeşili gözler toprak rengi kahvelerimi esareti altına aldığında.

"Yakalanmaktan korkan kim." Saatlerce bıkmadan onu izlemek yapacağım en güzel uğraştı benim için.

"Gamzelim." Elini kaldırıp saçlarımın arasına daldırırken pürüzsüz ses tonuna eklenen sahiplik ekiyle yüzümde gülümseme büyüdü.

"Bazen sana bakarken bile seni özlüyorum. Bu normal mi?" Tenimde gezinen eli duraksadı kısa bir an, saçlarımda olan gözlerini bana çevirdi.

"Ben sensizlikle çok sınandım bu soruya cevap vermek demek duyacaklarının canını yakması demek. Özle sevgilim, beni öyle çok özle ki bir daha benden gidemeyesin." Gözlerinden geçen kırgınlık bana bir zamanlar onu geride bıraktığımı hatırlattı. Çok yağmur yağıyordu o günde ama gözlerimdeki yaşların aksine tenimde soğuk izler bırakmıştı.

"Çok mu korktun?" Fısıltım sessiz olsa da beni duyduğunu biliyordum, o her zaman beni duyardı.

"Çok korktum."

Beni kendine çekip kollarının arasına aldığında o günü yeniden hatırlamış gibi sıkı sıkı sarıldı bana. Kelimeler çekildi aramızdan ve onun sesi yankılandı kulaklarımda bir kez daha.

Gitme...

Benim gitmem gerekti onun kalması. Şimdi düşününce o kadar çok gitmiştim ki ben Emre'den, her gidişim yine onun kalbine çıkan bir sokakta bırakıyordu beni. Ben kendimden bile gitmeye kalkmıştım ama ondan gidememiştim. Hem bırakmam gerekiyordu hem de sıkıca sarmam. Ben bıraksam o bırakmazdı biliyordum, belki de bu yüzden bu kadar direniyordum.

"Bizimkiler gelecek birazdan, dışarı çıkalım ya da evde oturalım sen nasıl istersen." Bir babanın şefkatini ve bir âşığın sıcaklığını anımsatan kollarının arasında ömrüm boyunca kalabilirdim.

"Dışarı çıkalım, biraz nefes almak istiyorum. Ayrıca herkesle paylaşacağımız güzel haberlerimiz de var," dedim elim karnıma giderken tebessüm edip.

Başını gömdüğü saçlarımdan derin bir nefes alırken "Olur," dedi.

Geri çekildiğimizde hazırlanmak için giysi dolabına yöneldim. Kapının zili çalarken Emre aşağıya indi. Biraz sonra gürültülü konuşma sesleri içeriyi doldururken tebessüm ettim. Kocaman adamların kendi aralarında ne kadar çocuk olduğunu bilmek onları böylesine mutlu görmek iyi geliyordu bana.

Çıkarttığım kot pantolonu ve tişörtle üstümü değiştirip makyaj yaptım. Saçlarımı tarayıp son zamanlarda hoşuma giden bandanalardan birini alıp saçlarımı geriye doğru itip taktım. Perçemlerimi kenarlardan çıkarttığımda gayet hoş durduğunu fark ettim. Aynada son kez kendime bakıp küçük bir çantaya attığım cüzdan ve telefonumla aşağıya indim. Salonun ortasındaki koltuklarda oturan adamların gözü merdivenlerden inerken bana döndü.

"Hoş geldiniz," dedim hepsine tek tek bakıp gülümseyerek.

"Hoş bulduk," dediler sırayla.

Böyle hep birlikte olmayı özlemiştim. Rütbe yükseltme sınavının sonuçları açıklanmıştı Emre artık üsteğmendi. Semih, Uğur, Ercan ise teğmen olmuşlardı. Onlar adına çok sevinmiştim. Bugünse uzun zamandır beklettiğimiz kutlama yemeğine çıkacaktık.

"Kızım yemek vermiyor mu Kurt sana, kilo mu verdin sen?" Semih'in kaşları çatılırken iki adım atıp yanına oturdum. Kolunun altına çekip saçlarımı karıştırdı abi edasıyla.

"Bana zorla yemek yediriyor aksine bu hain Kurt, döv onu Semih," dedim sabah kahvaltıda ağzıma zorla tıktığı kahvaltılıkları hatırlayınca gülümseyerek. Bunun intikamını alırım demiştim ona. Midem fazlasıyla bulandığı için ilk aylar olması sebebiyle yediklerim çok fazla midemde kalmıyordu. Son günlerde birkaç kilo almışım ama Semih sırf Emre ile uğraşmak için dalga geçiyordu.

"Önce sen yanında oturan Gamze Hanım'a sor bakalım kardeşim, günde iki öğünle nasıl yaşamaya devam ediyormuş." Emre gözlerini bana dikerek meydan okuduğunda Semih'in hâlâ omzumda olan eline baktı bir an.

"O zaman kardeşim haklı Gamze." Semih ciddi bir şekilde bana dönerken kaşlarımı çattım.

"Hainler iki oldu, sağ ol ya hemen sattın beni." Oturduğum yerden kalkıp elimle dağılan saçlarımı düzelttim.

Benden sonra diğerleri de kalkarken benim bu hâlime gülüyorlardı. Ercan telefonla konuşuyordu, Uğur ise yorgun görünüyordu. Dün gece görevden dönmüşlerdi, bu seferki diğerlerinden biraz daha uzun sürmüştü. Dursun da elinde telefon Nazlı ile mesajlaşıyordu büyük ihtimalle. Hep birlikte akşam yemeği yemek için çıkmıştık. Mert biz kapıdan çıkarken yeni gelmiş ve bize katılmıştı.

"Gamzelim nereye?" Emre arkamdan seslendiğinde ona aldırış etmeden Uğur'un arabasına yürüdüm.

"Burada arkamdan konuşmayacak tek kişinin arabasına." Uğur'un arabasına çoktan binmiş, yolcu koltuğuna yerleşmiştim. Ercan'a Emre'nin arabasını işaret etmiştim binmesi için. Uğur'la yalnız konuşmak istiyordum.

Emre bu isteğime karşı çıkmazken Ercan ile bindiği aracı çalıştırmıştı. Uğur'un yanına öne oturup kapıyı kapattım, şehir merkezine kırk dakikalık bir yolumuz vardı. Çantamı arka koltuğa bıraktığımda Uğur arabayı çalıştırdı. İçlerinde en çok onun yanında olmak kolaydı çünkü Uğur sorgulamazdı. Semih bana kız kardeşi kadar yakın ve ilgili davranıyordu. Emre için diye düşündüğüm bu durum aramızda paylaştığımız birçok anı ve sırla abi kardeş ilişkimizi derinleştirmişti. Mert hem abime yakınlığı hem de Emre dolayısıyla benim için endişe ediyordu. Dursun bana sevdiği kadınla olan yakınlığım ve Emre dolayısıyla bağlıydı. İçlerinde bir tek Uğur doğrudan bana bağlıydı.

"Ne oldu?" diye sordum direkt konuya girerek. Çünkü biliyorum sormasam söylemezdi.

"Emre bu konuları seninle konuşmama kızıyor, seni incitiyormuş." Uğur düz bir adamdı kıvırmaz, doğrudan nedenini söylerdi.

"Emre beni pamuklara da sarmak istiyor Uğur ona bakarsan," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

"Âşık bir adam o, senin için neler yapacağını sadece bilmiyorum gördüm de." Sesi ifadesiz olsa da altındaki anlamı ikimiz de biliyorduk.

"O olaydan sonra aranız yani yaptığımız plandan sonra açıldı mı? Emre'ye defalarca sordum ama bana hiçbir sorun olmadığını söyledi. Bir yumrukla yırttı deyip durdu." Başımı çevirip ona baktığımda alaycı bir gülümseme vardı yüzünde.

"Bana hiç düşünmeden canını emanet eder ama bir daha asla seni bana emanet etmez. Dikiz aynasına bak," dediğinde başımı kaldırıp baktım. Bizden önce çıkan Emre tam arkamızda takip mesafesini koruyarak peşimizden geliyordu.

"Üzgünüm ama pişman değilim. Bu beni kötü biri yapar mı?" O günden sonra çok şey değişmişti.

"Sen istesen de kötü biri olamazsın Gamze, ayrıca bunu isteyen bendim. Bir birbirimizi anladık sadece ve ben her ne olursa olsun elimi sana uzatmaya devam edeceğim ihtiyacın olduğunda. Emre benim kardeşim ama senin haklı gerekçelerin vardı." Güven veren konuşmasıyla yanımda olduğunu bir kez daha hatırlattı.

"Ben çok şanslıyım hayatımda Emre gibi bir adam var. Abim yerine koyduğum hatta abimden daha fazlası olan Semih var, senin gibi bir dostum var, Ercan ve Mert gibi arkadaşlara sahibim. Bana ikinci bir aile oldunuz, hepinizin yeri bende farklı ama hiçbirine bakınca üzülmüyorum sadece sen Uğur, sana bakınca çok kırılıyorum. Ne kadar kendi içinde kapanmaya çalışsan da ben arkasını artık görüyorum yani görmeye başladım. Şimdi sır olarak kalacağına emin ol ve bana anlat dostun olarak." O yalnız bir adamdı, her ne kadar kardeşlerim var dese de kalbi yalnız bir adamdı.

"Biyolojik olarak beni dünyaya getiren insanları buldum. Biliyorsun yetimhanede büyüdüm ben, sonrasında askerî okullar falan hep yatılı olarak kaldım. Göreve gitmeden önce öğrendim nerede, ne yapıyor olduklarını falan işte." Sesi titremedi, sözleri

havadan, sudan bahseder gibiydi ama gözlerine baksam karşımda o koca adamın bir çocuğa dönüşeceğine emindim.

"Eğer onları görmek istersen Emre ve ben seninle geliriz, kimseyi istenmezsen de yanında ben gelirim. Kız kardeşin olarak, dostun olarak, sana vefa borcu olan birisi olarak. Nasıl istersen." Uğur'un korktuğunu biliyordum, bu korkuyu söylemese bile hissediyordum. O arkasında bıraktığı insanların onsuz devam ettiklerini biliyordu ve bu çok ağırdı.

"Hazır değilim Gamze, hem karşılarına çıksam ne diyeceğim ki? Beni neden bıraktınız diye sorsam artık beni yanlarına almalarını bekleyen çocuk değilim. Üstelik bir beklentim yok hayattan, yaşıyoruz işte bir şekilde, bu yaşıma gelmişim kimseye ihtiyaç duymadan." Bana doğru bakıp başını iki yana salladı derin bir nefes verip.

"Biz her zaman senin yanındayız." İçimden gelerek söylemiştim bunu, o da biliyordu zaten.

Aralarında en çok Uğur için gözyaşı dökmüştüm ben Emre'ye sarılıp. Neden demiştim neden bir bebeğin omuzlarına dünyayı yüklediler. Sıkıca sarılıp bana usulca fısıldamıştı "Dünya adil değil Gamzelim," diye. Çok yaralıydı Uğur, çok yorgundu ama her şeye rağmen dimdik duruyordu. Ara sıra yaptığımız sohbetlerde fazla katılmaz ama bizi dinlemeyi severdi. Uğur için dilediğim dilek gelince aklıma tebessüm ettim. Bir gün onun da yağmurları dinecek ve gökkuşağı açacaktı. İşte o zaman onun için elimden gelen her şeyi yapacaktım çünkü o Emre'ye rağmen hep benim yanımda durmuştu.

Araba durduğunda arka arkaya indik. Emre benim yanıma geldiğinde onu bekledim. Eli belime dokunduğunda birlikte yürümeye başladık. Merkezde yeni açılmış olan restoranın yemeklerini önerdikleri için bizim de rotamız burası olmuştu. İçeri girdiğimizde bizi kalabalık bir ortam karşıladı. Cam kenarında bir masa bulduğumuzda hep birlikte oturduk. Gözlerin çoğu bizim masaya dönmüştü ama bu durumu garipsemiyordum artık. Hep-

si birbirinden uzun, kalıplı ve yakışıklı adamlarla dışarı çıkınca durum böyle oluyordu.

"Ne yemek istersin?" diye sordu Emre yanıma oturduğunda.

"Köftesi iyiymiş," dedi Semih karşıma otururken.

"Köfte ve kola istiyorum o zaman." Cevabımdan sonra masaya gelen garson herkesin siparişini aldı.

Emre sandalyemin arkasına kolunu koyarken parmak uçları saçımdan bir tutamla oynuyordu. Kısa bir an pencereye çevirdim bakışlarımı. Cadde üzerinden geçen insan kalabalığı iş çıkış saatinin habercisiydi. Güneş kendini yavaş yavaş çekerken gece bir örtü gibi kendini dünyanın bu kıtası üzerinde kendine yer ediniyordu. Başımı biraz geriye yatırıp Emre'nin koluna yaslandım. Sandalyenin sert kısmından korumak için biraz daha kendine çekti beni.

"Semih senin canavarı versene bana birkaç günlüğüne." Ercan'ın sesiyle birlikte ilgimi onlara verdim.

"Oğlum yine kız düşürme peşindeysen gebertirim seni. Geçen gün kızın birisi numarasını sıkıştırmıştı ön cama." Semih keskin gözleriyle Ercan'ı izlerken biraz sonra çıkacak olduğunu bildiğim laf dalaşını keyifle izlemeye başladım.

"Nereden biliyorsun senin için bırakmadığını?" diye araya girdi Mert. Doğrusu Semih çok dikkat çeken bir adamdı ki onun için de bırakılmış olabilirdi numara.

"Benim için bıraksa altına 'ara beni spaydi' yazmazdı. Ne tuhaf ki Ercan benim arabamı aldığı günün sabahında çarşıya çıktığımda buldum kâğıdı. Ercan umarım üstünde örümcek adam temalı bir şey yoktu." Semih çok emin olamamakla birlikte Ercan'a da güvenemeyerek söylemişti.

"Lan ben de diyorum nereden hatırlıyorum bunu ben. Ercan'ın kırmızı donunun üstünde yazıyordu uçur beni spaydi diye." Uğur'un şaşkınlıkla kurduğu cümleyle herkes gülmeye başlamıştı.

"Sen nereden biliyorsun peki?" diyerek sordu Mert gülerken.

"Biz bu hıyarla aynı evde yaşıyoruz farkındaysanız." Uğur ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturmuştu.

"Ha bu yaziyi yazan uşağun donunu nerda gördü ki?" Can alıcı soru tam olarak Dursun'dan gelmişti.

"Çocuklar oyun oynuyorlardı, birkaç kız da izliyordu ablalarıydı sanırım. Çocuğun birinin topu balkona kaçtı ikinci katta. Ev boşmuş meğer, çocuk çok ağlayınca ben de yardımcı olmak isteyerek ben alırım dedim. Ben balkona çıktım çıkmasına da boş olan ev yan balkonmuş meğer benim girdiğim balkon doluymuş adam beni hırsız sandı. Ben topu alıp durumu anlatana kadar beylik tabancasıyla çıktı balkona. Ben aşağı inene kadar pantolonum demire takıldı cart diye bir ses geldi bir baktım benim pantolon yok. Amca emekli polismiş sonradan anlaştık ama ben kırmızı donumla kaldım. Kızlar bana bakıp ellerini ağızlarına kapatıyorlardı en son gülmemek için." Ercan anlatırken her cümlenin sonunda daha şiddetli gülüyorduk.

Başımı kaldırdığımda Emre'nin gözleriyle karşılaştım. Gözlerinin içi parlarken gülüşümde asılı kalmıştı gözleri. Öyle güzel bakıyordu ki sanki nefessiz kalmış da ben onun nefesiydim. Derin bir tebessüm asılı kaldı dudaklarımla onun bakışları arasında. Uzanıp gülerken yüzüme düşen saçımı geriye doğru çekti. Başımı biraz daha eğip boynuna doğru yasladım başımı. En köşede kaldığım için Semih dışında diğerleri bu hâlimizi fark etmezdi ki Semih de bize bakmıyordu.

"Hep gül diye, çok gül diye ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Yavaşça söylediği sözler içimde bir yerlere dokunurken gülümsedim ona.

"Hep sev diye, çok sev diye ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Gözlerimi ondan alamazken gülümsedi.

Zamanının geldiğini anlayınca Emre'ye göz kırptım. Emre elindeki bıçağın keskin olmayan tarafını masaya birkaç kez vurup dikkatleri üstümüze çekti. Herkesin gözleri bize dönerken ikimiz de ayağa kalktık.

"Size iki tane güzel haberimiz var. Gamze tedavisini tamamladı, tamamen iyileşti," dedi Emre yüzünde büyük bir gülümsemeyle.

"Sonunda!" Ercan bağırarak alkışlamaya başladığında diğerleri de ona katıldı.

"İkinci haberimize gelirsem... hamileyim!" Bunu büyük bir mutluluk ve heyecanla söylemiştim.

Az önce alkışlayan elleri havada kalmıştı. Önce bana sonra Emre'ye en son da karnıma baktılar. Henüz kendini belli etmeyen karnım onları şoka uğratırken ilk ayağa kalkan Semih oldu. Bana sarıldığında ayaklarım yerden kesildi. 1.95 boyundaki adam sarılınca bayağı bir yerden yükseliyormuşum, onu fark ettim.

"Bırak lan kızı araya sıkıştı bebek!" Ercan kollarımdan tutup beni çekerken ayaklarım yere basmıştı. Bu sefer Ercan sarıldı bana. Emre'ye de Uğur sarılmıştı. Herkesin tebriklerini kabul ettikten sonra geri yerimize oturduk.

"Şimdi biz dayı mı oluyoruz amca mı?" Semih'in sorusuyla birlikte omuz silktim.

"Benin için fark etmez ne olursanız olun bebeğim çok şanslı olacak çünkü sizin gibi amca ve dayıları olacak," dedim yüzümdeki gülümsemeyle.

"Siz değil miydiniz istemede kız tarafı olan?" Emre kaşlarını çatarken geçmiş günün hatırası önlerine serilmişti.

"Gamze hoca yengem şimdi kusura bakma ama ben amca olmaya adapte ettim kendimi. Sonuçta amca, baba yarısı demek." Ercan lafa atladığında çok heyecanlı görünüyordu.

"Ben kız tarafıyım, dayı olurum," dedi Uğur bana bakıp tebessüm ederken.

"Ha biz da kiz tarafiyuk," diyerek onayladı Dursun da.

"Ben erkek tarafıyım, amca oluyorum." Mert eşitliği sağlandığında bütün bakışlar Semih'e döndü.

"Hem amca hem dayıyım ben, iki kardeşimi birbirinden ayırmam," dediğinde son noktayı koymuş oldu.

Üstümüzden kalkan kara bulutlar yerini parlak bir güneşe bırakmıştı. Herkesin yüzünde derin bir tebessüm ve gülümsemenin getirdiği rahatlık vardı. Benim derdimi kendi dertleri bilmiş, ağlamamla ağlamış, gülmemle gülmüşlerdi. Hepsinin yeri bende ayrıydı ve iyi ki diyordum sevdiğim adamın böyle dostları vardı.

BÖLÜM 21

Emre'nin ailesi ve bizimkileri hafta sonu Iğdır'a davet etmiştik. Annemler daha önce evime gelmemişlerdi, ilk defa kızlarının evini göreceklerdi. Emre'nin ailesini çağırma sebebimiz de iki aile bir araya gelmesiyle bebek haberini vermek istememizdi. Herkes aynı anda öğrensin istiyorduk. Zeynep anne ve annemle konuştuğumda ikisi de büyük bir memnuniyetle kabul etmişti.

"Gamzelim akşama geç kalmam, telefonun yanında olsun sürekli." Emre yanağıma kondurduğu öpücükle son günlerde evden ayrılırken tekrar ettiği cümleleri kurdu.

"Merak etme sevgilim, her zaman yanımda telefonum. Tatlı almayı unutma," dedim ona doğru döndüğümde. Emre geri işinin başına dönmüş, askeriyedeki görevine devam ediyordu.

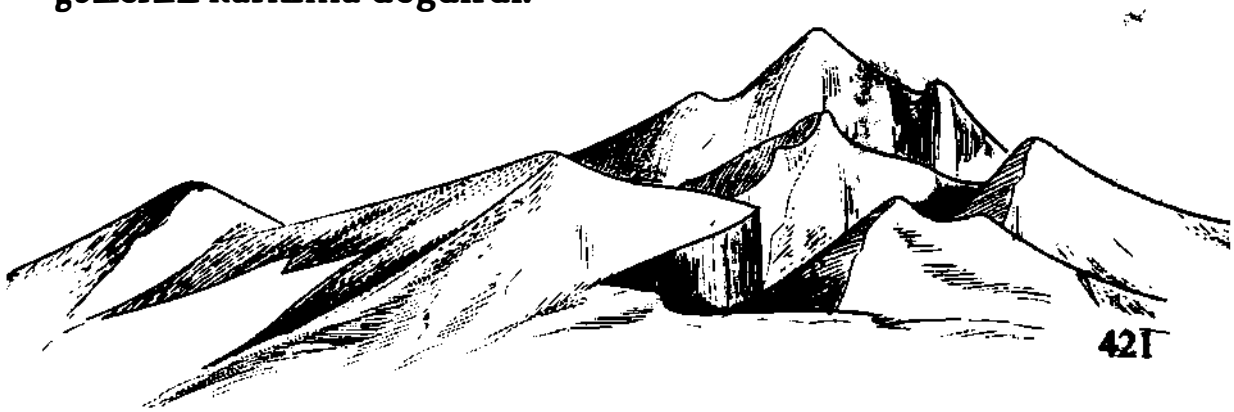
"Mesaj at ne istiyorsan." Kamuflajının üstünü giydikten sonra yatağa yaklaşıp "Uyu biraz daha," diyerek saçlarımdan öptü.

"Zaten başka yaptığım bir şey yok," diyerek söylendim. Uykular bu ara beni kıskıvrak yakalıyor ve uzun süre de bırakmıyordu hamileliğin etkisi olarak.

"Anneye iyi bak güzel kızım." Emre elini karnıma koyduğunda söylediği sözlerle bir an başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Kızım?" Sorar bir şekilde baktığımda tebessüm etti.

"Ne bileyim öyle hissediyorum," dedi elini ensesine atıp yeşil gözlerini karnıma değdirdi.

"Ben de kızımız olacak gibi hissediyorum." Bunu ona ilk kez itiraf ediyordum ama bana da bir kızımız olacakmış gibi geliyordu.

Emre'yi işe uğurladıktan sonra en yakın zamanda gitmek için kadın doğum uzmanından randevu aldım. İki gün sonra ailelerimizle birlikte olacaktık ve bu bana büyük bir mutluluk veriyordu. Yatağa girdiğimde Emre'nin boş bıraktığı yastığına yattım. Bıraktığı kokusu bile bana huzur vermeye yetiyordu.

Uzun zamandır evde olmadığımız için son iki günümüz oldukça hızlı geçmişti. Evle ilgili alışveriş yapmış yeni bir yatak odası takımı seçmiş ve mağazadaki beşiklere gülümseyerek bakmıştık. Son günlerde o kadar huzurlu ve mutluyduk ki bebeğimiz bize uğurlu gelmişti. Emre ile dün akşam abime uğramıştık, Turan'ı o kadar çok özlemiştim ki doya doya vakit geçirdik birlikte. Seda bana karşı artık eskisi gibi değildi, psikologla olan görüşmelerinde epey ilerlemiş hatta bazı şeyleri aşmıştı. Abimle sarılınca ya da Turan'la ilgilenince eskisi gibi laf sokmuyor, kötü kötü bakmıyordu. Onun da kaybetme noktasına gelince kendine çeki düzen vermesi gerekmişti. Abim için de seviniyordum, bu durumda gerçekten sağlıklı bir ilişkileri olmaya başlamıştı.

Hazırladığım tabakları masaya bırakırken Emre de hemen arkamdan çorba kâselerini getirmişti. Şık ve güzel bir masa kurmuş, bu gecenin güzel geçmesi için hazırlıklarımı tamamlamıştım. Emre'nin izin günü olduğu için bütün gün evde kalıp bana yardım etmişti. Çalan kapı ziliyle heyecanla kapıya ilerledim.

"Gamzelim yavaş," dedi Emre. Sesinden heyecanıma karşı güldüğünü anlamıştım.

Kapıyı açtığımda annemle babamı karşımda görünce yüzümde büyük bir gülümseme oluştu. Anneme sarıldığımda kolları beni sıkıca sardı, çok özlemiştim. Sonrasında babama sıkıca sarıldım. Birlikte içeri girdiğimizde Emre de anne ve babamın elini öptü. Sarıldıklarında ben de uzun zamandır beklediğim aile kavuşmasını izledim. Zil tekrar çalınca kapıya doğru ilerledim. Abimi, Seda'yı ve Turan'ı gördüğümde abimin kucağındaki yeğenimi

aldım. Kenara çekildiğimde onlar da içeri geçmişti. Ben Turan'ı öpücük yağmuruna tutarken abim ve Seda, annemle babama sarılıyordu. Emre kucağımdan Turan'ı alıp bana göz kırptı. Abime sarıldıktan sonra Seda'ya da hoş geldin dedim. Salondaki koltuklara yerleştiğimizde Emre'nin babası aramış az bir yolları kaldığını söylemişti.

Ankara'da olup bitenleri annemden dinlerken binaya yeni taşınan aynı yaşlardaki bir çiftle dostluk kurduklarını öğrendim. Annem yeni arkadaşıyla örgü modelleri çıkartırken babam da kendine tavla arkadaşı bulmuştu. Emekli olduktan sonra kendi memleketlerine taşınan bu çift bizimkilerle çok iyi anlaşmıştı. Açıkçası abim ve ben uzakta olduğumuz için endişe etmiyor değildim ama keyiflerinin yerinde olduğunu duymak iyi gelmişti.

"Ben bakarım," dedi Emre zil çaldığında. Kucağında oturan Turan'ı abime uzatıp kalktı.

İçeriye giren Zeynep anne ve Orhan babayla birlikte tekrar bir selamlaşma faslının ortasında bulduk kendimizi. Yemek masasına geçtiğimizde çorbaları servis edince ben de Emre'nin yanına oturdum. Masada keyifli bir sohbet başlarken ailelerimizin bir araya gelmesi bizi de mutlu etmişti. Emre bir an olsun beni yalnız bırakmamış yemek servisine dahi yardım etmişti. Yemekler yendikten sonra tatlı servisi için mutfağa geçtim. Tabakları elime alıp arkamı döndüğümde Seda'yı gördüm.

"İki dakika konuşabilir miyiz?" Sorusuyla birlikte tabakları tezgâha bırakıp ona döndüm.

"Olur," diyerek mutfak masasının kenarında duran sandalyelerden birini çekip oturdum. İçeride keyifli bir sohbet vardı birkaç dakika için yokluğumuzu fark etmezlerdi. Karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu Seda.

"Geçmişte yaşadığımız çok şey oldu iyisiyle, kötüsüyle. Gerçi bizim pek iyi anılarımız olmadı ama ben değişiyorum Gamze. Cahit'in etkisi büyük tabii, ona olan sevgim de beni bu değişime itti ama aslında ben kendimin de farkına vardım. Bazı şeyleri daha

yeni yeni fark ediyorum. Bu konuşmayı yapmak için bekledim çünkü senin de zamana ihtiyacın vardı benim kadar. Ben senden özür diliyorum, bütün samimiyetimle gerçekten çabaladığımı bil istiyorum." Kurduğu cümlelerin altında ilk defa samimi olduğuna inandım. Seda gerçekten de çaba gösteriyordu.

"Bazı şeylerin farkına varman gerçekten de güzel çünkü abimle sağlıksız bir ilişki içindeyken birlikte bebek büyütmeniz sizi daha çok yıpratacaktı. Ben de düşündüm ve inan Emre'ye âşık olduktan sonra seni bir nebze anladım. Senin hayatın abimden ibaretti ve bizi hep bir tehdit olarak gördün. Çünkü abim seni gerçekten koşulsuz sevdi ve sen bunu kaybetmekten korktun. Ama Seda ben, annem ya da başkası hiçbir zaman senin sevginle yarışmadık. Abim seni başka sevdi, bizi başka. Bunu kabullenmen ve en önemlisi kendin için bir adım atman gerçekten çok değerli. Özrünü kabul ediyorum, sizin iyi ve mutlu olmanız inan yeter bana." Seda bütün söylediklerimi dikkatli bir şekilde dinlerken yüzündeki ifadeden bana hak verdiğini anlamıştım.

"Teşekkür ederim Gamze," dedi tebessüm ederek.

Tatlı tabaklarını alıp içeriye girdiğimizde Emre ne iş dercesine baktığında dudaklarımı oynatıp sonra anlatırım dedim. Başını sallayıp onayladığında orta sehpaya tatlıları bırakmıştım. Emre ile yan yana oturduğumuzda zamanının geldiğini anladım.

"Bizim size söyleyeceklerimiz var." Konuşmamla birlikte herkesin gözü bize doğru döndü.

"Hayırdır kızım," dedi Zeynep anne yüzünde tebessümle. Emre'ye döndüm sen söyle dercesine.

"Gamze hamile, bebek bekliyoruz." Emre sımsıcak bir tebessümle haberi verdiğinde elini belime sarmıştı.

Bu ani haberin etkisiyle herkes şaşırırken bana ilk sarılan abim olmuştu. Prensesi büyümüş artık anne olmaya hazırlanıyordu. Sıkıca beni kollarının arasında tutarken abimin sıcaklığını hissettim. Uzun zaman sonra tekrar aile olmamızın verdiği mutluluk paha biçilemezdi. Annemin gözleri dolarken abimden sonra ona

sarıldım. Emre de babasına sarılmıştı, iki aile mutluluğumuzu büyük bir sevinçle paylaştı. Tatlılarımızı yerken annem ve Zeynep anne şimdiden bebek için patik, yelek, hırka modellerine bakmaya başlamışlardı. Emre elimi sıkıca tutarken göz göze geldik. Beklediğimiz huzurlu, mutlu günlere artık çok yakındık.

Hafta sonunun bir kısmını evde bir kısmını da dışarıda geçirmiştik. İki günlük buluşmamız bittiğinde ailelerimiz gitmek üzere yola çıkmıştı. KPSS sınavı yaklaştığı için evde olduğum zamanlar sınava çalıştım, akşamlarımı Emre'ye ayırıp birlikte vakit geçirmenin keyfini yaşadım. Karnım günden güne büyürken hamileliğimin dördüncü ayında bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek için geldiğimiz doktorun kapısında heyecanla bekledik. Emre haklı çıkmıştı, bir kızımız olacaktı. Haberi verdiğimizde bizimle sevinen dostlarımız, ailelerimiz mutluluğumuza ortak olmuştu.

"Benim güzel karım ve kızım nasılmış bugün?" Emre ellerini belime sardığında gözlerimin içine bakıyordu.

"Gayet iyiyiz, bebeğimle babasını bekledik uslu uslu."

Artık rutin hâline gelen akşam yemeğimiz eşliğinde gün içinde yaptıklarımızı birbirimize anlattık. Bebeğimizin odasını düzenlemeye, eşyalarını almaya başlamıştık. Semih neredeyse her hafta elinde hediye paketiyle çalıyordu kapıyı. Uğur ve Ercan odanın boya rengine takmış hatta Ercan, Uğur'u deli etmişti. Mert ve Mine arasındaki uçurumlar kapanıyor gibiydi. Abim sık sık uğruyor sevdiğim tatlılardan getiriyordu. Ailelerimiz bizi ziyaret ediyor arada biz de kaçamak yapıp onlara sürpriz yapıyorduk. Emre ve ben ise bambaşkaydık. Kalbimiz sonsuz bir aşka ortaktı ve zümrüt yeşili gözlerinin bir bakışı, "Gamzelim" demesi yetiyordu ayaklarımı yerden kesmeye.

2 YIL SONRA

Umay iki yaşına girmişti, yeni yeni kurduğu cümlelerle bizi mest ediyordu. Babasına olan düşkünlüğü ise şu anki tek proble-

mimizdi. Emre'nin çıktığı görevler biraz uzayınca babasını özlüyor, çokça ona yakın olmak istiyordu. Zümrüt yeşili babasının aynısı olan gözlerine her baktığımda Emre'yi görüyordum. Gözleri dışında Emre'nin istediği gibi tamamen bana benziyordu minik kızım. Kahverengi saçları hafif dalgalı buklelerden oluşuyordu, boyu şimdiden yaşıtlarından uzundu. İki yanağında güldüğü zaman içine göçen gamzeleri vardı.

Annem kendinin küçük hâlini doğurmuşsun diye dalga geçiyordu ne zaman bu benzerlik konusu açılsa. Babamla ikisi sakin hayatlarına bir kedi alarak devam etmişlerdi. Umay bayılıyordu minik kediye, her gittiğimizde kediyi zor alıyorduk elinden. Turan da büyümüş üç yaşını yeni geçmişti. İkisi bir araya geldiğinde herkes için şenlik başlamış oluyordu. Minik kuzenler annemi ve babamı parmağında oynatıyordu.

Abimin bu sene tayini çıktı, sanırım en çok buna üzüldüm. Seda ile eskisinden daha iyi anlaşıyorduk, en azından abim ve Emre olmadığında yanımızda birbirimize destek oluyorduk. Gitmelerine her ne kadar üzülsem de görev icabı mecburiyetler vardı ortada.

Semih, Uğur, Ercan, Dursun, Mert, Mine, Nazlı hepsinin yeri bende ayrıydı. Birlikte geçirdiğimiz her an bana o kadar iyi geldiler ki dostlukları ayrı ayrı değerliydi benim için. Geçen yıllar arkadaşlığımızdan, dostluğumuzdan hiçbir şey götürmemiş aksine güçlendirmişti. Üstelik aramıza yeni katılan dostlar da yeni aşklara yol açmış ve giderek daha da kalabalıklaşmıştık.

Pencereden dışarıya bakarken gecenin karanlığını aydınlatan ışıkları görünce oturduğum yerden kalktım. Araba durunca kapıya ilerledim ve beklemeden açtım. Emre arabadan inerken ona doğru koştum ve sıkıca sarıldım. Tam yirmi sekiz gündür görevdeydi ve bugün döneceği haberini almıştım. Kollarımı boynuna sıkıca sararken saçlarımın arasına kondurduğu öpücüklerle sıkıca sardı beni. Ona olan özlemim asla bitmiyordu.

"Gamzelim çok özledim seni," dedi sesinden bile anladığım hasretiyle.

"Çok özledim sevgilim, çok." Geri çekildiğimde gözlerinin içine baktım. Yorgun görünüyordu ama yüzünde asla değişmeyen gülümsemesiyle sıkıca sardı beni.

Birlikte eve girdiğimizde Umay beklerken uyuyakaldığı için ev sessizdi. Sakalları ve saçları uzamıştı, uzun süre sonra ilk defa bu kadar ayrı kalmıştık. Gözlerim dolarken Emre kapıyı kapatıp bana biraz daha sarıldı. Öyle güzel sarıyordu ki beni öyle güzel bir adamdı ki yıllar geçmesine rağmen ilk günkü gibi aşkla çarpıyordu kalbim.

"Geldim Gamzelim buradayım bak yapma böyle," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla.

"İyi ki geldin, Umay da çok özledi seni." Gözlerimi silip gülümsedim.

Birlikte çocuk odasına girdiğimizde Umay beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu. Emre belime sarılıp çenesini omzuma koyup kızımıza baktı. Bazen bu anların gerçek olup olmadığına inanmakta zorlanıyordum. O kadar büyük olaylar yaşamıştık ki şimdi böyle huzurlu ve mutlu olmak çok iyi geliyordu.

"Kilo almış, sanki boyu da uzamış," dedi Emre sessizce.

"Geçen hafta kontrolü vardı, doktor yaşıtlarına göre boyunun uzun olduğunu söyledi."

"Genler belli sonuçta." Hafif güler gibi konuştuğunda boynuma dudaklarını bastırdı. Gözlerim kapanırken içimi çektim.

Sessizce Umay'ın odasından çıktığımızda Emre elimi tutup yan taraftaki odaya ilerledi. Kapıyı arkamızdan kapattığımda uzun zaman sonra bu gece onunla uyuyacak olmanın güzelliği içinde kayboldum.

Sabah üstümüze atlayan Umay'la gözlerimizi açmıştık. Minik kızımız babasına olan özlemini anlatırken sevinç çığlıklarıyla evi inletmişti. Baba kız hasret gidersinler diye yataktan kalktım, mutfağa geçtim kahvaltı hazırlamaya. Boğuşma sesleri gelirken biraz sonra Emre kucağında Umay ile mutfağın kapısında belirtmişti. İkisinin yüzünde de gülümseme vardı.

"Anne, baba ham ham yaptı!" Umay yanağını işaret ettiğinde hafifçe kızardığını gördüm. Emre'nin sakalları tahriş etmiş olabilirdi.

"Ne yapalım bebeğim sen de bu kadar tatlı olma. Babanın karnı aç." Emre burnunu Umay'ın boynuna sürerken kızımız kahkahalarla güldü. Bir yandan babasının başını tutmaya çalışıyor bir yandan çığlık atıyordu.

Emre en sonunda bırakınca küçük meleğim kaşlarını çatarak "Anne, babaya kız," dedi.

"Emre kızımı rahat bırak yoksa sana mama vermeyiz." Umay bana doğru gelmiş üstümdeki sabahlığa yapışmıştı. Kaşlarımı çatıp elimdeki kaşığı kocama salladım tehditkâr bir ifadeyle.

"Hanımlar demek tehdit ediyorsunuz, beni unuttunuz demek ama ben kendimi hatırlatırım size." Yüzündeki gülümsemeyle bize doğru geldiğinde geri geri kaçmaya başlamıştık.

Umay'ın elinden tutup kaçarken mutfaktan çıkmış salonda iki tur atmış en sonunda yatak odasında yakalanmıştık. Emre bizi nefesimiz tükenene kadar gıdıklarken en sonunda pes etmiştik. Umay babasının sol koluna yatarken ben de sağ tarafında göğsüne doğru başımı koymuştum.

"Dünyanın en mutlu adamı benim, bir yanımda güzel kızım bir yanımda güzel karım." Emre sırayla bizi öptükten sonra sıkıca göğsüne bastırdı. Asıl ben şanslıydım onun gibi adamın kalbine ve ondan en güzel armağan olan kızımıza sahiptim. Umay yataktan zıpladığı gibi kaçarken arkasından güldük.

"Gamzelim," dedi Emre sanki ilk defa söylüyormuş gibi aynı tonlamayla gözlerime bakarak. Gamzeli demek onu nezdinde sevgilim, aşkım, hayatım demekti artık biliyordum.

"Kurt," dedim sevgisiyle de öfkesiyle de benim için herkesi her şeyi karşısına alacak âşık olduğum adama bakarak.

Zümrüt Gözlü Kurt onu sevdiğimi biliyordu ve onun Gamzelisi olarak beni sevdiği gibi ona olan sevgim sonsuza dek sürecekti...

SON'SUZA

NÖBET BAŞINDA AŞK

SEMİH

"Semih telefonun çalıyor!" Ercan'ın içeriden bağırmasıyla telefonumun melodisini duydum.

"Geldim!" dedim elimdeki dosyayı bırakıp ortak oturma alanına geçerek.

Telefonu elime aldığımda "Nazenin Ablam" yazısını görünce gülümsedim. Kapıyı açıp askeriyenin arkasında kalan bahçeye çıktım. Telefonu açtığım da cıvıl cıvıl sesiyle hiç durmadan konuşmaya başladı miniğim.

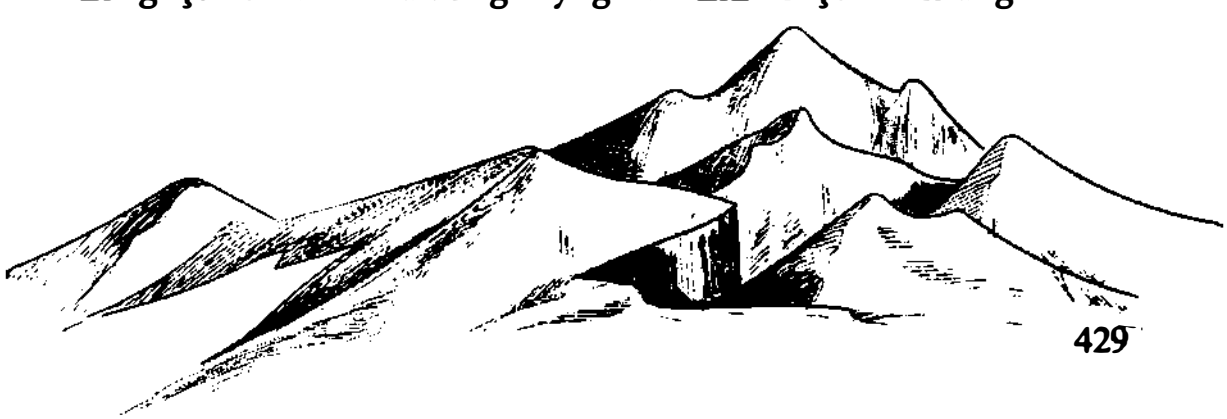
"Dayıcığım seni çok özledim, ne zaman geliyorsun?"

"Sana da merhaba miniğim. Ben de iyiyim, sen nasılsın?" dedim. Büyük ablam Nazenin'in kızı Sadem sekiz yaşına daha yeni girmişti ve bu aralar sıkıldığında beni aramak en büyük hobisiydi.

"Ya dayı ben de onu soracaktım ama bu sorudan sonra." Sanki oyununu bozmuşum gibi mızıkçı bir ses tonuyla konuşuyordu ki bu hâli çok tatlıydı.

"Yine annenden gizli mi aradın sen?" dedim gülerek.

Yeğenlerimin hepsini sevsem de Sadem'e karşı ayrı bir sevgim vardı. Doğumunda, bebekliğinde yanındaydım, belki de bundandı. Sadem'in de bana ayrı bir düşkünlüğü vardı, ne zaman telefon eline geçse beni arardı. Diğer yeğenlerimin hiçbirinin doğumun-

da ya da ilk adımlarını attığında yanlarında değildim. Yılda bir ya da iki kere gördüğüm için onlar da beni pek tanımıyordu. Uzaklarda bir yerlerde dayıları vardı işte.

"Dayı annem, anneanneme gitti ama çok üzgündü. Sabah Sema ablanın annesi gelmiş size, annem de babamı arayıp çağırdı Eren ile yanımızda durması için. Giderken o kadar hızlıydı ki telefonu unutmuş," dedi Sadem hızlı hızlı konuşurken.

"Tamam güzelim, sen şimdi telefonu kapat, ben de anneni bir arayayım, bakalım neye üzülmüş," dedim kaşlarım çatılırken.

"Olur dayıcığım öpüyorum." Sadem telefonu kapatmadan öpücüğünün sesi geldi.

"Ben de öpüyorum dayıcığım," dedim durgun bir şekilde.

Parmağımda takılı olan yüzüğe kaydı bakışlarım bir ay önce sözlenmiştik Sema ile. Son bir haftadır görevde olduğumuz için pek konuşamamıştık. Nedensizce içime düşen sıkıntıyla Nazenin ablam telefonu evde bıraktığı için annemi aradım. Normalde ilk çalışta açılan telefon uzun uzun çalmasına rağmen açılmadı. Bu sefer de benden iki yaş küçük kız kardeşim Nesrin'i aradım. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Abi," dedi telefonu açınca, sesinde tuhaf bir tını vardı.

"Nesrin, annemi aradım açmadı telefonu. Nazenin ablam da evde bırakmış telefonunu. Bir şey mi oldu?" dedim direkt konuya girerek.

"Abi Seher teyze geldi sabah, anneme söz bohçasını getirdi. Sema nişanı atmış. Haftaya evleniyormuş." Nesrin kesik kesik nefesler alarak zorlukla anlattığında olduğum yerde kaldım.

"Ne demek evleniyor Nesrin! Ne dediğinin farkında mısın?" dedim sonunda sinirle bağırarak.

"Abi sana söylemek istemediler ama bilmeye hakkın var, iki aylık hamileymiş Sema. Senin o kıza el sürmediğine eminiz biz. Zaten sözü de bu yüzden attı, kimden hamile kaldıysa onunla evleniyor." Nesrin konuştukça ben nefes almakta zorlanıyordum.

"Akşama eve geliyorum Nesrin, bir de kimden hamile kaldığını yüzüme söylesin!" dedim hırsla telefonu kapatarak.

"Sema gerçekten yaptın mı bunu bana?" Gözlerimi sıkıca kapattığımda avucumun içinde sıktığım telefonun kırıldığını hissettim.

1 GÜN SONRA HAVAALANI

MİHREM

"Önüne baksana be adam," dedim omzuma ağır hasarla çarpan devden bozma insan kırmasına. Boyum bir yetmiş ikiydi ve ayağımda hafif topuklu ayakkabı olmasına rağmen adamın çenesine geliyordum.

"Bana bak küçük cadı zaten sinirliyim git başımdan," dedi dev bana kahve gözlerini sinirle dikerek.

"Küçük cadı mı? Ben sana gösteririm şimdi," diyerek kolundan tutmuğum gibi ters çevirdiğim eliyle bir an boş bulunup acıyla inleyince arka sol baldırına attığım tekmeyle yere diz çöktü. Kolunu bırakıp ona üstten bir bakış attım.

"Şimdi eşitlendik işte. Bana bak dev bir daha yoluma çıkma." Gözleri beni bir süre hapsine alsa da hemen yanımdaki bavulu alıp arkamı dönüp ilerledim.

"Hey küçük cadı," diye arkamdan seslendiğinde sadece başımı ona doğru çevirdim. Yerden kalkmış, bana bakıyordu.

"Ne var be adam?" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Iğdır küçük bir yer hatırlatmak istedim." Dudakları yukarı doğru kıvrılırken gözlerinde anlam veremediğim parıltılar vardı.

Arkamı dönüp bavulum ile ilerlemeye devam ettim. Sen öyle san dev!